

ΕΚΔΟΣΙΣ "ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,,

ΘΕΟΤΟΚΑΡΙΟΝ

ΝΕΟΝ, ΠΟΙΚΙΛΟΝ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΑΤΟΝ, ΟΚΤΩΗΧΟΝ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Ν

ΕΞΗΚΟΝΤΑ ΔΥΟ ΚΑΝΟΝΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ
ΜΕΛΟΥΡΓΗΘΕΝΤΑΣ ΥΠΟ ΕΙΚΟΣΙ ΔΥΟ ΙΕΡΩΝ ΚΑΙ ΘΕΣΠΕΣΙΩΝ ΜΕΛΩΔΩΝ

Εἰς οὓς προσετέθη καὶ Κανὼν τῆς Θεοτόκου, ψαλλόμενος κατὰ
πᾶν Σάββατον ἑσπέρας ἐν ἀγίῳ Ὄρει, ληφθεὶς ἐκ τοῦ
Θεοτοκαρίου Ἀγαπίου μοναχοῦ τοῦ Κρητός.

ΕΚΔΟΘΕΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ

Παρά τοῦ

ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ
ΤΟΥ ΝΑΞΙΟΥ

ΕΓΚΡΙΘΕΝ

Ἐπὶ τῆς ἐν Κων)πόλει πατριαρχικῆς ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς ἐπιτροπῆς
καὶ ἐπιδιορθωθὲν μεθ' ὄσης οἴον τε ἐπιμελείας.

Ἐκδίδεται ἤδη τύποις τὸ δωδέκατον

Ἐπὶ

ΥΙΩΝ ΣΩΤ. ΣΧΟΙΝΑ

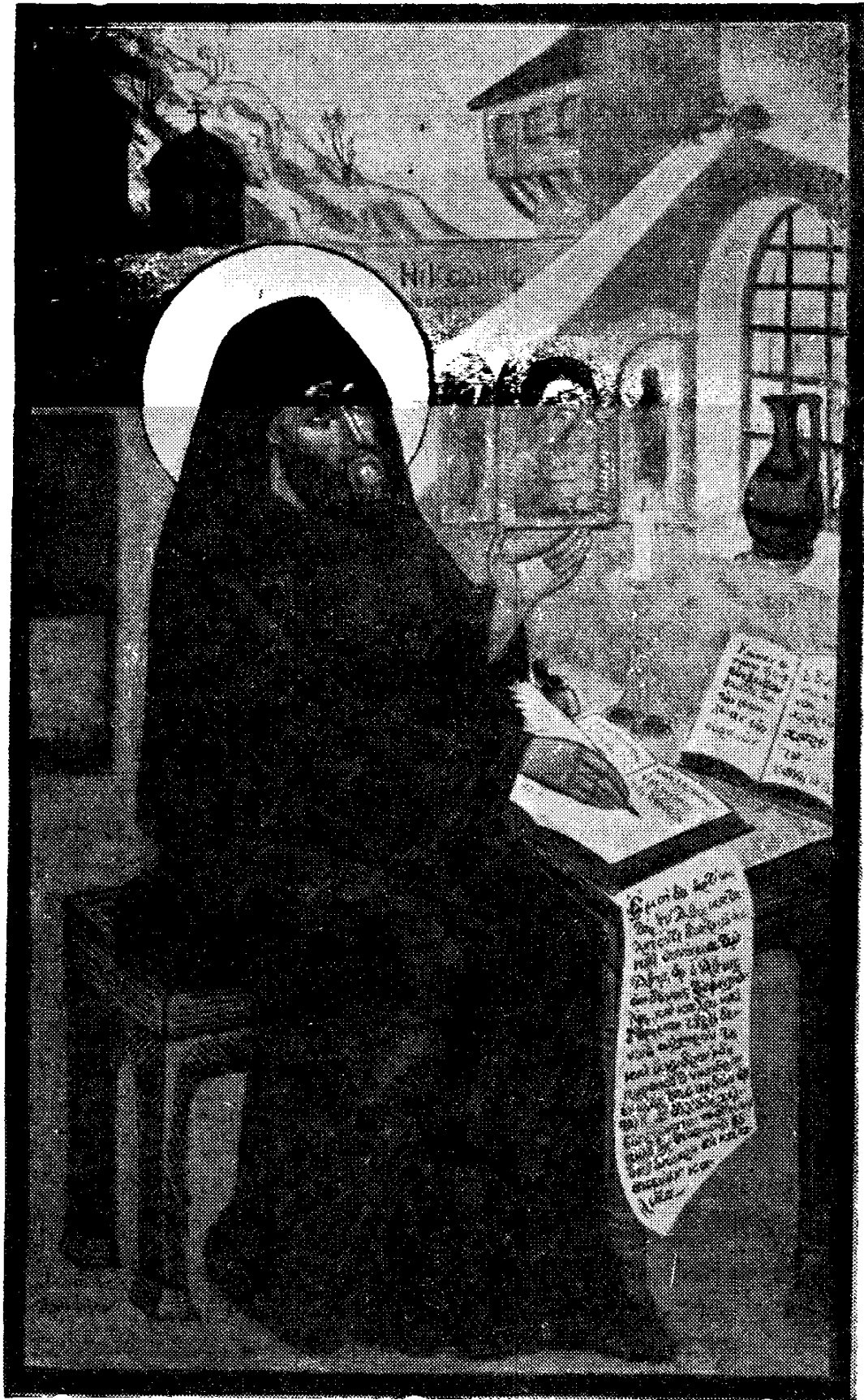
1991

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΥΙΩΝ ΣΩΤ. ΣΧΟΙΝΑ
ΕΝ ΒΟΛΩ

Ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Παναγίας τοῦ «Ἄξιόν ἐστιν».

Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν εἶναι ἡ αὐτοῦσιος τοῦ «Ἄξιόν ἐστιν», εὑρισκομένη εἰς τὸ ἐν τῷ «Ἄδειν» Κελλίῳ τοῦ Ἄξιόν ἐστιν, ὅπου ἐφανερῶθη ὁ Ἄγγελος καὶ ἐδίδαξε τὸν μοναχὸν τοῦ ἀνω Κελλίου πῶς νὰ φάλληται τὸ Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς. Ἡ εἰκὼν αὕτη μετὰ τὸ θαῦμα, μεταφέρθη ἐπισημως εἰς τὸν ἐν Καρναῖς ναὸν τοῦ Πρωτάτου, φυλασσομένη ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ θήματος καὶ ὀπισθεν τῆς ἁγίας Τραπέζης. Αὕτη κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως, ἐξέρχεται τοῦ ἁγίου θήματος καὶ τοποθετεῖται εἰς τὸ ἀριστερὸν προσκυνητᾶριον, ὅπου παραμένει ἐκεῖ μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς, ἥτις ἀπόδοσις γίνεται τὴν 28 Αὐγούστου ἀντὶ τῆς 23 παρ' ἡμῖν. Παρίσταται ἐν τῇ εἰκόνι ἡ Θεοτόκος εἰς τὰ ὄμματα τῶν προσκυνητῶν φοβερά καὶ ἐπιβλητικὴ, προκαλοῦσα τὸν ἀπόλυτον σεβασμὸν εἰς αὐτούς.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης.

Η ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τῆς ἀνακηρύξεως
τοῦ ἁγίου Νικοδήμου.

Ἄριθ. πρωτ. 1717/31/5/55.

Ἀθηναγόρας ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κων)πόλεως
Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Τοὺς ἐν τῷ μετὰ σώματος βίῳ κατορθώμασιν ἀρετῆς διαπρέψαντας, καὶ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν εὐλαβεῖσθαι καὶ τιμᾶν, ἐτησίοις τε τελεταῖς καὶ ἐγκωμίων ὕμνοις γεραίρειν, ὅσιον καὶ τῷ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματι λυσιτελέστατον πέφυκεν· ἐκείνο μὲν, ὅτι ὁ τοῖς κατ' ἀρετὴν βεβιωκόσιν ἀπονεμόμενος ἔπαινος εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν ἀναφέρεται, παρ' Οὗ πᾶσα ἀρετὴ εἰς ἀνθρώπους, ὡς πού θεολογῶν ὁ τῆς θεολογίας ἐπώνυμος ἀποφαίνεται Γρηγόριος, τοῦτο δ' ἐπειδὴ ὁ περὶ τὰ καλὰ ἔπαινος τοὺς μὲν ραθύμους καὶ ὀκνηροὺς πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς κατόρθωσιν παραζηλοῖ καὶ προτρέπεται, τοὺς δὲ φιλοπόνως πρὸς αὐτὴν φερομένους ἀκμαιοτέρους ἐργάζεται.

Ἐπειδὴ, τοίνυν, τοιοῦτοις ἐξόχοις ἀρετῆς κατορθώμασι διακρίνεται καὶ ὁ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐν τῇ Ἱερᾷ Β. Πατριαρχικῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ τοῦ Διονυσίου, ἐν ἣ καὶ τὸ ἱερὸν ἐδέξατο σχῆμα, ἀκολούθως δ' ἐν τῇ Β. Πατριαρχικῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ τῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ ἀλλαχοῦ βιώσας Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης· ὁσιότητι μὲν καὶ ἀγιότητι βίου τύπον τοῦ κατὰ Χριστὸν πολιτεύματος καὶ ζῶσαν ἀρετῆς εἰκόνα, ποικίλοις δ' ὀρθοδόξοις καὶ ψυχωφελέσι συγγράμμασι διδάσκαλον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Χριστωνύμου πληρώματος ἑαυτὸν παραστήσας καὶ ἀναδειξας, ἡ Μετριότης ἡμῶν μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῖν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν πρὸς τὴν θεάρεστον πολιτείαν καὶ τὰς πράξεις καὶ τὰ κατορθώματα αὐτοῦ ἀπιδόντες καὶ τῆς κοινῆς τῶν πιστῶν ὠφελείας προνοούμενοι, πρὸς δὲ λαβόντες ὑπ' ὄψιν καὶ ὅσα δι' ἀναφορᾶς αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐξ ὀνόματος καὶ πάντων τῶν ἐν τῷ Ἀγιωνύμῳ Ὄρει ἐνασκουμένων ὁσιωτάτων μοναχῶν, ὑπέβαλεν ὁ τοῦ ἐν Καρυαῖς Κελλίου Λαυριώτης Γέρων Ἀνανίας, αἰτούμενος, ὅπως ἡ ἐπέτειος τοῦ θανάτου αὐτοῦ καθιερωθῇ ἐν τιμῇ Ἁγίου, ἔγνωμεν, συνωδὰ τῆς πρὸς ἡμῶν θείοις πατράσι τῷ κοινῷ τῆς Ἐκκλησίας ἔθει κατακολουθοῦντες, τὴν προσήκουσαν τοῖς θείοις ἀνδράσιν ἀπονεῖμαι αὐτῷ τιμῆν.

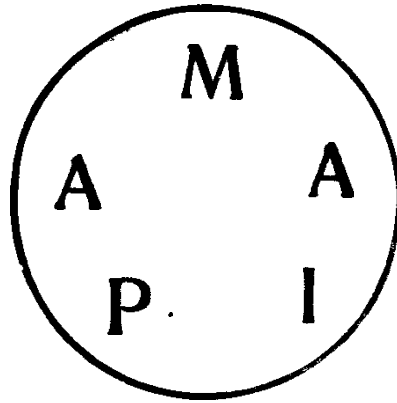
Διὸ καὶ θεσπίζομεν συνοδικῶς καὶ διοριζόμεθα καὶ ἐν Ἁγίῳ διακελευόμεθα Πνεύματι, ὅπως, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, εἰς αἰῶνα τὸν ἄπαντα, Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης συναριθμῆται τοῖς ὁσίοις καὶ ἁγίοις τῆς Ἐκκλησίας ἀνδράσιν, ἐτησίαις ἱεροτελεστίαις καὶ ἁγιστείαις τιμώμενος καὶ ὕμνοις ἐγκωμίων γεραιρόμενος τῇ ἰδ' Ἰουλίου, ἐν ἧ μακαρίως πρὸς τὸν Κύριον ἐξεδήμησεν.

Εἰς ἐνδειξιν δὲ τούτου καὶ θεβαίωσιν ἐγένετο καὶ ἡ παροῦσα Πατριαρχικὴ ἡμῶν καὶ Συνοδικὴ Πρᾶξις, καταστρωθεῖσα μὲν καὶ ὑπογραφείσα ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ ἀπαραλλάκτῳ ἀποσταλεῖσα τῇ Ἱερᾷ τοῦ Ἁγίου Ὄρους Κοινότητι, πρὸς κατάθεσιν ἐν τοῖς οἰκείοις ἀρχείοις.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1955 κατὰ μῆνα Μάϊον (λα'). Ἐπινεμήσεως Η'.

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ ἀποφαίνεται.

- Ὁ Χαλκηδόνος Θωμᾶς
- Ὁ Δέρκων Ἰάκωβος
- Ὁ Πριγκηποννήσων Δωρόθεος
- Ὁ Ἡλιουπόλεως Γεννάδιος
- Ὁ Θεοδωρουπόλεως Λεόντιος
- Ὁ Εἰρηνουπόλεως Κωνσταντῖνος
- Ὁ Κυδωνιῶν Ἀγαθάγγελος
- Ὁ Σάρδεων Μάξιμος
- Ὁ Ἰκονίου Ἰάκωβος
- Ὁ Ἰμβρου - Τενέδου Μελίτων
- Ὁ Ροδοπόλεως Ἱερώνυμος
- Ὁ Φιλαδελφείας Ἰάκωβος

Ἰδού τὸ παμπόθητον ὄνομα τῆς Θεοτόκου, σχῆμα Κύκλου ἀποτελεῖ καὶ δηλοῖ, ὡς ἂν ἀναλογικὸς ἀνὴρ εἶποι, κυρίως μὲν, ὅτι μόνη αὕτη τῶν νοητῶν καὶ αἰσθητῶν κτισμάτων, κατὰ τε ψυχὴν καὶ σῶμα ὠραιότατη γεγένηται καὶ μόνη πολυχωροτάτη ὠφθη θείων τε ἅμα καὶ ἀνθρωπίνων χαρίτων. Τοιοῦτος γὰρ ὁ Κύκλος, κατὰ τὸν Πρόκλον, ὠραιότατον ὢν τῶν σχημάτων ἀπάντων καὶ πολυχωρότατον, ἐπομένως δέ, καὶ ὅτι Θεὸν αὕτη ἐγέννησεν, ἴσον ἑαυτῷ ὄντα κατὰ πάντα καὶ ὅμοιον, κατὰ τὸν θεολόγον Γρηγόριον, ἀναρχόν τε κατὰ χρόνον καὶ ἀτελεύτητον. Τοιοῦτος γὰρ καὶ ὁ Κύκλος, ἴσος ἑαυτῷ κατὰ πάντα καὶ ὅμοιος· καί, ὅσον ἐπὶ τῷ φαινομένῳ, δοκῶν, ἀναρχος εἶναι καὶ ἀτελεύτητος.

M A P I A M
 A A
 P P
 I I
 A A
 M A P I A M

Ἰδού τὸ αὐτὸ πολυῶμνητον καὶ κοσμοσωτήριον ὄνομα, σχῆμα Τετραγώνου καὶ μὴν καὶ χιαστοῦ, ἢ τοι σταυροειδοῦς, ἀποτελεῖ, δηλοῦται δὲ διὰ τοῦ α' κυρίως μὲν, ὅτι μόνη αὕτη ἀπὸ γεννήσεως ἐν μόνῳ τῷ καλῷ βεβηκυῖα, ἀκίνητος ὅλως πρὸς τὸ κακὸν κατὰ προαίρεσιν γέγονε. Τοιοῦτον γὰρ καὶ τὸ Τετράγωνον, βασιμώτατον ὢν τῶν σχημάτων ἀπάντων καὶ δυσκινήτοτατον· διὰ δὲ τοῦ β', ὅτι μόνη αὕτη νενεκρωμένα εἶχεν ἅει τὰ ἐμπαθῆ κινήματα τοῦ τριμεροῦς τῆς ψυχῆς, οὔτε τοῦ καλοῦ ὑπὸ τούτων ἀφελκομένη, οὔτε πρὸς τὸ κακὸν ἐφελκομένη· νεκρώσεως γὰρ σύμβολον ὁ Σταυρός. Ἐπομένως δὲ καὶ ὅτι Δημιουργὸν αὕτη ἐγέννησε τὰ τέτταρα μέρη δημιουργήσαντα τοῦ παντός. Καὶ ὅτι ἄνθρωπον ἐγέννησε, σταυρωθέντα σαρκὶ καὶ διὰ τοῦ Σταυροῦ αὐτοῦ τὰς τέτταρας γωνίας τοῦ παντός διαλαβόντα καὶ σώσαντα (παρὰ τῷ γ' τόμῳ Βρυεννίου).

Ἐρμηνεύεται δὲ τὸ Μαριάμ, Κυρία· παράγεται δὲ τοῦτο, κατ' ἄλλους μὲν, ἐκ τοῦ Ἀΐα, ὃ δηλοῖ καθ' Ἑβραίους Κύριος· κατὰ δὲ Γεώργιον τὸν Κορέσιον, εἰδόμενα τῶν ἑβραϊκῶν, ἐκ τῆς ρίζης τοῦ Ἰεχωβά, τοῦ τετραγραμμάτου, ἀκοινωνήτου τε πάση κτίσει καὶ κυριωτέρου ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, ὃ δὴ καὶ αὐτὸ ἡρμηνεύεται παρὰ τῶν Ἑβδομήκοντα, Κύριος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΗΡΩΕΛΕΓΕΙΟΝ

ΩΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

Παρθενικὸς Στέφανος, μεγ' ἀμείνων γῆς βασιλῆων,
Ἐϋπνοῦς, ποικιλόχρους, ἀνθόπλοκος τελέθω.
Πάντοθι μαρμαίρων, μελιηδέων λάμψεσιν ὕμνων,
Τὴν κεφαλὴν ἀναδῶ, Θειοτόκου Μαρίας·
Εὐσεβέων δέ με, ἐκ πολλῶν ἐπλέξατο εἰς τις,
Τῷ δοίης Θεόπαις, ὄλβια ἀμφοτέρως.

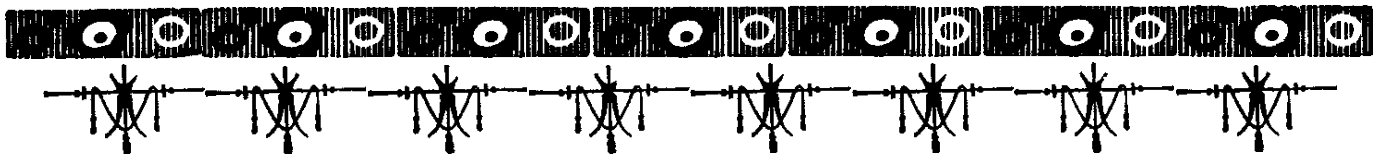
ΕΤΕΡΟΝ ΙΑΜΒΙΚΟΝ

ΩΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

ὦ τερψίβιβλε καὶ Θεοτόκου φίλε,
Μελωδικῶς ψάλλειν με, μὴ βούλου μόνον.
Σαυτοῦ δὲ τὸν νοῦν, ἐμβαθύνων τοῖς λόγοις,
Ψυχῆς, νοός, σώματος εὐρήσεις ἄκος.

ΕΤΕΡΟΝ

Βίβλος κατ' ἤχον, τῇ Θεοῦ Γεννητρίᾳ,
Πρεσβευτικᾶς ἄδουσα τὰς μελουργίας.

ΘΕΟΤΟΚΑΡΙΟΝ

ΝΕΟΝ, ΠΟΙΚΙΛΟΝ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΑΤΟΝ, ΟΚΤΩΗΧΟΝ
ΕΙΚΟΣΙ ΔΥΟ ΘΕΣΠΕΣΙΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΜΕΛΩΔΩΝ

ΗΧΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Οὕ ἡ μὲν μέθοδος τοιαύτη·

Ἐν τῷ α' τροπαρίῳ ἐκάστης ᾠδῆς, δέεται ὁ ἁμαρτωλὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον. Ἐν τῷ β' δέεται ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστόν. Ἐν τῷ γ' ἀποκρίνεται ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον. Ἐν τῷ δ' ἀποκρίνεται ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν ἁμαρτωλόν.

Οὕ ἡ ἀκροστιχίς·

«Δέσποινα νεύσον πρὸς λιτὰς Θεοδώρου».

ᾠδὴ α'.

Ἦχος α'. ᾠδὴν ἐπινίκιον.

Ὁ ἁμαρτωλὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον.

Δοχεῖον τῆς φύσεως τῆς ἀχωρίτου, Χριστὸν ἐκδυώπησον, ἵνα πυρρὸς ρύσῃται, τοῦ ἀφεγγοῦς με ἀγνή, καὶ ἀναδείξῃ κοινωνὸν τῆς Βασιλείας αὐτοῦ.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστόν.

Εμὴν δέξαι δέησιν Ἰῆς καὶ Λόγε, καὶ ρῦσαι κολάσεως τὸν βοῶντα δοῦλόν σου, πρὸς με ἐκ βάθους ψυχῆς, καὶ καταξίωσον αὐτὸν τῆς Βασιλείας σου.

Ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον.

Σὺ Μήτηρ ἐλέους με πηγγὴν γινώσκεις· καὶ γὰρ τοὺς καθ' ὥραν μοι τῷ Δεσπότηι πταίοντας, ἁμαρτωλοὺς ἐλεῶ, ἀλλ' οὗτος λίαν με αἰσχροῖς παραπικραίνει κακοῖς.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν ἁμαρτωλόν.

Πολλοῖς παραπτώμασι καὶ ἀτοπίαις, αἰσχροῖς παρεπίκρανας τὸν Ἰῆόν μου ὄθεν σοι, εἰς ἀγανάκτησιν νῦν, κεκίνηται καὶ εἰς ὀργὴν ἡ εὐσπλαγχνία αὐτοῦ.

ᾠδὴ γ'. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Ολον μου τὸν βίον, ἀληθῶς ἐν κακοῖς ἐδαπάνησα· καὶ διὰ τοῦτό σοι κραυγάζω, τὸν Ἰῆόν σου δυσώπει, ἀγνή ἵνα ὡς τὸν ἄσωτον, ἀνακαλέσῃ καὶ σῶσῃ με νῦν, κείμενον τοῖς

πταίμασιν.

Ιλαθι Παντάναξ, ὁ τεχθεὶς ἀπορ-
ρήτως ἐκ μήτρας μου· καὶ κατοικ-
τείρησον σὸν δοῦλον, ὡς τὸν ἄσωτον
πάλαι, υἱὸν καὶ δεῖξον πανάγαθε, τῆς
δεξιᾶς παραστάτην τῆς σῆς, ἐν ἡμέ-
ρα κρίσεως.

Νουνεχῶς ὦ Μῆτερ, ἐκβοῶ σοι
κάγῳ ἐπακοῦσαί μου· ὁ ἄσω-
τείαις ἐμβιώσας, ἐν θερμῇ μετανοίᾳ,
ἐλθὼν ἔκραζε τὸ ἥμαρτον, ἀλλ' οὗτος
κἂν σοι βοᾷ μεταγνοῦς, ἐν ὑστέροις
ψεύδεται.

Αμοι ἔφης εἶπον, τῷ Υἱῷ μου
κραυγάζουσα ἵνα σε, καταξιώσῃ
Βασιλείας, ἀλλ' αὐτός μοι ἀντέφη·
θερμῇ πίστει οὐ προσήλθέ μοι, καὶ
διὰ τοῦτο ἐκπέμπω αὐτόν, ἀπὸ τοῦ
προσώπου μου.

ᾠδὴ δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων.

Νοήσας ὦ Παρθένε τὴν δύναμιν
τὴν σὴν, μετὰ δέους κράζω σοι
τῇ μόνη ἀγαθῇ· εἰ καὶ μετάνοιαν ὀ-
λως θερμὴν οὐκ ἔχω, ἀλλὰ ταῖς σαῖς
πρὸς τὸν Δεσπότην ἱκεσίαις, δίδου μοι
τελείαν διόρθωσιν.

Επάκουσον ὁ φύσει φιλόανθρωπος
Θεός, τῆς μητρὸς σου Δέσποτα
βοώσης ἐκτενῶς· καὶ τὸν σὸν δοῦλον
ἐκλύτρωσαι καταδίκης, εἰ δὲ καὶ πί-
στιν οὐ κέκτηται τὴν τελείαν, ταύτην
ὡς Θεὸς αὐτῷ δώρησαι.

Υπόθεσιν ὦ Μῆτερ αὐτῷ παντοδα-
πὴν, τοῦ σωθῆναι δέδωκα, ἀλλ'
οὗτος οὐκ ἔᾶ, τὰς ἁμαρτίας εἰσηλθε
καὶ ἐν θανάτῳ· καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ
δύναται σωθῆναι, ἕως οὗ εἰς πῦρ ἀ-
πελεύσεται.

Σὲ νῦν ἐπιγινώσκω αἰτίαν τῆς σαυ-
τοῦ, ἀπωλείας ὡς φησι ὁ θεῖός

μου Υἱός· σὺ γὰρ κατάκεισαι ὀλως
τῇ ἁμαρτίᾳ, καὶ παρεδόθης τελείως
τῇ ραθυμίᾳ, τίς ἐξαναστήσει σε κεί-
μενον;

ᾠδὴ ε'. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Οδοὺς μετανοίας, Παρθένε ποθῶ,
διατρίβειν αἰεὶ τὰς φερούσας με,
ζωὴν πρὸς ἀτελεύτητον ἀλλ' αὐθις τὰ
δεινά, συστήματα δαιμόνων, καθέλ-
κουσι κρημνίσαι, εἰς βυθὸν ἁμαρτίας,
καὶ ἀπωλείας δεινὸν θόρβορον.

Νεκρώσας τὸν θάνατον, Σῶτερ τὸ
πρὶν, τὸν Ἀδὰμ τῶν δεσμῶν ἡ-
λευθέρωσας· διὸ καὶ νῦν τὸν δοῦλόν
σου Υἱέ μου δυσωπῶ, ἐξάρπασον δαι-
μόνων, τῶν ἐπηρεαζόντων· αὐτοὶ γὰρ
οὐκ ἔωσι, μετανοῆσαι τινα πώποτε.

Πανύμνητε Μῆτερ, βοῶ σοι κάγῳ,
προσευχῇ καὶ νηστείᾳ ἐξέρχο-
νται, τὰ πλήθη τὰ παμπόνηρα δαιμό-
νων ἐξ αὐτοῦ· ἀλλ' οὗτος ἐγκρατεία,
δεήσει καὶ ἀγνεία, μὴ καθάρας τὸ
σῶμα, δαιμόνων φεῦ γέγονε σπήλαιον.

Ρημάτων τῶν πρὶν τοῦ Υἱοῦ μου
καλῶς, ἐνωτίζου καὶ γνῶθι τὰ
δέοντα· ἤνικα γὰρ οὐκ ἴσχυσαν οἱ
τούτου μαθηταί, τὸ πνεῦμα ἐκδιώξαι,
ἐβόα τούτοις λέγων· προσευχῇ καὶ
νηστείᾳ, δαιμόνων γένος ἐκδιώκεται.

ᾠδὴ ς'. Τὸν Προφήτην Ἰωάνν.

Οὐ ρημάτων εὐπορῶ, ἀρετῶν τε
ἀπορῶ, οὐ γὰρ στέργω προσευ-
χὴν, καὶ νηστείαν ἐκτελεῖν, Θεόνυμ-
φε· καὶ διὰ τοῦτο πρὸς σὲ κατέφυγον.

Σύνες εὐσπλαγχνε Υἱέ, σῆς Μητρὸς
ἐκδυσωπῶ, ὁ προστρέχων ἐπ' ἐμέ,
χρηστῶν ἔργων ἀπορεῖ, καὶ κράζει
μοι· οὐκ ἔχω πλὴν σου ἐλπίδα Δέ-
σποινα.

Λιτανεύουσα θερμῶς παῦσαι Μη-
τερ τοῦ λαλεῖν, καὶ γὰρ οὗτος ἀ-
φορῶν, ὅτι εὐσπλαγχνός εἰμι, μολύνε-
ται· μὴ ἐπιβλέπων εἰς τὴν ὀργὴν τὴν
ἐμήν.

Κετεύω ὑπὲρ σοῦ, τὸν Υἱόν μου καὶ
Θεόν, ἵνα τύχῃς ἰλασμοῦ, ἀλλ' αὐ-
τός μοι ἐκβοᾷ, τοῦ παύσασθαι· καὶ
μὴ πρεσβεῦειν εἰς τὸ σωθῆναί σε.

Κάθισμα. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Παράδεισον ἐν γῆ, λογικόν σε φυ-
τεύσας, Χριστὸς ὁ φυτουργός,
Παραδείσου τοῦ πρώτου, ἐν μέσῳ σου
Δέσποινα, ὡς ζωῆς ξύλον ἔφησεν· ὃν
ἰκέτευε, τοῦ τῆς τρυφῆς Παραδείσου,
ἀξιῶσαί με καὶ ἐφ' ὕδατων ἐκθρέψαι,
τερπνῆς ἀναπαύσεως.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα ἐπὶ σὲ ἀ-
νατίθημι Δέσποινα· καὶ μὴ ἀπώ-
ση εἰς βυθόν, ἀπωλείας με τὸν δεῖ-
λαιον, ἀλλ' ἀνάστρεψον τῷ σῶ βοῶσα
πάλιν Υἱῷ· μὴ ἀπολέσης τὸ πλάσμα
τῶν χειρῶν σου.

Αμέτρητον ὡς ἔχων εὐσπλαγχνίας
τὸ πέλαγος Δέσποτα· δέξαι με
πάλιν δυσωπῶ, σὲ τὸν μόνον εὐδιάλ-
λακτον, καὶ οἰκτείρησον τῶν σῶν χει-
ρῶν τὸ ποίημα· ὁ οἰκτείρησας ποτὲ
τὴν Χαναναίαν.

Κλάσκομαι καὶ σῶζω τὸν ἐν πόθῳ,
πολλῷ προσερχόμενον· καὶ γὰρ οὐ
θέλω τὸ ἐμόν, ἀπολέσθαι πλάσμα πώ-
ποτε, εἰς τὸ σῶσαι γὰρ αὐτό, ὄλος ἐ-
τέχθη ἐκ σοῦ· ἀλλ' οὗτος πόρρω τῶν
ἔργων μου ὑπάρχει.

Σοφία τοῦ Ἰψίστου προὑπάρχων,
ὁ Υἱός μου γέγονεν, ἄνθρωπος ὄ-
λος ἐξ ἐμοῦ, ἵνα σώσῃ τοὺς φυλάσσο-
ντας, μετὰ πίστεως θερμῆς τὸ θεῖον

βάπτισμα· ἀλλὰ σὺ τούτων ἀμέτοχος
ἐδείχθης.

ᾠδὴ η'. Ὁν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Θαρήσας προσῆλθόν σοι Παρθένε
θεωρῶν, τὸν σὸν Υἱὸν σώσαντα
τὴν πόρνην καὶ ληστήν· αὐτοὶ γὰρ
νομίμως οὐδὲν ἔργον χρηστὸν, ἔπρα-
ξαν ἐν βίῳ ἀλλ' ἔτυχον συγγνώμης.

Εξ ὕψους ἐπίβλεψον εἰσάκουσον
τῆς σῆς, Μητρός δεομένης σου
καὶ ρῦσαι τοῦ πυρός, τὸν δοῦλόν σου
τοῦτον ὡς τὴν πόρνην τὸ πρίν, καὶ ὡς
ἐλυτρώσω ληστήν ἐν τῷ σταυρῷ σου.

Ο· πάλαι κρεμάμενος ληστής ἐν
τῷ σταυρῷ, ἐν πίστει ἐκραύγα-
ζε τὸ μνήσθητι κάμου· ἡ πόρνη δὲ
πάλιν τῶν δακρύων πηγᾶς, ἔβλυζεν
ἀλλ' οὗτος αὐτοῖς οὐχ ὡμοιώθη.

Δακρύουσαν σέσωκε τὴν πόρνην ὁ
Χριστός· ὡσαύτως πιστεύσαντα
ληστήν ἐν τῷ σταυρῷ· εἰ οὖν θέλεις
ἄρτι σωτηρίας τυχεῖν, πρόσδραμε Κυ-
ρίῳ σὺν δάκρυσιν καὶ πίστει.

Αἰνοῦμεν. Ὁ εἰρμός

» **Ο**· Ἦν φρίττουσιν ἄγγελοι καὶ πᾶ-
»σαι στρατιαί, ὡς Κτίστην καὶ
»Κύριον ὑμνεῖτε ἱερεῖς, δοξάσατε
»παῖδες εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυ-
»ψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Ω· φθηνὸν ἀπάντων ἀνθρώπων, ἀ-
μαρτωλότερος Κόρη, καὶ διὰ
τοῦτο προσελθεῖν, τῷ Υἱῷ σου αἰδοῦ-
μαι· ἀλλὰ δυσώπησον αὐτόν, καὶ ἴ-
λεων ποίησον τοῦ δέξασθαι, ἐν θερμῇ
με τῇ πίστει καὶ ἐν πόθῳ, προσερχό-
μενον αὐτῷ.

Ρῦσαι κολάσεως Λόγε, τὸν προσελ-
θόντα σοι δοῦλον, καὶ μὴ μνη-

σθῆς ἀνομιῶν, τῶν αὐτοῦ δυσωπῶ σε· εἰ γὰρ καὶ ἤμαρτε Σωτήρ, ἀλλὰ μοι προσπέφευγε καὶ δέομαι· δι' ἐμὲ τοῦτον δέξαι ὁ τοῖς πᾶσι, τὰ αἰτήματα πληρῶν.

Οὐκ ἔστιν ἄξιος Μήτηρ, ὁ προσφυγὼν σοι ἐλέους· καὶ γὰρ ἀνθρώπων με οὐδεὶς, ὡς αὐτὸς παροργίζει· ἀλλὰ πρεσβείαις σου σεπταῖς, αὐτὸν τῆς κολάσεως ἀμέτοχον, ἐν τῇ κρίσει ποιήσω εἰ προσάξει, μετανοίας μοι καρπούς.

Υπὸ τὸν ἄδην ὑπάρχων, ἀνεβιδάσθης πρὸς ὕψος, ταῖς πρὸς τὸν θεῖόν μου Υἱόν, ἰκεσίαις καὶ πρόσχε· μὴ τοῖς προτέροις σου δεινοῖς, ἐμπέσης ἐγκλήμασιν ἀλλ' ἀπελθε, εἰς ὁδοὺς μετανοίας μήπως πάλιν, τῇ γεέννῃ ἐμβληθῆς.

Προσόμοια.

*Ηχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Χαρὰ τοῦ κόσμου ὑπάρχεις ἀμαρτωλῶν ὁ λιμὴν, χειμαζομένων ρύστις, Θεοτόκε Παρθένε· δέξαι οὖν βοῶ σοι κάμου τὴν εὐχὴν, καὶ τὴν δέησιν ἄχραντε, ἣν καὶ προσάγαγε τάχει τῷ σφ̄ Υἱῷ, ἵνα σῶσῃ με τὸν ἄσωτον.

Χαρὰς αἰτία μοι πάσης Υἱέ μου φίλτατε, συγχώρησιν πταισμάτων, δώρησαι τῷ σφ̄ δούλῳ· ἵνα γνῶσι πάντες ὅτι πρὸς σέ, παρρησίαν ὡς Μήτηρ σου, μεγίστην ἔχω Χριστέ μου τοῦ δυσωπεῖν, ὑπὲρ πάντας τοὺς ἀγίους σου.

Χαρὰς δοχεῖον ὦ Μήτηρ, τῇ σῇ δεήσει καμφθεῖς, τὴν ἄφεσιν πταισμάτων, τῷ ἀγνώμονι τούτῳ, δίδωμι καὶ ἄφες τοῦ ἐκβοᾶν, ἀλλ' εἰπέ τούτῳ παύσασθαι, τοῦ ἁμαρτάνειν καὶ ἔλκειν με πρὸς ὀργὴν, φύσει γὰρ εὐ-

σπλαγχνος πέφυκα.

Ιδοὺ τὴν ἄφεσιν ἔσχες τῶν ἐγκλημάτων σου, ἐμοῦ λιταῖς καὶ πρόσχε· τὸν ὑπόλοιπον βίον, θεάρεστον τελέσαι ὅπως τρυφῆς, ἀπολαύσης τὴν εὐκλειαν, ἐν Παραδείσῳ σὺν πᾶσι τοῖς ἐκλεκτοῖς, τὴν οὐδ' ὄλως λήξιν ἔχουσιν.

Τῆ Κυριακῇ Ἑσπερας

ΚΑΝΩΝ Εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτοκόν

Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς·

«Θρήνων ἐμῶν δέχοιο, τὸν πρῶτον Κόρη. Ναί».

*Ῥδὴ α'.

*Ηχος α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Θρήνων ἀπαρχὰς δεῦρο ψυχῇ, τῇ Θεοτόκῳ προσοίσωμεν σήμερον· αὕτη γὰρ ἐρρύσατο, τῆς τοῦ Ἀδάμ κατάρας τὸ ἀνθρώπινον, καὶ τὴν εὐλογίαν, καὶ χαρμονὴν ἐδωρήσατο.

Ρεῖθροις Ἰορδάνου τὰ ἐμά, περισωθέντα οὐδόλως ἰσχύουσι· δάκρυα ἐκνίψασθαι, τὸν τῶν ἐμῶν ἀμαρτημάτων θόρβορον· ἀλλὰ σὺ Παρθένε, τῷ σφ̄ ἐλέει με κάθαρων.

Ηλιον γεννήσασα Χριστόν, δικαιοσύνης Παρθένε τὸν ἄδυτον· φώτισόν μου δέομαι, τὰ τῆς ψυχῆς ἡμαυρωμένα ὄμματα· ἠδονῶν ἀχλύϊ, καὶ ἀμαρτίας παχύτητι.

Νόμους τοῦ Δεσπότη παραβάς, πᾶσαν ιδέαν κακίας ἐτέλεσα· καὶ νῦν ἐπιστρέφοντα, μὴ με παράδῃς τὸν ἀχρεῖον δοῦλόν σου· Δέσποινα Μαρία, ἀλλὰ οἰκτεῖραςα σῶσόν με.

Ῥδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδώς.

Ως πάλαι τὴν Εὐαν εὐρηκώς, ὁ ὄφρις μὲ ἠπάτησε, καὶ ἠδονῆς τῆ γεύσει ἐξέβαλε, τοῦ παραδείσου τῆς θείας γνώσεως, ἢ Χριστὸν κυήσασα, τὸν Ἀδὰμ τὸν δεῦτερον, πρὸς ζωὴν ἐπανάγαγε Δέσποινα.

Νοσήσας τοῦ Κάϊν δυστυχῶς, Παρθένε τὴν ἀπόνοιαν, ὡς ἀδελφὸν τὸν νοῦν μου ἀπέκτεινα· φιληδονίας ξίφει χρησάμενος, καὶ φθονήσας κάκιστα, τούτου τὴν ἀνάβασιν, ἀλλὰ σὺ ὡς φιλάνθρωπος σῶσόν με.

Εθρήνησε πάλαι ὁ Ἀδὰμ, Ἐδὲμ ἀποικιζόμενος, Χερουβὶμ τοῦ τὴν εἴσοδον φράττοντος· περὶ ἐγὼ δὲ τῆς θείας γνώσεως, θρηνῶν, ἐικετεύω σε, σὺν ἀγίοις πρέσβευε, Θεομῆτορ παθῶν λυτρωθῆναί με.

Μελέτη θανάτου ὦ ψυχὴ, ἀθλία προηγείσθω σου, ἐν ταῖς τοῦ βίου πράξεις πάντοτε· καὶ θρήνον λάβε καὶ πένθος σύστησον, ἔχουσα μεσίτρια, τὴν ἀγνὴν καὶ ἄμωμον, πρὸς Χριστὸν τὸν ἐκ ταύτης βλαστήσαντα.

Ῥδὴ δ'. Ὅρος σε τῆ χάριτι.

Ω τῶν σῶν θαυμάτων ἀπειρόγαμε Δέσποινα! ὅτι μεσίτρια βροτῶν, ἁμαρτωλῶν πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα γεγένησαι, διὸ καμὲ ὑπὲρ βροτοὺς ἁμαρτήσαντα, καταλλαγῆναι αὐτῷ ἐκδυσώπησον.

Νέκρωσον Παρθένε τῆς σαρκός μου τὸ φρόνημα, καὶ τῶν παθῶν τὰς προσβολάς, καὶ τῶν δαιμόνων τὰς βουλάς· ἀπράκτους ἀπέργασαι, καὶ τῆς ζωῆς τρίβους βαίνειν ὁδήγησον, ἢ τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων κυήσασα.

Δάκρυσι καθάραι μολυσμοὺς τῆς καρδίας μου, ταῖς προστασίαις

τῶν σεπτῶν, Ἀγγέλων ποίησον ἀγνή, ψυχῆς τε τὴν ζόφωσιν, καὶ τοῦ νοῦς τὰς ἐκτροπὰς ἀνακάλεσαι, καὶ ἀπαθείας πρὸς τρίβον ὁδήγησον.

Ενοϊαν αἰσχίστοις λογισμοῖς κατεμόλυνα, καὶ τὴν ψυχὴν ταῖς ἠδοναῖς, τοὺς ἐπὶ Νῶε ὑπερβάς· αἰσχροῖς ἀτοπήμασι, δι' ὃ βοῶ Θεοκυῆτορ με οἴκτειρον, κατακλυσμοῦ νοητοῦ διασώζουσα.

Ῥδὴ ε'. Ὁ φωτίσας τῆ ἐλλάμψει.

Χαλεπῆς με ἐκ φλογός τῆς γεέννης ἐξάρπασον, ἢ τεκοῦσα τῆς Θεότητος πῦρ τὸ ἀπρόσιτον· καθ' ἡμᾶς γενόμενον, θεανδρική τῆ ὑποστάσει, Θεοκυῆτορ πανάμωμε.

Ο ὑπτοῦμαι τὰς μελλούσας κολάσεις ὁ ἄθλιος, οὐ τὸ σκότος οὐ βρυγμὸν τῶν ὀδόντων καὶ σκώληκα· οὐ τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, δι' ὃ αἰτοῦμαί σε Παρθένε, τούτων με πάντων ἐκλύτρωσαι.

Πάσαί με τῆς ψυχῆς τὰ ἐλγήματα Πάναγνε, ἢ τεκοῦσα τὸν τὰς νόσους ἡμῶν ἰασάμενον· τοῖς αὐτοῦ παθήμασι, τοῖς σωτηρίοις καὶ πανσέπτοις, ἵνα πιστῶς μεγαλύνω σε.

Ο ὕχ ὡς Λάμεχ νεανίσκον καὶ ἄνδρα ἀπέκτεινα, Θεομῆτορ ἀλλὰ νοῦν καὶ τὸν λόγον τοῖς πταίσμασι· μὴ οὖν ἢ ἐκδίκησις, ἤταμιευθήτω μου τῆ κρίσει, ἀλλὰ ἐνταῦθά με κάθαρων.

Ῥδὴ ς'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Τὸ σῶμα κατεμόλυνα ταῖς πράξεσι, τὸν νοῦν ταῖς ἐνθυμήσεσι, τὰς αἰσθήσεις τῆ ἀφῆ τῶν ἠδονῶν, τούτων μοι τὴν ἴασιν χορήγησον, τοῖς σταλαγμοῖς, ἐμῶν δακρῶν Θεοχαρίτωτε.

Ο χρόνος τῆς ζωῆς μου δεδαπάνηται, ἐν ὕπνῳ καὶ ἀνέσει, καὶ

τροφῆ καὶ ρεμβασμοῖς τῶν λογισμῶν· νῦν οὖν κἂν ἐν γῆρα με σωφρόνησον, **Μῆτερ Θεοῦ**, καὶ πρὸς μετάνοιαν χειραγώγησον.

Νοήσας τῶν πρὸ νόμου τὴν ἀπνοίαν, ἀφρόνως ἐπεχείρησα, ὡς πυργώματα τὰς πράξεις τὰς αἰσχράς, ἄλλην ἐπὶ ἄλλη συναρμόσασθαι· σὺ οὖν ἄγνή, τῷ θεῷ με συνέτισον Πνεύματι.

Παγίδα μοι κεκρύφασι Πανύμνητε, οἱ ὄντως ὑπερήφανοι· καὶ σχοινοῖς τῶν ἐμῶν ἁμαρτιῶν, βρόχους τοῖς ποσὶ μου διετείναντο, οὓς ἀγαθῆ, ὡς ἀραχνίους μίτους διάλυσον.

Κάθισμα. Χορὸς ἀγγελικὸς.

Ελπίς Χριστιανῶν, ἀψευδῆς καὶ θεβαία, ἐλέους χορηγέ, καὶ πηγὴ συμπαθείας, ἢ κλείς ἢ διανοίγουσα, τοῦ Θεοῦ τὴν χρηστότητα, πᾶσιν ἀνοιξον, τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην· πᾶσι δώρησαι, τοῦ τῆς τροφῆς Παραδείσου, τὴν εἴσοδον Δέσποινα.

Ῥοδὴ ζ'. Σὲ νοητήν.

Ρῆξον ἄγνή δεσμοὺς τῆς καρδίας μου, λήθην καὶ ἄγνοιαν δεινὴν, καὶ τὴν πώρωσιν τῆς ψυχῆς· καὶ ἠλιθιότητα, δι' ἧν συνδεδεσμένος, ὁ νοῦς μου τρέχειν οὐ δύναται· πρὸς πλατυσμὸν θεωρίας, καὶ ὕψος θείας γνώσεως.

Ω τῶν ἐμῶν παθῶν καὶ κινήσεων! ὦ τῶν ἀμέτρων μου κακῶν! ποῖον αἶσχος αἰσχροποιῶν· οὐκ ἀφρόνως πέπραχα; ποῖον οὐκ ἐτέλεσα, ἠδυπαθείας ἁμάρτημα; σὺ οὖν ἄγνή, κἂν ἐν γῆρα μετάνοιάν μοι δώρησαι.

Τὴν ἐν ἐμοὶ ραθυμίαν Δέσποινα, καὶ νυσταγμὸν τὸ χαλεπὸν, ταῖς ἀγρύπνοις σου πρὸς Θεόν, δέομαι δεή-

σειν, ἄχραντε ἀπέλασον, καὶ μελωδοῦντά με οἴκτειρον· ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Οἱμοὶ ψυχῆ! πῶς ἀπηναισχύντησας, ὑπὲρ τῶν Χάμ τὸν ἀναιδῆ! οὐκ ἐκάλυψας τὴν αἰδῶ, τοῦ σοὶ πλησιάζοντος, φύσει τε καὶ χάριτι ἀλλ' ἀπανθρώπως ἐφάυλισας· νῦν οὖν θερμῶς, πρὸς τὴν εὐσπλαγχνον κόρην μετανόησον.

Ῥοδὴ η'. Ἐν καμίνῳ παῖδες.

Νεκρωθεῖσα τάλαινα ψυχῆ, δεινῶς τῇ ἀμελείᾳ, ἐγέρθητι ὡς ἐξ ὕπνου, καὶ μεσίτριαν ποιοῦ τὴν μόνην ἀπείρανδρον Θεοτόκον· ὅπως σε τροποῖς ζώσῃ μετανόιας, καὶ τῆς ἀπαθείας καθυποδείξει τρίβους.

Κοίμησόν μου δὴ τὰς ἐμπαθεῖς, ὁρέξεις τῶν παθῶν τε, τῶν ψυχοφθόρων τὰ ἰνδάλματα ἄγνή, εἰς τέλος ἐξάλειψον Θεομήτορ· ἵνα δοξάζω αἰεὶ καὶ εὐλογῶ σε, τὴν μόνην αἰτίαν τῆς πάντων σωτηρίας.

Ολοτρόπως πᾶσαν ἠδονὴν, ἐτέλεσα ἀφρόνως, καὶ πάσας μου τὰς αἰσθήσεις! κατεμόλυνα αἰσχροῦς· πρὸς σὲ τὴν ἀμόλυντον καταφεύγω, Δέσποινα πάντων ἁμαρτωλῶν προστάτις, ρῦσαι τοῦ πυρός με καὶ σκοτοὺς αἰωνίου.

Ραντισμῷ δακρύων μου ἄγνή, ἀπόπλυνον τὰ ἔλκη, καὶ τραύματα τῆς ψυχῆς μου, ἢ τεκοῦσα τὸν Χριστόν· τὸν λεπροῦς ἰώμενον καὶ αἰμόρρους, ὅπως ἀκούσω φωνῆς τῆς ποθουμένης, σῶζου τῇ σῇ πίστει πορεύου εἰς εἰρήνην.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν καμίνῳ παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς

» εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ ἀ-
» πέστιλβον λέγοντες· εὐλογεῖτε πά-
» ντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑ-
» μνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Η ᾠδὴ πρὸς τῷ τέλει γέγονα, τῶν
χρονικῶν μου Κόρη· φεῦ μοι ὑ-
πάρξεων· καὶ θαρούμενος, ταῖς ἀμαρ-
τίαις ἀπέρχομαι, εἰς ἀπείρους αἰῶνας
κολάζεσθαι· ἢ τὸν Κριτὴν τεκοῦσα,
τοῦτον ἰλέωσαί μοι Δέσποινα.

Νόμους τοῦ Θεοῦ ἠθέτησα, καὶ
ἀμαρτίας νόμφ αὐτὸν ἐδούλωσα,
νόμφ τοῦ νοός, οὐχ ὑποκύψας ὁ ἄ-
θλιος, ἢ τοὺς νόμους λαθοῦσα τῆς φύ-
σεως, ἐν τῷ σεπτῷ σου τόκῳ, νόμους
σαρκός μου καθυπόταξον.

Αῖρον τὸ θαρὸ φορτίον μου, τῶν
ἐγκλημάτων Θεοτόκε πανάμωμε·
καὶ τὸν ἐλαφρόν, ἀγνή ζυγὸν κατα-
ξίωσον, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου βα-
στάζειν με, καὶ τρίβον διοδεύειν, τὴν
πρὸς τὴν ἄνω λήξιν ἄγουσαν.

ἵνα τὸν θυτὸν τὸν ἀπειρον, τῶν οἰ-
κτιρμῶν ἐνδείξῃς τῆς σῆς χρηστό-
τητος, καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν, τοῦ
Υἱοῦ σου Πανύμνητε, ὑπὲρ πάντας
κἀμὲ ἀμαρτήσαντα, συγχώρησίν μοι
δίδου, καὶ παραδείσου τὴν κατοικη-
σιν.

Προσόμοια.

Ἕχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Χαῖρε καθαρώτατον Θεοῦ, ἔμφυχον
παλάτιον, καὶ φωτοφόρον Πανύ-
μνητε, χαῖρε ἀπείρανδρε· χαῖρε θεία
σκέπη, χαῖρε τεῖχος ἀρρηκτον, χαῖρε
Θεὸν ἀρρήτως κυήσασα, χαῖρε ἀνὸρ-
θωσις, τοῦ Ἀδάμ καὶ Εὐας λύτρωσις·
χαῖρε πάντων πιστῶν τὸ κραταίωμα.

Χαῖρε θρόνε πύρινε Θεοῦ, ρόδον τὸ
ἀμάραντον, χαῖρε ἡ μόνη βλα-
στήσασα καὶ κρίνον εὐοσμον. Χαῖρε
Παναγία, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, τῆς
πρώην ἀποφάσεως Δέσποινα, χαῖρε
πανθαύμαστε, οἰκουμένης ἀγαλλίαμα·
χαῖρε πάντων ὀρθοδόξων καύχημα.

Χαῖρε ὁ λειμὼν ὁ εὐθαλής, καὶ
εὐώδης ἀχραντε, χαῖρε κυπρί-
ζουσα ἄμπελε, χαῖρε κατάκαρπε, ἐ-
λαία Παρθένε· χαῖρε ἡ μυρίπνοος
Θεοῦ φυταλιά, χαῖρε σύνδενδρον, καὶ
εὐσκιόφυλλον ὄρος. Χαῖρε ἀειπάρθε-
νε, τῶν χαρίτων ὁ κῆπος ὁ εὐχαρις.

Χαρᾶς τὴν καρδίαν μου ἀγνή,
πλήρωσον ὡς εὐσπλαγχνος· καὶ
τῶν δακρῶν ἀπάλλαξον, χαρὰν ὡς
τέξασα· μόνη Θεομήτορ, καὶ δεινῶν
ἐκ πάντων με, ἐξάγαγε τὸν δοῦλόν
σου δέομαι, ἵνα δοξάζω σε· ἵνα πόθῳ
μεγαλύνω σε, τὴν τῶν ὄντων πάντων
ὑπερέχουσαν.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ ὑμνογράφου.

ᾠδὴ α'.

Ἕχος α'. Χριστὸς γεννᾶται.

Χριστιανῶν καταφύγιον, πιπτόντων
ἐπανόρθωσις Πάναγνε, πταιόντων
τὸ ἱλαστήριον· ρῦσαί με καταδίκης
τῆς φοβερᾶς καὶ πυρὸς ἀσθέστου, τὴν
αἰώνιον ζωὴν παρεχομένη μοι.

Εν ἀπογνώσει συνέχομαι, τὸ πλη-
θος ἐννοῶν τῶν πταισμάτων μου,
καὶ τὴν τοῦ Κριτοῦ ἀπόφασιν· Δέ-
σποινα Θεοτόκε σύ μοι γενοῦ θεία με-
σιτεία, καταλλάσσουσα αὐτὸν τῇ εὐ-
σπλαγχνίᾳ σου.

Παρθένε μόνη πανύμνητε, Παρθένε ἢ Θεὸν σωματώσασα, Παρθένε ἢ πᾶσι πρόξενος· ζωῆς τῆς αἰωνίου λάμπσον μοι φῶς, τὸ τῆς μετανοίας, διαλύουσα τὸν ζόφον τῶν πταισμάτων μου.

Ιδοὺ πρὸς σὲ νῦν κατέφυγον, τὴν σκέπην μου καὶ θείαν ἀντίληψιν, τὰ σπλάγχνα τῆς σῆς μοι χάριτος· δεῖξον ἀνεφγμένα μὴ ὀργισθῆς μηδὲ παραβλέψης, μὴ ἐάσης με Παρθένε ἀπολλύμενον.

ᾠδὴ γ'. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Πάντες οἱ Προφῆται, σὲ Μητέρα Θεοῦ ἀνεκῆρυττον, διὰ συμβόλων παραδόξων, ὧν ἡμεῖς τὰς ἐκβάσεις, τρανῶς ἰδόντες πιστεύομεν, καὶ ἐξαίτουμεν τυχεῖν διὰ σοῦ, θείας ἰλαρότητος.

Ωφθης πλατυτέρα, οὐρανῶν συλλαβοῦσα τὸν πάντων Θεόν, καὶ ἐν ἀγκάλαις σου συνέχεις, τὸν συνεχόντα πάντα, ἀγνή ὄθεν ἱκετεύω σε, τῶν συνεχόντων δεινῶν με παθῶν, τάχος ἐλευθέρωσον.

Σὺ τῶν ἐν ἀνάγκαις, καὶ ἐν θλίψεσι πρόμαχος πέφυκας· σὺ τῶν ἐν ζάλη τῇ τοῦ θίου, ἀγαθῇ κυβερνητικῇ· διὸ ἱκετεύων κράζω σοι, τὴν σὴν βοήθειαν Κόρη ἀγνή, δώρησαι τῷ δούλῳ σου.

Δέσποινα τοῦ κόσμου, σωτηρία πιστῶν καὶ ἀντίληψις, τοὺς ἐκ θαθέων στεναγμούς μοι, πεμπομένους καρδίας, πρὸς σὲ καὶ δάκρυα Πάναγνε, προσδεδεγμένη πταισμάτων πολλῶν, ρῦσαι με καὶ θλίψεων.

ᾠδὴ δ'. Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης.

Μόνην σε πιστοὶ μετὰ Θεόν, ἐλπίδα ἀκαταίσχυντον, καὶ προ-

στασίαν Κόρη ἔχομεν, ταῖς σαῖς προσβείαις ἡμᾶς, λύτρωσαι ἐκ παντοίων, ἐχθρῶν ὄρατῶν καὶ ἀοράτων, καὶ βλάβης καὶ πειρασμῶν· ἵνα σε ἀπαύστως δοξάζωμεν.

Υλώδους ἐμφάσεως ἀγνή, τὸν νοῦν μου ἐκκαθάρασα, ἔρωτος θείου δεῖξον ἔμπλεων, τὰ θεῖα λέγειν αἰεὶ, φαντάζεσθαι τὰ θεῖα· τὰ θεῖα ποιεῖν ἐμμελῶς ἔργα, ὅπως ἐκφύγω φρικτὴν, καὶ διαιωνίζουσαν κόλασιν.

Οὐ κέκτημαι ἄλλην ἐπὶ γῆς, προστατὴν καὶ ὑπέρμαχον, καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, εἰμὴ σὲ μόνην ἀγνή, Θεοτόκε ἄχραντε· σὺ γάρ μοι ἐλπίς καὶ σωτηρία, καὶ σκέπη καὶ βοηθός, καὶ παραπτωμάτων συγχώρησις.

Κατάβαλε θράσος πονηρόν, ἐχθροῦ καὶ πανουργεύματα, τὰ κατ' ἐμοῦ ἐπιφερόμενα, καὶ ἔνδυσόν με τὴν σὴν, ἰσχὺν παναμώμητε, ἄτρωτον αἰεὶ διατηροῦσα, ἀπήμονα ἀβλαβῆ, τὸν εἰλικρινῶς σε γεραίροντα.

ᾠδὴ ε'. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Ανόρθωσις πάντων, πιπτόντων σὺ εἰ, ἀσθενούντων ταχεῖα ἐπίσκεψις· διὸ τοῖς παραπτώμασι πεσόντα χαλεπῶς, καὶ τὴν ψυχὴν νοσοῦντα, θεράπευσον καὶ σῶσον, ἀνορθοῦσά με Κόρη, τῇ παναλκείῃ χειρὶ σου Δέσποινα.

Σωτήρια ὄπλα, ἐξ ὕψους ταχύ, δυσωπῶ σε Παρθένε παράσχου μοι· τὴν θείαν σου ἀντίληψιν καὶ σκέπην καὶ ἰσχύν, μεθ' ὧν τοῦ ἀρχεκάκου, νικήσας πανουργίαν, σωτηρίας ἐνθέου ἀξιωθῶ θεομακάριστε.

Παλάτιον θεῖον, τοῦ Λόγου ἀγνή, ἐμὲ τῶν πονηρῶν ἐργαστήριον·

ὑπάρξαντα πνευμάτων διὰ πράξεων αἰσchrῶν, καὶ τοῦτον ἐκπληροῦντα, τὸ θέλημα ἀφρόνως, διὰ τῆς μετανοίας, δεῖξον Θεοῦ κατοικητήριον.

Εν ὥρᾳ ἐσχάτῃ τῆς ἐξόδου μου, καὶ ψυχῆς χωρισμοῦ ἐκ τοῦ σώματος· βοήθειά μοι φάνηθι καὶ πρόμαχος γενοῦ, τοὺς ἐπιτιθεμένους, ἐχθροὺς τοὺς ἀοράτους, ἀγνή ἀποσοβοῦσα, καὶ πρὸς Θεὸν χειραγωγούσά με.

ᾠδὴ ζ'. Σπλάγχων Ἰωνᾶν.

Πύλη θεϊκῆς ἀκτίνος σὺ πέφυκας, πηγὴ τε φωτὸς ἀδύτου γέγονας, τὸ γὰρ πλήρωμα, τῆς Θεότητος ἅπαν ἐσκήνωσεν, ἀπορρήτως ἐν τῇ μήτρᾳ σου Πανάμωμε· οὐπερ φυσικὴν ἐνέργειαν, καὶ τὴν αἴγλην βραβεύεις τοῖς χρήζουσιν.

Εστη μέχρι σοῦ Παρθένε ὁ θάνατος, ζωὴν γὰρ Χριστὸν ἐκουφόρησας, τὸν δωρούμενον, καθαρῶς εἰς αὐτὸν τοῖς πιστεύουσι, τὴν ἀθάνατον καὶ θείαν ἀπολύτρωσιν· τοῦτον Παναγία αἴτησαι, λυτρωθῆναι πταισμάτων τοὺς δούλους σου.

Μύρου νοητοῦ δοχεῖον γεγέννησαι, τοῦ πάσαν τὴν γῆν εὐωδιάσαντος, τῆς Θεότητος τοῖς ἀτμοῖς Παναγία Θεόνημφε, δι' ὅπερ τῇ εὐωδίᾳ τῆς πρεσβείας σου, πάσαν ἀηδίαν ἐλασσον, ἐκ ψυχῆς τῆς ἐμῆς παραπτώσεων.

Πῦρ τῶν ἡδονῶν σφοδρῶς κατακαίει με, καὶ θλίβει ἀεὶ τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, καὶ πρὸς ἄτοπον, ἐργασίαν συνωθεῖ καὶ ἄθεσμον, ἢ τὸ πῦρ τὸ θεϊκὸν ἀποκουήσασα, σθέσον τοῦτο καταμάραννον, ἢ ἐμῇ σωτηρίᾳ Θεόνημφε.

Κάθισμα.

Ἕχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Λυχνία χρυσαυγῆς, τοῦ ἡλίου τῆς δόξης, λαμπὰς λευκοφαῆς, τοῦ φωτὸς τοῦ ἀδύτου, νεφέλη πυρσεύουσα, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, τῆς καρδίας μου, ἀμβλυωπούσας τὰς κόρας, φωταγώγησον, μαρμαρυγαῖς ἀκηράτοις, καὶ θείοις πυρσεύμασιν.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα.

Λαβὴς ἦν Ἡσαίας ὁ προφήτης, πάλαι ἐθεάσατο τὸν θεῖον ἄνθρακα, Χριστὸν ἐν κοιλίᾳ σὺ εἰ φέρουσα, πᾶσαν ὕλην ἁμαρτίας καταφλέγοντα, τῶν δὲ πιστῶν τὰς ψυχὰς φωταγωγούντα.

Ως ὄμβρος ἐπὶ πόκον καταβάς, ἐν σῇ γαστρὶ σεσάρκωται ὁ τῆς εἰρήνης, ποταμός, ἢ πηγὴ τῆς ἀγαθότητος, ὁ σταγόνας ὑετοῦ ἐξαριθμούμενος· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεόνημφε Μαρία ἡ ἐλπίς, καὶ χαρὰ τῶν ὑμνούντων σε τὰς τῶν πταισμάτων μου, σειρὰς διαρρήξασα πρεσβείαις σου, τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης Χριστοῦ σύνδησον, τοὺς ἐναρέτους καρποὺς ἀνθηφορεῖν με.

Ανάγαγε Παρθένε ἐκ θυθοῦ με, τῶν αἰσchrῶν μου πράξεων καὶ καταπράυνον, ἀγνή τῶν παθῶν μου τὸ κλυδώνιον, καὶ καρδίας μου τὴν πώρωσιν διάλυσον, καὶ δώρησαί μοι πηγὴν τὴν τῶν δακρῶν.

ᾠδὴ η'. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Μῶμος ἐν τῷ κάλλει σου οὐκ ἔστι Κόρη· σὺ γὰρ μόνῃ πανάχραντε ὤφθης, ἐξ αἰῶνος ἄχραντε παρθενίας μαρμαρυγαῖς, καταυγάζουσα τὸν κόσμον παρθενίας φωτί· δι' ὃ ἀνυ-

μνοῦντές σε κραυγάζομεν· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στάμνον σε τὸ μάννα κεκτημένην, τῆς Θεότητος ἔγνωμεν Κόρη, κιβωτὸν καὶ τράπεζαν καὶ λυχνίαν, θρόνον Θεοῦ, καὶ παλάτιον καὶ γέφυραν μετάγουσαν, πρὸς θείαν ζωὴν τοὺς ἀναμέλποντας· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αγκυραν πανασφαλῆ σε κεκτημένοι, σωτηρίας ἡμῶν τὰς ἐλπίδας ἐπὶ σοὶ πιστεύομεν Θεοτόκε, ἀλλὰ γενοῦ, τοῖς οἰκέταις σου λιμῆν καὶ τεῖχος ἄρρηκτον, καὶ πρὸς τὸ θεῶν ἀπαύστως ἴθουνον. Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ακουσον τοῦ ἐκ καρδίας στεναγμοῦ μου, ἐνωτίσθητι φωνῆς κλαυθμοῦ μου, Παναγία Δέσποινα μὴ παρόψη, τὸν συντριμμόν, τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς ἀλλὰ παράσχου μοι, τὴν τελείαν λύσιν τῶν πταισμάτων μου, καὶ χαρᾶς μελλούσης με ἀξίωσον, ἵνα σὲ δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**άυματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοδό-
 » λος, ἐξεικόνισε κάμινος τύπον,
 » οὐ γὰρ οὐδὲ ἐδέξατο φλέγει νέους,
 » ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος, Παρθένου
 » ἦν ὑπέδου νηδύν, διὰ ἀνυμνοῦν-
 » τες ἀναμέλφωμεν. Εὐλογεῖτω ἡ κτί-
 » σις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυ-
 » ψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ινα χαρμοσύνως ἄσμασι, χαριστηρίοις Κόρη καταγεραίρω σε· ἵνα διὰ πάσης μου, ζωῆς μεγαλύνω σε, ἐ-

ξελοῦ με ἐκ στόματος λέοντος· δεινῶς ὠρυομένου, καὶ καταβρῶξαι με σφαιδάζοντος.

Ωφθης ἱερὸν ἀνάκτορον, καὶ καθαρὸν Παρθένε Χριστοῦ παλάτιον, τοῦ πρὸ τῶν αἰώνων, ἀληθῶς βασιλεύοντος καὶ κρατοῦντος ἀπάσης τῆς κτίσεως· διό μου τὴν καρδίαν, ἐξ ἀκαθάρτων παθῶν κάθαρον.

Στήσον τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, καὶ τῶν παθῶν Παρθένε παῦσον τὸν τάραχον, τοῦ προσφεύγοντος, Θεογεννητορ τῆ σκέπη σου, καὶ ἐλπίδος κρηπίδα σὲ ἔχοντος, καὶ θείαν προστασίαν, πεπλουτηκότος καὶ ἀντίληψιν.

Ηρα τὴν ψυχὴν μου Δέσποινα, πρὸς σὲ καὶ πάση γνώμῃ ἐπὶ σοὶ πέποιθα· μὴ καταισχυνηθῆην, εἰς αἰῶνα ὁ δοῦλός σου, μηδ' ἐχθροὶ μου καταγελασάτωσαν· οἱ νοητοὶ ἐν ὄρα, τῆς ἐκδημίας συλλαβόντες με.

Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Χαῖρε Θεοῦ παναγίου ναὲ πανάγιοι, χαῖρε βασιλευόντων τὸ ἀνίκητον θάρσος· ἡ πάντων προστασία τῶν γηγενῶν, χαῖρε βάθος ἀμέτρητον· ἀκατανόητον ὕψος χαῖρε χαρά, θλιβομένων καὶ παράκλησις.

Χαῖρε Πατὴρ προανάρχου νύμφη πανάμωμε, χαῖρε τοῦ συνανάρχου Υἱοῦ Μήτηρ Παρθένε· τὸ σκεῦος τῆς ἀγνείας χαῖρε Ἀδάμ, τὴν Ἐδὲμ ἡ ἀνοίξασα· χαῖρε νεφέλη δλόφωτε τοὺς πιστοὺς, περιθάλπουσα καὶ σκέπουσα.

Χαῖρε φωτὸς ἀπροσίτου θεῖον ἀνάκτορον, χαῖρε εὐκαρπε χώρα ἡ βλαστήσασα στάχυν· χαῖρε δυστυ-

χούντων ἢ ἀσφαλῆς, Θεοτόκε ἀνόρθωσις· χαῖρε ἢ γέφυρα πάντας πρὸς τὴν ζωὴν, ἐπανάγουσα πρεσβείαις σου.

Πάθη ποικίλα χειμάζει τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, καὶ πρὸς θυθὸν καθέλκει ἀπογνώσεως ὄλον, προφθάσασά με σῶσον ὡς ἀγαθή, ἐπὶ σὲ γὰρ κατέφυγον, τὴν κραταιὰν προστασίαν καὶ ἰσχυράν, μὴ ἐκπέσω τῆς αἰτήσεως.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Ἰωάννου Εὐχαΐτων τοῦ καὶ Μαυρόποδος ἐπικαλουμένου.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος α'. Σοῦ ἢ τροπιοῦχος.

Τὸ στόμα μου πλήρωσον ἀγνῆ, θείας αἰνέσεως ὅπως ὑμνήσω σου, τὴν δόξαν Πανύμνητε, καὶ μεγαλύνω τὴν μεγαλοπρέπειαν, ὅλην τὴν ἡμέραν, τοῦ σὲ σεπτῶς μεγαλύνοντος.

Χάρισαί μοι πένθος χαρμονῆς, καὶ παρακλήσεως θείας παραίτιον, χαρὰ καὶ παράκλησις, τῶν ὀρθοδόξων Θεοτόκε Δέσποινα, ἢ χαρὰν τῷ κόσμῳ καὶ σωτηρίαν πηγάσασα.

Ως ἔμψυχος νέος οὐρανός, δικαιοσύνης ἀνέτειλας ἥλιον, Κόρη καὶ ἐβλάστησας, ὡς λογικὸς καὶ μυστικὸς παράδεισος, ξύλον ζωηφόρον, ἐξ οὗ φαγόντες οὐ θνήσκομεν.

Υπερτέρα γέγονας ἀγνῆ, τῶν ποιημάτων Θεὸν σωματώσασα· ὅθεν ἱκετεύω σε, ἀπὸ κοπρίας παθῶν με ἀνάστησον, καὶ πρὸς θεῖον ὄψος, τῆς ἀπαθείας εἰσάγαγε.

ᾠδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδώς.

Η μόνη τὴν φύσιν τῶν βροτῶν, θεώσασα Πανάμωμε, τῷ ὑπὲρ φύσιν τόκῳ σου αἰτήσαι, ἀμαρτημάτων ἡμῖν συγχώρησιν, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν, τὴν διαιωνίζουσαν, Παναγία Παρθένε πανύμνητε.

Η χώρα τὸν στάχυν τῆς ζωῆς, ἀσπόρως ἢ ἐκφύσασα, καὶ ἀνηρότως ἀναβλαστήσασα, λιμῷ τακείσαν ἐνθέου βρώσεως, τὴν ψυχὴν μου στηρίξον, ἄρτῳ θείων πράξεων, ἀρετῶν ἐν ἐλαίῳ πιάνασα.

Εκ σοῦ ἀνεβλάστησεν ἡμῖν, τὸ ἄνθος τὸ ἀμάραντον, εὐωδιάζον πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα, τῷ θείῳ μύρῳ τῆς αὐτοῦ φύσεως, ὁ Πατρὶ συνάναρχος, καὶ ἐκ σοῦ γενόμενος, ὑπὸ χρόνον Μαρία πανάμωμε.

Τὸ εἶδος μορφῆς σου τῆς σεπτῆς, Ἄγγελοι μὲν αἰδέσιμον, τοῖς δὲ βροτοῖς ὑπάρχει σωτήριον· καὶ φρικτὸν τῆς πονηρίας τοῖς πνεύμασιν, ὅπερ πίστει σέβοντες, καὶ κατασπαζόμενοι, Θεοτόκε ψυχὰς φωτιζόμεθα.

ᾠδὴ δ'. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Ορος τε προεῖδε Δανιὴλ ἀλατόμητον, κατάσκιον ὁ Ἄβδακούμ, τετυρωμένον ὁ Δαβίδ· ὄρος ἄλλος ἄγιον, καὶ ἐμφανὲς καὶ πῖον ὄρος Πανύμνητε, ᾧ ὁ Θεὸς κατοικῆσαι εὐδόκησεν.

Θεῖόν σε παλάτιον τοῦ Λόγου γινώσκωμεν, ἐν ᾧ οἰκήσας σαρκικῶς, ἐκαινοποίησεν ἡμᾶς, φθαρέντας τοῖς πάθεσιν, ὅθεν ἀγνῆ Θεοῦ μητέρα σε σέβομεν, καὶ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα δοξάζομεν.

Θεῖόν σε νοοῦμεν ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, ὡς δεξαμένην τὴν αὐ-

γῆν, τῆς θεϊκῆς μαρμαρυγῆς, καὶ ταύτην ἀστράψασαν, σωματικῶς παντὶ τῷ κόσμῳ Πανύμνητε, πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Ν αὐν σε γινώσκομεν Θεοῦ καθαρῶτατον, τοῦ ποιητοῦ τῶν οὐρανῶν καὶ πάσης κτίσεως ἀγνή. Ὅθεν σοι κραυγάζομεν, ναοὺς ἡμᾶς τοῦ θείου Πνεύματος ποίησον, τοὺς τὴν θερμὴν σου πρεσβείαν πλουτίσαντος.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμφει.

Ι ᾠσαί μου τῆς ψυχῆς τὰ ἀλγήματα πάνταγνε, ἡ τεκοῦσα τὸν τὰς νόσους ἡμῶν ἰασάμενον, τοῖς αὐτοῦ παθήμασι, τοῖς σωτηρίοις καὶ πανσέπτοις· ἵνα πιστῶς μεγαλύνω σε.

Ρ υπωθεῖσαν τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου τοῖς πάθεσι, τῷ ὑσώπῳ τῆς ἐνθεοῦ πρεσβείας σου κάθαρον, Θεοτόκε ἀχραντε, παρεχομένη σωτηρίας, ταύτη φαιδρότατον ἔνδυμα,

Σ ἐ ἐτοίμην πρὸς τὸ σῶζειν βοήθειαν κέκτημαι, διὰ τοῦτό σοι προσπίπτω καὶ κράζω σὺν δάκρυσιν, Θεοτόκε ρῦσαί με, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ ἀλλοτρίου, καὶ τῆς μελλούσης κολάσεως.

Σ ὁ ἰσχύς μου σὺ καὶ καύχημα καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ φρουρός μου καὶ ἀντίληψις καὶ καταφύγιον, καὶ προστατίς ἄμαχος, Ὑπεραγία Θεοτόκε· διό με σῶζε τὸν δοῦλόν σου.

ᾠδὴ ς΄. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Λ ικμήσασα Παρθένε ταῖς πρεσβείαις σου, τῷ πτύῳ τοῦ πνεύματος, θημωνίας τῶν ἐμῶν ἁμαρτιῶν, κάθαρον καρδίας μου τὸν ἄλωνα, μακρὰν αὐτῆς, πᾶν ἀχυρῶδες ποιοῦσα νόημα.

Ι ᾠδοῦσά μοι τὴν κέκωσιν Πανάμωμε, ἣν ἡ ψυχὴ ὑφίσταται, κρατουμένη

ἐν Αἰγύπτῳ τῶν παθῶν, καὶ πλιθοπλαστοῦσα τὴν πηλὸν σαρκός, δεῦρο ταχύ, καὶ τῆς ἀτίμου δουλείας με λύτρωσαι.

Σ παράττομαι τὰ σπλάγχνα καὶ συστρέφομαι, τὸν χρόνον τελειούμενον, τῆς ζωῆς μου καθορῶν καὶ ἐμαυτόν, χείροσιν ἐκάστοτε προκόπτοντα, καὶ ταῖς πληγαῖς, ἐπιτιθέντα πληγὰς καὶ μώλωπας.

Ν ὦν ἤγγικε ψυχὴ τὸ τέλος ἤγγικεν, ἀπόθου τοίνυν ἅπαντα, τὰ τοῦ σκότους καὶ νυκτὸς ἔργα δεινά, καὶ τὰ τοῦ φωτὸς ὄπλα ἐνδύθητι, περιπατεῖν, ὡς ἐν ἡμέρᾳ πράττουσα εὐσχημα.

Κάθισμα.

ᾠδὸς α΄. Χορὸς ἀγγελικὸς.

Η ἡμέρα μυστικῆ, ἀνεδείχθης Παρθένε, τὸν ἥλιον Χριστόν, καταυγάζουσα πᾶσι, τοῖς ζόφῳ ἀπογνώσεως, καθημένοις Θεόνυμφε. Ὅθεν ἅπαντες, οἱ διὰ σοῦ φωτισθέντες, μακαρίζομεν, χρεωστικῶς ὡς αἰτίαν, βροτῶν ἀναπλάσεως.

ᾠδὴ ζ΄. Σὲ νοητήν.

Ο φωτεινὸς τοῦ Δεσπότης θάλαμος, χαῖρε πανθαύμαστε ἀγνή, χαῖρε τεῖχος τὸ τῶν πιστῶν· χαῖρε κλίμαξ ἀγούσα, πρὸς θείαν κατάπαυσιν, τοὺς μελωδοῦντας τῷ τόκῳ σου· ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ο ἢν οὐ χωρεῖ οὐρανὸς ἐχώρησας, ὡς πλατυτέρα οὐρανῶν, Θεοτόκε ὁ λογικὸς, οὐρανὸς καὶ ἔμψυχος, τοῦ κατασκευάσαντος, τοὺς οὐρανοὺς τῷ βουλήματι, μόνου Θεοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς τὸ ἐγκαλλώπισμα.

ἵνα Θεὸς γένηται ὁ ἄνθρωπος, ἐκ σοῦ σεσάρκωται Θεός, ὃν ἰκέτευε ἐκτενῶς, ἄχραντε πανάμωμε, σώζεσθαι τοὺς δούλους σου, ἐπηρειῶν τοῦ ἀλάστορος, καὶ χαλεπῆς ἐκ γεέννης φλογὸς καὶ πάσης θλίψεως.

Τὴν ἐν ἐμοὶ ραθυμίαν Δέσποινα, καὶ νυσταγμὸν τὸν χαλεπὸν, ταῖς ἀγρύπνοις σου πρὸς Θεόν, δέομαι δεήσεσιν, ἄχραντε ἀπέλασον, καὶ μελωδοῦντά με οἴκτειρον· ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

ᾠδὴ η'. Ἐν καμίνῳ παῖδες.

Ὡς ἐκ ρίζης τῆς τοῦ Ἰεσσαί, βλαστήσασα προφέρεις, τὸ ἄνθος Θεοκυῆτορ, τὸ ἀμάραντον Χριστόν. Ὅθεν ἰκετεύω σε, τῶν παθῶν μου πάσας προρρίζους, ἀνάπαυσον ἀκάνθας, καὶ τὸν θεῖον φόβον, ἐμφύτευσόν μοι Κόρη.

Ὡς ὠραίαν ὡς περικαλλῆ, ὡς ἄμωμόν σε Κόρην, ὡς νύμφην ἐκλελεγμένην, ὡς νεᾶνιν καθαρὰν· Παρθένον ὡς ἄσπιλον, καὶ ἁγίαν σὲ ἀνυμνοῦμεν καὶ πόθῳ προσκυνοῦμεν, τὴν εὐλογημένην εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ καταφυγὴν, καὶ κλίμακα πρὸς ὕψος, μετάγουσαν τὸ ἀνθρώπινον Παρθένε Μαριάμ, εἰδότες κραυγάζομεν· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἡ ἁγία γῆ καὶ ἐκλεκτή, ἐν ἣ κεκαλυμμένοι, καλύμματι ἀπιστίας ἀμφιβόλων λογισμῶν, πόδες οὐκ ἐπάτησαν, τῶν γηίνων δεῖξον φροντίδων ἀνώτερον τὸν νοῦν μου, καὶ τῆς τῶν πραέων γῆς καταξίωσόν με.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν καμίνῳ παῖδες Ἰσραήλ, ὡς
» ἐν χωνευτηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς
» εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ ἀ-
» πέστιλθον λέγοντες· εὐλογεῖτε πά-
» ντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑ-
» μνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ὅρος τοῦ Θεοῦ πανάγιον, ὃ δεξιὰ Κυρίου προκατειργάσατο, ἀπωλείας με, περιπλανώμενον ὄρεσι, καὶ κρημνοῖς καὶ βαράθροις ὠθούμενον, ζητήσασα πρὸς ὄρος, τῆς ἀρετῆς με χειραγώγησον.

Ἡ ᾠδὴ ὁ νυμφὼν ἠθρέπισται, καὶ ἡ παστὰς τοῦ γάμου ἐγκεκαλλώπισται, καὶ εἰσέρχονται, μετὰ χαρᾶς οἱ τηρήσαντες, τὴν ἀγνεῖαν αὐτῶν ἀδιάφθορον· ἐγὼ δὲ Θεοτόκε, μόνος εἰς σκότος ἀπελεύσομαι.

Νόμους τοῦ Θεοῦ ἠθέτησα, καὶ ἐμαυτὸν τῷ νόμῳ ἀμαρτίας ἐδούλωσα, νόμῳ τοῦ νοός, οὐχ ὑποκύψας ὁ ἄθλιος, ἢ τοὺς νόμους λαθοῦσα τῆς φύσεως, ἐν τῷ σεπτῷ σου τόκῳ, νόμους σαρκὸς μου καθυπόταξον.

ἵνα τὸν βυθὸν τὸν ἀπειρον, τῶν οἰκτιρμῶν ἐνδείξης τῆς σῆς χρηστότητος, καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν, τοῦ Ἰσοῦ σου Πανύμνητε, ὑπὲρ πάντα ἅμοι ἀμαρτήσαντι, συγχώρησιν παράσχου, καὶ Παραδείσου τὴν κατοίησιν.

Προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Χαίροις πόλις ἔμψυχε Θεοῦ, χαίρει Μητροπάρθενε, χαίρει Θεόνυμφε Δέσποινα, χαίρει Παράδεισε, τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ ξύλον ἐκβλαστήσασα,

Χριστὸν τὸν ζωοδότην καὶ Κύριον, ὃν καθικέτευε, μητρικαῖς σου νῦν δεήσεις, τοῦ ρυσθῆναι κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Χαῖρε τὸ κατάσκιον Θεοῦ, ὄρος ἀπειρόγαμε, ὃ Ἀββακοῦμ ἐθεάσατο, χαῖρε πολυευκτον, κάλλος Θεοτόκε, χαῖρε θεία τράπεζα, τὸν ἄρτον τὸν οὐράνιον φέρουσα, Χριστὸν τὸν Κύριον, ὃν ἐκέτευε τοὺς δούλους σου, ἀπὸ πάσης ρυσθῆναι κακώσεως.

Χαῖρε τὸ παλάτιον Θεοῦ, Λόγου παναμώμητε, ἐν ᾧ οἰκήσας ἐκαίνωσε φθαρέντας ἅπαντας, χαῖρε ἡ τὸν στάχυν, τῆς ζωῆς βλαστήσασα, ἀσπόρως Θεοτόκε πανύμνητε, ὃν νῦν δυσώπησον, διαθρέψαι ἄρτιφ πράξεων, ἐναρέτων τὴν ψυχὴν μου δέομαι.

Πολλῶν με χειμάζουσι δεινῶν, προσβολαὶ Θεόνυμφε, θλίψεις ποικίλαι καὶ μάστιγες, κινδύνων πέλαγος, νῦν κατακαλύπτει, τὸν δοῦλόν σου ἄχραντε, πρὸς τίνα καταφύγω ὃ ἄθλιος; πρὸς σὲ τὴν εὐσπλαγχνον· τῷ ἔλεει σου οὖν Δέσποινα, οἴκτειρόν με καὶ σῶσον πρεσβείαις σου.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Φωτίου τοῦ ἀγιωτάτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς·

«Πρώτη δέησις τῇ πανάγνῃ Παρθένῳ. Φωτίου».

ᾠδὴ α΄.

Ἦχος α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Πύλη τοῦ φωτός τοῦ νοητοῦ, τῆς μετανοίας μοι πύλας διάνοιξον·

καὶ τὸν νοῦν μου φώτισον, τὸ ζοφερὸν σκότος ἀποδιώκουσα, τὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν παθῶν Παναμώμητε.

Ρῦσαι τὴν ψυχὴν μου ἀγαθή, τῆς δυναστείας τοῦ δολίου δράκοντος, τοῦ τοῖς δελεάσμασι τῶν ἡδονῶν, ταύτην συγκαταφέροντος, πονηρᾷ ἀπάτη, τῆς ἀπωλείας πρὸς βάραθρα.

Ως τῶν ἀγαθῶν τῶν ὑπὲρ νοῦν, ἀναδειχθεῖσα τοῖς ἀνθρώποις πρόξενος, Δέσποινα πανάχραντε, οὕτω κάμοι τῆς σωτηρίας πρόξενος, τῆς αἰωνιζούσης, καὶ εὐφροσύνης γενήθητι.

Τὸν πάντα βουλήματι αὐτοῦ, δημιουργήσαντα κράτει Θεότητος, Λόγον τὸν ἀίδιον· τοῦτον ἀγνή ἐν μήτρᾳ σου ἐχώρησας, ἐπ' εὐεργεσίᾳ, τῶν γηγενῶν σωματούμενον.

ᾠδὴ γ΄. Ὁ μόνος εἰδώς.

Ησκέπη καὶ λύτρωσις ἡμῶν, τὸ τεῖχος καὶ κραταίωμα, τῶν εὐφημούντων σε πολυῦμνητε· ἀπὸ παντοίων ρῦσαι με θλίψεων, καὶ τῶν περιστάσεων, τῶν τοῦ βίου πάντοτε, περιέπουσα ὅπως δοξάζω σε.

Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή, τοῦ μόνου φιλοικτίρμονος, τοῦ εὐσπλαγχνίας ἔχοντος πέλαγος, τοῦ σαρκωθέντος ἐκ τῶν πανάγνων σου, αἱμάτων δεήθητι, τοῦ κατοικτειρήσαι με, τὸν ἀμέτροις κακοῖς συνεχόμενον.

Εἴχουσα συμπάθειαν πολλήν, καὶ εὐσπλαγχνῆ φιλοικτίρμονα, καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν ἀγαθότητα· ἐπ' ἐμὲ ταῦτα δεῖξον Πανάχραντε, τὸν εἰς σὲ προστρέχοντα, καὶ τῶν παραπτώσεων, τῶν ἀπείρων τὴν ἄφεσιν δίδου μοι.

Η μήτρα σου ὠφθη ἀληθῶς, Μαρία ἀειπάρθενε, τοῦ οὐρανοῦ

πλατυτέρα χωρήσασα, τὸν Βασιλέα καὶ ποιητὴν τοῦ παντός, τὸν πάση ἀχώρητον, τῇ κτίσει ὑπάρχοντα, τῇ δυνάμει αὐτοῦ τῆς Θεότητος.

ᾠδὴ δ'. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Σὼσόν με Παρθένε ἀπειρόγαμε σὼσόν με· μή με παρίδης ἀγαθὴ καταπονούμενον δεινοῖς, ἡδοναῖς καὶ πάθεσι, καὶ λογισμοῖς βεβήλοις καὶ πονηρίας μιστοῖς, καὶ τῶν δαιμόνων παρενοχλήσειν.

Ικέτης προσέρχομαι τῇ σκέπη σου ἄχραντε· καὶ ἐκβοῶ ἀπὸ θερμῆς καὶ κατοδύνου μου ψυχῆς· ἐλέησον ρῦσαί με, ἐκ τοῦ πυρὸς τῆς αἰωνίου κολάσεως, ταῖς πρὸς Θεὸν σαῖς ἀχράντοις δεήσεσιν.

Σαρκὸς μου τὴν ἔκλυσιν ψυχῆς τε τὴν πάρεσιν, τῇ ρωστικῇ τῆς σῆς ροπῆς ἰσχυρῇ Δέσποινα σεμνή, ἀνάκτησον πρόσφορον, ταύταις σαφῶς τὴν θεραπείαν παρέχουσα, πρὸς ἐργασίαν τοῦ θείου θελήματος.

Τὸ μέγα καὶ πάνσεπτον καὶ θεῖον μυστήριον, τῆς ἀποκρύφου τοῦ Θεοῦ βουλῆς ἐν σοὶ παναληθῶς, ἀγνή πεφανέρωται, ὅτι αὐτὸς ὁ κατ' οὐσίαν ἀχώρητος, τῇ κτίσει πάση ἐν σῇ γαστρὶ κεχώρηται.

ᾠδὴ ε'. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Ηλυχνία ἢ χρυσῆ ἢ τὸ θεῖον λαμπάδιον, κατέχουσα τῶν παθῶν μου τὸν γνόφον σκεδάσασα, τὸν τοῦ θείου ἔρωτος πυρσόν, ἐν τῇ ἐμῇ καρδίᾳ, Θεογεννητορ διάναψον.

Πολυπλόκους μηχανὰς καὶ ἐνέδρας τοῦ δράκοντος, τοῦ δολίου Θεοτόκε Παρθένε διάλυσον, ἄς κατὰ τοῦ δούλου σου, ἐπινοεῖται πανουργία, τοῦ συλλαβεῖν με πειρώμενος.

Απορήσας ἐξ ἀπάσης βοηθείας ἄχραντε, ἀνθρωπίνης πρὸς τὴν σὴν ὀξυτάτην ἀντίληψιν, εὐλαβῶς προσέδραμον· σὺ με τῆς σῆς καὶ προμηθείας, καὶ εὐμενείας ἀξίωσον.

Νομικοὶ σε καὶ σκιώδεις προέφαινον ἔσεσθαι, τύποι πάλαι Θεοτόκον ἀγνήν παναμώμητον· ἡμεῖς δὲ κατέχοντες, ἔργῳ νῦν τούτων τὰς ἐκβάσεις, ἀκαταπαύστως ὑμνοῦμέν σε.

ᾠδὴ ς'. Ἐκόκλωσεν ἡμᾶς.

Ανάκτορον Θεοῦ παναγιώτατον, πρεσβείαις σου καθάρισον, τὴν ψυχὴν μου καὶ τὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦν, ἐκ βεβήλων ἔργων καὶ αἰσchrῶν ἐννοιῶν, καὶ τοῦ ἐκ σοῦ, ἀποτεχθέντος ναόν με ποίησον.

Γαλήνη νητῇ σὺ με προσόρμισον, τὴν ζάλην καὶ τὸν τάραχον, τῶν παθῶν μου κατευνάζουσα σεμνή, καὶ τὴν τρικυμίαν ἐκδιώκουσα, τῶν ἡδονῶν, ἢ τὴν γαλήνην τὴν θεῖαν τέξασα.

Ναμάτων μυστικῶν τῶν σῶν δεήσεων, τῷ τῶν πταισμάτων καύσωνι, ἐκτακεῖσάν μου καρδίαν ἀγαθὴ, ἔμπλησον καὶ δεῖξον καρποφόρον αὐτῇν, θεοφιλῶν, καὶ θεαρέστων λόγων καὶ πράξεων.

Ως οὐσα καθαρὰ καὶ πανακήρατος, Λόγον τὸν ἀκήρατον, ὑπεδέξω ἐν νηδύϊ σου σεμνή καὶ τοῦτον ἐγέννησας εἰς λύτρωσιν, τῶν γηγενῶν, τῶν Προπατόρων τῆς ἀποφάσεως.

Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ασπόρως τὸν Χριστόν, ἀπεκύησας μόνη, τὸ θαῦμα ὑπὲρ νοῦν, πῶς Παρθένος καὶ Μήτηρ, διὸ Θεοτόκον

σε προσκυνούντες δοξάζομεν, σὺ γὰρ ἔτεκες τὸν Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν δὺσώπησον, τοῦ εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ᾠδὴ ζ'. Σὲ νοητήν.

Πίστει πολλῇ καὶ πόθῳ προσέρχομαι, τῇ θεῖα σκέπῃ σου σεμνή, σὺ γενοῦ μοι καταφυγή, σὺ μου ἱλαστήριον, σὺ με ἀπολύτρωσαι, ἐκ τῶν κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ πειρασμῶν Θεοτόκε καὶ νόσων καὶ κακώσεων.

Ανατολή τοῦ ἡλίου Δέσποινα, τοῦ νοητοῦ ὡς συμπαθῆς, σὺ τῇ αἴγλῃ τῇ παμφαεῖ, τῆς θείας πρεσβείας σου, φαῦσον μετανοίας μοι, ἀνατολήν ἐκδιώκουσα, τὴν ζοφερὰν τῶν παθῶν μου δμίχλην καὶ πταισμάτων μου.

Ρύσαι ἡμᾶς τοὺς ἀνευφημοῦντάς σε, τῆς τυραννίδος τοῦ ἐχθροῦ, τοῦ ζητοῦντος μανιωδῶς, τὴν ἡμῶν ἀπώλειαν, καὶ τούτου ματαίωσον, τὴν πονηρίαν Πανάμωμε, καὶ μηχανὴν αὐτοῦ πᾶσαν δυνάμει σου ἀμβλύουσα.

Θρόνον Θεοῦ καὶ παστάδα ἔμψυχον, Θεογεννήτορ οἱ πιστοί, ἐπιγνόντες σε ἀληθῶς, πίστει ἐκβοῶμέν σοι, σῶζε τοὺς οἰκέτας σου, ἀπὸ πασῶν περιστάσεων· ὅπως αἰεὶ εὐλογοῦμεν ἀγνή καὶ προσκυνοῦμέν σε.

ᾠδὴ η'. Ἐν καμίνῳ παῖδες Ἰσραήλ.

Επὶ πέτραν στήσον ἀσφαλῆ, τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγάπης, τὰς θάσεις τὰς τῆς ψυχῆς μου, καὶ παθῶν ταῖς προσβολαῖς, φύλαξον ἀκλόνητον Θεοτόκε· ἵνα ἐδραῖα καρδίᾳ ἀναμέλπω, καὶ δοξολογῶ σε πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεύρωσόν μου, Δέσποινα ἀγνή, τὸν τόνον τῆς καρδίας, ἰσχύν με

κατὰ παθῶν, περιζωννύουσα τὴν σὴν, καὶ τηροῦσα ἄτρωτον ἐκ τῆς τούτων ἐπικρατείας, καὶ πικρᾶς τυραννίδος· ἵνα σε δοξάζω αἰεὶ ἐν εὐθυμίᾳ.

Ω Παρθένη Δέσποινα σεμνή, γραφικῶς ἡ ψυχὴ μου, ὀπίσω σου ἐκολλήθη, διὸ ἔκτεινον τὴν σὴν, δεξιὰν τὴν ἀχραντον καὶ ἐν πᾶσιν, ἀντιλαβοῦ μου σκέπουσα καὶ φρουροῦσα, καὶ τῆς αἰωνίου χαρᾶς καταξιούσα.

Φωτοφόρον σκήνωμα Θεοῦ, ἐδείχθης Θεοτόκε, καὶ ἔμψυχον καὶ ἀγνότατον παλάτιον σεμνή, καὶ θρόνος πυρίμορφος, τῆς ἀστέκτου θείας οὐσίας· διὸ σε ἀνυμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν καμίνῳ παῖδες Ἰσραήλ, ὡς
» ἐν χωνευτηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς
» εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ ἀ-
» πέστιλθον λέγοντες· εὐλογεῖτε πά-
» ντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑ-
» μνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ω φθης αἴγλη καθαρότητος, πᾶσαν τὴν κτίσιν ὑπεραίρουσα πᾶναγνε, ἀλλὰ δέξαι με, τὸν μολυσμοῖς καταχράναντα, ἡδονῶν ὑπὲρ ἅπαντα ἄνθρωπον, ψυχὴν τε καὶ τὸ σῶμα, καὶ σαῖς πρεσβείαις ἀποκάθαρσον.

Τρίβοις θελαῖς ἐκβιδάζουσα, τῆς μετανοίας τὴν ψυχὴν μου ἐπίστρεψον, ἐξ ὁδοῦ ἀγνή, τῆς ἀπαγούσης εἰς θάνατον, καὶ πρὸς ὄλεθρον ὄντως αἰώνιον, Μαρία Θεοτόκε, ἀμαρτωλῶν τὸ ἱλαστήριον.

Ινα τί με ἐγκατέλιπες, φῶς τῶν ἐμῶν ὀμμάτων καὶ ἀγαλλίαμα, τῆς καρδίας μου, καὶ πειρασμοὶ με ἐκύ-

κλωσαν; ἀλλ' οἰκτείρησον Κόρη καὶ σῶσον με, ἐκ πάντων τῶν λυπούντων, τῶν θλιβομένων ἢ παράκλησις.

Ο ἦρος τοῦ Θεοῦ πανάγιον, ὃ δεξιὰ Κυρίου προκατειργάσατο, ἀπωλείας με, περιπλανώμενον ὄρει, καὶ κρημνοῖς καὶ βαράθροις ὠθούμενον, ζητήσασα πρὸς ὄρος, τῆς ἀρετῆς με χειραγώγησον.

Υ μνον εὐλαβῶς προσφέρομεν, τῷ σῷ ἀσπόρῳ τόκῳ διὰ σοῦ Δέσποινα, πανυπέραγνε, καὶ σὲ ἀπαύστως δοξάζομεν, δυσωποῦντες· ρυσθῆναι κολάσεως, τοὺς πόθῳ σε τιμῶντας, καὶ ὀρθοδόξῳ πίστει σέβοντας.

Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων.

Χ αἶρε πῖότατον ὄρος καὶ θεοβάδι-στον, χαῖρε τὸ τῶν Ἀγγέλων, περιδόητον θαῦμα, τὸ σθένος τῶν μαρτύρων, χαῖρε σεμνή, ἐσρέων ἀγλάισμα, καὶ πενομένων ἀσύλητε θησαυρὲ· χαῖρε κλέος τῶν τιμῶντων σε.

Χ αἶρε βασίλειον κράτος καὶ πύργε ἄσειστε, χαῖρε πιστῶν ἢ δόξα, Θεοτόκε Παρθένε, ἀνόρθωσις πιπτόντων χαῖρε ἀγνή, καὶ διαδόλου κατάπτωσις, καὶ ἀπογνώσεως πάσης διτι Χριστόν, τὴν ἐλπίδα πάντων ἔτεκες.

Χ αἶρε πλειὰς τὸ τοῦ Πόλου ἕστρον λαμπρότατον, ἢ συνδεομοῦσα πάντα, ὡς ἀστέρα σὰ τέκνα, κοινῶς τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς, καὶ ὡς μήτηρ φιλόστοργος, σκέπουσα θάλπουσα τούτους καὶ οὐρανῶν, ἀξιούσα κατοικήσεως.

Τ ἰς διηγῆσεται Κόρη τὰ σὰ θαυμάσια; ὃν γὰρ οὐ σθένει βλέπειν, τῶν Ἀγγέλων ἢ τάξις, ἐβάστασας ὡς

θρόνος χερουδικός, τοῦτον αἵτησαι Πάναγνε, ἐν τῇ μελλούσῃ ἡμέρᾳ τῇ φοβερᾷ, πάντα ρύσασθαι κολάσεως.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Κατανυκτικός.

Ποίημα ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος α'. ᾠδὴν ἐπινίκιον.

Ω ἴδην παρακλήσεως τῇ Θεοτόκῳ, πιστοὶ προσενέγκωμεν, ἱλασμὸν αἰτούμενοι, τῶν ἐγκλημάτων ἡμῶν, καὶ τοῦ ἐχθροῦ ἀποφυγὴν καὶ σωτηρίαν ψυχῶν.

Ε ἔλεος τὴν ἄβυσσον ἢ τετοκυῖα, ἐλέησον οἰκτεῖρον, τὴν ἐμὴν ἀσθένειαν, Θεοχαρίτωτε, καὶ χειραγώγησον πρὸς φῶς τῆς κατανώξεως.

Υ ψώθην ὃ ἄθλιος τῇ ἀπονοίᾳ, ἀρθεῖς τῷ φρονήματι, καὶ εἰς βόθρον πέπτωκα, τῶν παραπτώσεων, τῇ μετανοίᾳ με ἀγνή πάλιν ἀνόρθωσον.

Μ υρίοις ἐγκλήμασιν ἀμαρτημάτων, βαρούμενος ἄχραντε, σοὶ προσπίπτω δέξαι με, μετανοοῦντα θερμῶς, καὶ ἰλεῶν μοι τὸν κριτὴν ποιήσον Δέσποινα.

ᾠδὴ γ'. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Ο πλημμελήσας ὑπὲρ ἅπαντας, τοὺς ἀνθρώπους ὁ μόνος ἐγὼ εἰμι· καὶ διὰ τοῦτό σοι βοῶ, Παναμώμητε Δέσποινα, βοηθήσαι τῷ οἰκέτῃ σου, λαβεῖν τὴν συγχώρησιν.

Β εβαρημένον τοῖς παθήμασι, καὶ ταῖς τριχυμίαις ποντούμενον, ὃ δολιόφρων ἀγαθή, ἐφερπύζει ἀρπᾶσαι

με· ἀλλὰ ρύσαι καὶ ἀνάγαγε, πρὸς φῶς μετανοίας με.

Εγὼ ὑπάρχω κόρη Πάναγνε, δένδρον τὸ σαπρὸν φεῦ καὶ ἄκαρπον, ὅπερ ποιῆσαι με καρπὸν, καλὸν θεῖον παράσχου μοι, καὶ ἐμπλήσαι με τῆς χάριτος, Χριστοῦ καὶ γλυκύτητος.

Δεῖξόν μοι τρίβον τὴν σωτήριον, δι' ἧς βασιλείαν οὐράνιον, κληρονομήσω ἀγαθῆ, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου, καὶ ἀκούσω τὴν τρισάγιον, ᾧδὴν ἀγαλλόμενος.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νοητοὶ ὡσπερ γίγαντες, τρεῖς τῶν παθῶν με κατατροποῦνται· ἀκηδία λήθη ἄγνοια· ἀλλὰ σὺ Θεόνυμφε, ἡ βοηθός μου τούτους κατάβαλε.

Γαυριῶντι φρονήματι, καὶ ἐπηρμένη τῇ διανοίᾳ, ἐκτετέλεκα τὸν βίον μου· ἀλλὰ σὺ ταπεινώσιν, Θεοκυῆτορ δίδου καὶ σῶσόν με.

Ρυπωθεὶς κατεμόλυνα, ταῖς ἀσωτείαις τὴν ψυχὴν μου· τῶν δαιμόνων καταγώγιον, γεγονῶς ὁ δειλαιός, πάναγνε Μαρία καθάρισον.

Παναγία Θεόνυμφε, παραμυθία τῶν θλιβομένων· τῶν βροτῶν τὸ καταφύγιον, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου δέομαι.

ᾠδὴ ε'. Τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν.

Τραχεῖαν δι' ἀσκήσεως ὁδὸν ἀρετῆς, βαίνειν με Παρθένε ρᾶον εὐδωσον, ὅπως τὰ πάθη κατευνάσαι με.

Σὲ μόνην καταφύγιον πλουτοῦ μεν ἄγνή, πάντες οἱ Θεὸν κακῶς παροργίσαντες, καὶ ἁμαρτίαις βαρυνόμενοι, ὅπως σαῖς πρεσβείαις αὐτῷ ἰλεωθῶμεν.

Νηστεῖαις καὶ δεήσεσι ποτὲ Νικνευτῆ, ἴλεων αὐτῇ τὸν μόνον φιλόανθρωπον, τῇ μετανοίᾳ ἀπειργάσατο· ἐγὼ δὲ Θεομήτορ πρὸς σὲ νῦν καταφεύγω.

Φθείρας τὴν θεῖαν στολὴν τοῦ βαπτίσματος, ἄλλος οὐκ ἔστιν ὡς ἐγὼ ὁ παμβέβηλος· διὸ βοῶ σοι μὴ παρίδης με, ἀλλὰ σῶσον Κόρη τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

ᾠδὴ ς'. Τὸν προφήτην Ἰωνᾶν.

Τὰς αἰτίας τῶν παθῶν, οὐκ ἐκκόπτω παντελῶς, καὶ ἀπάθειαν ζητῶ, ἐν εὐχαῖς διηνεκῶς, Πανύμνητε· τὴν πώρωσίν μου λύσον καὶ σῶσόν με.

Υπερέβην ἀληθῶς, Σοδομίτας αἰσχουργῶν, καὶ πτοοῦμαι μὴ τὸ πῦρ, δαπανήσῃ με ἐκεῖ, Θεόνυμφε· τῆς τούτου πείρας, ρύσαι καὶ σῶσόν με.

Στένω τρέμω καὶ βοῶ, μὴ παρίδης με ἄγνή, τὸν εἰς πάθη ὀλικῶς ἐμπεσόντα χαλεπά, ἀλλ' οἴκτειρον· καὶ πρὸς μετάνοιαν χειραγώγησον.

Ζῶντα φρούρει με αἰεὶ, λυτρομένη πειρασμῶν, ἐκχωροῦντα δὲ τῆς γῆς, πρὸς αἰώνιον ζωὴν ὁδήγησον· Παρθενομήτορ τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Κάθισμα.

Ἦχος α'. Χορὸς ἀγγελικός.

Παράσχου μοι ἄγνή κατανύξεως πρεῖθρα, δακρύων προχοὴν δαψιλῆ καὶ πλουσίαν, ἡ ἐλύσασα ἄβυσσον, οἴκτιρμῶν καὶ χρηστότητος· ἀναστέλλουσαν τὴν τῶν κακῶν μου πλημμύραν, ἀποστάζουσαν, τὴν φοινικὴν τῶν παθῶν μου, ροὴν καὶ ἀνάβλεψιν.

ᾠδὴ ζ'. Ἡ κάμινος Σωτήρ.

Νεφέλην σε γινώσκω Θεόνυμφε, τὸν ἥλιον τῆς δόξης κυήσασαν,

φωταγωγοῦντα πάντα, τὰ νυκτώδη μου ἐκγλήματα.

Ἡράνασα φυτὰ Θεοnúμφευτε, τῶν λογισμῶν καὶ ἀτόπων μου πράξεων· ἀεὶ με ἐκβλαστάνειν, ἐναρέτους καρποὺς ποίησον.

Γυμνός εἰμι ἀρετῶν ἐνδύματος, καὶ βάλλομαι τοῦ νυμφῶνος πόρρωθεν· ἢ τὸν Χριστὸν τεκοῦσα, ἀφθαρσία με ἀμφίασον.

Μαστίζειν συνεχῶς με οὐ παύεται, Παρθένε ἢ συνειδησις ἐνδοθεν, ἀλλὰ ἀπάλλαξόν με, τῇ ταχείᾳ ἀντιλήψει σου.

ᾠδὴ η'. Ὁν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Πῶς κάθη ἀμέριμος ταλαίπωρε ψυχῇ; πῶς λήθη παρέδωκας τὰς πράξεις τὰς αἰσχράς; ἀνάπτυσον αὐτάς τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ, ἵνα μεσιτεύσῃ τῷ ἐξ αὐτῆς τεχθέντι.

Πρόμοιος γέγονα τῷ πάλαι Ἰσμαήλ, κατατρέχων ἐμαυτοῦ, ὡς ἄλλου Ἰσαάκ· διὸ τῆς οἰκίας ἐκδιώκομαι, τῆς Ἀβραμιαίας τῆς ἄνω κληρουχίας.

Ἐνώσας τῆς ἄνωθεν πατρίδος ἐμαυτόν, εἰς ξένους κατήντησα πολίτας καὶ ληστὰς, σιτούμενος ξένην ἐδωδὴν συφορβῶν· σὺ οὖν Θεοτόκε ὡς τὸν ἄσωτον σῶσον.

Ἀγνείας διέρρηξα σφραγίδας ἀναιδῶς, ἀγνείας ἢ τέξασα Χριστὸν τὸν φυτουργόν, ἀγνώως βιοτεύειν τὸν ἐπίλοιπον, χρόνον τῆς ζωῆς μου ποίησον Θεομήτορ.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁν φρίττουσιν Ἄγγελοι, καὶ
» πᾶσαι στρατιαί, ὡς Κτίστην
» καὶ Κύριον ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, δοξάσατε
» παῖδες, εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑ-

» περυפוῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Θεὸν ἰδεῖν ἠξιώθη, ὁ Ἀβραάμ ὡς ἦν θέμις, φιλοξενίαν ἠσκηκῶς, ἐγὼ δὲ φειδωλίαν, μισοξενίαν ἐσχηκῶς, εἰκότως ἀπέρριμμαι εἰς γέενναν, ἀλλὰ σὺ Θεοτόκε ἐξελοῦ με, τῆς κολάσεως ἐκεῖ.

Ρεῖθροις δακρύων ἢ πόρνη, Χριστοῦ τὰ ἄχραντα ἔχνη, ἐκμαξαμένη γοερῶς, τῶν πταισμάτων τὴν λύσιν, εὔρατο· τάχιον ἀγνή, ἐγὼ δὲ προσπίπτων σοὶ ἐξ ὄλης μου, τῆς καρδίας στενάζω καὶ αἰτοῦμαι, λυτρωθῆναι τῶν παθῶν.

Νοῦν καὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, καὶ τὰς λοιπὰς μου αἰσθήσεις, σοὶ ἀνατίθην ἀγνή, διαφύλαξον σῶμα, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ πονηροῦ, καὶ δός μοι κατάνυξιν τοῦ κλαύσασθαι, τὰ συμβάντα μοι πάθη· ραθυμοῦντι, καὶ βιοῦντι ἀμελῶς.

Ἐξ ἀμελείας εἰς λήθην, εἰς ἀφοβίαν ἐκ λήθης, ἐξ ἀφοβίας εἰς θυθόν, ἐμπεσὼν ἀμαρτίας, σοὶ Θεομήτορ ἐκβοῶ, τὴν χεῖρά μοι ἐκτεινον καὶ σῶσόν με, ὡσπερ ἔσωσε Πέτρον ὁ Υἱός σου, ἐκ θαλάσσης τῆς πικρᾶς.

Προσόμοια.

Ἕχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Χαῖρε θεῖον ὄχημα Θεοῦ, χαῖρε πάντων Ἄνασσα, χαῖρε Κυρία τῆς κτίσεως χαῖρε ἢ ἄμπελος, βότρυν ἢ τεκοῦσα, οἶνον ἀποστάζοντα, εὐφραίνοντα τοὺς πίστει ὑμνοῦντάς σε καὶ μεγαλύνοντας, καὶ τιμῶντάς σε πανύμνητε, ὡς μητέρα Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Χαῖρε θεῖον σκῆνωμα Χριστοῦ, χαῖρε πανευλόγητε, χαῖρε παν-

θαύμαστε Δέσποινα, χαίρε τὸν ἄμωμον, μόσχον ἢ τεκοῦσα, δάμαλις ἀνύμφευτε, Χριστὸν τὸν ζωοδότην καὶ Κύριον, ὃν νῦν ἰκέτευε, μητρικαῖς σου παρακλήσεσι, τοῦ ρυσθῆναι κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Χαίρε βίβλε ἔμφυχε Θεοῦ, Λόγον τὸν πανάγιον, ἐγγεγραμμένον ἢ φέρουσα, χαίρε ἢ ἀφλεκτος, βάτος χαίρε Κόρη, νεφέλη δλόφωτε, Χριστὸν τὸν νοητὸν ὄντως ἥλιον, ἢ ἀνατείλασα, τοῖς ἀνθρώποις χαίρε ἄχραντε, δυστυχοῦντων ἐτοίμη βοήθεια.

Νοσοῦσαν Πανύμνητε δεινῶς, τὴν ψυχὴν μου πάθει, πονηροτάτοις θεράπευσον ἢ τὸν ἀκέστορα, καὶ σωτήρα πάντων, τὸν Χριστὸν κυήσασα, τὸν πᾶσαν μαλακίαν ἰώμενον τὸν τραυματίσαντα, διαβόλου τὴν κακόνοιαν, καὶ θανάτου ἡμᾶς ἀπαλλάξαντα.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.
Ὡς δρᾶται ἐν τοῖς ὑστέροις Θεοτοκίαις.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος α'. Χριστὸς γεννᾶται.

Χαρᾶς αἰτία χαρίτωσον, τὸν νοῦν μου καὶ φωτὶ σου κατάλαμψον, ψυχὴν ἀγνή καὶ διάνοιαν, ὅπως σοι ἐκβοήσω χαρμονικῶς, σὺν τῷ Ἀρχαγγέλῳ, χαριστήριον ᾠδὴν Θεοχαρίτωτε.

Τὴν θείαν στάμνον τὴν πάγχρυσον, τὴν ἐνδοθεν τὸ μάννα κατέχουσαν, παιδρῶς πιστοὶ ἀνυμνήσωμεν· χαίροις αὐτῇ βοῶντες, Μήτηρ

ἀγνή, χαίρε τῶν περάτων, ἢ ἐλπίς καὶ σωτηρία τῶν ὑμνοῦντων σε.

Νεφέλη χαίρε δλόφωτε, πιστοὺς ἐπισικιάζουσα πάντοτε, λυχνία χαίρε ἐπτάφωτε, καθὼς προφήτης πάλαι προεἶδέ σε. Πνεύματος ἀγίου, ἐνεργείας ἐν ψυχῇ φέρουσαν Πάναγνε.

Ἰσχύς Παρθένε καὶ στήριγμα, καὶ καύχημα γενοῦ μοι τῷ δούλῳ σου, πλήθει τῶν ποικίλων θλίψεων, νῦν περιπεπτωκότι καὶ πειρασμῶν, κόπασσον τὸν σάλον, ἢ ἐλπίς μου καὶ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις.

ᾠδὴ γ'. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Χαίροις ὑπερτέρα, τῶν αὐλῶν πασῶν τῶν δυνάμεων, χαίρε ἀνύμφευτε Παρθένε, ἢ τεκοῦσα ἀσπόρως, Χριστὸν τὸν Θεὸν ᾧ ψάλλομεν· ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, ἅγιος εἶ Κύριε.

Χαίρε βασιλέων, εὐσεβοῦντων διάδημα τίμιον· χαίρε μαρτύρων θεῖον σθένος, καὶ πυρίμορφε θρόνε, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ᾧ ψάλλομεν· ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, ἅγιος εἶ Κύριε.

Πλῆθός με πταισμάτων, καὶ κινδύνων θυθίζει τὸν ἄθλιον· ἀλλ' εἰς λιμένα θυμηδίας, καὶ εὐφρόσυνον ὄρμον, τῆς σῆς πανσθενεστάτης χάριτος, σὺ ἐγκαθόρμισον ὅπως αἶε, ὑμῶ σε Πανύμνητε.

Ω τῶν ὑπὲρ νοῦν σου, καὶ ἀρρήτων θαυμάτων Θεόνυμφε! πῶς καὶ τεκοῦσα παρθενεύεις, τὸν συνάναρχον Λόγον, Πατρὶ καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι! ᾧ μελωδοῦμεν ἀπαύστως πιστοί· ἅγιος εἶ Κύριε.

ᾠδὴ δ'. Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης.

Χαίρε ἱερέων εὐλαβῶν, στολῆ Θεοχαρίτωτε, καὶ τῶν δούλων ἐγκαλ-

λώπισμα, δικαίων χαῖρε χαρά, καὶ μαρτύρων καύχημα, χαῖρε γηραιῶν ἡ βακτηρία, καὶ τῶν βοῶντων ἰσχύς· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Χαῖρε λογικὴ περιστέρα, κατὰ-
παυσον ἢ φέρουσα, τῆς ἀπιστίας
καὶ πρὸς πίστιν Θεοῦ, ἐλκύσασα μυ-
στικῶς, τοὺς ἐν σκότει Παρθένε, τῷ
τῆς ἀγνωσίας κρατούμενους, καὶ νῦν
βοῶντας πιστῶς· δόξα τῇ δυνάμει σου
Κύριε.

Τῇ ράβδῳ τῆς θείας σου ροπῆς,
τὴν ἀνικμον καρδίαν μου, ἀνα-
στομώσασα δακρύων πηγᾶς, ἐκβλύ-
ζειν καὶ ποταμούς, Θεοτόκε ποίησον·
δι' ὧν μολυσμοῦ τῆς ἀμαρτίας, ἀπο-
πλυθεῖσα φαιδρὰ τῷ Ἰῶ, τῷ σῶ ἐπο-
φθήσεται.

Ανάνηψον τάλαινα ψυχῇ, καὶ κρά-
ξον ἐκ βαθέων σου, τῶν ὀδυνῶν
τῷ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν, ἡμάρτηκά σοι
Σωτήρ· ἀλλ' οἰκτεῖρας σῶσον με, ταῖς
τῆς σὲ τεκούσης ἀπειράνδρου, πρε-
σβείαις ὡς ἀγαθός, καὶ τοῖς ἐκλεκτοῖς
συναρίθμησον.

ᾠδὴ ε'. Θεὸς ὧν εἰρήνης.

Ιδοὺ σοι τὸ χαῖρε, δοῶμεν πιστοί,
χαῖρε θρόνε ὑψίστου πυρίμορφε,
καὶ πύλη σωτηρίας ἡμῶν τῶν γηγε-
νῶν. Χαῖρε τῆς οἰκουμένης, ἐντρήφη-
μα Παρθένε, καὶ χαράκωμα θεῖον,
καὶ ἀσφαλὲς φυγαδευτήριον.

Η κλίμαξ ἣν εἶδε, ποτὲ Ἰακώβ,
τοὺς βροτοὺς ἀπὸ γῆς ἢ ἀνά-
γουσα, εἰς δόξαν τὴν οὐράνιον σὺ εἶ
ὡς ἀληθῶς, Παντάνασσα Μαρία· διό
σοι καὶ τὸ χαῖρε, εὐχαρίστως δοῶμεν,
οἱ σεσωσμένοι τῇ κυήσει σου.

Η σκέπη τοῦ κόσμου, καὶ πάντων
χαρά, ἡ προφθάνουσα τάχος καὶ

σώζουσα, οἰκτεῖρησον καὶ νῦν ἡμᾶς
Θεόνυμφε ἀγνή, τοὺς σὲ προσκαλου-
μένους, ἀεὶ ἐν περιστάσει· προστασί-
αν γὰρ ἄλλην, μετὰ Θεὸν ἡμεῖς οὐκ
ἔχομεν.

Νὰς ὡς ὑπάρχουσα, φωτειδῆς,
τοῦ Δεσπότη τῶν ὄλων καὶ
σκῆνωμα, ναὸν με χρηματίσαντα καὶ
σπήλαιον ληστῶν, καθάρισόν με ὄλον,
καὶ λάμπρυνον Παρθένε, καὶ νυμφῶ-
να πρὸς θεῖον, ἐνδον εἰσάγαγε Πανά-
μωμε.

ᾠδὴ ς'. Σπλάγχχνων Ἰωνᾶν.

Χαίροις διαυγῆς πηγῇ καὶ ἀκέ-
νωτε, ἐξ ἧς τὸ φαιδρὸν καὶ κα-
θαρώτατον καὶ αἰεζῶν, ὕδωρ βλύσαν
ποτίζει διψῶντα λαόν, καὶ δροσίζει
τοὺς φλογμῷ τῶν παραπτώσεων, πά-
λαι κρατούμενους Δέσποινα, καὶ εἰσά-
γει εἰς θεῖαν ἀνάψυξιν.

Χαίροις ποταμὲ Θεοῦ ἀνεξάντλη-
τε, ὑδάτων πολλῶν ὄντως ἀνά-
πλεως, δι' οὗ ἅπασα, καταρδεύεται
κτίσις ὑμνοῦσά σε, καὶ εὐφραίνοντα
καρδίαις Θεονύμφευτε, πᾶσαι αἱ
φλογμῷ κρατούμεναι, καὶ διψῶσαι νε-
κρέγερτα νάματα.

Φῶς μοι φωτεινὸν Δεσπότη πα-
λάτιον, γενοῦ τῷ πολλοῖς περι-
πεσόντι δεινοῖς καὶ καθεύδοντι, ἀπο-
γνώσεως ὄλως πρὸς θάραθρον, καὶ
τὴν σὴν ἐπιζητοῦντι θεῖαν σύναρσιν·
πλήν σου ἄλλην γὰρ οὐ κέκτημαι,
προστασίαν ὁ δοῦλός σου Δέσποινα.

Νέος οὐρανὸς ἐδείχθης λαμπρό-
τατος, ἀνέτειλας γὰρ τὸν μέγαν
ἥλιον καὶ ἀνέσπερον, ὑπὲρ λόγον καὶ
ἐννοίαν Πάναγνε, ἀθείας τε τὴν νύ-
κτα διαλύσασα. Ὅθεν πᾶσα κτίσις
συναγάλλεται, καὶ τὸ χαῖρε ἀπαύστως
κραυγάζει σοι.

Κάθισμα.

*Ήχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Παρθένος ἀληθῶς πρὸ τοῦ τόκου
Παρθένε· Παρθένος ἀληθῶς καὶ
ἐν τόκῳ ὑπάχεις, Παρθένος ἀειπάρ-
θενος μετὰ τόκον διέμεινας, καὶ Παρ-
θένον σε, ὁμολογοῦμεν Παρθένε, καὶ
ἐλπίζομεν ἐν σοὶ Παρθένε σωθῆναι,
παρθένων τὸ καύχημα.

*Ψδὴ ζ'. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα.

Χαῖρε Θεοκυῆτορ δυστυχοῦντων,
ἀσφαλῆς ἀνόρθωσις χαῖρε προ-
πύργιον, στερρὸν βασιλέων καὶ κρα-
ταίωμα, καὶ θεβαία προστασία τοῖς
κραυγάζουσιν· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Χαῖρε Θεογεννητορ ἡ φωτὸς σου,
ταῖς ἀκτίσι λάμπασα, τὴν οἰκου-
μένην σκοτεινοῖς, ἐμπεσοῦσαν παρα-
πτώμασι, καὶ φαιδρύνουσα τοὺς πί-
στει ἀναμέλποντας· ὁ τῶν Πατέρων
Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ως ὄμβρος ἐπὶ πόκον καταβάς,
ἐν σοὶ γαστρὶ σαρκῶται, ὁ τῆς
εἰρήνης ποταμός, ἡ πηγὴ τῆς ἀγαθό-
τητος, ὁ σταγόνας ὑετοῦ ἐξαριθμού-
μενος· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογη-
τὸς εἶ.

Η μόνη τὸν Σωτήρα ὑπὲρ νοῦν,
σωματωθέντα τέξασα, κυριευ-
θέντα με δεινοῖς, πειρασμοῖς καὶ κιν-
δυνεύοντα, ἐλευθέρωσον ἀγνὴ καὶ σώ-
σον φάλλοντα· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

*Ψδὴ η'. Θούματος ὑπερφουῶς.

Χαίροις ὑπερέχουσα τῶν ἄνω μό-
νη, στρατευμάτων Πανάμωμε
Κόρη, χαίροις ὑπερθαύμαστε, χαῖρε
σκέπη τῶν γηγενῶν, χαῖρε γέφυρα
ζωῆν πρὸς τὴν ἀθάνατον, βροτοῦς ἐ-

πανάγουσα τοὺς μέλποντας· εὐλογεί-
τω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑ-
περυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χαῖρε τοῦ φωτὸς τοῦ ἀπροσίτου,
θεῖον ἐνδιαίτημα Παρθενομήτορ·
χαῖρε χώρα εὐκαρπε στάχυν θεῖον,
ὡς ἀληθῶς, ἐκβλαστήσασα τὸν τρέφο-
ντα τὰ σύμπαντα, ᾧ πάντες δοῶμεν
ἀναμέλποντες· εὐλογεῖτω ἡ κτίσις
πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θούματος ὑπερφουῶς ἰδοὺ τὸ πέ-
ρας, παρθενεύουσα τίκτει Παρ-
θένος, γεγονότα ἄνθρωπον τὸν τῶν ὁ-
λων, δημιουργόν, τὸν συνάναρχον Πα-
τρί τε καὶ τῷ Πνεύματι, ᾧ πάντες
κραυγάζομεν γηθόμενοι· εὐλογεῖτω ἡ
κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυ-
ψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σῶσαι βουληθεῖς ὡς εὐεργέτης,
φύσιν τῶν βροτῶν ὁ πάντα κτί-
σας λόγῳ, ὄλον με ἐφόρυσεν, ὄλος ὁ-
λη μοι ἐνωθεῖς, ἐκ Παρθένου σαρκω-
θεῖς ὁ ὑπερούσιος, ᾧ πάντες σκιρτώ-
ντες ἀνακράζομεν· εὐλογεῖτω ἡ κτί-
σις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ούματος ὑπερφουῶς ἡ δροσο-
» βόλος, ἐξεϊκόνισε κάμινος τύ-
» πον, οὐ γὰρ οὐδ' ἐδέξατο φλέγει νέ-
» ους, ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος,
» Παρθένου ἦν ὑπέδυνηθύν. Διὸ ἀ-
» νυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν. Εὐλογεῖ-
» τω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ
» ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶ-
» νας.

*Ψδὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Χαῖρε Μήτηρ τοῦ Παντάνακτος,
χαῖρε χαρᾶς τοῦ κόσμου αἰτία

πάναγνε· χαίρε δάμαλις, ἡ γραφικὴ μόσχον φέρουσα, Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, χαίρε φωτὸς δοχεῖον, χαίρε παιδόντων ἰλαστήριον.

Χαίρε πάντων ἐγκαλλώπισμα, χαίρε λαβίς τὸν θεῖον ἄνθρακα φέρουσα, χαίρε πορφύρις, βασιλικὴ ἀγλαόχρυσε, χαίρε νόμων Θεοῦ φυλακτήριον, χαίρε ἡ τὰς προρρήσεις, τῶν Προφητῶν σαφῶς περάνασα.

Χαίροις οὐρανὲ κατάστερε, πεποικιλμένη ἀρετῶν ταῖς λαμπρότησι· χαίρε βασιλῆς, ἐκ δεξιῶν τοῦ Δεσπότη σου, ἵσταμένη τὸ ἔνδυμα ἔχουσα, σεπτῶς κεκοσμημένον, ὡς ὁ Δαβὶδ σοι ἀνεβόησε.

Χαίρε λογικὲ Παράδεισε, ξύλου ζωῆς ἐν μέσῳ Χριστὸν βλαστήσασα, τοῦ προτέρου ξύλου, καθελόντα τὸ ἔμπικρον, καὶ τοὺς πάλαι τῇ βρώσει τεθνήξαντες, γλυκάναντα καὶ θείας, ζωῆς μετόχους ἀναδείξαντα.

Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Χαίρε φωτὸς ἡ νεφέλη καὶ στύλε πύρινε, τὸν νοητὸν εἰσάγων Ἰ-

σραήλ πρὸς ἀξίαν, κατάπαυσιν Παρθένε χαίρε σεμνή, τοῦ Ἀδάμ ἡ ἀνόρθωσις, καὶ τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἀπαλλαγὴ, χαίρε κόσμου ἡ βοήθεια.

Χαίρε λαβίς ἡ τὸν θεῖον ἄνθρακα φέρουσα, χαίρε τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ἀπόρθητον τεῖχος, πιστῶν χαίρε τὸ κράτος χαίρε βροτῶν, πρὸς Θεὸν ἰλαστήριον χαίρε μετάγουσα γέφυρα πρὸς ζωὴν, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Θεό-νυμφε.

Χαίρε Παντάνακτος Μήτηρ χαίρε Βασίλισσα, τῶν βασιλίδων κόσμου, Θεοτόκε Μαρία, χαίρε ἀσθενούντων ἡ ταχινή, ἰατρεία καὶ λύτρωσις· χαίρε τρυφῇ Παραδείσου τοῦ ἐν Ἑδέμ, ἀσυγκρίτως ὑπερέχουσα.

Μαρμαρυγαῖς ἀκηράτοις τοῦ θεοῦ Πνεύματος, καταυγασθῆναι δί-δου, τὴν ζοφώδη ψυχὴν μου, καὶ σκότους ἐξωτερῶν ρῦσαι ἀγνή, καὶ ἀλί-ζεσθαι πάντοτε, ταῖς τῶν ἀγίων λαμπρότησιν ἐν χαρᾷ, Θεοτόκε καταξίωσον.

ΗΧΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Μητροφάνους
Μητροπολίτου Σμύρνης.

Οὐτινὸς εἶσι καὶ τὰ ἐν τῇ Ὀκτωήχῳ
Τριαδικά· φέρων ἀκροστιχίδα τὴν δε·
«Μητροφάνης μέλπω σοι Δέσποινα
Θεοτόκε».

ᾠδὴ α΄.

Ἦχος β΄. Ἐν θυθῷ κατέστρωσε.

Μορφωθείς ἐκ σοῦ τὸ καθ' ἡμᾶς,
ἥλιος ἀνέσπερος, σὲ λογικὸν
οὐρανὸν φαεινότατον, προφανῶς ἀνέ-
δειξε, διὸ ρῦσαι με τῶν παθῶν τῆς
ζοφώσεως, ὅπως ἀνυμνήσω, πόθῳ σε
τὴν μόνην Μητροπάρθενον.

Ηπηγῇ ἐλέους τὸν Χριστόν, Πά-
ναγνε κυήσασα, καὶ τὴν Ἐδέμ
τοῖς βροτοῖς διανοίξασα, πύλαις μοι
διάνοιξον, τοῦ ἐλέους σου Θεοτόκε καὶ
δώρησαι, τῶν πλημμελημάτων, Δέ-
σποινα τοῦ κόσμου τὴν συγχώρησιν.

Τὴν λαβίδα τὴν τὸν νοητόν, ἀνθρα-
κα βαστάσασαν, καὶ τῶν βροτῶν
τὴν φύσιν ἐκκαθάρασαν, δυσωπῶ σε
Δέσποινα, τὸν μολυσμὸν τῶν παισιμά-
των μου ἄφελε, καὶ τῶν συνθολούντων,
ρῦσαι με παθῶν ταῖς σαῖς δεήσεσιν.

Ρῆξόν μου παισιμάτων τὰς σειράς,
πάντων καταφύγιον, τὸν σὸν Υἱ-
ὸν καὶ Θεὸν ἱκετεύουσα, καὶ τὴν τυ-

ραννοῦσάν με, ἀειπάρθενε ἁμαρτίαν
κατάβαλε· ὅπως σε γεραίρω, πάντοτε
Πανύμνητε σωζόμενος.

ᾠδὴ γ΄. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ομίχλην τῶν παθῶν μου καὶ σκο-
τομήνην, ἀπέλασον ταῖς αἴγλαις
τῶν πρεσβειῶν σου, καὶ φώτισόν με
Πάναγνε ἡ τεκοῦσα, τὸν ἀνατείλαντα
πρὸ ἑσφόρου Χριστόν, ἐξ ἡλίου Ἡ-
λιον ἄδυτον Δέσποινα.

Φλογίζουσα ρομφαία τὰς ἁμαρτί-
ας, καὶ πάθη τῆς ψυχῆς μου γε-
νοῦ Παρθένε· καὶ δεῖξόν με Παράδει-
σον ὡσπερ ἄλλον, ἀνεπιβούλευτον καὶ
φυλαττόμενον, ὑπὸ σοῦ, καὶ φέροντα
ἄνθη τοῦ Πνεύματος.

Ανέστης Πανάχραντε τῷ σῶ τό-
κῳ, σκηνὴν τὴν πεπτωκυῖαν καὶ
συντριβείσαν, Δαβὶδ τοῦ σοῦ προπά-
τορος Θεοτόκε· διὸ ἀνάστησον καὶ με
τὸν δοῦλόν σου, συντριβέντα πάθει
καὶ παραπτώμασιν.

Νοσοῦσαν τὴν ψυχὴν μου Θεο-
κυῆτορ, δαιμόνων ἐπηρείαις καὶ
ραθυμίᾳ, θεράπευσον καὶ δάκρυα με-
τανοίας, δὸς τῇ καρδίᾳ μου καὶ τοῦ
Δεσπότη μου, ἐν αὐτῇ ἐμφύτευσον
φόβον σου Πάναγνε.

ᾠδὴ δ΄. Ὑμῶ σε ἀκοῆ.

Ηζύμη τῆς βροτείας φύσεως, ἡ
ἀμόλυντος καὶ ἁγία, ἐξ ἧς λα-

θῶν φύραμα, ἀνέπλασεν αὐτὴν ὁ Κτίστης· κάμου τῶν παθῶν τὸν ρυπον ἔκπλυνον, καὶ μολυσμοῦ πταισμάτων με καθάρισον.

Σειράς μου τῶν παθῶν διάλυσον, καὶ τοὺς βρόχους τῶν ἐγκλημάτων, διάρρηξον Δέσποινα, τῶν πρεσβειῶν σου τῇ μαχαίρα, Χριστὸν ἡ τεκοῦσα τὸν τὴν λύτρωσιν, τοῖς ἐν δεσμοῖς τοῦ ἄδου παρεχόμενον.

Μοτώσει πρεσβειῶν σου Δέσποινα, καὶ μαλάγματι καὶ ἐλαίῳ, ψυχῆς ἐμῆς μώλωπας, καὶ τὰς πληγὰς τῆς ἁμαρτίας, ἀγνή νῦν θεράπευσον ὡς τέξασα, θεαρχικὸν βοήθημα τῆς φύσεως.

Εκ πάντων τῶν καλῶν γεγύμνωμαι, καὶ ὑπέρκειμαι τῇ κακίᾳ, ὑπερβαλὼν ἅπαντας, τοὺς πάλαι τε καὶ νῦν πεσόντας· διὸ τοῖς προτέροις με καλλώπισον, καὶ τῶν δευτέρων λύτρωσον Θεόνυμφε.

ᾠδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Εκ τῆς ἀρᾶς, τῆς ἀρχαίας τὸν κόσμον ὡς ἐλυτρώσω, Δέσποινα τοῦ κόσμου τὴν εὐλογίαν· Χριστὸν τεκοῦσα λογισμῶν τῶν ἀτόπων, λύτρωσαι με καὶ πάσης θλίψεως, μόνη γὰρ ὑπάρχεις πιστῶν ἀγαλλίασις.

Λαίλαψ δεινὴ, συστροφῆς τῶν πνευμάτων τῆς πονηρίας, τὴν ἐμὴν διάνοιαν ἐκταράττει· πρόφθασον θᾶτον καὶ γαλήνισον ταύτην, ἡ τεκοῦσα τὸν πάσης κτίσεως, μόνον κυβερνήτην Χριστὸν παντοδύναμον.

Λάμψον μοι φῶς, μετανοίας ἐν σκότει τῆς ἀπωλείας, τῷ κατωκισμένῳ Θεογεννητορ· δίδου μοι χεῖρα βοηθείας κειμένῳ, καὶ ταῖς σαῖς πρεσβείαις με ἔγειρον, πράττειν τοῦ Θεοῦ

τὰ σεπτὰ δικαιώματα.

Πολιορκεῖ, τῆς ψυχῆς μου τὴν πόλιν δαιμόνων στίφος, καὶ καταπορθῆσαι σφοδρῶς πειράται· δεδοξασμένη τοῦ Παντάνακτος πόλις, τείχισόν με ταῖς πυργοβάρεσι, Δέσποινα τῶν σῶν πρεσβειῶν καὶ διάσωσον.

ᾠδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ως ζωὴν τὴν αἰώνιον τέξασα, τὸν ἀπὸ τοῦ σώματος ἐξεγειρόμενον, ἐν τῇ ψυχῇ μου θάνατον, σαῖς πρεσβείαις Πανάχραντε νέκρωσον.

Σκολιάς τροχιάς πορευόμενον, πρὸς τὴν εὐθυτάτην με τρίβον ὁδήγησον, ἡ τὴν ὁδὸν κυήσασα, τῆς ζωῆς τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Ενεδρεύει πειράζων με Δέσποινα, δράκων ὁ μισάνθρωπος, ἀλλ' ὡς γεννήσασα, τὸν κεφαλὰς συντρίψαντα, τῶν δρακόντων καὶ τοῦτον κατάργησον.

Διαπλέων τοῦ βίου τὸ πέλαγος, περιπίπτω κύμασιν ἀπείρων θλίψεων· ἡ κυβερνήτην τέξασα, τοῦ παντὸς Παναγία βοήθει μοι.

Κάθισμα.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Εἰς σὲ τὴν ἀγνήν πιστῶς ἐπιβώμενοι, κινδύνων πολλῶν καὶ πταισμάτων λυτρωθείημεν· καὶ γὰρ ἄλλην ἄχραντε, ταχινήν οὐκ ἔχομεν παράκλησιν, συμπαθῆ φιλάγαθον εὐσπλαγχνον, βραβεύουσαν πᾶσι σωτηρίαν ψυχῶν.

ᾠδὴ ζ'. Εἰκόνοσ χρυσοῦς.

Σὲ πύλην εἰδῶς, νοητῆς ἀνατολῆς τῆς οὐρανόθεν, ἐπιφανείσης εἰσελεύσεσθαι εἰς οὐρανοὺς ὁ οἰκέτης σου, διὰ σοῦ λιτάζω Παρθένε· διὸ δέξαι με

Δέσποινα, καὶ φωταγωγήσον ἐν σοὶ καὶ καθοδήγησον.

Πηγή φωτισμοῦ, Παραδείσου λογικῆ ἐξωρμημένη, τῆς γῆς ποτίζει πᾶν τὸ πρόσωπον, τρυφῆς χειμάρρους ὁ αὐλός, Πνεύματος ἁγίου ἡ χάρις, ἐκ σοῦ πάναγνε Δέσποινα· ἡ καταξίωσον καὶ μετλαθεῖν θαυσιλῶς.

Ο πόκος ποτέ, προεδήλου Γεδεὼν τὴν σὴν γαστέρα, εἰσδεξαμένη τὴν οὐράνιον, ὄροσον τὴν πάντας ὄροσίζουσαν, τοὺς κεκρατημένους τῷ διψεῖ, τῆς ἀμαρτίας Πανύμνητε· εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Κρίω Χριστός, ὁ Υἱός σου προσπαγείς ἐθελουσίως, ἀρχὰς τοῦ σκότους ἐθριάμβευσε, καὶ τοῦ θανάτου κατέλυσε, τὴν φθοροποιὸν δυναστείαν, διὸ Δέσποινα πάναγνε, τὸ ἐμπαθές μου τῆς σαρκὸς φρόνημα νέκρωσον.

ᾠδὴ η'. Ἰνδάλματος χρυσοῦ.

Ναμάτων ζωτικῶν, τὴν τακεῖσάν μου καρδίαν τῆς ἀμαρτίας, φλογμῶ Παρθένε σὺ κατάρδευσον Θεοτόκε, ἐν κατανύξει πάντοτε διατηροῦσά με, πίστει μελωδοῦντα· ὑμνεῖτω τὸν Κύριον πᾶσα κτίσις, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αμόλυντε ἀμνάς, ἀπειρόγαμε ἀμίαντε μόνη Κόρη, ἡ ἀπειρόζυγος καὶ ἀφθορος Θεοῦ νύμφη, ἡ ἀλοχεύτως μόσχον σιτευτὸν κυήσασα, δάμαλις ὡραία· ἐλάφρυνον ἄρον ἐκ τῆς ψυχῆς μου, τὸν θαρὺν κλοιδὸν καὶ ζυγὸν τῆς ἀμαρτίας.

Θεότευκτος σκηνή, χρηματίζουσα τὸν ἅγιον τῶν ἁγίων, τὸν ὑποδείξαντα τῆς πάλαι σκηνῆς τὸν τύπον, ἀρχιερέα μέγαν ἔνδον ἔχουσαν τὴν ἐμὴν καρδίαν Παρθένε, ἀνάδειξον

τοῦ Ὑψίστου, καὶ παμβασιλέως Χριστοῦ σκηνὴν ἁγίαν.

Ετμήθη ἐκ τῆς σῆς, μήτρας Δέσποινα ὁ ἐντιμος ὡς ἐξ ὄρους, λίθος πανάσπιλε καὶ στήλην ἀπάσης πλάνης ὡς Παντοκράτωρ, μόνος πανσθενῆς συνέτριψε· δι' οὗ νῦν εἰκόνα παθῶν ἐξαφάνισον τῆς ψυχῆς μου, τὰς τῶν νοητῶν δυσμενῶν συνθλώσα μύλας.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» Ἰνδάλματος χρυσοῦ, καταπτύσα-
» ντες τρισόβλιον νεανίαι, τὴν ἀπα-
» ράλλακτον καὶ ζῶσαν Θεοῦ εἰκόνα
» θεθεάμενοι, μέσον τοῦ πυρὸς ἀνε-
» μελπον, ἡ οὐσιωθεῖσα ὑμνεῖτω τὸν
» Κύριον πᾶσα κτίσις, καὶ ὑπερυψού-
» τω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου.

Ο τὰς ἀσωμάτους οὐσίας, ὡς Θεὸς ὑποστησάμενος, ἐκ σοῦ ἁγία Κόρη σεσωμάτῳται· διὸ ρῦσαι σωματικῶν, παθῶν ἐπαναστάσεως, καὶ σαρκικοῦ φρονήματος, τὸν σὸν ἐκέτην σαῖς δεήσεσι.

Τῆς δικαιοσύνης Παρθένε, τὸν ἡλιὸν Χριστὸν ἀνέτειλας, καὶ οὐρανὸς ἐδείχθη φωτεινότατος· διὸ νύκτα τὴν τῶν παθῶν, σαῖς αἴγλαις διασκεδάσον, καὶ τὴν ψυχὴν μου φώτισον, καὶ τὴν καρδίαν καταλάμπρυνον.

Ο που τῶν δικαίων ὁ δῆμος, ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, ἐγκατοικεῖν με τότε τὸν ἀνάξιον, καταξίωσον τῶν κακῶν, τὸ πλῆθος παρορῶσά μου, ἡ τὸν τοῦ κόσμου αἶροντα, τὴν ἀμαρτίαν γαλουχήσασα.

Δόξα.

Κρίνον Θεοτόκε Μαρία, καὶ δίκαιον δεινὸν ἀντίδικον, καὶ τῆς αὐ-

τοῦ με δίκης ἀπολύτρωσαι· τὸν Κρι-
τὴν γὰρ τὸν ἀγαθόν, καὶ δίκαιον γε-
γέννηκας, τὸν ἐν ζυγοῖς Θεότητος,
καταδικάσαντα τὸν θάνατον.

Εἴλυσας τῆς Εὐας τὴν λύπην, τὸν
Ἄδὰμ τὸν νέον τέξασα, τοῦ πρὶν
Ἄδὰμ τὴν φύσιν ἀναπλάσαντα· διδ-
λῦσον καὶ τῶν ἐμῶν, πταισμάτων τὸ
χειρόγραφον, καὶ πειρασμοῦ καὶ θλι-
ψεων, καὶ τῶν παθῶν με ἐλευθέρωσον.

Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Χαῖρε ὑψιμέδοντος Θεοῦ, Μήτηρ
καὶ Παρθένη καὶ σκέπη, τῶν
προστρεχόντων εἰς σέ, χαῖρε πάντων
Ἀνασσα τῶν Ἀρχαγγέλων ἀγνή· οὐ-
ρανῶν χαῖρε Δέσποινα καὶ τῶν ἐπι-
γείων, μόνη κυριεύουσα ὡς βασιλὶς
ἀληθῶς· χαῖρε βασιλέων τὸ κέρας,
πάντων τῶν πιστῶν χαῖρε δόξα, τῶν
χριστιανῶν τὸ καταφύγιον.

Χαῖρε μυστηρίου τοῦ φρικτοῦ, καὶ
ἀκαταγνώστου Παρθένη, θεία φα-
νέρωσις, χαῖρε στάμνε πάγχρυσε χαῖ-
ρε Παράδεισε· τοῦ Ἄδὰμ χαῖρε θύ-
γατερ, καὶ τοῦ πλαστοουργοῦ μου, Μη-
τερ ἀπειρόγαμε εὐλογημένη σεμνή·
χαῖρε τῶν εἰς σέ προστρεχόντων, καύ-
χημα καὶ ἄρρηκτον τεῖχος, χαῖρε θλι-
βομένων ἢ παράκλησις.

Χαῖρε λίθε τίμιε Θεοῦ, τῶν τιμίων
λίθων ἀπάντων ἢ ὑπερέχουσα,
χαῖρε ὁ λαμπρότατος τοῦ Βασιλέως
Χριστοῦ· μαργαρίτης καὶ ἔμφυχον,
κειμήλιον χαῖρε, λιθομαργαρόχρυσον
Θεοκυητορ ἀγνή· χαῖρε τὸ θαρύτιμον
σκεῦος, Πνεύματος ἁγίου Παρθένη,
τῶν πολυτελῶν ἢ πολυτέλεια.

Δεῦρο ὦ ταλαίπωρε ψυχῇ, πρόσπε-
σον Μητρὶ τοῦ Χριστοῦ σου, δα-

κρυρροῦσα θερμῶς, λύσις τῶν σφαλ-
μάτων σου καὶ δυσχερῶν συνοχῆς· αἰ-
τουμένη καὶ κράζουσα, Πανάμωμε
Κόρη, πρόφθασον καὶ ρῦσαι με πάσης
κολάσεως· πάσης ἀπειλῆς ψυχοφθό-
ρου, πάσης τρικυμίας καὶ νόσου, καὶ
ἐχθρῶν τῶν μάτην πολεμοῦντων με.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚῆς ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ Εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον

Ποίημα Ἰωάννου Εὐχαΐτων.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος δ'. Ἐν θυθῶ κατέστρωσε.

Υπὲρ πᾶσαν φύσιν λογικὴν, τὸν
ἐξαμαρτήσαντα, ἢ ὑπερβάσα Ἀγ-
γέλων τὰ τάγματα· ἐν ἀγιωσύνη τε,
καὶ σεμνότητι καὶ νοδῶ καθαρότητι,
σῶσον με Παρθένη, ἵνα σε γεραίρω
τὴν Πανύμνητον.

Ηδονῶν ὁ κλύδων ὁ σφοδρὸς, αὔ-
ραις κυμαινόμενος, τῶν τῆς κα-
κίας πνευμάτων χειμάζει με· Κόρη
ἀπειρόγαμε, μετανοίας με πηδαλίω
ἰθύνασα, πρὸς τοὺς ἀπαθείας, ὄρμους
τοὺς γαληνιῶντας ὀρμησον.

Λεπρωθέντα νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν,
κάθαρὸν με Δέσποινα, ὡς τὸν λε-
πρὸν ὁ Υἱὸς σου ἐκάθηρε· θέλω καθα-
ρίσθητι, ἐπειποῦσά μοι καὶ γὰρ πά-
ντα τῷ λόγῳ σου, πείθεται τεκούσης,
Λόγον τοῦ Πατρὸς τὸν ὁμοούσιον.

Υλοτόμος Δέσποινα γενοῦ, τὴν ὑ-
λομανοῦσάν μου, καὶ χερσωθείσαν
καρδίαν καθαίρουσα· καὶ προρρίζους
τίλλουσα, καὶ ἐκτέμνουσα καὶ πυρὶ
θείῳ καίουσα, ταῖς ἀκανθηφόρους καὶ
θανατηφόρους ἀμαρτίας μου.

ᾠδὴ γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ανθρώπων σωτηρίας ἡ ζῶσα πύλη, ὑπάνοιξόν μοι πύλας δικαιοσύνης, καὶ θύραν μετανοίας ὡς ἂν ἐν ταύταις, ἐξομολόγησιν καὶ ἐξαγόρευσιν, εἰσελθὼν προσάξαιμι τῷ Κυρίῳ μου.

Σφραγίδι με σημείωσον καὶ τῷ τύπῳ, τῆς σκέπης σου ψυχῆς μου ἐν τῷ μετώπῳ, ὡς ἂν ἀπὸ προσώπου φύγοιμι τόξου, τοῦ ὀλοθρευόντος μὴ ὡς ἀσήμαντον, Θεοτόκε πρόβατον διασπάσῃ με.

Εἰκόνα τοῦ Υἱοῦ σου τὴν κεχωσμένην, δραχμὴν βασιλικὴν τὴν ἀπολωλυῖαν, ζητήσασα Παρθένε καὶ ἐφευροῦσα, τὸν ἐπικείμενον χοῦν ἐν αὐτῇ τῶν παθῶν, καὶ τὴν κόνιν τίναξον καὶ ἀπόσμηξον.

Ρομφαία με τὸν τρώσαντα ἁμαρτίας, ἀντίτρωσον ἐκχέασα τὴν ρομφαίαν, πλευρὰν τὴν διατρήσασαν τοῦ Υἱοῦ σου, Θεογεννήτρια καὶ καταδίωξον, καὶ εἰς τέλος σὺντριψον καὶ κατάσφαξον.

ᾠδὴ δ'. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Εν θλίψει σὲ πλουτοῦμεν Παρθένε παράκλησιν, ἐν λύπαις ἀνάψυξιν, ἐν πειρασμοῖς παραμύθιον, πρόμαχον καὶ σύμμαχον, καὶ σωτηρίαν ἐτοίμην καὶ ἀντίληψιν.

Ητέξασα θελητὴν τοῦ ἐλέους μὴ θέλοντα, ἁμαρτωλῶν θάνατον, τῇ μετανοίᾳ δὲ μάλιστα, τούτου ἡδυνόμενον, πρὸς μετανοίας ὁδοῦς με χειραγώγησον.

Ιώμενος τῆς προμήτορος Εὐσας τὸ σὺντριμμα, ἐκ τῆς Θεομήτορος, Κόρης ἡμῶν ἐπεδήμησας, Δέσποτα φιλάνθρωπε, δι' ἧς καμὲ σὺντριθέντα λόγῳ ἴασαι.

Στενάζοντα ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ ἐκάστοτε, καὶ θρήνοις κοπτόμενον, καὶ ραντιζόμενον δάκρυσιν, οἴκτειρόν με Δέσποινα, καὶ ἀοράτῳ ροπῇ σου παρακάλεσον.

ᾠδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Οποταμός, τῶν Θεοῦ χαρισμάτων τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἐμπλησον δακρύων καὶ τῆς ψυχῆς μου, Θεοκυῆτορ τὰς ἀνύδρους ἀρούρας, καὶ αὐχμώσας μέθυσον αὐλακας, ἵνα πληθυνθῶσιν αὐτῆς τὰ γενήματα.

Εν ταῖς χερσί, σοῦ Παρθένε οἱ κληῖροι οἱ τῆς ψυχῆς μου· ρῦσαι ἐκ χειρός με νῦν τῶν ἐχθρῶν μου, ἐπίφανόν τε σοῦ τὸ πρόσωπον Κόρη, Παναγία ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου· σῶσόν με τῷ θείῳ ἐλέει σου Δέσποινα.

Ανατολῆς, τῆς ἐξ ὕψους φανείσης ἐδείχθη πύλη, θρόνος ἐπηρμένος τοῦ βασιλέως, οὐρανομήκης καὶ μετάρσιος κλίμαξ, δι' ἧς ἐπέβη Χριστὸς Πανάχραντε, καὶ τοῖς ἀπωσμένοις βροτοῖς προσωμίλησεν.

Ούψηλός, καὶ περίβλεπτος θρόνος τοῦ Βασιλέως, τῶν βασιλευόντων ἢ θεία κλίνη, ἢ θεοδόχος ὁ πανάγιος οἶκος, τὸ ἀθέβηλον ἱλαστήριον· ἢ Θεογεννήτωρ Μαρία ὑμνεῖσθω μοι.

ᾠδὴ ς'. Ἐν ἀθύρσῳ πταισμάτων.

Ψαλμικῶς εὐφημοῦντες δοῶμέν σοι· χαῖρε τὸ πιότατον ὄρος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὃ κατοικεῖν ἠὲ δόκησε, δι' ἡμῶν σωτηρίαν Θεόνυμφε.

Χαῖρε πύλη Θεοῦ ἀδιόδευτε· χαῖρε τῆς ἀπάτης τὴν κάμινον σέβασσα· χαῖρε δι' ἧς μοι δέδωκεν, ἢ φλογίνη ρομφαία τὴν εἴσοδον.

Ομβροφόρε νεφέλη θεόδροσε· τὴν κατεψυγμένην ψυχὴν μου τῷ

καύσω, τῆς ἁμαρτίας δρόσιον, καὶ χειμάρρῳ τρυφῆς αὐτὴν πότισον.

Ρυπαροὶ λογισμοὶ με μολύνουσι· φαῦλαι καὶ αἰσχροὶ ἐνθυμήσεις μαινοῦσι, τὴν ταπεινὴν καρδίαν μου, Παναγία Παρθένε βοήθει μοι.

Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τῷ θεῷ φωτὶ τὸ σκότος τῆς καρδίας μου, μακρὰν ἀγαθὴ ἀπέλασον διδοῦσά μοι ὀχετοὺς εἰς ἐκπλυνσιν τῶν κακῶν μου, δι' ὧν ἐλύπησα τὸν ὑπεράγαθον Κύριον· ἐν σοὶ γάρ μοι μόνη ἢ παράκλησις.

ᾠδὴ ζ'. Εἰκόνας χρυσοῦς.

Τὸν θῆλον ψυχῆ, ὡς πανήγυριν σαφῶς ἐπισταμένη, καλῶς ἐντεῦθεν πραγματεύθητι, ὡς ἂν κερδίσης τὰ μέγιστα, τὴν τῶν οὐρανῶν βασιλείαν, καὶ τὴν δόξαν τὴν ἄρρητον, εἰ γὰρ παρέλθη πρὸς μικρὸν, ἄλλον οὐχ ἔξεις καιρὸν.

Οὐδὸν τῆς ζωῆς, ἢ τεκοῦσα τὸν Χριστὸν σὺ με δδήγησον, ὁδὸν εἰς εὐθείαν τὴν ἀπάγουσαν, εἰς Παραδείσου σκηνώματα, καὶ πρὸς τὰς ἐκεῖ καταπαύσεις, τὴν ὁδὸν κατευθύνουσα, καὶ τῆς ψυχῆς μου ἀγαθὴ τὰ διαθήματα.

Ιὸς τὴν ἰσχύν, ἁμαρτίας χαλεπῆς ἐκδαπανᾷ μου, ἀλλ' ἐπινεύσει πολυευσπλάγχνῳ σου, τῇ σῇ παλάμῃ τῆς χάριτος, πρόφθασον ἀπάντησον τοῦτον, ὡς τοῦ κόσμου τὸν αἴροντα, τὰς ἁμαρτίας ἐπὶ γῆς μόνη κυήσασα.

Υἰὸν τοῦ Θεοῦ, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν Υἰὸν ἀνθρώπου, γεγεννημένον ἢ γεννήσασα, Υἰὸν φωτὸς καὶ ἡμέρας με· τὸν νυκτὸς τε καὶ σκότους ὑπεράμωμε ποίησον, καὶ οὐρανόου

Πατρὸς ἀξιὸν δεῖξον υἰόν.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Χαλδαϊκὴν πυρκαϊάν, καὶ πυρφόρον μοι παθῶν ἄσπετον φλόγα, ὁ Ναβουχοδονόσωρ ὁ νοητὸς καὶ δεινὴν, ἀνῆψε παφλάζουσαν κάμινον, ἣν τῶν πρεσβειῶν σου, δρόσω σθέσον Παρθένε.

Νοῦν κεκτημένος ἐμπαθῆ, καὶ ἀτόποις λογισμοῖς κεκοινωνημένος, ἐπὶ σὲ καταφεύγω τὸ καθαρὸν τοῦ Θεοῦ, εὐῶδες παλάτιον Δέσποινα, καθάρων με πάσης γηϊνῆς δυσωδίας.

Χριστοῦ σε βιβλὸν ἱεράν, ἐν τῷ Πνεύματι Θεοῦ ἐσφραγισμένην, ἐπιστάμενος Κόρη παρακαλῶν δυσωπῶ, τῇ βιβλῳ τῶν ζώντων ἐγγράψαι με, καὶ τῆς ἀνολήθρου ζωῆς καταξιῶσαι.

Η προστασία τῶν πιστῶν, ἢ ἐλπίς καὶ ἡ χαρὰ τῶν θλιβομένων, εἰς χαρὰν ἐμὴν στρέψον τὸν κοπετόν μου ἀγνή· καὶ δός μοι ἀνθ' ὧν νῦν οὐ βλέπω σε, τῷ αἰῶνι τούτῳ βλέπειν σε ἐν ἐκείνῳ.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν
» Ἑβραίων τοῖς παισὶ συγκατα-
» θάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον
» μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα
» ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πά-
» ντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Αγιωτέρα Ἀγγέλων, Χερουβιμ ὑπερτέρα, πυρίνων ἀνωτέρα Σεραφεῖμ, καὶ νεαρᾶς πάσης τάξεως, ὡφθῆς τιμιωτέρα, καὶ δόξῃ ἀσυγκρίτῳ καὶ τιμῇ, ὑπερενδοξοτέρα, Μαρία Κόρη Δέσποινα.

Νύμφη Θεοῦ Παναγία, θησαυρὲ σωτηρίας, λιμὴν τῶν ἐν πελάγει συμφορῶν, σκέπη ψυχῶν καὶ ἀντιληψίς· σωτηρία γενοῦ μοι, καὶ πλοῦτος καὶ πανεύδιος λιμὴν, τὴν ψυχὴν μου ριγῶσαν, σκεπάζουσα καὶ θάλπουσα.

Η ἀγεώργητος χώρα, γεωργὸν ἢ τεκοῦσα, ἢ ἄρουρα τὸν στάχυν τῆς ζωῆς, ἢ ἀνηρότως βλαστήσασα· τῶν καλῶν ἀφθονίαν, καὶ πάντων εὐθηνίαν ἀγαθῶν, τῷ λιμῷ τετηκότα, διάθρεψόν με Δέσποινα.

Σοὶ τῇ τεκούσῃ τῶν πάντων, ποιητήν καὶ Σωτήρα, ὁ πένης καὶ πτωχοῦ καὶ ἐνδεῆς, τί προσαγάγω ἐπάξιον; ὅτι μὲν οὐκ ἄλλο, διάπυρον δὲ πίστιν καὶ στοργὴν, καὶ ἀγάπην γνησίαν, ἐν αἷς με σῶσον Δέσποινα.

Προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Χαίροις ὁ πανάγιος ναός, χαίρει Βασιλέως καθέδρα, χαίρει πυρίμορφε, θρόνε τοῦ Παντάνακτος, χαίρει ἀγγέλων χαρά· τοῦ Ἀδάμ χαίρει ἔγερσις, τοῦ παραπεσόντος, χαίρει τὸ κατάκριμα τῆς Εὐσας λύσασα· χαίρει ὀρθοδόξων τὸ κλέος, τῶν ἀμαρτωλῶν ἢ προστάτις, καὶ ἀδικουμένων ἢ βοήθεια.

Χαίρει ἢ λαβίς ἢ μυστική, ἣν περ Ἦσατας προεῖδεν, ἀνθρακα φέρουσα, ρύπου ἐκκαθαίροντα τὴν κτίσιν ἄπασαν· χαίρει βάτε πυρίφλεκτε, καὶ μὴ καιομένη, χαίρει στύλε πύρινε δι' οὗ εἰσῆχθημεν· πάντες εἰς καταπαυσιν θείαν, χαίρει τοῦ ἐλέους ἢ θύρα, καὶ ἀμαρτανόντων ἢ συγχώρησις.

Χαίρει ἢ πολύαστρος ἀγνή, σφαῖρα οὐρανοῦ ἢ ἀστέρας, πλάνητας ἄπαντας, καὶ ἀπλανεῖς φέρουσα καὶ ὑ-

περλάμπουσα· χαίρει κύκλε λαμπρότατε, δώδεκα ζωδίων, δι' οὗ μέσου ὤδευσε Χριστὸς ὁ ἥλιος· καὶ οἰκονομίας ἐνσάρκου, ὑπὲρ σωτηρίας ἀνθρώπων, πᾶσαν τὴν περίοδον ἐπλήρωσε.

Μόνη τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἀστενοχωρήτως ἐν μήτρᾳ ἐκυσφόρησας, ἀνθρωπον γερόμενον δι' ἀγαθότητα· Παναγία Θεόνυμφε, διδὺσωπῶ σε, τῶν στενοχωρούντων με παθῶν ἀπάλλαξον· ὅπως τὴν στενὴν εὐθυπόρως, τρίβον διοδεύσας εἰς πλάτος, φθάσω τῆς ἐκεῖ μακαριότητος.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα τοῦ ἀγίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

«Θρηνώδες ἄσμα δευτερον τῇ Παρθένῳ».

ᾠδὴ α'.

Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Θρήνου καιρός, πάρεστιν ὡ παναθλία ψυχῇ, τὸ τῆς παρούσης στάδιον ζωῆς ὃ τρέχομεν, καὶ καθεύδομεν οἴμοι! λοιπὸν διεγερθῶμεν νῦν καὶ θρηνήσωμεν.

Ροῦς ποταμοῦ, σικιὰ καπνὸς καὶ ἐνύπνιον, καὶ ἄνθος χόρτου πέφυκε τὸ μαραινόμενον, ἢ παροῦσα τερπνότης· λοιπὸν τῇ Θεοτόκῳ ψυχῇ προσπέσωμεν.

Η τὴν ζωὴν, μόνην τεκοῦσα Θεόνυμφε, νεκρὸν με χρηματίσαντα καὶ κατακείμενον, ἀμαρτίας τῷ θέλει· ἀνάστησον φαρμάκῳ τῷ τοῦ ἐλέους σου.

Ν οῦν καὶ ψυχὴν, καὶ τὰς αἰσθήσεις ἐμόλυνα, ἐπιτελῶν τὰ ἄτοπα Θεοχαρίτῳ, ἀλλὰ σοῦ τῷ πελάγει· προσπίπτω τοῦ ἐλέους καὶ μὴ ἀπόσω με.

ᾠδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Ω ἄλλον με λησται τοῦ βίου στάδιον, ὀδίτην ὀδεύοντα συλλαβόντες, τὴν ψυχὴν κατετραυμάτισαν, ἀλλὰ σὺ Θεομήτορ ἀνακάλεσαι.

Δ ουλώσας τῆς ψυχῆς τὸ αὐτεξούσιον, ἐτρώθην τοῖς πάθεσι μὴ ζηλώσας, Ἰωσήφ ἀλλ' ἐλευθέρωσον, Θεομήτορ τῆς τούτων δεσποτείας με.

Ε ἴν σοι τῶν ἡδονῶν θαρρῶν Δέσποινα, τὸ μέγα καὶ ἄρρηκτον χαλκοῦν τεῖχος, ὑπερβαίην καὶ ρυσθεῖην τε, ἀπὸ πειρατηρίου δεινοῦ δαίμονος.

Σ ταγόνες μου δακρύων ἐξηράνθησαν, Παρθένε τῷ ὑπνω δεδαρημένου, ἀλλ' ἐγρήγορσίν μοι δώρησαι, καὶ δακρύων πηγὴν καὶ στάσιν πάννουχον.

ᾠδὴ δ'. Ὑμῶ σε ἀκοή.

Α πάσης ἁμαρτίας αἴτιον, φιλαυτία φιλαργυρία, ἃς ἐκ ψυχῆς πάναγνε, ἐπόθησα καὶ πάσαν πράξιν αἰσχράν, αὐθαιρέτως ἐξετέλεσα, ἀλλ' οὖν ἐν γήρα σῶσόν με τὸν ἄθλιον.

Σ τολὴν με τοῦ σεπτοῦ βαπτίσματος, ἀπεξέδυσεν ὁ Βελίαρ, καὶ τὸ τραχὺ Πάναγνε καὶ δυσαχθὲς τῆς ἁμαρτίας, αὐτὸς περιέθετο τριβώνιον, ὃ δυσωπῶ σε Κόρη με ἀπόδυσον.

Μ αρία Θεοτόκε Δέσποινα, εὐφροσύνη μου καὶ σωτηρία, ἐν κλίβη κειμένου ἀείποτε τῆς ἀμελείας, τῷ θεῷ φωτί σου διασκέδασον, τῆς ταπεινῆς ψυχῆς μου τὴν σκοτόμαιναν.

Α ἰγύπτου Μωϋσῆς ἐξήγαγε, τῆς δουλείας Ἰσραηλίτας, ἐμὲ δὲ τίς Πάναγνε, ἐξάξει τῆς πικρᾶς δουλείας παθῶν; εἰ μὴ σὺ πρὸς τὸν Δεσπότην μου, καὶ σὸν Ἰῖδὸν πρεσβεύσης ἢ φιλεῦσπλαγχνος.

ᾠδὴ δ'. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Δ ιὰ νηστείας ποτέ, προκαθάρθεις ὁ Μωϋσῆς ἤκουσε, θείας φωνῆς καὶ σοῦ Θεομήτορ, κατεῖδε τὸν τύπον, ἐγὼ δὲ ἀσωτεύων, πῶς ἴδω φῶς τῆς γνώσεως;

Ε ἴν τῇ ἐρήμῳ Σινᾶ, μάννα Θεὸς τῷ Ἰσραὴλ ἐβρεξε· σὺ δὲ ψυχὴ εἰ βούλει, τοῦ μάννα τυχεῖν τοῦ νοητοῦ, πρόσελθε τῇ τούτου Μητρὶ καὶ ἐκθρέψει σε.

Υ ψηγορία δεινῆ, ὥσπερ Δαθάν καὶ Ἀβειρῶν κέχρημαι, κατὰ Θεοῦ οὐ κατὰ Μωσέως, καὶ πίπτω ὑπὸ γῆν, σὺ δὲ με Θεομήτορ ἀνάστησον θέομαι.

Τ ῆς ἀθλίας μου ψυχῆς, πράυνον κύματα αἰσχρὰ Δέσποινα, καὶ τῆς σαρκὸς παῦσον τὰς ὀδύνας, ἡ μόνη τεκοῦσα, ἀνευθεν ὠδίνων Θεὸν σωματούμενον.

ᾠδὴ ε'. Ἄβυσσος ἁμαρτημάτων.

Ε ἴν κχεον τῆς εὐσπλαγχνίας, τῆς σῆς τὸν ἔλεον Κόρη, ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν ἡμῶν, καὶ ἴλεως ἴλεως γενήθητι, τοῖς σοῖς δούλοις Παρθένε.

Ρ έουσιν εὐεργεσίας, τῆς σῆς ἀέννα ρεῖθρα, καὶ τὰς ξηρανθείσας ἐκ παθῶν, ψυχὰς καταρδεύουσι, μεθ' ὧν ἀγνή ἀρδευσόν με.

Ο ἴσιον οὐδὲν ἐν βίῳ, διεπραξάμην ὁ τάλας, μᾶλλον δὲ πληθὺν ἁμαρτιῶν, ἀλλ' ἐκτεινον Δέσποινα τὴν χεῖρά σου, καὶ γενένης με ρῦσαι.

Νύμφη Θεοῦ Παναγία, ἡ σκέπη μου καὶ ἡ δόξα, σὺ μοι ἐν ἐξόδου τῷ καιρῷ, παράστηθι σώζουσα, καὶ ἄγουσα πρὸς μονὰς αἰωνίους.

Κάθισμα.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Μετάνοιαν δὸς γνησίαν μοι Πανάμωμε, τῶν ἐκ βρεφικῆς παισμάτων ἡλικίας μου, καὶ πάντων συγχώρησιν, τελείαν τούτων παράσχου μοι, καὶ τῆς ἐνθέου πολιτείας ἀγνή, ἐπιλαθέσθαι προθύμως ἀξίωσον.

ᾠδὴ ζ'. Εἰκόνας χρυσοῆς.

Τραχεῖαν ὁδὸν, καὶ στενὴν τῆς ἀρετῆς Θεοκυήτορ, αἱ τῶν ἁγίων ἐκδιδάσκουσι, βίβλοι καὶ πᾶς λόγος ἐνθεος, ἦν με διανύειν προθύμως, τῇ δυνάμει σου ἴσχυσον, τὰς ἐφ' ἐκότερα τροπὰς ἀεὶ ἐκκλείνοντα.

Ησύχω τῷ νῷ, καὶ γαλήνη λογισμῶν τοῦ Παρακλήτου, ἡ θεία χάρις ἐπεισέρχεται, ἐν τῇ καρδίᾳ Θεόθυμπε, ἦν μοι καταπέμψαι δυσώπει, τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, τῷ τῆς καρδίας συντριμμῷ καὶ ταπεινώσει ψυχῆς.

Πολλῶν πειρασμῶν, φλογοφόρων καὶ πικρῶν λῦσον τὸ νέφος, τῶν συνεχόντων καὶ θλιβόντων με, καὶ ἀκρατῶς μαστιζόντων με, μόνη προστασία τοῦ κόσμου, καὶ συνέτισον φάλλοντα· εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αγρίοις θηροῖς, παρεδόθη τῶν παθῶν τοῖς ἐπιστάταις, ὡς ἐν ἐρήμῳ οἱ γογγύσαντες, καὶ ἀφανῶς ἐκκεντοῦσί με, ὥσπερ καὶ ἐκείνους οἱ ὄφεις, ἀλλὰ Κόρη Θεόθυμπε, τῇ σῇ πρεσβείᾳ δυσωπῶ δός μοι τὴν ἴασιν.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ραδιουργίας ὁ ἐχθρὸς, ἐνεδρεῦν ἀφανῶς ἐξαπατᾷ με, λογισμοῖς ὑποσύρων, εἰς ἡδονῆς τοὺς κρημνοὺς, ἀλλὰ σὺ Θεοτόκε φρούρει με, μόνη προστασία τῶν καταπονουμένων.

Θέλων ὑπείκω τῷ ἐχθρῷ, προσβολαῖς τῶν λογισμῶν ἐπιθεμένῳ, ἀλλ' ἀνίσχυρον τούτου τὴν μηχανὴν ἀγαθῆ, δεῖξον καὶ μάτην φρουαττόμενον, περιποιουμένη ἐμέ τὸν ὄν οἰκέτην.

Ενώπιόν σου ἐκχεῶ, ἐν κλαυθμῷ καὶ στεναγμῷ τὴν δέησίν μου, τῆς ψυχῆς μου τὴν θλίψιν ἀπαγγελῶ σοι ἀγνή· ἴδου γὰρ σηπεδόνι θλίψεων, καταδαπανῶμαι μὴ βλέπων σε τὸ φῶς μου.

Νηστεῖαν ἀσκησον ψυχῆ, ἀγρυπνίαν καὶ κλαυθμὸν καὶ φαλμωδίαν, καὶ τὴν αὔλον στάσιν ἐν δλονύκτοις εὐχαῖς, κἀντεῦθεν Θεὸς σοι ἐλάσεται, ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν καμίνῳ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς παισὶ συγκαταβά-
» ντα καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα
» ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ως συμπαθῆς οὔσα Κόρη, συμπαθέστατον Λόγον, ἐκύησας ἡμῖν μετὰ σαρκός, τοῦτον ἀεὶ ἐκδυσώπησον· τοῦ ρυσθῆναι κινδύνων, καὶ θλίψεων καὶ ἄλλων πειρασμῶν, τοὺς ἀγνήν Θεοτόκον, ἐν πίστει σε δοξάζοντας.

Τοῦ Ἀαρὼν πρὶν ἢ ράβδος, καὶ ἡ στάμνος τοῦ μάννα, λυχνία καὶ χρυσοῦ ἢ κιβωτός, σὲ προστύπουν Θεόνυμφε· ὧν ἡμεῖς τὰς ἐκβάσεις, ἀρτίως καθορῶντες τηλαυγῶς, Θεοτόκον κυρίως, ἐν πίστει σε δοξάζομεν.

Κρήνην προχέουσαν νᾶμα, τοῖς πιστοῖς σωτηρίας, Πανάχραντε καλοῦμέν σε ἀγνή, οἱ γὰρ τακέντες τῷ καύσωνι· τῶν ἀπείρων παισμάτων, εὐρήκαμεν πολλὴν ἀναψυχὴν, τοῦ Υἱοῦ σου τὸ αἷμα, δι' οὗ ἡμᾶς ἀνέπλασεν.

Τῆς γεηρᾶς μὲν οὐσίας, τοῦ Ἀδάμ ἀνεφύης, ὡς κλάδος Θεομήτορ Μαριάμ, ἄνθος δὲ μόνη τὸν Κύριον· ἐξανέτειλας ἄνευ χειρὸς καὶ γεωργίου γηγενοῦς· διὰ τοῦτό σε πάντες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Χαῖρε πλατυτέρα οὐρανῶν, χαῖρε ὑπερτέρα τῶν ἄνω Κόρη Δυνάμεων, χαῖρε πάσης Δέσποινα, τῆς οἰκουμένης ἀγνή, χαῖρε ἅγιον τέμενος, Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, χαῖρε θεία γέφυρα θνητοῦς μετάγουσα, μόνη πρὸς ζωὴν τὴν ἀγήρω, χαῖρε τὸ διάσωσμα κόσμου, χαῖρε τῶν πιστῶν ἀπάντων καύχημα.

Χαῖρε ἡ παγκόσμιος χαρά, χαῖρε χελιδῶν γλυκυτάτη ἕαρ εὐφρόσυνον, πᾶσιν ἀνατείλασα τοῖς ἐν χειμῶνι κακῶν· λαμπὰς χαῖρε ἡ ἄσβεστος, τῆς πλάνης ἐν σκότει, φῶς τῆς θείας γνώσεως ἡ ἀπαστρέψασα, χαῖρε βασιλέων τὸ κράτος, χαῖρε κραταιὰ προστασία, τῶν εἰλικρινῶς μακαριζόντων σε.

Χαῖρε ἡ μεγάλη καὶ λαμπρά, ἄρκτης ἡ ἐπτάστερος Κόρη, τοῦ

νοητοῦ οὐρανοῦ, τοῖς ἐπτὰ χαρίσμασιν ἡ ἐξαστράπτουσα· ἀκινήτῳ προσβεία σου, ὡσπερ ἄλλῃ Πόλῳ, ἐν νυκτὶ τοὺς πλέοντας τὴν θείου θάλασσαν, θείον ὁδηγοῦσα πρὸς ὄρμον, τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας, καὶ γλυκεῖ φωτὶ σου καταλάμπουσα.

Δέξαι τὴν ἰκέσιον ᾠδὴν, δέξαι μου τὸν θρῆνον Παρθένε, δέξαι τὴν δέησιν, δέξαι μου τὰ δάκρυα, καὶ στεναγμὸν τῆς ψυχῆς, καὶ τὸν θρῆνον ἀφάνισον, τὰ δάκρυα παῦσον, πάντα μεταρρύθμισον τὰ λυπηρὰ εἰς χαρὰν· δίδου τῷ τὴν σὴν ἐκζητοῦντι, θείαν προστασίαν καὶ σκέπην, δλοψύχῳ νεύσει Θεονύμφευτε.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Θέκλης μοναχῆς.

Ὡς ὁράται ἐν τῇ ὁγδόῃ καὶ ἐνάτῃ ᾠδῇ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος β'. Τῷ τὴν ἄβατον.

Εγκωμίων σοι, ἀειθαλὲς διάδημα, νῦν ἐξυφαίνει Πάναγνε ἡ Ἐκκλησία Πνεύματι, καὶ προσάγει εὐλαβῶς, σὺν τῷ Ἀρχαγγέλῳ σοι νυμφαγωγῷ Γαβριήλ, τὸ χαῖρε ἄδουσα, καὶ σὲ σεπτῶς γεραίρουσα.

Γεωργήσασα, τὴν ζωηφόρον ἄμπελον, Μητὲρ Θεοῦ Πανύμνητε Χριστὸν τὸν Κύριον, γῆ ἁγία τοῦ Πατρὸς, ὡφθῆς ὑπὲρ ἔννοιαν Θεοχαρίτωτε, καὶ πόμα θείας ζωῆς, κόσμον ἀγνὴ ἐπότισας.

Κυματούμενον, δεινῶς τοῖς παραπτώμασι, πάντα τὸν κόσμον ἀχραντε καὶ κινδυνεύοντα, σὺ κηύσασα Χριστόν, τὸν κυβερνήτην καὶ σωτῆρα

Κύριον, λιμὴν ὡς εὐδιος, ζάλης πικρᾶς διέσωσας.

Καταφύγιον, καὶ σωτηρίου πόλιν σε, πάντες πιστοὶ γινώσκοντες Μαρία Μητέρα Χριστοῦ, σοῦ δεόμεθα θερμῶς, δέξαι τὰς δεήσεις τῶν σῶν πιστῶν ἱκετῶν, καὶ λύσον ἅπαντας, πταισμάτων κατακρίσεως.

ᾠδὴ γ'. Στερήσωσιν ἡμᾶς.

Αρχὴ ἀποτροφῆς Θεοῦ ἐγένετο, τῆς Εὐας ἢ πλάνη ἀπὸ ἀνθρώπων· ἡ ἁγία Θεοτόκος δέ, πάλιν τὸν Θεὸν πρὸς ἡμᾶς ἐπεσπάσατο.

Ζωῆς σε θησαυρὸν γενναῖ Πανύμνητε, τῷ κόσμῳ καὶ χαίρει τῇ εὐπαιδείᾳ· ὁ πατήρ σου ἐν σοὶ Πάναγνε, ἐξ αὐτοῦ προελθούση χαρᾶ ἅπασιν.

Εξ Ἄννης ἡ χαρὰ τοῦ γένους ἠνθησας, καὶ τίκτεις Παρθένη τὸν Βασιλέα· καὶ συγχαίρουσι τῷ τόκῳ σου, αἱ γυναῖκες ἀρᾶς τῆς πρὶν λυόμεναι.

Ηβάτος ἐν Σινᾷ προδιετύπου σου, Παρθένη παράδοξον τὸ τοῦ τόκου· σὺ γὰρ πῦρ τὸ τῆς θεότητος, δεξαμένη τὴν μήτραν σου οὐκ ἐφλεξας.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ιακώβ σε ὡς κλίμακα, θεοπρεπῶς πρόεβλεπε Παρθένη, ἧς ἐπὶ τὸ ἄκρον Θεὸς ἐπεστήρικτο.

Τῶν Ἀγγέλων ἡ κάθοδος, τὴν πρὸς ἡμᾶς τοῦ Λόγου παρουσίαν, διὰ σοῦ Πανύμνητε προὑπέφαινε.

Ηγαστήρ σου ἡ ἄχραντος, καὶ οἱ ἡμᾶς μακάριοι Παρθένη, δι' αὐτῶν γὰρ ζῶν πάντες εὐράμεθα.

Μυστικῶς ἀνυμνοῦμέν σε, Μητέρα Θεοῦ φωναῖς ὀρθοδοξίας, ἣν τῇ Ἐκκλησίᾳ συντήρει πρεσβείαις σου.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Νόμου σε τιμιωτέραν, τῆς κιβωτοῦ ἀνυμνοῦμεν, τὸν γὰρ πάντων Κτίστην καὶ Θεόν, οὐ πλάκας ἐβάστασας, Πανύμνητε Θεοτόκε Μαρία.

Θρόνον σε Θεοῦ τοῦ Λόγου, κηρύττομεν Θεοτόκε, ἐν ᾧ ὡς βροτὸς ὁ Θεός, καθήμενος ὤπται μοι, δεικνύων σε Χερουβὶμ ὑπερτέραν.

Ελυσας πικρᾶς δουλείας, τὸ γένος ἅπαν Παρθένη, καὶ ἐλευθερία Χριστοῦ, τὴν φύσιν τοῦ θήλεος ἐτίμησας, ἐν τῷ θείῳ σου τόκῳ.

Ετεκεν Ἰῶν Παρθένος, καὶ εὐτολμοῦσι γυναῖκες, κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐμφανῶς, καὶ ταύτη ἀκολουθοῦσι νεάνιδες, παρθενίαν ἀσκοῦσαι.

ᾠδὴ ς'. Ἐν ἀδύσῳ πταισμάτων.

Η τοῦ κόσμου χαρὰ ἀειπάρθενε, χαίρῃ σοὶ κραυγάζοντες σὺν τῷ Ἀγγέλῳ πιστῶς, τῆς σῆς χαρᾶς ἀξίωσον, καὶ τὴν λύπην ἡμῶν διασκέδασον.

Οὐρανὸς οὐρανῶν ὑψηλότερος, ὠφθης Θεονύμφευτε τῇ θείᾳ δόξῃ σου, ἐν σοὶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὀλικῶς ἐποχοῦμενος ὠφθη μοι.

Τῆς χαρᾶς τῆς ἀλήκτου χωρίον σε, Μητέρα ἀειπάρθενε σαφῶς γινώσκοντες, τὸ χαίρῃ σοὶ κραυγάζομεν· σοὶ γὰρ πρέπει τὸ χαίρειν μόνῃ Πάναγνε.

Νὺν ἡ φύσις τοῦ θήλεος γέγηθε, νῦν ἡ λύπη πέπαυται χαρὰ δὲ ἦνθησεν, ὅτι Μαρία ἔτεκε, τὴν χαρὰν τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον.

Κάθισμα.

ᾠχος β'. Εὐσπλαγχνίας.

Ραθυμίαν ψυχῆς μου τὴν χαλεπὴν, καὶ καρδίας μου πώρωσιν Μητέρα

Θεοῦ, ἐπινεύσασα ἴασαι ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ σωζομένων μερίδος καταξίωσον, λυτρουμένη παντοίαις μεκολάσεως, ἡ μόνη ἐλπίς μου καὶ παρῆκλήσις.

*Ῥοδὴ ζ'. Εἰκόνας χρυσοῦς.

Ο σοὶ τοῦ Θεοῦ Λόγου, προεζωγράφει θέλαν κάθοδον, ὡσπερ γὰρ δρόσον τὴν σύλληψιν, ἀφθορε Παρθένη ἐδέξω, διὸ πάντες σοὶ κράζομεν· εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας ἀγνή.

Κ αινὰ καὶ φρικτά, καὶ πιστὰ καὶ ἀληθῆ τὰ σὰ μυστήρια, Μαρία Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὅτι ἐν σοὶ κατηλλάγημεν, πάντες τῷ Θεῷ καὶ Δεσπότῃ καὶ Ἀγγέλοις συμπάλλομεν· εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας ἀγνή.

Ο πρὶν Γεδεῶν, προμηνύων σου σαφῶς τὸν θεῖον τόκον, λεκάνην φέρει πλήρη ὕδατος, τῆς τοῦ ἐρίου ἐκπίσειν, ὅλη γὰρ ἐν σοὶ ἡ Θεότης, κατεσκήνωσεν ἄχραντε· εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας ἀγνή.

Τ εκοῦσα Θεόν, τὸν Σωτῆρα τοῦ παντὸς γέγονας Κόρη, τῶν πεπτωκότων ἐπανόρθωσις, ἀμαρτωλῶν ἀνακαίνισις, τῶν ἀπηλπισμένων ἐλπίς τε, καὶ ψαλλόντων βοήθεια· εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας ἀγνή.

*Ῥοδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ν εὸς Παράδεισος ἡμῖν, ἀνεδείχθης Παναγία Θεοτόκε, οὐ θανάτου τὸ ξύλον ἀλλὰ ζωῆς τὸ φυτόν, ἀσπόρως βλαστήσασα Κύριον, οὐ τῆς ἀθανάτου ζωῆς τρυφῶμεν πάντες.

Ο ὅδεις ἀπώλετο ἀγνή, τὰς τῆς πίστεως ἐλπίδας κεκτημένος, ἐπὶ

σοὶ ὀρθοδόξων Μαρία Μητέρα Θεοῦ, μόνοι δὲ οἱ φθόνῳ ἀρνούμενοι, σοῦ μὴ προσκυνεῖν, τῆς μορφῆς τὸν χαρακτήρα.

Θ ἔλγεται πᾶσα ἡ Χριστοῦ, Ἐκκλησία Θεοτόκε τῷ σῷ τόκῳ, ὅτι σώζονται πάντες ἀμαρτωλοὶ καὶ πτωχοί, οἱ πόθῳ ἐν σοὶ καταφεύγοντες, ἦλθε γὰρ Θεός, διὰ σοῦ ἀνθρώπους σῶσαι.

Ελευθεροῦται διὰ σοῦ, ἡ προμήτωρ Θεοτόκε καταδίκης, καὶ ἰδοὺ νῦν γυναῖκες ὑπεραθλοῦσι Χριστοῦ, καὶ χαίρει ἡ φύσις τοῦ θήλεος, ὡς βεβαιοὶ ἔργῳ ἡ πρωτομάρτυς Θέκλα.

Αἰνοῦμεν. *Ὁ Εἰρμός.

» **Τ** ὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν
» Ἑβραίων τοῖς Παισὶ συγκατα-
» θάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον
» μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔρ-
» γα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

*Ῥοδὴ θ'. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα.

Κ λινόν μοι τὸ οὖς σου Παρθένη, ἀνυμνούση ὑπερύμνητε, δι' ἐγκωμίων λόγων τὸν τόκον σου, καὶ ὡς δῶρα χηριακά, τοὺς ὕμνους τῶν χειλέων μου, προσδεξαμένη αἰτησαι, ἀμαρτιῶν μοι τὴν συγχώρησιν.

Λ ἀμπει σου τὸ θεῖον κάλλος, ἀστράπτει τῆς ἀγνείας ἡ λαμπρότης, καὶ ὑπεροτίλθει τούτων σου ἡ γέννησις, Θεὸς γὰρ καὶ ποιητής, ἡλίου καὶ τῆς κτίσεως, οὗτος ἐκ σοῦ γεγέννηται, διὸ σε πάντες μεγαλύνομεν.

Η μεις ὡς ἄνθος ἀγνείας, καὶ ῥάβδον παρθεσίας σε, καὶ Μητέρα Θεοῦ ἐν ὕμνοις ἐκθειάζουσαι, Θεοτόκε μετὰ φωνῆς, αἰνέσεως δεόμεθα, ἐν

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Υμνολογοῦντες Ἀχραντε, τὸν ἐν γαστρὶ τῆ σῆ σωματωθέντα, σὲ δοξολογοῦμεν ὡς Θεομήτορα.

Λελυτρωμένοι Πάναγνε, τῶν ζοφωρῶν τοῦ ἄδου κενεώνων, τῷ θείῳ σου τόκῳ σὲ μακαρίζομεν.

Ρῦσαι πάσης κακώσεως, τοῦ δυσμενοῦς Παρθένε τοὺς εἰδότας, ἀληθῶς Θεοῦ σε Μητέρα πάναγνον.

Ως λιμένα σε ἔχοντες, καὶ ἀσφαλῆ τοῦ κόσμου σωτηρίαν, Θεοτόκε ἅπαντες σοὶ προστρέχομεν.

Ῥδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Τὴν ὀφειλὴν, τῆς προμήτορος Εὔας σὺ Θεομήτορ, ἀπέτισας σάρκα ἡμφιεσμένον, ἐκ σοῦ τεκοῦσα τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ὅθεν πάντες σε μακαρίζομεν, κεχαριτωμένη Μαρία πανάμωμε.

Υπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Παρθενομήτητορ, πάντοτε δυσώπει τῶν σὲ ὑμνούντων, τοῦ λυτρωθῆναι ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων, ψυχοφθόρων κακῶν καὶ θλίψεων, καὶ αἰωνιζούσης φλογὸς καὶ κολάσεως.

Αἴγλη τῆ σῆ, Θεομήτορ τὸν νοῦν μου καταυγασθῆναι, τὸν ἐσκοτισμένον τῆ ἁμαρτία, νεῦσον Παρθένε τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον, καὶ πταισμάτων ἐξαφανίζουσα, ἄλλην γὰρ ἐκτός σου φρουρὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Ράβδῳ τῆς σῆς, ἀντιλήψεως ρήξασα τὴν πώρωσίν μου, δάκρυα πηγάζειν ἀξιῶσόν με, τὴν φοινικὴν δὲ τῶν παθῶν μου πλημμύραν, ὡσπερ ἄλλην θάλασσαν τεμοῦσαν ἐρυθρὰν, πρὸς γῆν ἀπαθείας τὸν νοῦν μου δδήγησον.

Ῥδὴ ε'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Σωματοῦται ὁ Λόγος ἐν μήτρᾳ σου, καὶ δι' εὐσπλαγχνίαν γνωρίζεται ἄνθρωπος, ἵνα Θεὸν τὸν ἄνθρωπον, ἀπεργάσῃται Κόρη πανάμωμε.

Δι' ἐμὲ κατ' ἐμὲ ἐχρημάτισε, βρέφος ὁ παντέλειος ἀνακαινίζων με, παλαιωθέντα πάθει, διὰ σοῦ Παναγία Θεόνυμφε.

Καλυφθεῖσαν δεινῶς τὴν καρδίαν μου, τοῖς τῶν ἀπορρήτων πταισμάτων μου κύμασι, τῆ πανσθενεῖ πρεσβείᾳ σου, Παναγία Παρθένε διάσωσον.

Γηγενεῖς τὸν σὸν τόκον γεραίρουσι, καὶ δοξολογοῦσιν ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ σὲ Θεογεννήτριαν, ἀειπάρθενον Κόρην δοξάζουσιν.

Κάθισμα.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Εκ πόθου ψυχῆς προστρέχω νῦν τῆ σκέπη σου, αἰτούμενος ἀγνή τὴν λύσιν τῶν πταισμάτων μου· μὴ ἀπόση Ἀχραντε, ἀλλ' εὐσπλάγχχνως πρόσδεξαί με κράζοντα, ἢ Θεὸν σαρκωθέντα κυήσασα, νοσοῦσαν τὴν ψυχὴν μου θεράπευσον.

Ῥδὴ ζ'. Εἰκόνοσ χρυσοῆς.

Θεοῦ καθαρὸν, οἰκητήριον καὶ ἄσπιλον Παρθένε, ναὸν με ποιήσον τοῦ Πνεύματος, τοῦ παναγίου γενόμενον, σπήλαιον ληστῶν ἀκαθάρτων, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας ἀγνή.

Υλώδη εὐρών, τὴν καρδίαν ὁ ἐχθρὸς ἐνέκρωσέ μου· ἀλλά με σθένος θεῖον ἐνδυσσον, καὶ ἐκνικῆσαι ἀξιῶσον, τοῦτον ἀειπάρθενε Κόρη, ἵνα πίστει κραυγάζω σοι· εὐλογημένη ἢ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Ο πάλαι τοὺς τρεῖς, νεανίας ἐκ καμίνου καιομένης, Χριστέ μου Λόγε λυτρωσάμενος, αὐτὸς καμὲ ταῖς δεήσεσι, τῆς ἀπειρογάμου Μητρὸς σου τῆς φλογὸς ἧς ἐξέκαυσα τῶν ἀμετρήτων μου κακῶν ρῦσαι καὶ σῶσον με.

Ιδοὺ σε ἀγνή, πᾶσα φύσις γηγενῶν δοξολογοῦσιν, ὑπερθαυμάζοντες τὸ μυστήριον, τῆς σῆς κυήσεως ἀχραντε, καὶ χαρμονικῶς ἐκβοῶντες, τῷ ἐκ σοῦ ἀνατείλαντι· εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η΄. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Τὴν παναγίαν κιβωτόν, τὴν ὑπερτιμον σκηνὴν τὴν θείαν στάμνον· τὴν λυχνίαν τὴν πλάκα τὸν φωτοφόρον ναόν, τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ τὸν ἐνδοξον, τὴν ἀγνήν Παρθένον ὑμνήσωμεν συμφώνως.

Ιδοὺ γεγέννηται ἐκ σοῦ, Ἡσαΐας ἐμφανῶς ἀγνή ἐβόα· ὁ Υἱὸς τοῦ Ὑψίστου καὶ σὸς δρᾶται Υἱός, Παρθένε υἱοῦς ἐργαζόμενος, τοῦ ἐπουρανοῦ Πατρὸς τοὺς σὲ ὑμνοῦντας.

Μὴ διαλίπησθε ἐκτενωσθε, τὸν Υἱὸν σου καὶ Θεὸν καθικετεύειν· ὑπὲρ τῶν προσκυνοῦντων καὶ ἀνυμνοῦντων πιστῶς, τὴν χάριν τὴν σὴν Θεοσύμφευτε, μόνη Παναγία ὑπερευλογημένη.

Ολος ἐσκότισμαι τὸν νοῦν, ὄλος δαίμοσιν αἰσχροῖς κατεδουλώθην, ἀλλὰ σοῦ καταφεύγω τῇ σκέπῃ τῇ κραταιᾷ, Παρθένε καὶ βοῶ σοι σῶσον με, τῇ σῇ μεσιτείᾳ ἢ Κεχαριτωμένη.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν
» **Τ**ῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ συγκατα-
» θάντα· καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον

» μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ΄. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Σὲ εὐλογοῦσιν ἄνω, τάξεις τῶν ἀσωμάτων, καὶ ἀνυμνοῦσιν ἅπαντα Πανύμνητε, ἀνθρώπων πλήθη κάτω, γῆ καὶ οὐρανὸς καὶ θάλασσα κοινῇ χορεία, παναρμονίῳ μέλει, παγκόσμιον ᾠδὴν, χαῖρέ σοι χαρμοσύνης, δοῶντα Θεογεννήτρια.

Χαῖρε ἔμφυχε θάτε, καὶ πανάγιον ὄρος, χαῖρε πάγχρυσε στάμνε καὶ θεία τράπεζα, Παντάνασσα Μαρία, χαῖρε μυστικῇ νεφέλῃ καὶ πύρινε στύλῃ, χαῖρε γέφυρα κόσμου καὶ κλιμαξ οὐρανοῦ, χαῖρε καταφυγή, καὶ προστάτις τῶν μελωδούντων σε.

Πᾶσαν ὑπερεκπλήττει, ἀκοὴν καὶ νοῦν ὄλως, τὸ ὑπὲρ φύσιν Ἄχραντε μυστήριον, τοῦ τόκου σου πῶς Μητῆρ, ἅμα καὶ Παρθένος γέγονας, καὶ μετὰ τόκον πάλιν, Παρθένος μένεις ἀπείρανδρος ἀγνή! Ὅθεν σε Θεοτόκον, κυρίως πάντες δοξάζομεν.

Υμνον ἔνθεον Κόρη, τὸν παρόντα προσδέχου, ἀντιδοῦσα χάριν τοῖς εἰς σέ, πεποιθόσι καὶ εἰρήνην, αἰτησαι ταῖς Ἐκκλησίαις αἰεὶ παρασχεθῆναι· τοῖς βασιλεῦσι νίκας καὶ τρόπαια πιστοῖς, ἵνα Χριστιανῶν πᾶσα γλῶσσα, σὲ μεγαλύνωμεν.

Προσόμοια.

ᾠδὸς β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Χαῖρε πᾶσα κτίσις σοι βοᾷ, χαῖρε Παναγία Παρθένε, χαῖρε τὸ σκηπτρον Δαβὶδ, χαῖρε ἡ βλαστήσασα βότρυν τὸν πέπυρον, χαῖρε πύλη οὐράνιε καὶ ἀφλεκτε θάτε, χαῖρε φῶς παγκόσμιον, χαῖρε Ἀγγέλων χαρά·

χαῖρε Ἀποστόλων τὸ κλέος, χαῖρε τῶν Μαρτύρων ἀνδρεία, καὶ τῶν ἀσκητῶν θεῖον ἐντρόφημα.

Χαῖρε ὄρος ὄντως ὑψηλόν, ὄρος ἀλατόμητον χαῖρε, ὄρος κατάσκιον, χαῖρε τὸ πιότατον ὄρος ὡς ψάλλει Δαβὶδ, χαῖρε ὄλης τῆς κτίσεως, Κυρία Παρθένε, χαῖρε ὄπλον ἄμαχον κατὰ βαρβάρων ἐχθρῶν· χαῖρε ἀμυντήριον θεῖον, πάσης ἐπηρείας δαιμόνων, χαῖρε καταφύγιον τῶν δούλων σου.

Χαῖρε τῆς ἀγάπης τῆς διπλῆς, πλάτος ἀδιόριστον Κόρη καὶ βάθος ἀπειρον, τῆς θείας σαρκώσεως θεολογίας τε, ὕψος ἀπερινόητον προορισμοῦ θεῖου, μήκος προαιώνιον Ὑπεραγία σεμνή· χαῖρε ἀκρωτήριον ὄντως, τῆς καλῆς ἐλπίδος Παρθένε, τοῖς ὠκεανὸν τοῦ θείου πλέουσι.

Στήσον πεπτωκότα με δεινῶς, καὶ κατερραγμένον εἰς χάος καὶ θυθιζόμενον, πρόφθασον καὶ ρῦσαι με τῆς νῦν κακώσεως, Παναγία πανύμνητε· καὶ μὴ καταισχύνης, μηδὲ ἀπορρίψης με ἀπὸ προσώπου τοῦ σοῦ. Ποῦ γὰρ ἐφευρήσω ὁ τάλας, ἄλλην προστασίαν ἐκτός σοῦ; Δέσποινα τοῦ κόσμου μὴ παρίδης με.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ Εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον

Ποίημα ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος β'. Ἐν θυθῷ κατέστρωσε.

Εν φωναῖς ἁσμάτων ἱερῶν, αἶνον χαριστήριον, χρεωστικῶς τῇ Θεοτόκῃ ἄδω σοι, ἀνθ' ὧν περισώζεις με, ὑπὸ πάντων ὧν ἔσχον σε βοήθειαν· σὺ

μετὰ Θεὸν γάρ, Δέσποινα ὑπάρχεις μοι προσφύγιον.

Εν παντὶ ἐξαίφνης θροῖσμῳ, μόνον σου τὸ ὄνομα ὅτι φωνῶ καὶ δέους ἀπαλλάττομαι, τοιαύτη ἡ χάρις σου, καὶ τηλικαύτη ἡ ἄμετρος βοήθεια· ἢ πᾶς ὁ προστρέχων, Δέσποινα ἐξ ἀναγκῶν λελύτρωται.

Εμπесὼν εἰς σάλον πειρασμῶν, ἔποτε σε ἐζήτησα, καὶ οὐ ταχὺ ἐρράϊσας τὸν κλύδωνα; τὸν νοῦν μου εἰρήνευσας; ἀπὸ παντοίας ἐπηρείας ἐξήρπασας; ὅθεν εὐλογῶ σε Δέσποινα καὶ ἀνυμνῶ τὸ κράτος σου.

Απογνοὺς τῷ πλήθει τῶν δεινῶν, ἐκλαυσα καὶ εὐρόν σε, προασπισμὸν τῶν ἀναγκῶν ἐξαίρουσαν, πάντοτε προφθάνεις με, ἀδιαλείπτως προστασία ὑπάρχεις μοι· ὅθεν εὐλογῶ σε Δέσποινα καὶ ἀνυμνῶ τὸ κράτος σου.

ᾠδὴ γ'. Στειρωθέντα μου τὸν νοῦν.

Τίς αἰνεῖν σε γηγενῶν, κατ' ἀξίαν ἱκανοί, Παρθενομῆτορ; σὺ γὰρ ἐν γυναιξί, μόνη ὠφθης ἐκλεκτὴ καὶ παμμακάριστος.

Οὐρανὸς σὲ ἀνυμνεῖ, καὶ ἡ γῆ σὲ εὐφημεῖ, μεθ' ὧν καγῶ σοι, ὀφειλὰς ἀποδιδούς, ἀνθ' ὧν ὠφθης μοι σωτῆρ Θεογεννήτρια.

Πεποιθήσει τῇ εἰς σέ, λυτρωθεὶς ἐκ πειρασμῶν, σοὶ ἀνακράζω, ἐκ θαθέων ψυχῆς, σὺ μου σκέπη κραταῖα Θεοχαρίτῳτε.

Συσχεθέντα ἐν δεινοῖς, ἀπογνόντα καὶ τοῦ ζῆν, ἠλέησάς με, ἡ ἐλπίς τῶν βροτῶν, ἐξελοῦσα τῶν κακῶν ροπαῖς σου Δέσποινα.

ᾠδὴ δ'. Τὴν ἐκ Παρθένου σου.

Τὴν φοβερὰν σου ἐπίκλησιν, ὀπηνίκα ἀκούση, ἡ δαιμόνιος πλη-

θύς, ἀποδιδράσκει ὡς ἐκ πυρὸς δειματομένη· ὅθεν μοι φωνοῦντος, Θεοτόκε βοήθει ἐπακούειν, μὴ παρίδης ἀγαθή.

Τὸ ἐπιπόθητον ὄνομα, ἐν εἰκόνι σου βλέπω, τὴν Κυρίαν τοῦ παντός, καὶ γὰρ ἐν ταύτῃ θαυματουργεῖς βρύουσα χάριν, καὶ τὸν ἐν πεποιθήσει, προσιόντα σοι δοῦλον ἐξαιροῦσα, Θεοτόκε τῶν δεινῶν.

Εὐχαριστήριον αἶνόν σοι, κατὰ χρέος ἐπάδω, ὑπερύμνητε ἀγνή, ὅτι προφθάνεις ἐν οἰκτιρμοῖς τὸν σὸν ἱκέτην, ὅτι με ἐμπαρέντα παγίσιν, ἀφύκτοις τῶν κακούντων, ἐλυτρώσω θαυμαστῶς.

Σωματικοῖς κατερρύπωσα, πάθει τὴν ψυχὴν μου, ὁ πανάθλιος ἐγώ, ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὴν ἀμώμητον Κόρην, πίστει προστρέχω ὅθεν μὴ με παρίδης, ἀκουσον τοῦ κλαυθμοῦ μου καὶ πρόσδεξαι, τῆς ψυχῆς μου τὸν πόθον.

ᾠδὴ ε'. Ὅτι νύξ τῶν παθῶν.

Οτι σὺ εἶ ἡ ἰσχυρὸς τῆς ἀσθενοῦς καρδίας μου, εἰκότως ἀνυμνῶ ἀγνή καὶ φθέγγομαι. Τί κραταιά σου ἡ ροπή, τῆς δυνάμεως ἐν προστασίαις!

Οτι σοῦ ἡ εἰκὼν θαυματουργεῖν ἐγνώρισται, ρωννύμενος ἐν αὐτῇ ἀγνή προσφθέγγομαι. Τί ὠραιώθη ἡ μορφή, τοῦ προσώπου σου Θεογεννητορ!

Οτι σοὶ ἐμαυτὸν προσαναθείς ἐπήλπισα, βοήθεια κατ' ἐχθρῶν γενοῦ μοι Δέσποινα· σοῦ ἡ πρεσβεῖα γὰρ σεπτὴ, καὶ ἡ δύναμις ἀμαχωτάτη.

Οτι σὲ ἐν δεινοῖς ἐπικουρεῖν ἐζήτησα, εὐήκοος ἰλασμὸς ἔσο μοι Δέσποινα, σὺ σωτηρίας γὰρ ἐλπὶς, τοῦ ἱκέτου σου Θεογεννητορ.

ᾠδὴ ς'. Ἄβυσσος ἀμαρτημάτων.

Αβυσσος τῆς ἀμαρτίας, καταποντίζει τελείως, τὴν ἀθλιεστάτην μου ψυχὴν πάναγνε Δέσποινα, σὺ χεῖρά μοι βοηθείας παράσχου.

Αβυσσος τῆς εὐσπλαγχνίας, ὑπάρχουσα Θεοτόκε, τῶν ἐν τῇ ἰλύϊ τῶν παθῶν, δεινῶς ἐμπαρέντα με, ἀνάγαγε ἀπαθείας πρὸς ὕψος.

Χαῖρέ σοι ἀναβοῶμεν, αἰσίως τὸ τοῦ Ἀγγέλου, τῇ ὑπεραμώμφ Παρθένω, χαῖρε χαράκωμα τῶν δούλων σου, καὶ ἀνέδρευτον ἔρκος.

Χαῖρε σοι τῇ πανυμνήτῳ, καὶ ἀπειράνδρῳ Παρθένω, νῦν προσάγω Κόρη χαρμονικῶς, χαῖρε ἀντίληψις καὶ καύχημα, τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων.

Κάθισμα.

Ἦχος β'. Πρεσβεῖα θερμῆ.

Η μόνη Θεὸν ἀσπόρως ἀποτεξάσα, καὶ πάλιν ἀγνή μετὰ τὸν τόκον μείνασα· σοὶ προσπίπτομεν Δέσποινα μετὰ φόβου καὶ πόθου κραυγάζοντες, ἐκ παθῶν καὶ νόσων δεινῶν, καὶ θλίψεων πασῶν ἡμᾶς λύτρωσαι.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ φλογοφόρῳ καμίνῳ.

Εν παρθενικῇ σου νηδυῖ, ὡς ἐν οὐρανῷ ἐπτακύκλω, βαστάζεις Θεόπαις τῶν πάντων κτίστην, καὶ τεκοῦσα ὡς πρὶν πάναγνος, διαμεμένηκας ἀγνή, φοβερὸν τὸ θαῦμα!

Εν πολυστενάκτῳ ὀδύνη, ὡς ἐν πυριφλέκτῳ καμίνῳ, ὑπήρχον ὁ παῖς σου Θεογεννητορ, καὶ ἐρρύσθη ταῖς πρεσβεῖαις σου, τῆς συνεχούσης με ποινῆς ὡς φλογὸς οἱ παῖδες.

Εὐχαριστηρίους ᾠδὰς σοι, ὡς κυριακὴν εὐπορίαν, προσφέρω ὁ

παῖς σου Θεογεννήτορ· ἀνυμνῶ σου τὴν ἀντίληψιν, καὶ προστασίαν φοβεράν, αἷς αἰεὶ με σκέπεις.

Σὺ τῆ περιλύπῃ ψυχῇ μου, φάρμακον ἡδύνον ταύτην, ὑπάρχεις ὡς εὐσπλαγχνος σεμνὴ Μαρία, ἐμπιοῦσα φῶς ἐγκάρδιον, τοῖς σκοτεινοῖς μου λογιμοῖς, καὶ φρουροῦσα σῶζεις.

ᾠδὴ η'. Παῖδες ἅγιοι καμίνῳ.

Θείοις ἄσμασι ποικίλω σοὶ τὸν ὕμνον ἀγνή, ὑπὲρ τῆς εἰς ἐμὲ εὐκταίας σκέπης σου, σὲ γὰρ ἐν πειρασμοῖς ἐξεῦρον δρόσον ζωῆς, τοὺς πόνους ἀναψύχουσαν, καὶ παρορμῶσαν ψάλλειν με· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Σὺ μου Δέσποινα ἐλπίς καὶ προσφυγὴ κραταιά, ἐν περιστατικοῖς ἀγῶσι φθάσαντος, ἐν σοὶ γὰρ πεποιθώς, ἐπιβουλὰς δυσμενῶν δυναμῶθεις ἐκτρέπομαι, καὶ εὐχαρίστως φθέγγομαι· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Πόρρω βέβλησο δαιμόνιος πληθὺς πονηρά, ὅτι μοι συμμαχεῖ μεγάλη δύναμις, αὕτη Μήτηρ Θεοῦ, κλῶσα πάγας τὰς σάς, καὶ με διαφυλάττουσα ὡς ἐκ παγίδος ὄρνεον, εἰς τὸ βοᾶν ἀνελλιπῶς· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Μόνη ἄχραντε διήλεγξας θεσμοὺς φυσικούς, ὅτι ἀνευ σποράς Ἰῖδν γεγέννηκας, ἔχουσα ἐνταυτῷ παρθενικὴν ἀστραπήν, καὶ μητρικὴν συγγένειαν, καὶ σοῦ τὸ θαῦμα ἄδεται, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς· Θεοτόκε Μαρία πανόμνητε.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Π**αῖδες ἅγιοι καμίνῳ ἐμβληθέ-
» **Π**ντες ποτέ, καὶ τὴν φλόγα δρο-

» σοβολοῦσαν θεώμενοι, Ἄγγέλου ὠ-
» ραίου ἐπιστάσις φρικτῆ, συμφώνως
» οἱ τρεῖς ἔμελλον, δοξολογοῦντες καὶ
» κράζοντες· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε
» τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Τῶν γηγενῶν τίς ἤκουσε;

Τῶν γηγενῶν τίς αἰνὸν σοὶ οὐ πλέξει; ἢ τίς ἐγκώμια οὐ φῆ; ὅτι πρέσβυς ὑπάρχεις εἰς Θεὸν ἅπασι· μεθ' ὧν κάμου ἐπὶ πᾶσι τοῦ σοῦ οἰκέτου, ἀνθ' ὧν καὶ ἀναμέλπω καὶ ἐν ᾠδαῖς, Θεοκυῆτορ Μαρία μεγαλύνω σε.

Εἴν συμφοραῖς λαμπρότερον ἡλίου, ἐναπαστράπτει σοὶ τὸ φῶς, τῆς κραταιᾶς προστασίας διασκεδάζουσα, τῆς ἀθυμίας τὰ νέφη ἐκ τῆς ψυχῆς μου, διὸ καὶ ἀναμέλπω καὶ ἐν ᾠδαῖς, Θεοκυῆτορ Μαρία μεγαλύνω σε.

Εἴν γυναιξὶ σὺ μόνη ἐκπληρώσω, θαῦμα πανθαύμαστον ἀγνή, τεκοῦσα καὶ μὴ φθαρεῖσα τὴν παρθενίαν σου, ὃ ὑπὲρ φύσιν γὰρ τὴν φύσιν καινοτομῶν, αὐτὸς Θεὸς ἀπάντων ὁ κυηθεῖς· διὸ σε πίστει καὶ πόθῳ, ἀπαύστως μεγαλύνομεν.

Πάντες ὁμοῦ τὸ χαῖρέ σοὶ δοῶμεν, ὡς γεννησάσῃ τὴν χαράν, καὶ βραβευθείσῃ πρεσβείᾳ πᾶσι τοῖς πέρασιν, ὡς καὶ ἐμοῦ προστασία τοῦ σοῦ ἰκέτου, τοιαύτη σου ἡ χάρις· διὸ σε ἐν ᾠδαῖς, Θεοκυῆτορ Μαρία μεγαλύνομεν.

Προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Χαίροις ἦν ἐώρακέ ποτε, πύλην κεκλεισμένην προφήτης θείῳ ἐν Πνεύματι, μόνος ἦν διώδευσε πάντων ὁ αἴτιος, χαῖρε ἔσοχον ἄκουσμα, παρὰδοξον θαῦμα, χαῖρε στάμνε πάγ-
» χρυσε τὸ μάννα φέρουσα· χαῖρε θη-

σαυρὲ πενομένων, χαῖρε ἀσθενούντων ἢ ῥῶσις, χαῖρε δυστυχοούντων ἢ ἀνόρθωσις.

Χαῖρε ἡ ἀένναος πηγῆ, τοῦ χρυσαυγεστάτου Παρθένε καὶ θείουνάματος, χαῖρε ἡ ἀντίληψις καὶ προστασία βροτῶν, χαῖρε ἄγιον οἶκημα, τοῦ πάντων Δεσπότη, σκεῦος καθαρῶτατον μύρον πολύτιμον· χαῖρε ὁ θεόδροσος πόκος, πάλαι Γεδεών, ὃν προεἶδε, Πνεύματι τῷ θεῷ ἐλλαμπόμενος.

Χαίροις τοῦ ἐλέους ποταμέ, χαῖρε μυστηρίων διόπτρα καὶ θύρα Πάναγνε, χαῖρε ἀνεξάντλητε γλυκεῖα θάλασσα, χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, χαῖρε αἰδίων, στεφάνων ἢ πρόξενος θεοπρεπῶν τε γερῶν· χαῖρε τὸ ἐγκώμιον κόσμου, παντὸς ἐγκωμίου καὶ λόγου, ἀσυγκρίτῳ μέσῳ ὑπερέχουσα.

Αῖρον σου τὰς χεῖρας ἀγαθή, πρὸς τὸν σὸν Υἱὸν καὶ μαστοῦς σου οὐς περ ἐθήλασε, δεῖξον καὶ σπαργάνων τε τοῦτον ὑπόμνησον, τὰ ἐκείνου ἀνάμιξον τοῖς σοῖς Θεοτόκε, τὸν σταυρόν, τοὺς ἡλούς τε, τὴν λόγχην αἵματα· τραύματα καὶ ἅπαντα πάθη, καὶ οὕτως ἰλέωσον τοῦτον, ἐφ' ἡμῖν καὶ ρῦσαι τῆς κολάσεως.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου,

Πατριάρχου Κων)πόλεως τοῦ νέου.

Κατ' ἀλφάβητον· ὡς ἑρᾶται ἐν τοῖς ὑστέροις Θεοτοκίαις.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος β'. Ἐν θυθῷ κατέστρωσε.

Αμβροσίας κόσμῳ τὴν τροφήν, χαῖρε ἡ πηγάσασα, Θεογεννή-

τρια χαῖρε Παράδεισε, τῆς ζωῆς βλαστήσασα, ξύλον Δέσποινα ὃ καὶ βλέψαι ἀξίωσον, καὶ κατατρυφήσαι, πάντας τοὺς πιστῶς ὕμνολογοῦντάς σε.

Βασιλείαν τὴν τῶν οὐρανῶν, ἡ πιστοῖς παρέξασα, Θεογεννήτρια χαῖρε τῷ τόκῳ σου, τῷ ἀρρήτῳ Πάναγνε, χαρμονῆς ἡμᾶς αἰωνίου ἀξίωσον, χαῖρε τοῦ βοᾶν σοι, Κεχαριτωμένη μεσιτείαις σου.

Γηθοσύνως χαῖρέ σοι σεμνή, βάτε ἀκατάφλεκτε, Θεογεννήτρια πόθῳ τοῖς κράζουσι, βοηθὸς γενήθητι, μεσιτείαις σου καὶ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον, πονηρευομένων, ἀπὸ συστροφῆς ἢ παντευλόγητος.

Αναξίων πρόσχεσ ἱκετῶν, ταῖς οἰκτραῖς δεήσεσι, διηνεκῶς ἐκβοώντων σοι Πάναγνε· χαῖρε θεῖα τράπεζα, ἄρτον φέρουσα τῆς ζωῆς Θεοτύμφευτε, οὐ ἐπαπολαῦσαι, πάρεξον ἡμῖν ταῖς ἰκασίαις σου.

ᾠδὴ γ'. Ἐν πέτρῳ με τῆς πίστεως.

Δοχεῖον χαῖρε μύρου τοῦ οὐρανοῦ, ὁ πόκος ὁ θεόδροσος χαῖρε Κόρη, κραταίωσον τοὺς δούλους σου χαῖρε φάλλειν, ἡ φῶς ἀπρόσιτον Θεογεννήτρια, τοῖς ἐν σκότει λάμψασα τῷ θεῷ τόκῳ σου.

Εκλύτρου τῶν διψόντων αἰσχύνης πληῖσαι, ψυχὴν μου ἵνα χαῖρε ἀπηλπισμένων, ἐλπίς ἀναβοῶ σοι χαῖρε λυχνία, καὶ ὄρος ἄγιον Θεοχαρίτωτε· χαῖρε τὸ διάσωμα τῶν τιμώντων σε.

Ζωὴν ἢ τὴν ἀνώλεθρον χαῖρε κόσμῳ, ἐκβλύσασα τῷ τόκῳ σου χαῖρε πύλην, διάρασα ἀνθρώποις τὴν οὐρανίαν, βοῶντας χαῖρέ σοι Θεογεννήτρια, αἰωνίου ἐμπλησον χαρμονῆς ἡμᾶς.

Θεόδητον παλάτιον χαῖρε Κόρη, ἀγλάισμα τοῦ γένους καὶ προστασία, Κυρία χαῖρε κόσμου καὶ θεία σκέπη, τὸ χαῖρε ὅπως σε ἀπαύστως μέλπωμεν, ἀναγκῶν καὶ θλίψεων ἐξελοῦ ἡμᾶς.

ᾠδὴ δ'. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Ηἔμψυχος κιβωτὸς χαῖρε πλάκας τῆς χάριτος, θεοτεύκτους φέρουσα Θεοχαρίτῳτε χαῖρέ σοι, πόθῳ τοὺς κραυγάζοντας, ἐκ παντοίων ρυσθῆναι καθικέτευε.

Θεόμορφον καὶ θεϊότατον χαῖρε ἀνάκτορον, πειρασμῶν καὶ θλίψεων καὶ νοσημάτων ἐκλύτρωσαι, χαῖρε τοὺς βοῶντάς σοι, τετυρωμένον καὶ πῖον ὄρος Πάναγνε.

Ιάσεων χαῖρε κόσμῳ πηγὴν ἢ ἐκβλύσασα, χαῖρε λύπην λύσασα τῶν προπατόρων τῷ τόκῳ σου, ἀλλ' ὡς προστασία μου, μανίας ρῦσαι καὶ βλάβης ἐχθραίνόντων μοι.

Ακράδαντον χαῖρε τεῖχος πιστῶν ἄβυσσον, τοῦ ἐλέους τέξασα Θεογεννήτρια ἐπίδε, πάντας δεομένους σου, καὶ τρικυμίας τοῦ θείου ἀπολύτρωσαι.

ᾠδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Κατὰ παθῶν, ἐξανάστησον Κόρη τῶν ὀλεθρίων, πόθῳ τοὺς τὸ χαῖρέ σοι ἐκβοῶντας, αὐγὴ ἡμέρας μυστικῆς χαῖρε ὄρος, Θεογεννήτορ ἀλατόμητον, χαῖρε τῶν δακρῶν τῆς Εὐδᾶς ἢ λύτρωσις.

Λύσις ἀρᾶς, παντευλόγητε χαῖρε ἁμαρτανόντων, χαῖρε ἰλαστήριον χαῖρε βάθος, τοῦ θείου ὕψους δυσανάβατον χαῖρε, ἀσθενούντων Θεοχαρίτῳτε, ἴασις ἡμᾶς νοσημάτων ἀπάλλαξον.

Μετὰ Θεόν, τοῖς βοῶσί σοι χαῖρε ἐλπίς καὶ σκέπη, χαῖρε ἐνδιαίτημα θείας δόξης, παραμυθία τῶν ἐν θλίψεσι χαῖρε, πάσης βλάβης ἀγνή καὶ θλίψεως, λύτρωσαι ἡμᾶς τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας.

Νέκταρ πιστοῦς, ἢ ποτίσασα χαῖρε παλινζώτας, χαῖρε τοῦ ἀδύτου φωτὸς νεφέλη, λυχνία χαῖρε φωτισμὸν τοῖς ἐν σκότει, παρασχοῦσα Θεογεννήτρια, σκότους ἐξωτέρου ἡμᾶς ἀπολύτρωσαι.

ᾠδὴ ε'. Ἦχου ρημάτων δεήσεως.

Νεῦσον αἰτήσῃ τῶν χαῖρέ σοι, ἐπιβοῶντων γέφυρα, δι' ἧς περαιοῦται Κόρη πανσεβάσμιε, τῶν σωζομένων πληθῦς, θεῖαν πρὸς ἐπίγνωσιν.

Ξύλον ζωῆς χαῖρε Δέσποινα, ἢ ἐξανθήσασα τὸ νοητόν, ἐξ οὗ φαγόντες ὄντως οὐ θνήσκομεν, καὶ ἀρᾶς προπατορικῆς, ἀχραντε ἐρρύσθημεν.

Ορεξὸν χεῖρα τοῖς χαῖρε σοι, ἐπιβοῶσι Πάναγνε αἰεὶ, καὶ παντοίας κακώσεως, ρῦσαι Παρθένε ἡμᾶς, καὶ φρικτῆς κολάσεως.

Αῶντας χαῖρε τῷ κράτει σου, ἀπὸ παντοίας ρῦσαι συμφορᾶς, καὶ εἰρήνης Κόρη πολυῦμνητε, τὸν τῆς εἰρήνης Θεόν, ὡς τεκοῦσα ἔμπλησον.

Κάθισμα.

Ἦχος β'. Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Τίς εἶδε; τίς ἤκουσε μητέρα, τίς κτούσαν τὸν ἑαυτῆς Δημιουργόν, τὸν διδόντα τροφήν πάσῃ σαρκί; ὦ τοῦ θαύματος! θρόνος χερουδικὸς ἐδείχθη ἢ γαστήρ σου Θεοτόκε, Κεχαριτωμένη πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ᾠδὴ ζ'. Εἰκόνος χρυσοῦς.

Πυρὶ πειρασμῶν, φλεγομένους ἢ πηγῇ τῶν τεραστίων· σὴ μεσιτεία καταδρόοισον Θεοχαρίτωτε ἄδοντας· χαῖρε ἢ ὀμβρήσασα κόσμῳ, σωτηρίας τὰνάματα, χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, χαῖρε πιστῶν προσφυγῇ.

Ρημάτων σεμνή, τῶν τὸ χαῖρέ σοι ψυχῆς ἐν εὐφροσύνῃ· φαλλόντων Κόρη Παναμώμητε, Θεογεννήτρια ἄκουσον, πάσης προσβολῆς ἐναντίας, ρυομένη τῷ κράτει σου, καὶ ἐξ ἐχθρῶν νοητῶν καὶ αἰσθητῶν ἔσαι.

Σκηνῇ τοῦ Θεοῦ, χαῖρε δόξαν ἢ βροτοῖς διηγούμενη· λυχνία χαῖρε Παρθένε τῆς χάριτος, πλάκας ἢ κατέχουσα Κόρη, τῆς ζωῆς χαῖρε τράπεζα, ἄρτον οὐράνιον ἡμῖν παρεχομένη αἰεὶ.

Σκοτίας κρημοῦ, τῶν αἱρέσεων ἡμᾶς Παρθένε ρῦσαι· βοῶντας χαῖρε στύλε πύρινε, Θεογεννήτρια λήξεως, δεῖξον δὲ αἰεὶ κληρονόμους, οὐρανοῦ τοῦ ψάλλειν σοι, εὐλογημένη ἢ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Τράνωσον γλώσσας τὰς ἡμῶν, χαῖρε Πάναγνε βοᾶν ἐλπίς τοῦ κόσμου, τὸ ἀπόρθητον τεῖχος τοὺς σοὺς ἐκέτας ἀγνή, ποικίλων συμφορῶν καὶ θλίψεων, ἐξελοῦ καὶ τρίβους ὑπόδειξον ἐνθέους.

Υψιστον χαῖρε τοῖς βροτοῖς, σωματώσασα Θεὸν ἀφράστῳ τρόπῳ· τῶν πιστῶν χαῖρε σκέπη, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας αἰεὶ, Παρθένε κληρονόμους ἔργασαι, τῆς ἐπουρανοῦ τρυφῆς καὶ βασιλείας.

Φρύαγμα οβέσον καθ' ἡμῶν, ἐπεμβαίνειν ἀφειδῶς ὀπλιζομένων·

ἵνα χαῖρε βοῶμέν σοι Θεομήτορ αἰεὶ, τῇ μόνῃ ὑπερτέρα κτίσεως, πάσης ἀοράτου καὶ ὀρωμένης Κόρη.

Ινα φωναῖς περιχαρῶς, ἀναγγέλωμεν τὰ σὰ πηγῇ ἐλέους, μεγαλεῖα ἐκ νόσου Παρθενομήτορ τῇ σὴ, πρεσβεία ἐξελοῦ τὸ χαῖρέ σοι, ἐπιδοωμένους ὑπερευλογημένη.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν
» Ἑβραίων τοῖς Παισὶ συγκατα-
» θάντα· καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον
» μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔ-
» γα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἀνάρχου γεννήτορος.

Χριστοῦ χαῖρε ἔμψυχος, ἢ βίβλος τοὺς ἐκ πόθου σοι, ἐκβοῶντας τὸ χαῖρε Θεοχαρίτωτε, χαῖρε τὸ κατάσκιον ὄρος ὡς ἐπὶ σοί, θεμένους ἐλπίδας ἡμᾶς παντευλόγητε, δυσχερείας πάσης λύτρωσαι.

Ψυχῆς φωτισμὸν ἡμῖν, καὶ τῶν σωμάτων ἴασιν, τοῖς τὸ χαῖρε βοῶσί σοι Παναμώμητε, πάρεξον ταχέως λυχνία ἢ θεαυγῆς, καὶ στάσιν λιταῖς σου ὡς ὥρα τῆς κρίσεως, δεξιὰν ἡμῖν ἐξαίτησον.

Ωσθεὶς κατενήνεγμαι, πρὸς ἄδην ὁ ταλαίπωρος, ἀλλὰ χεῖρα πρὸ τέλους Θεογεννήτρια, δίδου μοι βοῶντί σοι χαῖρε ἢ φωτεινῇ, νεφέλῃ καὶ πάσης μανίας ἐξάρπασον, τῶν μισούντων με Θεόνυμφε.

Οὐδεὶς ἐν σοὶ πέποιθε, καὶ κατησχύνθη πώποτε, αἰετάρθενε Κόρη Θεοχαρίτωτε· ὅθεν τοὺς προσφεύγοντας πίστει τῷ σῶ ναφ, καὶ πόθῳ βοῶντας ἀγγέλου τὸ χαῖρέ σοι, μὴ ἐλλείπῃς περιέπουσα.

Προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

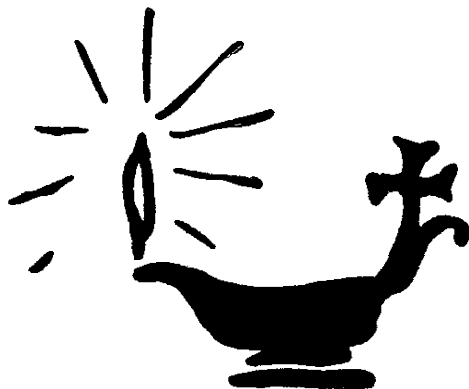
Χαίροις ὁ αἰέρρους ποταμός, χαίροις ἀνεξάντλητε κρήνη πλήρης ὕδατων πολλῶν, δι' ὧν καταρδεύεται ἡ κτίσις ἅπασα, καὶ καρδίαὶ εὐφραίνονται, τηκόμεναι δίψει, καὶ φλογμῶ κρατούμεναι τῶν παραπτώσεων· χαίροις φωτεινὸν τοῦ Δεσπότη, καὶ τερπνὸν παλάτιον Κόρη, χαίροις τῶν ἀμαρτανόντων ἢ διόρθωσις.

Χαῖρε παναγία ἀπαρχή, ἀνθρωπίνου γένους Παρθένε ἐξ ἧς ἀνέπλασε, φύσιν βροτῶν ἅπασαν Χριστὸς ὁ Κύριος, χαῖρε γῆ ἀγεώργητε, καὶ ἄρουρα θεία, ἡ καρποφορήσασα ζωῆς τὸν ἄσταχυν· χαῖρε Προφητῶν ἢ διόπτρα, χαῖρε Ἀποστόλων ἢ δόξα, χαῖ-

ρε τῶν μαρτύρων τὸ κραταίωμα.

Χαῖρε τῆς ἀκτίστου καὶ κτιστῆς, φύσεως μεθόριον μόνη ἀγνή ὑπάρχουσα, χαῖρε πολυσύνθετον χαρίτων Πάναγνε, χαῖρε ἔμψυχος Δέσποινα, καλῶν ἀγαθῶν τε, ἀνακεφαλαίωσις, χαῖρε ἐστία κοινή· θείων ἀνθρωπίνων τε ἅμα, καὶ ἀγγελικῶν Θεοτόκε, δωρεῶν καὶ μέγα οἰκητήριον.

Πλήσον εὐφροσύνης τὴν ἐμήν, νῦν Θεοκυῆτορ Παρθένε, καρδίαν δέομαι, ἤλθοσαν γὰρ ὕδατα ἕως αὐτῆς ἀληθῶς, εἰς ἰλὸν ἐνεπάγην δὲ βυθοῦ ἀπωλείας, ἤδη καὶ εἰς πέταυρον ἄδου προσήγγισα· σὺ οὖν ὡς τὸ Πέτρῳ μοι χεῖρα, ὄρεξον ἀνύμφευτε Μῆτερ, τῆς φιλανθρωπίας σου καὶ σῶσόν με.

ΗΧΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Μανουήλ μεγάλου ρήτορος, οὐ
ἢ ἀκροστιχίς·

Τῇ Παρθένῳ μέλισμα ἐξάδῳ τρί-
τον. Μανουήλ.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος γ'. Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι.

Τὸν θυθὸν ὡς τεκοῦσα τῆς ἀμε-
τρήτου σοφίας, εὐλογημένη Μα-
ρία, φωτισμὸν δίδου μοι καὶ λόγον
ἔμπνευσον νῦν, ὅπως ἀνυμνήσω σου
τὰ παμφασεῖ μεγαλεῖα· ἅπερ σοὶ ὁ Κύ-
ριος Κόρη ἐποίησεν.

Η θανάτου τὸ κέντρον καὶ ἰταμό-
τητα ἄδου, καταβαλοῦσα τελεί-
ως, τοκετῶ Πάναγνε ὑπεραγίῳ τῷ σῶ,
καὶ ἡμᾶς ζωώσασα δόξα τοῖς σοῖς με-
γαλείοις, ἅπερ σοὶ ὁ Κύριος Κόρη ἐ-
ποίησεν.

Παμφαστάτη πύλη ἐξ ἧς πυροῦς
ἀναλάμψας, μέγας προήλθεν ἀρ-
ρήτως, καὶ πιστοῦς ἠῦγασε καὶ τῶν
δαιμόνων βωμούς, πάντας κατενέπρη-
σε δόξα τοῖς σοῖς μεγαλείοις· ἅπερ
σοὶ ὁ Κύριος Κόρη ἐποίησεν.

Ανεζώσασα Εὐάν καὶ τὸν Ἀδάμ
τεθνηκότας, τῇ δεινῇ παραβάσει,
τῆς ζωῆς τὴν πηγὴν ἀποτεκοῦσαν
Χριστόν, τὸν ὄντως Θεὸν ἡμῶν δόξα
τοῖς σοῖς μεγαλείοις· ἅπερ σοὶ ὁ Κύ-

ριος Κόρη ἐποίησεν.

ᾠδὴ γ'. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων.

Ρύου κινδύνων παντοίων καὶ συμ-
φορῶν, τοὺς ὑμνοῦντας Δέσποινα,
τὸν πανάγιον τόκον σου· ἔχεις γὰρ τὸ
δύνασθαι, σοῦ τῇ θελήσει ἀγνή ἰσο-
τάλαντον.

Θαυμάστωσόν σου τὰ πλούσια ἐπ'
ἐμέ, ἐλέη καὶ χεῖρά μοι, βοη-
θείας χορήγησον, ἔχεις γὰρ τὸ δύνα-
σθαι, σοῦ τῇ θελήσει ἀγνή ἰσοτάλα-
ντον.

Επλήγωσάν με τὰ βέλη τοῦ δυσ-
μενοῦς, ἀλλὰ θεῖα νεύσει σου, ἐν
ὕγεια βελτίωσον· ἔχεις γὰρ τὸ δύνα-
σθαι, σοῦ τῇ θελήσει ἀγνή ἰσοτάλα-
ντον.

Νοῦν ὑποτάξας κινήσει τῆς σαρ-
κός, ἀχλύος ἐμπέπλησμαι, σὺ
δὲ κάθαρον, λάμπρυνον· ἔχεις γὰρ τὸ
δύνασθαι, σοῦ τῇ θελήσει ἀγνή ἰσο-
τάλαντον.

ᾠδὴ δ'. Ἔθου πρὸς ἡμᾶς.

Μέσον τοῦ Θεοῦ, καὶ βροτῶν ἐ-
γένου Πανύμνητε, καὶ τοῦ πλά-
στου ἐξαποικισθέν, τὸ πλάσμα ὑπερ-
φυῶς κατήλλαξας· ὄθεν ἐκβοῶμέν σοι,
χαῖρε σοῖς δούλοις, πᾶσι σωτηρίαν
πυρσεύουσα.

Ενθεσ χαρμονήν, τῇ πολυοδύνῳ
καρδίᾳ μου, κατακρατηθείση λυ-
πηροῖς, τοῦ εἰς τὸν κόσμον τὸν φθό-

νον σπείραντος· ὅπως Κόρη μέλπω σοι, χαίρε σοῖς δούλοις, πᾶσι σωτηρίαν πυρσεύουσα.

Λύτρωσαι δεινῶν, τῶν περικυκλούντων με Πάναγνε, καὶ μηδὲ ἐώντων μου τὸν νοῦν, ὕμνους ὑφαίνειν τῇ θείᾳ δόξῃ σου· ἵνα πόθῳ κράζω σοι, χαίρε σοῖς δούλοις, πᾶσι σωτηρίαν πυρσεύουσα.

Ιλέων ἡμῖν, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις ἀπέργασαι, Κόρη τὸν Υἱόν σου καὶ Θεόν, ἵνα ρυσθῶμεν ὀργῆς καὶ θλίψεως· καὶ σοὶ ἀεὶ κράζωμεν, χαίρε σοῖς δούλοις, πᾶσι σωτηρίαν πυρσεύουσα.

*Ῥδὴ ε'. Πρὸς σὲ ὀρθρίζω.

Στοιχείων κρᾶσιν, πρὸς ὑγιᾶ δούλου τοῦ σοῦ, Κόρη κατάστασιν εὐχαῖς σου ποίησον, σὺ γὰρ τὴν ζωὴν τὴν αἰδίου, τῷ κόσμῳ ἐξανέτειλας.

Μὴ μετελθέτω, λοιμώδης νόσος Παρθένε σὸν λαόν, ἀλλ' ὡς φιλεύσπλαγχνος ἄτρωτον φύλαξον· σὺ γὰρ τὴν ζωὴν τὴν αἰδίου, τῷ κόσμῳ ἐξανέτειλας.

Αἴχραντε Κόρη, νόσων παντοίων με ἀπάλλαξον, δοῦλον τὸν σὸν καὶ περιφρούρησον· σὺ γὰρ τὴν ζωὴν τὴν αἰδίου, τῷ κόσμῳ ἐξανέτειλας.

Εν κλίνῃ νόσου, κατ' ἄμφω κείμενον ἀγνή, θᾶπτόν με ἔγειρον τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου· σὺ γὰρ τὴν ζωὴν τὴν αἰδίου, τῷ κόσμῳ ἐξανέτειλας.

*Ῥδὴ ς'. Ἄβυσσος ἐσχάτη.

Ξύλον καὶ φυτόν σε ἀειθαλές, ἐγνωμεν Κόρη, τὴν ζωὴν ἐξανθήσασαν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ποταμὸν τοῦ ἐλέους· ὅθεν Θεοτόκον σε κυρίως σέβομεν.

Αφλεκτον τὴν βάτον ἐν τῷ Σινᾷ, τῆς σῆς λοχείας ἀγνή, τύπος ἐφύλαξε καὶ ἡμᾶς τῇ σκέπῃ σου, ἐκ πάσης ρύου ὀδύνης· καὶ γὰρ Θεοτόκον σε κυρίως σέβομεν.

Δάκρυσι προσπίπτω σοι ἀγαθή, καὶ ἐκβοῶ σοι ἐλέησόν με Δέσποινα, τὸν πολλαῖς ὑπεύθυνον, ἀμαρτίαις καὶ πάθεσιν· ἵνα ὡς Θεοτόκον σε κυρίως σέβομαι.

Ωκῆσε χαρίτων ἐν σοὶ πηγῇ, διδὸ χάριτας νέμεις τοῖς σὲ γεραίρουσι, καὶ ἐμοῦ χαρίτωσον, δαφιλῶς Κόρη τὴν καρδίαν· καὶ γὰρ Θεοτόκον σε κυρίως σέβομαι.

Κάθισμα.

*Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θρόνος πάγχρυσος τοῦ βασιλέως, καὶ παράδεισος διηνηθισμένος, ἀνεδείχθης Θεοτόκε πανύμνητε, τὸν γὰρ Θεὸν ἐν γαστρὶ σου βαστάσασα, εὐωδιάζεις ἡμᾶς θείαις χάρισιν· ὅθεν ἅπαντες Θεοῦ ἀληθῶς Μητέρα σε, κηρύττομεν ἀεὶ καὶ μεγαλύνομεν.

*Ῥδὴ ζ'. Ὡς πάλαι τοὺς εὐσεβεῖς.

Τὸ μέγα χριστιανῶν σὺ εἶ ἱλαστήριον, πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Δημιουργόν, τὸν ἐκ σοῦ ἀφράστως τεχθέντα ἀγαθή, καὶ μεσίτης ἀπαύστως· ὅθεν σοὶ χαίρε κράζομεν, δόξης θρόνε ἡλιόμορφε.

Ράβδος Μωσέως ποτέ σε προανεύτύπωσεν, ἐκ τῆς δεινῆς καὶ εἰδωλικῆς, πλάνης πρὸς τὴν θείαν ἀλήθειαν ἀγνή, ἡμᾶς ὀδηγήσασα· διὸ σοὶ χαίρε κράζομεν, δόξης θρόνε ἡλιόμορφε.

Ιλέωσον μητρικαῖς λιταῖς σου Πανάμωμε, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν, τοῖς ἀμαρτωλοῖς καὶ ἰκέταις σου

ἡμῖν, καὶ νόσων ἀπάλλαξον· αἰεὶ γὰρ χαίρει κράζομεν, δόξης θρόνε ἡλιόμορφε.

Τύποι τὸ πρὶν Χερουβιμ κιβωτὸν ἐσοκίασον, σοὶ δὲ ἀγνή ἢ πανοθενουργός, ὑψίστου ἰσχύς ἐπεσοκίασε σαφῶς, ὡς ναῦ θεότητος· διὸ σοὶ χαίρει κράζομεν, δόξης θρόνε ἡλιόμορφε.

ᾠδὴ ἦ'. Ἀστέκτω πυρί.

Ο θεῖος Δαβὶδ σὸς προπάτωρ, φάσκει ἐλαλήθη περὶ σοῦ δεδοξαμένα, τοῦ Θεοῦ ἢ ἔμψυχος πόλις, δόξαν ἦν ἐπλούτισας, προαγγέλων χαίρει τῆς δόξης τὸ τέμενος, δι' ἧς ἐδοξάσθη ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

Νοσοῦντα ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ἐξ ἀπροσεξίας Θεομῆτορ τῷ ἐλέει σου, νῦν ἔγειρον τῆς κλίνης, ὅπως πίστει πάντοτε ἐκβοῶ σοι· χαίρει τῆς δόξης τὸ τέμενος, δι' ἧς ἐδοξάσθη ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

Μόνη ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας, τῆς ἐμῆς ἀνέθηκα Παρθένε σωτηρίας· καὶ ἐν σοὶ ρυσθῆναι προσδοκῶ, λύπης καὶ κακώσεως ὅπως μέλπω· χαίρει τῆς δόξης τὸ τέμενος, δι' ἧς ἐδοξάσθη ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

Ανάστειλον Πάναγνε Κόρη, τὰς κακὰς ἐχθρῶν ἐφόδους σῆ δύναμι, εἰς αἰεὶ μοι διενοχλούντων, φθόνῳ δολιόφρονι ἵνα μέλπω· χαίρει τῆς δόξης τὸ τέμενος, δι' ἧς ἐδοξάσθη ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**στέκτω πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβείας προσετώτες νεανῖαι, τῇ
» φλογὶ δὲ μὴ λωθηθέντες, θεῖον ὕμνον ἔμελλον, εὐλογεῖτε πάντα τὰ
» ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Καινὸν τὸ θαῦμα.

Ναμάτων θείων γνώσεως τῆς σῆς, τὴν αἰεὶ διψῶσάν μου ἔμπλησον Κόρη ψυχὴν, πρὸς πόθον ἰθύνουσα ἀγνή τοῦ Ἰσοῦ σου, καὶ λυτρομένη ταύτην ἐπηρείας ἐχθρῶν, ὄρατῶν δμοῦ καὶ ἀοράτων· νεύσει γὰρ μόνη τῇ σῇ, ἀβλαβῆς συντηρηθήσομαι.

Ο πάντων Κτίστης καὶ δημιουργός, κατασηκηνώσας ἐν σοὶ ἀρρήτως Κόρη, ἀγνή οὐσίαν τὴν βρότειον, ἐκάθηρε πάσαν, τῆς προπατορικῆς τε καὶ ἀρχαίας ἀρᾶς, διὸ κάμει ρῦσαι ἐκ κινδύνων· νεύσει γὰρ μόνη τῇ σῇ, ἀβλαβῆς συντηρηθήσομαι.

Υπερθεν πάντας σῶζεις τῶν δεινῶν, καὶ κακώσεως τῇ κραταιᾷ σου Κόρη χειρὶ, τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σου τὴν θείαν λοχείαν, καὶ ἦν ἐκτίσω δόξαν ἐκ τοῦ πάντων Θεοῦ, κάμει νῦν φυλάττεις σε ὑμνοῦντα· νεύσει γὰρ μόνη τῇ σῇ, ἀβλαβῆς συντηρηθήσομαι.

Λαὸς καὶ κλῆρος προσπίπτει ἀγνή, ὁ χριστώνυμος ἱκετικῶς ἐλέει τῷ σῷ, καὶ τὴν σὴν βοήθειαν νῦν ἐπικαλεῖται, λοιμῶδους νόσου, θάπτον λυτρωθῆναι δεινῆς, λιμοῦ τε καὶ δυσμενῶν ἐφόδου· νεύσει γὰρ μόνη τῇ σῇ, ἀβλαβῆς συντηρηθήσεται.

Προσόμοια.

Ἦχος γ'. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Χαῖρέ σοι πάντες ἀνακράζομεν Μαρία Θεοτόκε, χαίρει ναε Κυρίου, χαίρει Δέσποινα ἢ Κεχαριτωμένη· χαίρει τὸ φῶς ἀρρήτως ἀστράψασα, τὸ φωτίσαν τοὺς ἐν σκότει τῆς πλάνης.

Χαῖρε τῶν ἀθλητῶν λαμπρότατον στεφάνωμα, ἀγνή Παρθενομήτορ,

χαῖρε Κυρίου θρόνε, χαῖρε πάντιμε ὑπερδεδοξασμένη· χαῖρε σκιάν τοῦ νόμου ἢ παύσασα, ὡς τέξασα τὸν τοῦ νόμου δοτῆρα.

Χαῖρε ἀγνή τὸν ἥλιον εἰσάξασα, τοῖς ἐν σκότει κειμένοις, χαῖρε τείχος καὶ σκέπη, τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων ἐκ καρδίας· χαῖρε παρθένων τὸ ἔνθεον ἀγλάισμα, καὶ ὀρθόδοξων ἀπάντων προστασία.

Κινδύνων τῷ πελάγει νῦν κλυδωνιζόμενον, τὸν δοῦλόν σου Παρθένε, καὶ συμφορῶν ἐν πλήθει, ριπιζόμενον οἰκτεῖρισον καὶ σῶσον· τῶν οἰκτιρμῶν τέξασα, τὸ πέλαγος τὸ ἀμέτρητον Κόρη.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚῆς ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Θρηνεῖν τὸ κέρδος τοῦ βίου καθ' ἡμέραν.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος γ'. Χέρσον ἀβυσσοτόκον.

Θλίψει προσπαλαίειν ἐν βίῳ κάλλιστον, εἰς ὠφέλειαν ψυχῆς· διὰ τοῦτο Θεοτόκε, οἱ ἐν θλίψεσιν ὄντες, αἰεὶ σε βοηθὸν καλοῦμεν, ἀκαταπαύστως κράζοντες· Δέσποινα μὴ παρίδης, τὴν δέησιν τῶν δούλων σου.

Ρίζα κακῶν ἀπάντων ἐν βίῳ πέφυκεν, ἢ φιλάργυρος σπουδῆ, ἧς τὸ κέρδος ἀπεδείχθη, τοῦ Ἰούδα ἀγχόνη· διὸ οἱ τῷ Χριστῷ δουλεύειν, ἐλικρινῶς βουλόμενοι, ρίψωμεν ταύτην πόρρω, διὰ τῆς Θεομήτορος.

Ηλιος ὡς ἐν πόλῳ ἄλλος δέδεικται, ἢ ἀκτῆμων βιωτῆ, ἀρετῶν κατακοσμοῦσα τὸν πολύμορφον κύκλον· διὸ οἱ τῶν παθῶν τῷ σκότει, αἰεὶ συμποδιζόμενοι, ταύτης τῇ φωταυγείᾳ, πρὸς τὴν Παρθένον δράμωμεν.

Νῦν με ψυχοφθόρων ζάλη κατέλαβε, καὶ ἀτόπων λογισμῶν, καὶ πρὸς θάραθρον καθέλκει, καὶ θυθὸν ἀπωλείας· σὺ οὖν γενοῦ μοι κυβερνήτις, καὶ πρὸς λιμένα ἴθινον, θεῖόν με Παναγία, καὶ μακαρίαν εὐκλειαν.

ᾠδὴ γ'. Τὸ στερέωμα.

Ελιπάνθημεν, ταῖς ἡδοναῖς ταῖς τοῦ βίου, Πανύμνητε πάθεισιν οἱ παχυνθέντες, καὶ Θεοῦ τὰς ἐντολὰς κατελίπομεν.

Ισχυρότατον, τῆς βασκανίας τὸ πάθος, ἀπτόμενον Ἀχραντε καὶ τῶν ἀρίστων, οὗ ρυσθῆναι δυσωπῶ ταῖς πρεσβείαις σου.

Νηπιόφρονες, οἱ διὰ δόξαν ματαίαν, τὴν ἀσκησιν Ἀχραντε πεποιημένοι, ὧν μερίδος διὰ σοῦ λυτρωθείημεν.

Τὸν ἐλπίζοντα, καὶ καταφεύγοντα πίστει, πρὸς σὲ Θεοnúμφευτε μὴ ὑπερίδης, ἀλλὰ σῶσον με τὸν δοῦλόν σου δέομαι.

ᾠδὴ δ'. Ἐκάλυψεν οὐρανοῦς.

Οράσει με ὁ σατὰν ἐν Παραδεισῷ ποτέ, Θεογεννητορ εἶλεν ὡς αἰχμάλωτον Παρθένε, καὶ νῦν δὲ τῇ ὀράσει πειράται Ἀχραντε, συλῆσαι τὸ θεῖον τῆς ἀγνείας ἔνδυμα, καὶ ἐπενδῦσαι χιτῶνα, τὸν τῆς ἀμαρτίας με.

Κατέπηξεν ὁ ἐχθρὸς ἐν πάσῃ τῇ αἰσθήσει μου, τὰς μαγγανείας ἑαυτοῦ Παρθένε Θεοτόκε, καὶ δι' αὐτῶν καθέλκει με Κόρη εἰς θάνατον·

ἡ μόνη τετοκυῖα τὸν Λόγον, τὸ μέγα κῆτος χειρωσάμενον, ἐκ τῶν αὐτοῦ πολυπλόκων δικτύων ρυσαί με.

Εγκάθηται ἐφ' ὁδοῦ σαρκὸς ἐν τοῖς κινήμασιν, ὄφις ὁ δόλιος ἐχθρὸς, καὶ ἐπιβάτη νῆφ προσεπιτίθεται· κεντῶν ἀπροσδοκῆτως Παρθένε τῷ κέντρῳ τῶν παθῶν, καὶ θάνατον τὸν ψυχικόν μοι προσάγει, δι' ὃ βοήθει μοι.

Ρομφαία με ἠδονῆς καταβαλεῖν φθονερῶς, ἐπιζητοῦσιν οἱ ἐχθροί, ἔτειναν γάρ μοι τόξον ψυχοφθόρον αὐτῶν· καὶ ἐν αὐτῷ ἠτοίμασαν σκεύη θανάτου, ἐν σιδηρᾷ ράβδῳ σου οὖς, κερამέως ὡς σκεύη, σύντριψον Δέσποινα.

ᾠδὴ ε'. Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας.

Δολίως με τῷ λείψ τῆς ἠδονῆς, ὁ δόλιος ἠγκίστρευσε, καὶ ἰχθῦν ὡς ἄφωνον ἐσαγήνευσεν· ἀλλ' ἔχων φρουρόν σε ἀγνή, τῶν ἀρκύων καὶ δικτύων τῶν αὐτοῦ· ἐν τάχει ρυσθῆναι, ὁ ἰκέτης σου δέομαι.

Ο μέγας ἐν ἰσχυρί Θεός, καὶ ἐν ἑλέει πλούσιος ἀγνή, ὁ δι' οἰκτον σάρκα προσλαβόμενος· κράζει μετανοεῖτε ὑμεῖς, καὶ κληροῦσθε τὴν οὐράνιον ζωὴν· ἐγὼ δὲ τοῦ βίου, ταῖς ἠδοναῖς συμφύρομαι.

Συνήφθη τοῖς Ἀγγέλοις ἀγαθή, ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις ἐν σοί, ὅθεν πολιτεῖαν ζηλοῦσιν ἀνθρωποὶ· ἀγγέλων ἐν παρθενίᾳ, καὶ ἀγνότητι βιοῦντες ἐπὶ γῆς, ὧν περ τῆς μερίδος, ἀξίωσόν με Δέσποινα.

Τὸ ἄτονον ἐπίστασαι τῆς σαρκός, ψυχῆς τε τὴν ὁδὸν ἀγνή, καὶ τὸ τοῦ νοός μου σαθρὸν καὶ ἄστατον· Παρθένε ἐλέους διό, καταξίωσον καὶ

χάριτος τῆς σῆς· ἵνα σε δοξάζω, σωζόμενος τῇ σκέπῃ σου.

ᾠδὴ ς'. Ἐβόησέ σοι.

Οὐδόλως φρίττω, οὐδόλως τρέμω τὴν μυστηρίων μετάληψιν· διὰ τοῦτο Κόρη, ἀσθενῶ συνεχῶς ἁμαρτάνων.

Υγρὸν τὸν βίον, ὑλώδη τρόπον, Θεοκυῆτορ μετέρχομαι· διὰ τοῦτο ξένος, τῶν Χριστοῦ εἰμι χαρισμάτων.

Βιοῦν οὐ θέλω, ἐστενωμένως, τῶν μοναχῶν νόμοις Δέσποινα· καὶ πλατεῖαν τρέχων, εἰς ὁδὸν εἰμι ἀπωλείας.

Ισχὺς μου πᾶσα, καὶ ἡ ἐλπίς μου, φῶς καὶ ζωὴ καὶ παράκλησις· σὺ ὑπάρχεις Κόρη, διὰ τοῦτο εἰς σὲ καταφεύγω.

Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Εκ θερμῆς σοι πίστεως, ἀναβοῶ Θεοτόκε, ἀναξίω στόματι, καὶ ρυπαρᾷ τῇ καρδίᾳ, σῶσόν με βεβυθισμένον ταῖς ἁμαρτίαις· οἴκτειρον τῇ ἀπογνώσει θανατωθέντα, ἵνα κράζω σεσωσμένος, χαῖρε Παρθένε χριστιανῶν τὸ καύχημα.

ᾠδὴ ζ'. Σὲ τὸν ἐν πυρί.

Οταν ἐννοήσω Πάναγνε, τὸ θεῖμα τὸ ἀδέκαστον, καὶ λογίσωμαι τὰς πράξεις τὰς ἀτόπους μου, ἐμαυτὸν ἀπελπίζω· ἀλλὰ σὺ μοι τὸν γνόφον, καὶ ἀθυμίας τὴν ἀχλὺν μακρὰν ἀπόρριψον.

Υπνου ραθυμίας Ἀχραντε, καὶ ἀκηδίας ἐκλύσεως, ἐκ βρωμάτων ἀκρασίας συμβαινόντων μοι, τὴν διόρθωσιν δίδου· καὶ ψυχῆς ἐγρηγόρσει,

καὶ κατανύξεως φωτὶ με καταλάμπρυνον.

Κλαίω καὶ θρηνῶ καὶ δέδοικα, τῶν πειρασμῶν τὴν κάμινον, ὑφουμένην κατ' ἐμοῦ ὄρων ὁ ἄθλιος, ἀλλ' ἀπόσβεσον ταύτην· Παναγία Παρθένε, τοῦ ἐλέους δροσισμῷ τῆς εὐσπλαγχνίας ὡς πηγῆ.

Απειρος παισιμάτων ζάλη με, κατέλαβε τὸν δαίλαιον, καὶ πρὸς χάος ἀπωλείας ἔλκει Πάναγνε, κυβερνήτην τεκοῦσα· Θεομήτορ Παρθένε, πρὸς ἀπαθείας τὸν λιμένα με καθόρμισον.

ᾠδὴ η'. Ἀστέκτω πυρί.

Θρηνῶν ὁ Δαβὶδ Θεομήτορ, φόνον καὶ μοιχείαν ἐμελώδει ἐλέησόν με, ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, ἐγὼ δὲ μυρίαὶς ὑπεύθυνος ἀμαρτίαις· πῶς εὖρω συγχώρησιν; εἰ μὴ σαῖς προσθείαις, αὐτῷ ἰλεωθείην;

Ημέραν αἰεὶ ἐξ ἡμέρας, τρέφομαι ματαίαις Θεοτόκε ταῖς ἐλπίσιν, ἐκζητῶν τοῦ μετανοῆσαι, πάλιν συνηθεία δὲ κεχρημένος· τρέχω ὡσπερ κύων εἰς ἐξέραμα, πρὸς τὴν δυσωδίαν, παθῶν τῶν ἀκαθάρτων.

Μετάνοια βίου δευτέρου, τίθησι συνθήκας ἐν Κυρίῳ Θεομήτορ, καὶ ἀνίστησι τοὺς πεσόντας, τὸ πένθος καθαίρει, καὶ παριστάνει τούτους φωτεινοὺς τῷ πλάσαντι, μεθ' ὧν καὶ ταττοίμην, ἐγὼ ὁ σὸς ἰκέτης.

Επλήσθη κακῶν ἡ ψυχὴ μου, ἤγγισε τῷ ἔθθῃ ἡ ζωὴ μου ἐλογίσθη, ὡσεὶ ἄνθρωπος τοῖς ἐχθροῖς μου, μόνος ἀβοήθητος· ἀλλὰ δεῖξον κόσμου κραταιὰ ἀντίληψις, ὡς ἀβοηθήτως βοήθεια ὑπάρχεις.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**στέκτω πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβείας προεστῶτες νεανίαί· τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωθηθέντες, θεῖον ὕμνον ἐμελπον· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐν νόμῳ σικῆ.

Ροήν μοι δακρῶν δώρησαι, Παρθενομήτορ τῷ ἐμπαθεῖ, καὶ λύπην τῆς καρδίας, καὶ στεναγμὸν καὶ πένθος ψυχικόν· ὅπως πενθήσω τὸν νοῦν μου, τὸν νεκρωθέντα κακῶς, καὶ σπλαγχνισθεὶς ὁ Υἱός σου, ἐγείρη τοῦτον ὡς Λάζαρον.

Αγνή Παναγία Δέσποινα, ἡ τέξασα Χριστὸν ἐν σαρκί, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, τὸν γυμνὸν ἀπάσης ἀρετῆς, τῶν ἀρετῶν τῇ Τριάδι· ταύτη με πλούτισον, φόβῳ Θεοῦ κατανύξει, ταπεινώσει τε φρουρήση με.

Νεκρῶσαι σαρκὸς τὸ φρόνημα, πᾶς λόγος θεηγόρος φησί, ἐν τούτῳ γὰρ ζῶσθαι ἡ ψυχὴ, καὶ τρέχει πρὸς Θεόν, καὶ τῶν σκηνῶν ἐπιβαίνει τῶν οὐρανίων μονῶν· ὧν με τυχεῖν ἐκδυσώπει, τὸν Υἱόν σου Θεοσύμφευτε.

Νυκτὶ τῶν παθῶν σκοτούμενον, καταύγασόν με Δέσποινα, ἡμέρα ἀπαθείας, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζει γὰρ πρὸς σέ, ἐν συντριβῇ τῆς καρδίας ἀγνή τὸ πνεῦμά μου· διότι φῶς ἐπὶ τῆς γῆς, ἐξανέτειλας τὸν Κύριον.

Προσόμοια.

Ἦχος γ'. Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου.

Χαῖρε τῶν Προφητῶν τῶν θείων ἀγνή καύχημα, χαῖρε παστὰς Κυρίου, χαῖρε νεφέλη κούφη, χαῖρε ἀχραντε Μήτηρ εὐλογημένη, χαῖρε

χαρὰ κόσμου καὶ ἀντίληψις, χαῖρε νίκος ὀρθοδόξων Ἀνάκτων.

Χαῖρε τῶν Ἀποστόλων Κόρη τὸ κραταίωμα, χαῖρε χρυσῆ λυχνία, καὶ μανναδόχε στάμνε, χαῖρε ἄνθος τὸ τῆς πίστεως Παρθένε, χαῖρε τὸ φῶς ἀρρήτως κηύσασα, χαῖρε θρόνε πύρινε τοῦ Ἰψίστου.

Χαῖρε σκηνὴ ἁγία χαῖρε τράπεζα, καὶ γέφυρα καὶ κλίμαξ, χαῖρε ὄρος Κυρίου, ἀλατόμητον Παρθένε, χαῖρε στέλεχος ἱερώτατον καὶ ἀφθαρτον, χαῖρε Μήτηρ Κυρίου.

Χαρὰς μου τὴν καρδίαν πλήσον χαροπάροχε, καὶ θείας εὐφροσύνης, ὅπως ἀεὶ δοξάζω, τὴν σὴν Δέσποινα βεβαίαν προστασίαν, ὅτι οὐκ ἔχω ἀχραντε ὁ δοῦλός σου, πλήν σου ἄλλην ἐλπίδα.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα τοῦ ἁγιωτάτου Φωτίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Τρίτη δέησις τῇ πανευκλεεῖ Κόρη. Φωτίου.

ᾠδὴ α΄.

Ἦχος γ΄. Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι.

Τὸν ἐν σοὶ ἀπορρήτως Παρθενομήτορ σκηνώσαντα, Θεὸν Λόγον δυσώπει· τῶν παθῶν ρύσασθαι τῆς ἀτιμίας με, καὶ δοῦναι κατάνυξιν τῇ ταπεινῇ μου καρδίᾳ· καὶ τῶν ὀφλημάτων μου τὸν ἴλασμόν παρασχεῖν.

Ρυπωθεῖσαν ἐξ ἔργων ἀτοπωτάτων Πανάχραντε, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου· ρυπτικοῖς νάμασι τῆς εὐσπλαγ-

χνίας σου, ταύτην ἀποκάθαρσον ναὸν αὐτῆν τοῦ ἁγίου, καὶ πανσέπτου Πνεύματος ἀποτελοῦσα φαιδρόν.

Ιλαστήριον θεῖον Θεοτόκε Παρθένε, ὑπάρχουσα χριστωνύμοις ἀνθρώποις· εἰς σὲ ἅπαντες πιστῶς προστρέχομεν, καὶ λύσιν εὐρίσκομεν τῶν χαλεπῶν ἐγκλημάτων· καὶ διασωζόμεθα ἀπὸ παντοίων κακῶν.

Τὴν Παρθένον Μαρίαν ὡ ψυχὴ μου τὴν ἔχουσαν, οἰκτιρμούς ἀμετρήτους· καὶ θροτοῦς ἰσώζουσαν ἀπὸ ποικίλων κακῶν, εὐροῦσα προστάτιν σου πρόσπεσον ταύτῃ βοῶσα· Δέσποινα πανάχραντε σπεῦσον βοήθει μοι.

ᾠδὴ γ΄. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων.

Η ἄνωτέρα τῶν οὐρανίων νοῶν, ἡ πάντων δεσπόζουσα τῶν ποιημάτων Ἀχραντε· σὺ γενοῦ προστάτις μου, ἐν ᾧρα δίκης φρικτῆς Θεογεννητορ.

Διὰ παντός σοι ἐκ βάθους μου τῆς ψυχῆς, κραυγάζω Θεόνυμφε καὶ ἐπικαλοῦμαί σε· μὴ οὖν ἀπορρίψης με, ἀπὸ προσώπου τοῦ σοῦ κατησχυμένον.

Ελέησόν με ἐλέησόν με ἀγνή, βοῶ σοι σὺν δάκρυσιν ἀεὶ καὶ προσπίπτω σοι· τῶν παραπτωμάτων μου, λαβεῖν τὴν ἄφεσιν δυσώπει πρὸ τοῦ τέλους.

Η θεία πύλη τοῦ βασιλέως Χριστοῦ, δι' ἧς διῆλθε καὶ κόσμῳ πεφανέρωται· πύλας μοι διάνοιξον, τῆς κατανύξεως ἀγνή καὶ μετανοίας.

ᾠδὴ δ΄. Ἔθου πρὸς ἡμᾶς.

Στήριξον ἡμᾶς κλονουμένους αὐραῖς τῶν θλίψεων, καὶ τῶν ἀναγκῶν καὶ πειρασμῶν, ἐπὶ τῇ πέτρᾳ τῆς σωτηρίας ἀγνή· πάσαν ἀποτρέ-

πουσα καθ' ἡμῶν βλάβην, τοῦ δολίου δράκοντος.

Ιῶλεων ἡμῖν τὸν Σωτῆρα πάντων καὶ Κύριον, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή, καὶ εὐμενῆ τοῖς δούλοις σου ποίησον· ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, καὶ ἰκεσίαις καὶ θερμαῖς δεήσεσι.

Σύμμαχος ἡμῖν καὶ προστάτις φάνηθι Δέσποινα, θραύουσα πολέμους πονηρούς, τῶν νοητῶν ἐχθρῶν καὶ φυλάττουσα· ἀτρότους καὶ σκέπουσα, ἡμᾶς ἐκ πάσης βλάβης καὶ κακώσεως.

Τάχυνον ἀγνή εἰς τὸ βοηθῆσαι καὶ ρύσασθαι, πάντας τοὺς προστρέχοντας εἰς σέ, ἀποφιμοῦσα γλώσσας δολίων ἀνδρῶν· καὶ ἡμῖν παρέχουσα, τῆς σωτηρίας τῆς σῆς τὴν ἀσφάλειαν.

ᾠδὴ ε'. Πρὸς σέ ὀρθρίζω.

Παῦσον τὸν πόνον, τῆς ταλαιπώρου μου ψυχῆς, καὶ τὰς ὀδύνας τοῦ σώματός μου πάσας· ἢ τῶν ψυχῶν ἱατρὸν τεκοῦσα, σωμάτων τε Πανάμωμε.

Αμαρτημάτων, νύξ με συνέχει ἀγαθή, καὶ ἡδονῶν ὀμίχλη με καλύπτει· τῷ φωτισμῷ τῆς σῆς πρεσβείας, Παρθένε καταλάμπρυνον.

Νάμασι θείοις, τῶν πρεσβειῶν σου Μαριάμ, τὴν ἐκτακεῖσαν τῷ κούσωνι ψυχὴν μου· τῶν χαλεπῶν καὶ δεινῶν πταισμάτων, ἐπόμβρισον καὶ σῶσόν με.

Εν σοὶ προστρέχω, μή με ἀπόση ἀγαθή, μηδὲ παρίδης μηδὲ ἐξουδενώσης· ἀλλ' εὐμενῶς τῆς σῆς βοηθείας, τὴν χάριν μοι κατάπεμψον.

ᾠδὴ ς'. Ἄβυσσος ἐσχάτη.

Υπνος με κατέλαβεν ὁ δεινὸς τῆς ἀμελείας, καὶ συνωθεῖ πρὸς θάνα-

τον, ἀπωλείας Δέσποινα· αὐτὴ με διανάστησον, πρὸς μετάνοιαν, καὶ σωτηρίαν δώρησαι.

Κύματα τῶν ἐμπαθῶν λογισμῶν, διηνεκῶς με συνταράττουσιν· Ἀχραντε· πονηρῶν πνευμάτων τε καταγιγίδες θυθίζουσιν, ἀλλὰ στήριξον, ἀπαθείας ἐν πέτρᾳ με.

Λάμπρυνον τῷ φέγγει σου ἀγαθή, τὰ σκοτισθέντα τῆς καρδίας μου ὄμματα· λογισμῶν συγχύσεσι, καὶ φωτὸς υἶδν ποίησον, καὶ ἐν τόπῳ με, φωτεινῷ κατασκήνωσον.

Εἴχουσα συμπάθειαν δαφιλῆ, καὶ εὐσπλαγχνίαν Θεοτόκε ἀμέτρητον· ταύτην εἰς τὸν δοῦλόν σου, τὸν σὲ ἐπικαλούμενον, νῦν ἐπίχεε, πλουσίαν καὶ σῶσόν με.

Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Παραμύθιον τῶν θλιβομένων, ἱλαστήριον ἀμαρτανόντων, σὺ ἀνεδείχθης Μητροπάρθενε Δέσποινα, τὴν γὰρ βροτῶν σωτηρίαν γεννήσασα, πύργος ἰσχύος πιστοῖς μόνῃ γέγονας· ὄθεν κράζομεν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

ᾠδὴ ζ'. Ὡς πάλαι τοὺς εὐσεβεῖς.

Εβλάστησας ἐν γαστρὶ, τὸν στάχυν τὸν ἔνθεον, παναληθῶς Δέσποινα ἀγνή, καὶ τοῦτον ἐκύησας πάντων, εἰς βροτῶν σωτηρίαν ἀπασαν· ψυχὴν τῆς αὐτοῦ χάριτος, ἐμπιπλῶντα καὶ σώζοντα.

Ιλύος τῆς τῶν παθῶν, καὶ θυθοῦ τῶν θλίψεων, καὶ πειρασμῶν τῶν βιωτικῶν, ἔλκυσσον ἡμᾶς πρὸς ἀπάθειαν ἀγνή, καὶ χαρὰν εὐφρόσυνον· εὐλογημένος κράζοντας, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Κοιλιάδων τῶν κοσμικῶν, ὡς κρινόν ἐν μέσῳ σε, καὶ ἀκανθῶν τῶν βιωτικῶν, ὡς κοκκοβαφές ρόδον εὐοσμὸν ἀνθοῦν, ὁ Θεὸς εὐράμενος· ἐν σοὶ σαφῶς ἐσκήνωσε, καὶ ἡμᾶς ἀγνή εὐωδίασεν.

Ο πύλην σε μυστικὴν, οἰκειαν προθέμενος, καὶ ἐπιστάς ξένως τοῖς ἐν γῆ, διὰ σοῦ ἀγνή θύραν δέδωκε θροτοῖς, πρὸς ζωὴν εἰσάγουσαν· τὴν αἰωνίαν ἅπαντας, ὡς οἰκτιρμῶν καὶ τῶν ὄλων Θεός.

ᾠδὴ η΄. Τὸν συμβολικῶς.

Ρῦσαι με Πανύμνητε πρεσβείαις ταῖς σαῖς, ἐκ πάσης κακώσεως, καὶ δυσχερείας βιωτικῆς, καὶ τὴν σὴν μοι παράσχου, σκέπην τὴν σωτήριον.

Η φωταγωγὸς τῶν ἐν σκότει Μαρία σεμνή, τὰ ὄμματα φώτισον, τὰς τῆς ψυχῆς μου δέομαι, τῶν παθῶν μου τὸν ζόφον, φωτὶ σου σκεδάζουσα.

Φύλαξον ἡμᾶς ἐπηρείας ἐχθρῶν ἄσινεῖς, τοὺς πίστει τὸ ὄνομα, τὸ σὸν προσκαλουμένους σεμνή, γλωσσαλγίας τὰς τούτων, φιμοῦσα καὶ τὰ στόματα.

Ως τὸν Ποιητὴν τὸν ἀπάντων τεκοῦσα σαρκί, ἰσχύεις καὶ δύνασαι, ὅσα θέλεις Πανάχραντε, διὸ μελλούσης ἡμᾶς, ρῦσαι κατακρίσεως.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν συμβολικῶς ἐν εἴδει Ἀγγέλου, καταβάντα Θεόν, καὶ τὴν
» φλόγα τινάξαντα ἐκ μέσου τῆς καμίνου, εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον.

ᾠδὴ θ΄. Ἐν νόμῳ σικιᾶ.

Τοὺς νόμους τοὺς σοὺς ἠθέτησα, καὶ τὰς σωτηρίους ἐντολάς πα-

ρέβην σου οἰκτιρμον, καὶ πτοῦμαί σου τὸ φοβερὸν θῆμα, ἐν ᾧ περ καθίσας κρινεῖς τὰ σύμπαντα, διὸ βοῶ δωρεάν με σῶσον Λόγε, τῆς Μητρὸς δεήσοισιν.

Ισχύς μου ἐλπίς καὶ ὕμνησις, κράτος καὶ σωτηρία μου Θεόνυμφε Μαρία, ὄρατῶν με λύτρῶσαι ἐχθρῶν, καὶ δυσμενῶν ἀοράτων, ἐπιζητούντων με θηριωδῶς διασπᾶσαι, καὶ εἰς τέλος ἀπολέσαι με.

Ο βίος μου ὄλος Ἀχραντε, ραθύμως ἐκτετέλεστοι καὶ ἡγγισα τῷ ἄδῃ, νῦν τῆς ἀπογνώσεως ἀγνή, ἀλλὰ διόρθωσιν δίδου, καὶ μὴ ἐάσης με ἐν τῇ τοιαύτῃ κακώσει, τὸν προσφεύγοντα τῇ σκέπῃ σου.

Υἶδόν τοῦ Θεοῦ γεννήσασα, καὶ πάντων οὔσα Δέσποινα Παρθένε Παναγία, τὴν ἐμὴν ἐλέησον ψυχὴν, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, καταδίκης ρῦσαι με, καὶ μὴ ἐάσης βασάνοις, τῆς γεέννης ὑπαχθῆναί με.

Προσόμοια.

Ἦχος γ΄. Ὁ τῷ πάθει σου Χριστέ.

Χαῖρε ἡ λύσις τῆς ἀρᾶς, καὶ χαρᾶς ἡ ἀνάβλυσις, χαῖρε δι' ἧς Ἀγγέλοις συνήφθημεν· χαῖρε Μήτηρ ἄχραντε, χαῖρε τῶν πιστῶν, ἡ θερμὴ καὶ βεβαία ἀντίληψις.

Χαῖρε καύχημα λαμπρόν, καὶ τῆς πίστεως ἔγερσις, χαῖρε δι' ἧς δεσμῶν ἀπελύθημεν· οἱ πάλοι κρατούμενοι, ζόφῳ ἀγνωσίας ἀγνή, καὶ βυθῷ παραπτώσεων.

Χαῖρε ὁ πόκος Γεδεών, χαῖρε Θεοῦ τὸ ἀνάκτορον, χαῖρε βότρυον νοητὸν ἡ βλαστήσασα· χαῖρε κόσμου Δέσποινα, χαῖρε ὀρθοδόξων, τὸ στήριγμα καὶ καύχημα.

Οτι πλήθει συμφερῶν, καὶ παι-
σμάτων συνέχομαι, ὑπὸ τὴν σὴν
προσπίπτω ὁ δύστηνος, Δέσποινα ἀντί-
ληψιν· μή με τοῦ λοιποῦ, τὴν πλου-
σίαν σου στερήσης δοθήειαν.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Ἰωάννου Εὐχαΐτων.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος γ'. Χέρσον ἀβυσσοτόκον.

Υψους ἀπολισθήσας βίου κρείττο-
νος, καὶ ἀμείνονος ζωῆς, εἰς κα-
τώτατον τοῦ ἄδου, κατηνέχθην χωρί-
ον, ἀρχῆς δὲ πάσης καὶ ἐξουσίας, διὰ
σοῦ πάλιν γέγονα· Δέσποινα ὑπεράνω
τεκούσης τὸν Σωτῆρά μου.

Ηνοικταὶ ἡ κλεισθεῖσα πύλη Δέ-
σποινα, Παραδείσου τῆς Ἐδέμ,
διὰ σοῦ τῆς θείας πύλης, τῆς ἐμφύ-
χου καὶ ζώσης, ἣν μόνος ὁ Θεὸς διήλ-
θε, καὶ κεκλεισμένην ἔλιπεν· ὅθεν ἐκ-
δυσωπῶ σε, πύλην ζωῆς μοι ἀνοιξον.

Πνεύματος παναγίου σκευὸς ἅγιον
καὶ δοχεῖον ἱερόν, Θεοτόκε τὴν
ψυχὴν μου, πονηρῶν γεγонуῖαν, πνευ-
μάτων κατοικητήριον, ἅγια καθαγιά-
σον· Πνευμά μου τοῖς ἐγκάτοις, εὐθὲς
νῦν ἐγκαινίζουσα.

Ορθρῶ τῆς μετανοίας σκότος λύ-
σασα, καὶ τὴν νύκτα τῶν πα-
θῶν, τὴν ἐν ζόφῳ τῆς ἀγνοίας, κοι-
μωμένην ψυχὴν μου, ὀρθρίσαι καὶ
φωταγωγηθῆναι, φωτὶ τῆς θείας γνώ-
σεως· ἔγειρον Θεοτόκε, τῇ φωταυγεῖ
πρεσβεΐα σου.

ᾠδὴ γ'. Τὸ στερέωμα.

Γένος γήϊνον, διὰ τῆς σῆς μεσι-
τείας, οὐράνιον γέγονε Θεογεννη-
τορ, διὸ γῆς με καὶ τῶν γῆϊνων λύ-
τρωσαι.

Επληθύνθησαν, ὑπὲρ τὰς τῆς κε-
φαλῆς μου, πανάχραντε Δέσποι-
να τρίχας τὰ πλήθη, τῶν κακῶν μου
ἀλλὰ σὺ με διάσωσον.

Εκ νεότητος, καταφρονήσας τῶν
θειῶν, τοῦ τόκου σου Δέσποινα
παραγγελμάτων, ἀτιμίας εἰς τὰ πάθη
ὠλίσθησα.

Νῦν εἰσάκουσον, τοῦ στεναγμοῦ
τῆς φωνῆς μου, καὶ δώρησαι
πνευμά μοι συντετριμμένον, καὶ καρ-
δίαν ταπεινὴν ἀπειρόγαμε.

ᾠδὴ δ'. Ἐκάλυψεν οὐρανοῦς.

Ως ἔμφυχος καὶ ζῶσα λογικὴ κι-
θωτός, εὐλογημένη Μαριάμ, τὸν
νομοδότην Λόγον ὡσπερ Νῶε χωρεῖς,
κατακλυσμοῦ λυτρούμενον, πλάνης
τὸν κόσμον, καὶ ἀρχηγὸν δεικνύμε-
νον, ἐτέρου κόσμου δευτέρου καὶ βίου
κρείττονος.

Τιμῶμέν σε τὸ χρυσοῦν θυμιατή-
ριον, ἐν ᾧ ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς
ἀνάψας, παναγίαν σάρκα τὴν οἰκου-
μένην ἐπλησε, θείας εὐώδους ὁσμῆς,
καὶ καθηγίασε, τὸν μολυνθέντα ἀέρα,
κνίσση σπονδῶν ἐναγῶν Θεομακάρι-
στε.

Ιάσεως πᾶσι δρόσον ἀποστάξεις ἀ-
γνή, τῶν ἱαμάτων ὡς πηγὴ, καὶ
σωτηρίου κρήνη καὶ Θεοῦ ποταμός,
πεπληρωμένος ὑδάτων θείων, αὐλῶν
ψυχοτρόφων καὶ ζωοποιῶν· ὅθεν κάμῃ
δυσωπῶ σε νοσοῦντα ἴασαι.

Η πάναγνος ἀληθῶς καὶ πάντων
Δέσποινα, ἡ τὸν Δεσπότην τοῦ

παντός ἀνερμηνεύτῳ λόγῳ, συλλαβοῦσα Χριστόν, τῆς δεσποτείας τοῦ τυραννοῦντος, δραπέτου δεσπότη κομοκράτορος, λυτρωσαμένη με δείξον δοῦλόν σου γνήσιον.

ᾠδὴ ε΄. Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας.

Τὴν θείαν μυροθήκην τοῦ ἀθανάτου, μύρου τὴν ἁγίαν πηγὴν, τοῦ ζωοποιούντος καὶ ζῶντος ὕδατος· τὴν πύλην τῆς σωτηρίας, τὸν Παράδεισον Θεοῦ τὸν λογικόν, τὴν ἔμψυχον πόλιν, Χριστοῦ τοῦ βασιλέως ὕμνω.

Νοὶ κεκαθαρμένῳ διὰ παντός, ὄραν καὶ ἐνοπτρίζεσθαι, σὲ τὸ ἀγαλλίαμα τῆς καρδίας μου· Παρθένε ἰσχύν μου δίδου, καὶ τῷ σῶ περιαυγάζεσθαι φωτὶ, καὶ τῆς εὐωδίας, τῆς σῆς ἀντιλαμβάνεσθαι.

Γνησίας μετανοίας ἐνδιαθέτου, πένθους καὶ κατανύξεως, μεριμνημένην χάριν παράσχου μοι· ἰδοὺ γὰρ ἀπεγνωσμένος, ὑπὸ πλήθους τῶν ἐμῶν ἁμαρτιῶν, ἁγία Παρθένε, προστρέχω τῷ ἐλέει σου.

Η δάμαλις ἡ θεία ἡ τετοκυῖα, μόσχον σιτευτὸν ἐκλεκτόν, ἡ ἀμνάς τὸν ἄρνα Χριστόν ἡ τέξασα· προβάτοις τοῖς δεξιοῖς με συναρίθμησον, καὶ μάνδρας οὐρανῶν, καὶ τοῦ Παραδείσου, τῆς χλόης με ἀξίωσον.

ᾠδὴ ς΄. Τοὺς εἰς τὰ τέλη.

Ναὸς καὶ πύλη καὶ λυχνία, κιβωτὸς καὶ καταπέτασμα, στάμνος καὶ ράβδος καὶ σκηνή, γῆ ἁγία θεία τράπεζα, καὶ γέφυρα καὶ κλιμαξ· θρόνος παστὰς παλάτιον, τοῦ Θεοῦ ὠφθῆς Κόρη.

Καλὴν σε Κόρη καὶ ὠραίαν, ὁ ὠραῖος κάλλει Κύριος, ὑπὲρ υἱοῦς τῶν γηγενῶν, εὐρηκῶς ἀγνὴ ἀνέτει-

λεν ὡς ἥλιος ὠραῖος· ὡς ἐκ παστοῦ νυμφίος, τῆς σῆς ἀφθόρου νηδύος.

Ο θαυμαστὸς ἐν τοῖς ἁγίοις, ἐθαυμάστωσέ σε Δέσποινα, τὸ θαυμαστὸν ὡς ἀληθῶς, οὐρανοῦ καὶ γῆς μυστήριον· διό σε τὰ ἐλέη, νῦν ἐπ' ἐμοὶ θαυμάστωσον, δεομένῳ ἐλέους.

Η ταπεινὴν βροτεῖαν φύσιν, ἀνυψώσασα καὶ πένητας, ἡ ἀνιστώσασα ἀπὸ γῆς, καὶ πτωχοὺς ἐξεγείρουσα· παθῶν ἀπὸ κοπρίας, ἐκ τοῦ χοῦς Πανάμωμε, τῶν κακῶν ἐγχειρόν με.

Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως.

Τεῖχος ἄρρηκτον στερρὰν κρηπίδα, ὄρμον ἀκλειστον γαληνιώντα, κεκτημένοι σε πανύμνητε Δέσποινα· οἱ ἐν πελάγει παθῶν χειμαζόμενοι, εἰς εὐδιον λιμένα τὴν σὴν ἀντίληψιν, προσφεύγοντες πιστῶς γαλήνης τύχοιμεν.

ᾠδὴ ζ'. Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα.

Αστρον διὰ σοῦ ἀνέτειλεν, ἀγνὴ ἐξ Ἰακώβ ὁ Χριστός· ὁ ποιήσας τὴν σελήνην καὶ τὸν ἥλιον, εἰς ἀρχὰς καὶ εἰς φαῦσιν, τῆς νυκτὸς καὶ ἡμέρας· ὃν ἐκδυσώπει τὴν ἐμὴν καταφώτισαι ψυχὴν.

Ο ῥος Δανιὴλ προεἶδέ σε, Παρθένε ἀλατόμητον· ἐξ οὗ λίθος Χριστὸς ἀνευ χειρῶν τέτμηται, ἀλλὰ θέομαι ἄρον, τὸν βαρύτατον λίθον· τὸν τῆς πωρώσεως ταχὺ ἐκ τῆς καρδίας μου.

Ρίζης Ἰεσαὶ βλαστήσασα, στέλεχος ἱερώτατον· ἀφθαρσίαν τοῖς πιστοῖς ἐκαρποφόρησας, καὶ ζωῆς θεῖας ἄνθος, εὐλογίαν ἀνθῆσαν· ἀπο-

ξηραῖναν σαφῶς τὸ τῆς κατάρας φυτόν.

Η νεγκας ἀγνήτως ἄμπελος, βότρυν ζωῆς περκαζόντα, τὸν τῆν μέθην τῆς ἀπάτης ἀναστειλάντα, καὶ πηγάσαντα κόσμῳ, ἐπιγνώσεως οἶνον, ὃν περ οἱ πίνοντες πιστοὶ σωφρονιζόμεθα.

ᾠδὴ η'. Ἀστέκτω πυρί.

Η ἀεροδάμων νεφέλη, ἧς ὁ ἐποχούμενος νεφέλαις Θεὸς Λόγος ἐπιβάς ὡς ἐπὶ νεφέλης κούφης καθεζόμενος, τῆς Αἰγύπτου πάλαι κατέβαλε ξάνα· σὺντριψον Παρθένε τὰς στήλας τῶν παθῶν μου.

Η θεία λαβίς ἡ τὸν θεῖον, ἀνθρακα ἀρρήτως δεξαμένη Θεοτόκε τῶν παθῶν μου πεπυρωμένους ἀνθρακας κατάσβεςον, Παναγία δρόσῳ σου τῶν παρακλήσεων· ἵνα, σε δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νυμφῶνος τερπνοῦ τῶν ἀγίων, καὶ οὐρανοπλόκου με ἀξίωσον παστάδος· ὁ νυμφῶν ὁ τῆς θείας δόξης, ἔνδυμα λαμπρὸν με τῆς ἀπαθείας, Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἐνδύσασα, καὶ τῆς ἀφθαρσίας στολὴν περιβαλοῦσα.

Νύξ με ἀφεγγῆς περιέχει, ἔργοις γὰρ τοῦ σκοτίου ἐδουλώθην ἄλλ' αὐτὴ με, τῷ φωτί σου αὔγασον Κόρη, καὶ φώτισον ψάλλοντα· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον, καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**στέκτω πυρί ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβείας προσετώτες νεανίαι, τῇ
» φλογί δὲ μὴ λωδηθέντες, θεῖον ὕμνον ἔμελπον· εὐλογεῖτε πάντα τὰ
» ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυ-

» ψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐν νόμῳ σικιά.

Ιδοὺ ἡ ἐμὴ ἀντίληψις, ἰδοὺ ἡ σωτηρία μου· ἰδοὺ ἡ προστασία τῆς ψυχῆς μου καὶ ἀγαλλίασις, ἰδοὺ ἡ καταφυγή μου· ἰδοὺ ἡ σκέπη μου σαφῶς, καὶ ἡ βεβαία μου ἐλπίς, ἡ Παρθένος τε καὶ Δέσποινα.

Ωραίαν ψυχῇ καὶ σώματι, ὠραίαν Κόρη καὶ τῷ νοί εὐρών σε ὁ ὠραῖος· ἐκ λαγόνων σου παρθενικῶν ἐσωματώθη ὡς οἶδε, τὴν ἀμορφίαν μου ἀγνή καθωραίζων ὡς Θεός, ὃν ἰκέτευε σωθῆναί με.

Νέον βρέφος Κόρη φέρουσα, ἀγκάλαις σου τὸν ἀναρχον· ὡς οὔσα πλατυτέρα οὐρανῶν, καὶ πάντων τῶν κτιστῶν ἀγιωτέρα Παρθένε· τοῦτον ἰκέτευε τοῦ λυτρωθῆναί με σεμνῇ, τῶν ἀμέτρων παραπτώσεων.

Σύ μου τὴν ζωὴν κυβέρνησον, καὶ τὴν καρδίαν πλήρωσον χαρᾶς· σὺ λῦσον τὰς ὀδύνας, τῶν ἀμέτρων Κόρη στεναγμῶν, καὶ τὴν πικρίαν μου πάσαν· τὴν τῆς ψυχῆς ἀγαθή, εἰς εὐφροσύνην ἀληθῆ, Παναγία μεταρρύθμισον.

Προσόμοια.

Ἦχος γ'. Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου.

Χαίροις Ὑπεραγία Λόγον ἅγιον, Ὑψίστου δεξαμένη, ἐν τῇ γαστρὶ σου Κόρη· χαῖρε κῦδος τίμιον τῶν ὀρθοδόξων, χαῖρε ἀύλων ἀγγέλων εὐπρέπεια, χαῖρε Θεόνυμφε, τὸ προσφύγιον πάντων.

Χαῖρε κάλλος πάγχρυσον καὶ πολυέραστον, τῆς οἰκουμένης πάσης, Μαρία Θεοτόκε· χαῖρε θεία παράκλησις τῶν θλιβομένων, χαῖρε τῶν ἀσθενούντων ἀγνή ἐπίσκεψις, χαῖρε

πυρίμορφε, τοῦ Κυρίου καθέδρα.

Χαῖρε στύλε παρθενίας ἀκλινέστα-
τε, χαῖρε παντευεργέτις, τῶν σέ
ὕμνολογοῦντων· χαῖρε παλάτιον χρυ-
σαυγές βασιλέως, χαῖρε ὁ μέγας ἐν
μικρῷ κόσμος Πάναγνε, χαῖρε κεφά-
λαιον, τῆς ἡμῶν σωτηρίας.

Σὺ μόνη προστασία πέλεις ἀκαταί-
σχυντος, καὶ καύχημα Παρθένε,
Χριστιανῶν καὶ δόξα· σὺ μου στέρη-
σον τοὺς πόνους καὶ τὰ νέφη, τῶν
συμφορῶν ἄχραντε, μετάστρεφον, θυ-
μηδίας εἰς φέγγος.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Ἀρσενίου Μοναχοῦ, εὐ ἡ ἀκρο-
στιχίς·

Τρίτος Πάναγνε φαλμὸς ἐξ Ἀρσε-
νίου.

ᾠδὴ α΄.

Ἦχος γ΄. Χέρσον ἀβυσοστόκον.

Τὸν ὄντως ὑπέρθεον Κόρη πάνα-
γνε, τὸν βροτοὺς τοὺς λογικοὺς,
μεταθέντα ἀλογίας, ἐπὶ λόγου τὴν
χάριν, ἡ μόνη μητρικῶς τεκοῦσα Λό-
γον, λόγον δοθῆναί μοι, αἴτησαι Θεο-
μήτορ, τοῦ μέλπειν καὶ δοξάζειν σε.

Ρωσθέντες οἱ ρώσεως ψυχῶν ἄμοι-
ροι, τῆ εὐρώστω σου σεμνή, δυ-
ναστεία ὡς πρὸς θεῖον, ἰατρὸν προσ-
πεφευγότες, τὸ σὸν ἐπιζητοῦμεν σθέ-
νος, τοῦ τὸ σαθρὸν τῆς φύσεως, δύνα-
μιν προσλαβέσθαι, ὑμνεῖν καὶ μακα-
ρίζειν σε.

Ιὸν τὸν πανώλεθρον ὃν πρὶν ἡμεσεν,
ἐπὶ φύσιν τὴν ἡμῶν, ὁ εἰσὸς ἐν
παραδείσῳ, κακὸς σύμβουλος ὄφις, ἐν

γλυκασμῷ σου θείῳ, Μήτηρ Θεοῦ κα-
θάρασα, δοξάζειν σε καὶ χαίρειν, ἡ-
μᾶς νῦν ἐνδυνάμωσον.

Τοῦ φύσει φυτοῦ ζωοποιοῦ Δέσποι-
να, θεωρία νοερᾶ παραδόξως, νῦν
τρυφῶντες σοῦ θερμῆ μεσιτεία, οἱ
πρὸς γῆν ἐκνενευκότες πάλαι, καὶ ξύ-
λου θρώσει θνήξαντες, σὲ κατὰ χρέος
πάντες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

ᾠδὴ γ΄. Τὸ στερέωμα.

Οἴνπερ ἄσυλον, ὡς θησαυρὸν Θεο-
τόκον, ἐν μήτρᾳ σου δέδεξαι Χρι-
στὸν δυσώπει, τοῦ πλουτίσαι τοὺς πι-
στῶς εὐφημοῦντάς σε.

Σὺ στερέωμα, ὠφθης τὸ μέσον ὑδά-
των, τὸν ἥλιον φέρουσα δικαιο-
σύνης, ὃν δυσώπει φωτισθῆναι τοὺς
δούλους σου.

Πάντων Δέσποινα, ἡ τὸν γλυκύ-
τατον βότρυν, βλαστήσασα ἄμπε-
λος παντὶ τῷ κόσμῳ, εὐφροσύνη σου
φαιδρᾶ πάντα εὐφρανον.

Αῖρον Πάναγνε, τὸν ἐκ κακίας ζυ-
γόν μου, καὶ κούφισον πάνδεινον
κλοιὸν πταισμάτων, ὅπως εὐθυμος αἰ-
μακαρίζω σε.

ᾠδὴ δ΄. Ἐκάλυψεν οὐρανοῦς.

Νενίκηκας ἀρεταῖς σεμνή τὰ σύ-
μπαντα, τὸν οὐρανὸν μὲν καθαρ-
μῷ, τὴν γῆν δὲ πᾶσαν τῷ φρικτῷ ἀ-
γνισμῷ· ὑπερβαίνεις καὶ θαλάσσης, ἐν
πλάτει μὴ οὖν ἐλλίπης Δέσποινα, ὑ-
πὲρ τῶν πάντων πρεσβεῦειν ἀγνή Μη-
τρόθεε.

Ανέθαλεν ἀληθῶς ράβδος τὸ πρὶν
Ἄαρών, συνανέθαλε ταύτη δέ,
καὶ Ἰεσσαὶ ἡ ράβδος σὲ προτυποῦσαι
ἀγνή· ἡ μὲν γὰρ ἐξ ἱερέων σε, ἡ δέ σε
εἶναι, ἐκ βασιλέων ἔδειξεν, ἡ οὖν ἐξ
ἄμφω φεῖσα σῶζε τοὺς ἅπαντας.

Γινώσκοντες πάγκαρπον Ἄχραντε ἄρουραν, ἐν ἀσπερμάντῳ τῇ σπορᾷ, στάχυν βλαστήσασάν σε τὸν τρέφοντα τὰ πάντα· καὶ φύσεως ἀπάσης τὸν πλάστην, Χριστὸν ἀρτοποιούσαν ἐν σπλάγχνοις, σὲ δυσωποῦμεν λιμοῦ νοητοῦ ἡμᾶς λύτρῶσαι.

Νενόησαι τῆς Τριάδος πόλις ἔμψυχος, τοῦ ποταμοῦ γὰρ ἀγαθή, σὲ κατευφραίνει Πνεύματος ὀρμήματα· Πατὴρ δέ σε ὡς σκῆνος ἀγνίζει, καὶ μένει σου Υἱὸς ἐν μέσῳ, ὅθεν ἡμᾶς ἀσαλεύτους φρούρει τῇ σκέπῃ σου.

ᾠδὴ ε'. Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας.

Εν φύσει τῇ ἀστέκτῳ ὁ ἐκ Πατρὸς, ἀκτίστως γεννηθεὶς Υἱὸς, διὰ σοῦ ἀτρέπτως κτίζεται Πάναγεν· ὦ θαῦμα! πῶς ἐν σῇ μήτρᾳ ἡ σοφία, οἶκον πλάττει ἑαυτῇ, ἡμᾶς δὲ συμπλάττει, καὶ εἰρήνην χαρίζειται.

Ψυχὴν μου τὴν ἀχρεῖαν τὴν ἐν νοῦς, ὁδοῦσιν ὄμφακος βρώσει, ἀμαρτίας ἀγαν αἰμωδιάσασαν· σαῖς πρεσβείαις Μήτηρ Θεοῦ, πρὸς γλυκύτητα μετάγουσα ζωῆς, ἄρτῳ οὐρανίῳ, καὶ σῆς χάριτος ἔμπλησον.

Απρὶν ἐπεθύμουν ἄγγελοι ἰδεῖν, ὅπως φύσεως ὁ Κτίστης αὐτῶν, ἐλθὼν ἐπελάβετο· αὐτῇ νῦν ἰδοῦσα Παρθένε, καὶ σωματώσασα Θεόν, ἀγγέλων πρωτεύεις, καὶ ἡμῶν δόξα δέδειξαι.

Λαμπρύνεται τὰ πλήθη ἀμαρτωλῶν, ἐλπίδι σῆ ρωννύμενα καὶ γάρ, ἐν παῶσι πέλεις ὡς ρῶξ ἐν βότρυϊ· δι' ὅπερ μηδὲ ἔχθρῳ, λυμανθείημεν ὡς ἐπήγγελται Θεός, ἐν σοὶ δὲ Παρθένε, τὴν εὐλογίαν εὐροίμεν.

ᾠδὴ ς'. Ἐβόησέ σοι.

Μαρία Μήτηρ, Χριστοῦ τοῦ Κτίστου, βίβλος Θεοῦ ἡ πανοφράγιστος· οὐρανῶν ἐν βίβλοις, σαῖς λιταῖς ἀγνὴ κάμὲ γράψον.

Οἰ πίστει θεία, λυχνίαν ἄλλην, λαμπαδηφόρον φρονοῦντές σε· ἐν φωτὶ αὐλῳ, ἀγαθὴ τῷ σῷ παιδρυνθῶμεν.

Σβέσον ὡς αὖραν, ἐπιθυμίαν, θραῦσον θυμὸν κακοῦς θῆράς μου· καὶ ψυχῆς τὸν λόγον, τριμερῶς Παρθένε συντήρει.

Εν τῇ εἰκόνι, τὸ κατ' εἰκόνα, Θεοῦ πλουτήσαι παράσχου μοι· ἐν τῇ ὁμοίῳσει, καθ' ὁμοίῳσιν ἀγνὴ φρούρει.

Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Εκ θερμῆς σοι πίστεως ἀναβοῶ Θεοτόκε, ἀναξίῳ στόματι καὶ ρυπαρᾷ τῇ καρδίᾳ, σῶσόν με βεδυθισμένον ταῖς ἀμαρτίαις, οἴκτειρον τὸν ἀπογνώσει θανατωθέντα, ἵνα κράζω σεσωσμένος, χαῖρε Παρθένε χριστιανῶν τὸ καύχημα.

ᾠδὴ ζ'. Σὲ τὸν ἐν πυρὶ.

Ξένως ἐκτυποῖ Πανάμωμε, τόκον τὸν σὸν ἡ κάμιнос· καὶ γὰρ ὁ νεανίας τρεῖς φλέγων τύραννος, σὸν τετάρτῳ ὑμνοῦντας, καθορῶν ἀνακράζει· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Αραὶ ὁ ποιμὴν τὸ πρόβατον, θέλων ἐν σοὶ τοῦτο εὖρατο, καὶ περιθέμενος ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου, ἐπὶ ὤμων βασιτάζει, ὅθεν πίστει βοῶμεν· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ρύπος ὁ παθῶν αἰείποτε, σκοτοῖ ψυχὴν μου Δέσποινα, ὡς καλᾶ-μην δὲ ξηρὰν καὶ πάντῃ ἀκαρπον, ἐμπιπρᾶ ἁμαρτία, διὸ κράζων βοῶ σοι· Θεομακάριστε ἀγνή ρῦσαι καὶ σῶσόν με.

Ρεῖθρω ρυπτικῶ σε κάθαρον, ἀγνή Θεογεννήτρια, τὴν ψυχὴν μου ρυπωθεῖσαν ἁμαρτήμασι, τοῖς ἀτόποις Παρθένε, ἵνα πίστει σοι μέλπω· εὐλογημένη ἢ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

ᾠδὴ η'. Ἀστέκτω πυρὶ.

Στάμνον σε χρυσὴν καὶ λυχνίαν, τράπεζαν καὶ ράβδον θεῖον ὄρος καὶ νεφέλην, παλάτιον τοῦ βασιλέως, καὶ θρόνον πυρίμορφον Θεοτόκε, πάντες πιστοὶ ὀνομάζομεν, τὴν μετὰ τὸν τόκον Παρθένον φυλαχθεῖσαν.

Σὲ κρῖνον ἀγνή κατοπτεύσας, ὁ τὰ τοῦ ἀγροῦ κατακοσμήσας κρῖνα Λόγος, ἀκανθώδους φύσεως ἐξαίρει, καὶ στολὴν ἐκ σοῦ ἐνδύεται, ὅθεν κράζω· ὄλον με γυμνὸν ἐπένδυσον, ὅπως ἀνυμνῶ σε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εκ σοῦ γεννηθεῖς ὁ τὰ πάντα, φέρων ἐν τῷ ῥήματι τῷ αὐτοῦ Θεὸς Λόγος, διὰ σοῦ τὸν καθαρμὸν τῶν πταισμάτων δίδωσιν, ὅθεν σοὶ κράζω· σῶσον ἐν κρίσει με Δέσποινα, ὅπως ἀνυμνῶ σε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νός μου τῷ νόμῳ προσβάλλον, ὁ ἀντιστρατευόμενος νόμος τῆς σαρκὸς καταπίθει, μὴ τὰς εὐθείας ὁδοὺς τῶν θείων θελημάτων, βηματίζειν τοῦ Υἱοῦ σου, διὸ θέομαι, τῇ σῇ μεσιτείᾳ διόρθωσόν με Κόρη.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**στέκτω πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεο-
» σεθείας προστώτες νεανίαί, τῇ

» φλογὶ δὲ μὴ λωθηθέντες, θεῖον ὄ-
» μνον ἔμελπον· εὐλογεῖτε πάντα τὰ
» ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε,
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐν νόμῳ σικιά.

Ιλέως τῷ σῷ προσβλέποντες, ὄμματι ψάλλομεν ἐκ ψυχῆς, ἐλέησον τοὺς πάντας, διὰ σπλάγχχνα σου Μήτηρ Θεοῦ· δεῖξον τὴν θεῖαν σου χάριν, τοῖς τιμῶσί σε πιστῶς· ὅπως σε πάντες ἐν ὕμνοις, μελωδοῦντες μεγαλύνωμεν.

Ορῶσα ἀγνή τὸν δοῦλόν σου, ποθοῦντά σε εἰλικρινῶς ἐν θλίψεσι βοήθει, ἐν ἀνάγκαις φύλαττε θερμῶς ἐν περιστάσεσι ρύου, καὶ ἐν κινδύνοις σῶζέ με· σὺ γὰρ τοῦ κόσμου ἢ σκέπη, καὶ τοῦ γένους ἢ βοήθεια.

Υπέρφωτον φῶς ἀγέννητον, Πατὴρ ὁ θεῖος καὶ προβολεύς, Υἱὸς Πατρὸς καὶ Λόγος, ὁ γεννηθεῖς ὡς φῶς ἐκ φωτός, καὶ Πνεῦμα ἀκτιστον θεῖον, τὸ λάμπαν ἐκπορευτῶς· Τριάς Μονὰς ὁ Θεός μου, πάντας φρούρει τῇ δυνάμει σου.

Υψόθεν τὴν σὴν ἀντίληψιν, ἀγνή κατάπεμψον καὶ ἡμῖν, τὴν δρα-στικὴν πρεσβείαν τὴν σὴν ὄρεξον πᾶσι, δὸς τὴν τῶν ἰάσεων χάριν, καὶ τῶν θαυμάτων τὴν πληθύν· ἵνα πάντες σε τιμῶμεν, καὶ ἀπαύστως μεγαλύνωμεν.

Προσόμοια.

ᾠδὸς γ'. Ὁ τῷ πάθει σου Χριστέ.

Χαῖρε Μήτηρ τῆς ζωῆς, χαῖρε ἀει-μακάριστε, ἀγγέλων θεωρία πανόλβιος, καὶ βροτῶν τὸ καύχημα· χαῖρε ἢ χαρὰν τοῖς ἀνθρώποις πηγάσασα Δέσποινα.

Χαῖρε κροτάφων τῆς Χριστοῦ, Ἐκ-κλησίας ἀνάπαυσις, καὶ ἀξιωμα-

των Παναμώμητε, τῶν αὐτῆς ἡ ὑπόληψις· χαῖρε νοητῆ πύλη ἣν διήλθεν ὁ Ὑψιστος.

Χαῖρε καλλονῆ Ἰακώβ, ἣν ὁ Δεσπότης ἠγάπησε, χαῖρε αὐγῆ ἡ τὸν ἥλιον φέρουσα, φωτίζοντα τὰ σύμπαντα· χαῖρε ἡ φθορᾶς βροτοῦς ρυσαμένη τῷ τόκῳ σου.

Απὸ πάσης προσβολῆς, ἐναντίας καὶ θλίψεως, καὶ ἐξ ἐχθρῶν δυσμενῶν Παναμώμητε, τοὺς δούλους σου λύτρωσαι· σὲ γὰρ κραταιὰν προστασίαν κεκτήμεθα.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Θεοκτίστου μοναχοῦ τοῦ Στουδίτου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Ἄδω τρίτον σοι δακρύων γέμον μέλος.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος γ'. Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι.

Αρδευθῆναι πλουσίως δάκρυσι δίδου, τὰς αὐλακὰς τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου, καὶ καρποὺς φέρειν με ἑκατοστεύοντας, Δέσποινα ἀξίωσον καὶ τὴν καρδίαν μου πάσης, εὐφροσύνης πλήρωσον ἵνα δοξάζω σε.

Διὰ σπλάγχνα ἐλέους Δέσποινα πάντων, ἐλέησον τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ πυρὸς λύτρωσαι τοῦ αἰωνίου σεμνῆ, καὶ τῆς τῶν δαιμόνων με ἐπιδρομῆς Θεοτόκε, τὸν ὑπὸ τὴν σκέπην σου νῦν καταφεύγοντα.

Ως ἀμόλυντος οἶκος τοῦ βασιλέως τὴν πάθει, μολυνθεῖσαν ἀτόποις, ἐμὴν δέομαι καρδίαν Κόρη ἀ-

γνή, κάθαρον πρεσβείαις σου καὶ καθαρᾶς πολιτείας, ἔργοις καταπλούτισον ἵνα δοξάζω σε.

Τί ραθύμως τὸν βίον ψυχῆ ἀθλία παρέρχῃ, καὶ οὐ φοβῆ τὴν ἡμέραν τῆς φρικτῆς κολάσεως; ἀλλὰ ἀνάστα λοιπόν, ἐκ τῶν καταπτώσεων καὶ ἀμελείας προθύμως, Θεοτόκε κράζουσα σῶσον με Πάναγνε.

ᾠδὴ γ'. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων.

Ρῦσαι γέεννης καὶ πάσης ἄλλης ποινῆς, ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, σὸν ἐκέτην Πανάμωμε· καὶ μέτοχον ποιήσον, τῆς τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ βασιλείας.

Ιάτρευσόν μου τὰ τραύματα τῆς σαρκός, καὶ τὸ πολυτάραχον τῶν λογισμῶν κλυδώνιον· Δέσποινα κατεύνασον, καὶ εἰρηναίαν κατάστασίν μοι δίδου.

Ταλαιπωρήσας νῦν κατεκάμφθην δεινῶς, καὶ οὐκ ἔστιν ἴασις τῇ ψυχῇ μου Πανάμωμε· ἀλλὰ μὴ εἰς τέλος με, ἐγκαταλίπης τὸν δοῦλόν σου Παρθένε.

Τὸ πρόσωπόν σου τὸ θεῖόν τε καὶ σεπτόν, ἐπίφανον δέομαι σεμνῆ ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου· καὶ ποιεῖν με δίδαξον, τὰ δικαιώματα Κόρη τοῦ Υἱοῦ σου.

ᾠδὴ δ'. Ἔθου πρὸς ἡμᾶς.

Ο ἡ ἀγαθὴ, οὐ ὑπάρχεις ὄλη καὶ εὐσπλαγχνος, ὄλη συμπαθῆς καὶ βοηθός, ἐν τοῖς κινδύνοις καὶ περιστάσει· Μαριὰμ πανάχραντε, διό με ὄλον φρούρησον καὶ τείχισον.

Νύξ με ἀφεγγῆς, τῶν παθῶν συνέχει τὸν δείλαιον, ἀλλὰ τῷ φωτί σου ἀγαθὴ, τὰ τῆς ψυχῆς μου νέφη διάλυσον· καὶ πρὸς φῶς ὁδήγησον,

τῶν προσταγμάτων τοῦ Θεοῦ Πανάμωμε.

Σάλφ πειρασμῶν, καὶ ταῖς τρικυμίας ποντούμενος, τῶν πονηροτάτων λογισμῶν, καὶ εἰς θυθὸν αἰκαθελκόμενος· τὸν τῆς ἀπογνώσεως, σῶσον βοῶ σοι Δέσποινα τὸν δοῦλόν σου.

Οταν τῆς σαρκός, ἡ ψυχὴ μου μέλλῃ χωρίζεσθαι, τότε παρασταῶσα συμπαθῶς, ἐπιδρομῆς δαιμόνων τε ἄρπασον· τῶν ἐπιζητούντων μου· ἀδιαλείπτως Κόρη τὴν ἀπώλειαν.

ᾠδὴ ε΄. Ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἀόρατος.

Ιδε ἀγνή τὴν ἀσθένειαν, ἴδε τῆς ταπεινῆς καὶ ἀθλίας ψυχῆς μου, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ τῆς τούτων βλάβης ρῦσαί με.

Δαιμονικαῖς ἐπηρειαῖς τὸν νοῦν μου, διηνεκῶς εἰς ἀτόπους ἐννοίας ὑπεξελκόμενον, μὴ ἐάσης Δέσποινα, ἀλλὰ στήσον ἀπερίτρεπτον.

Αμαρτωλοῖς καὶ τελώναις ἐφάνη, ὁ σὸς Υἱὸς διὰ σπλάγχνα ἐλέους, ὃν μιμουμένη ἀγνή, νῦν ἐμὲ οἰκτεῖρησον, ὑπὲρ πάντα ἀμαρτήσαντα.

Κύνες πολλοὶ περιέσχον με ὄντως, συναγωγὴ πονηρῶν με πνευματικῶν περιεκύκλωσαν, ἀλλὰ τούτων Ἄχραντε, τὰς ἐνέδρας διασκεδάσον.

ᾠδὴ ς΄. Ἄβυσσος ἐσχάτη.

Κύμασι θυθίζομαι τῶν παθῶν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ἡδονῶν ὁ δοῦλός σου· Θεοτόκε πρόφθασον καὶ κυβερνήσει θεία σου, πρὸς λιμένα με, μετανόιας ὁδήγησον.

Ρεῖθρά μοι δακρύων πνευματικῶν, παράσχου Κόρη, ἵνα πλύνω τὸν βόρβορον τῶν πλημμελημάτων μου,

καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἴθυνον, τῆς ἀνέσεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Υπνωσα εἰς θάνατον ψυχικόν, καὶ ἐν τῷ τάφῳ κεῖμαι τῆς ἀπογνώσεως· ἀλλὰ δίδου χεῖρά μοι καὶ ἀνάστησον δέομαι, πρὸς μετάνοιαν, καὶ ζωὴν ὁδηγοῦσά με.

Υπερθεν ἀνήλθοσαν ἀληθῶς, τῆς κεφαλῆς μου αἰ πολλαὶ ἀνομίαι μου· ὡς βαρὺ φορτίον δὲ ἐπ' ἐμὲ ἐβαρύνθησαν, ἀλλ' ἐλάφρυνον, τὸν κλοιόν μου Πανύμνητε.

Κάθισμα.

ᾠχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Απας ὁ βίος μου ἐν ραθυμίᾳ πολλῇ, διήλθε Πάναγνε καὶ νῦν προσήγγισα, τῷ τῆς ἐξόδου μου καιρῷ, καὶ δέδοικα τοὺς ἐχθρούς μου· μὴ διασπαράξωσι τὴν ψυχὴν μου Πανάμωμε, καὶ τῆς ἀπωλείας με, τῷ θυθῷ παραπέμψωσιν· ἀλλ' οἰκτεῖρον τὸν δοῦλόν σου Κόρη, καὶ ρῦσαί με τῆς τούτων κακώσεως.

ᾠδὴ ζ΄. Τὸ πρὶν εἰκόνι.

Ως συμπαθῆς Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, τοὺς δούλους σου Δέσποινα, συμπαθείας ἀξίωσον, τοὺς ἐν πίστει τῷ σῷ Υἱῷ βοῶντας· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νομὴν ἀνάστειλον ἀγνή, τῶν ἡμαρτημένων καὶ τῶν θεθήλων πράξεων, ἵνα πόθῳ τῷ σῷ Υἱῷ κραυγάζω· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Γένος βροτῶν σε δυσωπεῖ, Θεοτόκε Δέσποινα ἐλέησον τὸν δοῦλόν σου, τὸν ἐν πίστει τῷ σῷ Υἱῷ βοῶντα· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Επὶ τοῦ θήματος Χριστοῦ, ὅταν μέλλω κρίνεσθαι ὡς ὑπεύθυνος

*Αχραντε, φάνηθί μοι ἐκ πάσης βασάνου ρυομένη, τῇ θερμῇ σου προστασίᾳ.

ᾠδὴ η'. Ἀστέκτω πυρί.

Μὴ παύσῃ ἀγνή δυσωποῦσα, τοὺς ἐν κατανύξει σε τιμώντας λυτρωθῆναι, τῶν παγίδων τοῦ διαβόλου, τὸν Ἰῶν σου Δέσποινα· εὐλογοῦντας πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Οὐ χεῖρας καὶ ὄμματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, ἀνατείνω πρὸς σὲ Παρθένε, ὄλον με καταύγασον τῷ φωτί σου· ὄλον ἀπόπλυνον δάκρυσιν, ὄλον κατανύξει θερμῇ ἀπόλουσόν με.

Νὺξ ἀμαρτιῶν με καλύπτει, καὶ περιταράττει με πταισμάτων ζάλης πάσης, ἐπίμονος τρικυμία, φρίττω οὖν καὶ δέδοικα τὰς κολάσεις· ὦν με Παναγία λύτρωσαι, τῶν ἀπηλπισμένων ἐλπίς καὶ σωτηρία.

Μένει με δεινὴ καταδίκη, μέλλω κατακρίνεσθαι ἐνώπιον ἀγγέλων, καὶ θεάτρου μυριανθρώπου, μεγάλης ἀνάγκης με ρῦσαι τότε· μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος, ἔχεις γὰρ τεκοῦσα τὸν μέγαν Βασιλέα.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**στέκτω πυρί ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβείας προεστῶτες νεανίαί, τῇ
» φλογὶ δὲ μὴ λωθηθέντες, θεῖον ὕμνον ἔμελλον· εὐλογεῖτε πάντα τὰ
» ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐν νόμῳ σικῆ.

Εγγίζει ψυχὴ τὸ τέλος, ἐπὶ θύραις τὸ κριτήριον, ἀπόστηθι τῶν ἔργων τῆς αἰσχύνης, καὶ ἐπιλαβοῦ τῆς ἀγαθοῦς πολιτείας· ἔχεις γὰρ σύμμαχον τὴν Θεοτόκον, ἐκ πάσης

ρυομένην σε κακώσεως.

Λησταῖς νοητοῖς Πανάμωμε, περιπεσῶν δὲ δειλαῖος, ταῖς τούτων μεθοδεῖαις, τὸν χιτῶνά μου τῆς ἀρετῆς, φρενοβλαβῶς ἐξεδύθην· καὶ ψυχοφθόρων πληγῶν, πεπληρωμένος βοῶ σοι, Θεοτόκε μὴ παρίδης.

Οβίος μου ὄλος *Αχραντε, ραθύμως ἐκτετέλεσται, καὶ ἤγγισα τῷ ἄδῃ νῦν τῆς ἀπογνώσεως ἀγνή, ἀλλὰ διόρθωσιν δίδου· καὶ μὴ ἐάσης με ἐν τῇ τοιαύτῃ κακώσει, τὸν προσφεύγοντα τῇ σκέπῃ σου.

Σαρκὸς τῆς ἐμῆς ἀσθένειαν, καὶ τῆς ψυχῆς τὸ ἄτονον καρδίας τὴν ὀδύνην, καὶ τὰς τοῦ νοῦς μου ἐκτροπὰς, σοὶ ἀναθέμενος κράζω· ἐκάστῳ τούτων ἀγνή, δίδου τὴν ἴασιν ὅπως, ἐν αἰνέσει μεγαλύνω σε.

Προσόμοια.

Ἦχος γ'. Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου.

Χαῖρε ἡ προστασία πάντων Μητροπάρθενε, τὸ κλέος τῶν ἐν πίστει, θερμῇ σε δοξαζόντων· χαῖρε πάγκαλλον ὠράϊσμα τοῦ κόσμου, χαῖρε καύχημα καὶ στήριγμα, καὶ ἀνέδρευτον ἔρκος.

Χαῖρε ἡ τεκοῦσα μόσχον τὸν ἄμωμον, δάμαλις χαῖρε μόνη ὑπερευλογημένη, χαῖρε δεδοξασμένη· χαῖρε τίμιον ἀγλάϊσμα ἀγγέλων, χαῖρε ζωῆς πρόξενε, ἀνύμφευτε Θεοτόκε Μαρία.

Χαῖρε λαμπὰς τοῦ κόσμου ἀγνή ἡ ἀκοίμητος, χαῖρε πάγκαλλε νύμφη, χαῖρε χρυσοῦν καὶ θεῖον, παλάτιον τοῦ Λόγου· χαῖρε Κόρη, ἀπάντων μόνον καταφύγιον, τῶν βοῶντων σοι χαῖρε.

Λεόντων ψυχοφθόρων ρύσαι με
πρεσβείαις σου, ἔλπις καὶ προ-
στασία, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων·
καὶ ὁδήγησόν με εἰς τὴν ἄνω βασι-
λείαν, καὶ καθορᾶν τὸ κάλλος ἀξιώ-
σον, τοῦ Υἱοῦ σου Παρθένε.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκη-
νοῦ. (*)

Ῥοδὴ α'.

Ἦχος γ'. Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι.

Χαῖρε θρόνε Κυρίου χαῖρε Παρθέ-
νε ἡ λύσασα, τὴν ἀχλὺν τῆς ἀ-
πάτης, καὶ πρὸς φῶς ἄδυτον πάντας
ἐλύσασα, χαῖρε ἀπειρόγαμε χαῖρε
θεόγραφε τόμε· τῶν πιστῶν τὸ στή-
ριγμα χαῖρε Πανύμνητε.

(*) Σημειῶσαι ὅτι τὸ Θεοτοκᾶριον τὸ χειρό-
γραφον, τὸ ἐν πολλοῖς Μοναστηρίοις καθ' ἑκά-
στην ψαλλόμενον, καὶ ἐν τῇ ἐνάτῃ ἀεὶ περιέ-
χον τὸ ὄνομα Ἰωάννης, ἐν δὲ τῷ ἀκροτελευτίῳ,
ἀεὶ φέρον τὸ θ' στοιχεῖον, οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι
ἐστὶν Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, καθὼς καὶ ἐ-
πιγράφεται· καὶ τὸ ἀκροτελευτίον θ' θέλουσι νὰ
δηλοῖ, Θύτης, οἱ δὲ φασὶν ὅτι ἐστὶν Ἰωάννου
θηκαρᾶ· θέλουσι γὰρ νὰ δηλοῖ, θηκαρᾶς τὸ θ'
τὸ τελευταῖον· συμφωνῶ δὲ καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς
δευτέρους· τοῦτο μὲν, συμπεραίνων, ἀπὸ τὸ ἐ-
νηλλαγμένον τῆς φράσεως τῶν κανόνων τούτων,
πρὸς τὴν τοῦ θεοῦ Δαμασκηνοῦ· τοῦτο δὲ, διότι
ἐν τινι τροπαρίῳ τοῦ δ' ἤχου ἀναφέρεται νὰ
φυλάττῃ ἡ Θεοτόκος ταύτην τὴν εἰς αὐτὴν ἀ-
φισρωμένην Πόλιν· ἣτις σαφῶς ἐστὶν ἡ Κων-
σταντινούπολις, ἡ πατρίς τοῦ θηκαρᾶ, ὡς λέγει
ὁ Θεόδουλος, σχολιάζων τοὺς τοῦ θηκαρᾶ ὕ-
μνους, καὶ οὐχὶ ἡ Δαμασκός, ἡ πατρίς τοῦ θεοῦ
Δαμασκηνοῦ· ἐκ τοῦ Θεοτοκαρίου δὲ τούτου ἡ-
ρρανίσθη καὶ ὁ παρῶν Κανὼν ὁ ἐν τῇ ε' τοῦ πλ.
ε' ἤχου, ὁ ἐν τῇ ε' τοῦ πλ. θ' καὶ τοῦ βαρέος.

Χαῖρε στάμνε τὸ μάννα φέρουσα
ἔνδον, τοὺς πάντας καταγλυκαί-
νουσα πίστει, ἀληθῆ Δέσποινα ὁμολο-
γοῦντάς σε, χαῖρε πάσης κτίσεως τὸν
κυβερνήτην τεκοῦσα· χαῖρε φῶς αὐ-
γάσασα τῷ κόσμῳ Πάναγνε.

Πολυέραστον κάλλος πάνσεμνε
χαῖρε ἡ πάντας, τῷ ὑπὲρ φύσιν
σου τόκῳ, ἐκ θυθοῦ σώσασα τῆς ἀπι-
στίας ἀγνή, καὶ πρὸς πίστιν ἐνθεον
χειραγωγήσασα μόνη· χαῖρε παντευ-
λόγητε, χαῖρε Θεόνυμφε.

Φωτοδόχε Παρθένε χαῖρε ἡ μόνη
τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν τοῦ κό-
σμου, ἡ ἐλπίς ἀπασα τῶν δυστυχού-
ντων ἀγνή, χαῖρε ζωοπάροχε χαῖρε
σεμνῆ Παναγία· χαῖρε τὸ ἀείζων
ρεῖθρον πηγάσασα.

Ῥοδὴ γ'. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων.

Ἡθεῖα κλιμαξ ἦν εἶδεν ὁ Ἰακώβ,
θηνητοῦς ἡ ἀνάγουσα, πρὸς οὐ-
ράνιον εἴσοδον· χαῖρε πανακῆρατε,
καὶ δυστυχούντων ἐλπίς χαρὰ καὶ
σκέπη.

Ἡφλογοφόρος λαβὶς ἡ τὸν νοη-
τόν, ἀνθρακα κατέχουσα, χαῖρε
Μήτηρ ἀνύμφευτε· πυρὶ τὸν καθαίρο-
ντα, τὴν ἀμαρτίαν ἀγνή παντὸς τοῦ
κόσμου.

Ἡράβδος χαῖρε τὸ ἄνθος τὸ ζωη-
ρόν, Παρθένε καὶ ἄφθορον, πα-
ραδόξως βλαστήσασα· χαῖρε παναμώ-
μητε, χαῖρε φαιδρὸν ἐνδιαίτημα Κυ-
ρίου.

Στάμνον τοῦ μάννα τοῦ νοητοῦ σε
ἀγνή, γινώσκοντες κράζομεν, ἀ-
σιγήτως τὸ χαῖρέ σοι· Παναγία Δέ-
σποινα, χαῖρε πιστῶν ἀσφαλῆς φρου-
ρὰ καὶ σκέπη.

ᾠδὴ δ'. Ἐθου πρὸς ἡμᾶς.

Χ αἶρε νοητή, χειλιδῶν ἢ ὄντως ἡ-
δύλαλος, παύσασα χειμῶνα νοη-
τόν, καὶ πρὸς τὸ ἔαρ μεταρρυθμίσασα·
πάντας τοὺς ἐν πίστει σε, καθαρωτά-
τη Κόρη μεγαλύνοντας.

Χ αἶρε μυστική, ζωοτρόφε τράπε-
ζα Δέσποινα, ἄρτον τὸν οὐράνιον
Χριστόν, ἐν μέσῳ ταύτης φέρουσα ἄ-
μωμε, ἐξ οὗ οἱ μετέχοντες, ζωῆς ἀρ-
ρήτου καὶ χαρᾶς πληρούμεθα.

Χ αἶρε θησαυρέ, παρθενίας ὄντως
καὶ καύχημα, χαῖρε ἡ τὴν πέ-
τραν τῆς ζωῆς, ἐν τῇ γαστρὶ σου μό-
νη χωρήσασα, χαίροις ὑπερθαύμαστε,
χαῖρε πεσόντων ἀσφαλῆς ἀνόρθωσις.

Χ αἶρε πιστῶν, ἀκλινὲς καὶ θεῖον
ὄχύρωμα, χαῖρε τῶν ἀπίστων
δυσμενῶν, καὶ πονηρῶν ἐχθρῶν ἀμυ-
ντήριον· χαίροις ὑπερθαύμαστε, εὐλο-
γημένη χαῖρε πάντων Δέσποινα.

ᾠδὴ ε'. Πρὸς σὲ ὀρθρίζω.

Χ αἶρε φωτὸς ἀνεσπέρου χωρίον,
χαῖρε ἀγνὴ νοσοῦντων θεραπεία,
καὶ ἄκος αὔλον· χαῖρε θεῖον τέμενος,
τοῦ Δεσπότη πανσεβάσμιε.

Χ αἶρε σκηνὴ πλατυτέρα νεφέλης,
τὸ χρυσαυγὲς δοχεῖον τοῦ ὑψί-
στου· χαῖρε Πανύμνητε, χαῖρε μύρον
τίμιον, καὶ θυμίαμα πανεύοισμον.

Χ αἶρε πιστῶν ἀκλινέστατον τεῖ-
χος, ἡ κραταιὰ τοῦ κόσμου προ-
στασία· χαῖρε πανάσπιλε, χαῖρε πᾶ-
ντων στήριγμα, τῶν ὑμνούντων σε
Θεόνυμφε.

Τὸ φωτεινὸν τοῦ Δεσπότη δοχεῖον,
χαῖρε σεμνὴ Ἀδὰμ τοῦ πεπτω-
κότος· μόνη ἀνόρθωσις, καὶ τῆς Εὐας
λύτρωσις, τῶν δακρύων χαῖρε πάν-
σεμνε.

ᾠδὴ ς'. Ἄβυσσος ἐσχάτη.

Χ αἶρέ σοι προθύμως τοῦ Γαβριὴλ
πᾶς ὁ λαὸς σου, γεγηθότες κραυ-
γάζομεν· Θεοτόκε Δέσποινα, χαῖρε
ἀγνὴ πολύφωτε, ἡ τὸν ἥλιον τοῖς πι-
στοῖς ἀνατείλασα.

Χ αἶρέ σοι βοῶμεν περιχαρῶς τῇ
παναμώμῳ, καὶ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ
ἡμῶν· χαῖρε θάτε ἀφλεκτε, καὶ χώρα
ἀγεώργητε, τὸν οὐράνιον βλαστήσασα
ἄσταχυν.

Χ αἶρέ σοι τῇ βασιλίδι πιστοὶ ὁμο-
νοοῦντες, ἀσυγχύτως κραυγάζο-
μεν· χαῖρε κλίμαξ ἔμψυχε, τοὺς βρο-
τοὺς ἀνάγουσα, πρὸς οὐράνιον καὶ ἀ-
κήρατον εὐκλειαν.

Απαντες τὸ χαῖρε χαρμονικῶς σοὶ
τῇ τεκούσῃ, τὴν αἰίζων δύνα-
μιν, ἐκβοῶμεν ἄχραντε· χαῖρε παστάς
δλόφωτε, χαῖρε κράτιστον οἴκουμένης
ὄχύρωμα.

Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Χ αἶρε εὐρύχωρον Θεοῦ παλάτιον,
χαῖρε πολύφωτον Χριστοῦ ἀνά-
κτορον, χαῖρε χρυσόπλοκε παστάς,
καὶ κλίνη πορφυρόστρωτε· θάλαμε
πυρίμορφε, οὐρανὲ ὑψηλότατε, ἔμψυ-
χε Παράδεισε, λογικὸν ἐνδιαίτημα·
περίδοξε θρόνε τοῦ Δεσπότη, χαῖρε
Μαρία Θεοτόκε.

ᾠδὴ ζ'. Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα.

Χ αἶρε φωτοφόρον οἶκημα, Μαρία
πανακήρατε, χαῖρε σκηνῶμα τοῦ
Κτίστου καθαρῶτατον, χαῖρε τεῖχος
καὶ σκέπη, τῶν πιστῶς μελωδούντων·
εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡ-
μῶν.

Χ αἶρε σωτηρίας πρόξενε, βροτῶν
καὶ καταφύγιον, ὠραιότης ἐκ-

κλησιῶν καὶ εὐπρέπεια, χαῖρε νῖκος Ἐνάκτων, μελωδούντων καὶ θάρσος· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Χαῖρε τῶν παρθένων καύχημα, μητέρων] ἐγκαλλώπισμα, χαῖρε πλοῦτε πενομένων ἀνεξάντλητε, χαῖρε κράτος καὶ δόξα, τῶν πιστῶς ἐκβοώντων· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Χαῖρε Θεοτόκε πάνσεμνε, βροτῶν τὸ καταφύγιον, χαῖρε τόπε ἀγιάσματος καὶ σκήνωμα, τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰψίστου, ὃν ὑμνοῦντες βοῶμεν· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ ἦ'. Ἀστέκτω πυρί.

Ινα σοι πιστοὶ εὐχαρίστως, χαῖρε ἐκβοήσωμεν Παρθένε ρῦσαι πάσης, ἀμαρτίας ἡμᾶς καὶ ζάλης, πάσης περιστάσεως καὶ ἀνάγκης· πάσης συμφορᾶς καὶ θλίψεως, καὶ τῆς τῶν βαρβάρων δεινῆς ἐπικρατείας.

Ως τῶν οὐρανῶν πλατυτέραν, καὶ τῶν Χερουδὶμ ἐνδοξοτέραν Θεοτόκε· γνόντες σε πάντες σοὶ προσφωνοῦμεν, χαῖρε Μητροπάρθενε· χαῖρε πάντων βροτῶν ἢ ἀνάκλησις, καὶ πανωλεθρία καὶ κατάπτωσις δαιμόνων.

Απείρων με θλίψεων ρῦσαι, τῶν ἐπερχομένων συνεχῶς μοι τῷ ἀθλίῳ· συμφορῶν τε καὶ πάσης βλάβης, πάσης κατακρίσεως· πάσης νόσου πάσης ἀπειλῆς καὶ μάστιγος, ἵνα σε δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ναὸν τὸν τοῦ σώματος οἶμοι! ἔχρανα ὁ ἄθλιος ἀφρόνως τῷ βορβόρῳ, ἐπιμένων τῆς ἀμαρτίας· κάθαρρόν με δέομαι ρυπτικῷ σου ρεῖθρῳ· πανάμωμε Δέσποινα, καὶ χαρὰν πρὸς θεῖαν εἰσάγαγε καὶ δόξαν.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**στέκτω πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβείας προσετώτες νεανίαι, τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωβηθέντες, θεῖον ὕμνον ἔμελλον· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Καινὸν τὸ θαῦμα.

Ναὸν φρονούντες σὲ χωρητικόν, καὶ γινώσκοντες τοῦ τῶν ἀπάντων Κτίστου, καὶ Θεοῦ Παναγία Δέσποινα, τὸ χαῖρέ σοι πόθῳ, ἀναβοῶμεν πάντες οἱ δοῦλοί σου, σοφίας Θεοῦ, χαῖρε δοχεῖον· χαῖρε πιστῶν πρὸς Θεόν, συτηρία ἀκαταίσχυντε.

Ηθεῖα σκέπη χαῖρε τῶν βροτῶν, ταγμάτων τε τῶν οὐρανίων, χαῖρε χαρὰ Ἀποστόλων καύχημα, μαρτύρων ἢ δόξα, τῶν ἀθλοφόρων χαῖρε θάρσος ἄρρηκτον, ἀπάντων δόσιων καὶ δικαίων· χαῖρε παιδρὸν τε καὶ περιβόητον ἐγκαλλώπισμα.

Σύ μου τὴν φλόγα σβέσον τῶν δεινῶν, σὺ κατεύνασον τὸν σάλον ἀγνή, καὶ τὴν λύπην πρᾶννον, τὰ δάκρυα παῦσον, τὰς συμφορὰς ἀπέλασον μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, χαρὰν δέ μοι δίδου τῷ σῷ δούλῳ· ὅπως ἀπαύστως ὡς εὐεργέτην μεγαλύνω σε.

Θεοκυῆτορ πάντων τῶν εἰς σέ, προστρεχόντων σκέπη καὶ ἀντίληψις κραταιά, τὰς αἰτήσεις πρόσδεξαι, νυνὶ τῶν σῶν δούλων, καὶ μισιφόνων λύτρωσαι χειρῶν ἀγαθή, ὡς ἀμαχον ἔχουσα τὸ κράτος· ὅπως ἀπαύστως ἐν ὑμνωδίαις σε μεγαλύνωμεν.

Προσόμοια.

Ἦχος γ'. Ὁ τῷ πάθει Χριστέ.

Χαῖρε ὄχημα λαμπρόν, τοῦ Δεσπότη τοῦ τῆς κτίσεως, χαῖρε θερμὸν

βροτῶν ἰλαστήριον· χαῖρε ἀπειρόγα-
με, χαῖρε ἢ Θεὸν τοῖς ἀνθρώποις ἐνώ-
σασα Ἄχραντε.

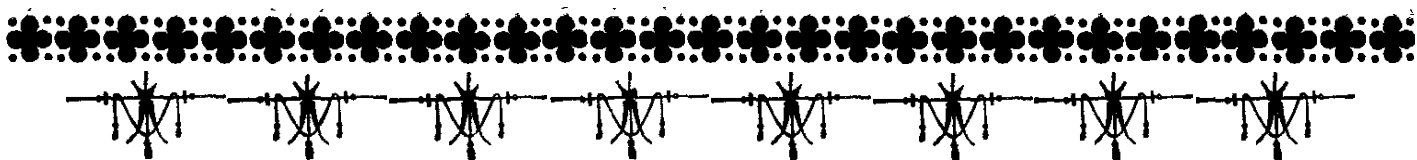
Χαῖρε ξένου καὶ φρικτοῦ, μυστη-
ρίου φανέρωσις, χαῖρε δι' ἧς ἡ-
νοίχθη Παράδεισος· χαῖρε θεία τρά-
πεζα, χαῖρε τὸ φθαρτὸν παραδόξως ἀ-
γνή ἀφθαρτίσασα.

Χαῖρε κόσμου θησαυρέ, καὶ πενή-
των προμήθεια, χαῖρε τῶν δυστυ-

χούντων τὸ στήριγμα· χαῖρε ἀνόρθω-
σις πεπτωκότων, χαῖρε ἀσθενούντων
ἀκέστῳ καὶ ἴαμα.

Τῶν πολλῶν ἀμαρτιῶν, ἐννοιῶν μου
τὸ πέλαγος, ἐπὶ τὴν σὴν Ἄχρα-
ντε βοήθειαν, προστρέχω ὁ δύστηνος·
σῶσόν με ἀγνή καὶ τῶν χαλεπῶν ρῦ-
σαι κολάσεων.

ΗΧΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ
Φωτωνυμικός.

Ποίημα Θεοκτίστου μοναχοῦ τοῦ Στου
δίτου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Φωτὸς δοχεῖον, φώτισόν με φωτί
σου. Ἀμήν.

Ῥοδὴ α'.

Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Φωτί με, τῶν πρεσβειῶν σου φώ-
τισον Θεογεννήτρια, ἡ γενομένη
Μήτηρ τοῦ φωτός, τοῦ ἀδύτου Πανά-
χραντε· καὶ φωτισμόν με γνώσεως,
παρασχεθῆναι καθικέτευσον.

Ως οὖσα, φωτοειδῆς πανάχραντε
Θεογεννήτρια, φωτιστικαῖς πρε-
σβείαις σου ἀγνή, σκοτισθέντα με φώ-
τισον· καὶ τοῦ φωτός βαδίζεις με, τὰς
θείας τρίβους καταξίωσον.

Τὴν νύκτα, τῶν λογισμῶν μου φώ-
τισον φωτί σου Πάναγνε, καὶ τὴν
ψυχὴν μου πύλην τοῦ φωτός, φωτο-
φόρον ἀπέργασαι· ἵνα τὸ φῶς θεάσω-
μαι, τοῦ φωτοδότου καὶ Θεοῦ ἡμῶν.

Ομίχλην μου, τῶν παθῶν ἀπέλα-
σον τὸ φῶς ἡ τέξασα, Θεογεννή-
τορ Κόρη ἡ φωτός, προφανῶς ὑπερ-
λάμπουσα· ἡλιακοῦ Πανάχραντε, φω-
τοκυῆτορ παντευλόγητε.

Ῥοδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Συγχώρησιν ἐξαιτῶ, φωτιστικῶν
σου πρεσβειῶν Ἀχραντε· ἦν συ-
μπαθῶς δίδου μου, φῶς τὸ ἐκ φωτός
ἡ κυήσασα.

Διάνοιαν σκοτεινὴν, τῇ φωτοφόρῳ
σου αὐγῇ φώτισον· σὺ γὰρ φρι-
κτῶς τέτοκας, τοῦ Πατρὸς ἀγνή τὸ
ἀπαύγασμα.

Οὐκ ἔστιν ἐπὶ τῆς γῆς, ἀμαρτω-
λότερος ἐμοῦ Πάναγνε· ὅθεν βοῶ
φώτισον, πύλη τοῦ φωτός τὴν καρ-
δίαν μου.

Χωρίον φωτοειδές, τῆς ὑπερφώτου
ἀληθῶς φύσεως· φῶς θεϊκὸν Ἀ-
χραντε, καὶ φωτὸς ἀκτίνα παράσχου
μοι.

Ῥοδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Εκ νεότητός μου Πάναγνε φωτο-
τόκε, ταῖς ἡδοναῖς ρερρύπωμαι,
τῆς δικαιοσύνης, ἡλίον τεκοῦσα Χρι-
στόν· φωτί σου νῦν φώτισον, τὴν ἀ-
μυρωθεῖσαν καρδίαν μου.

Ιατρεῖον σὺ Πανύμνητε φωτοτόκε,
φωτιστικὸν ὑπάρχουσα, φώτισον τὸν
νοῦν μου, Λόγου φωτοφόρε σκηνη·
καὶ ρῦσαι τοῦ σκότους με, ἐν φωτί
ἀύλῳ σκηνοῦσά με.

Ολοτρόπως τῇ κακίᾳ κατεδου-
λώθην, ἀλλ' ἐπὶ σοὶ προσφεύγω
νῦν, ὁ ἔσκοτισμένος, φώτισόν με πύ-
λη φωτός· καὶ ρῦσαι γεέννης με, καὶ

φωτὸς αὐλοῦ με ἐμπλησον.

Νομοθέτην ἢ τεκοῦσα καὶ φωτοδότην, τὴν χαλεπὴν ἀπέλασον, σκοτίαν νοῦς μου, σοῦ τῶν πρεσβειῶν τῷ φωτί· καὶ σῶσον με Δέσποινα, τὸν μεμολυσμένον ἀμόλυντε.

Ῥοδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Φῶς σὺ τὸ ἐκ φωτός, ὑπὲρ λόγον κυήσασα, φῶς δίδου μοι ἐπιστρέφειν, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τὸν πίστει ἀνυμνοῦντά σε.

Ως οὖσα Χερουβίμ, Σεραφίμ ὑπερτέρα τε, πανάχραντε Θεοτόκε· τὴν ψυχὴν μου φωτί σου, φωτοκυήτορ φώτισον.

Τίς δύναται νοεῖν, τοῦ φωτός σου τὸ ἄρρητον, ὑπέρφωτε Θεοτόκε; τῆς Τριάδος τὸν ἕνα, φρικτῶς γὰρ σὺ γεγέννηκας.

Ισότιμον Πατρί, τὸν Υἱὸν καὶ τῷ Πνεύματι, πανάχραντε φωτοδότην· ὑπὲρ λόγον τεκοῦσα, φωτί με τούτου φώτισον.

Ῥοδὴ ς'. Θύσω σοι.

Στρέψον μου, εἰς χαρμονὴν τὸ πένθος Πανύμνητε, καὶ τὴν τῶν νόσων δμίχλην, καὶ παθῶν ἀπάντων τὴν τρικυμίαν, εἰς γαλήνην, καὶ τελείαν ὑγείαν μετάβαλε.

Οἴκτειρον, ὡς συμπαθῆς ἐμὲ τὸν ἀκάθαρτον, καθαρωτέρα ὡς οὖσα, λαμπηδόνων Ἀχραντε τοῦ ἡλίου, καὶ φωτός μου, τὴν καρδίαν ἐνθέου σου πλήρωσον.

Νεύσεις, φωτιστικαῖς Παρθένε δδήγησον, τὸν σκοτισθέντα ἀθλίως, πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον τοῦ Υἱοῦ σου, καὶ τὸν λύχνον, τῆς ψυχῆς μου οβροσθέντα ὑπάναψον.

Μόνην σε, τιμιωτέραν ἔγνωμεν Πάναγνε, τῶν Χερουβίμ ὡς τεκοῦσαν, τοῦ φωτός τὸν πρῦτανιν Θεοτόκε, ὃν δυσώπει, πρὸς τὸ φῶς με σκηνώσαι τὸ ἄδυτον.

Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τῆς ἀρετῆς καὶ μετανοίας τὴν τρίβον, τὴν τεθλιμμένην καὶ στενήν καὶ τραχείαν, χαρμονικῶς ὁδεύειν με ἐνίσχυσον ἀγνή, πλάτυνον ἐν θλίψεσι, τὴν στενήν μου καρδίαν, πλούτισον ἐν πράξεσιν, ἀγαθαῖς τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐκ παθῶν στενώσεως αὐτήν, εἰς πλατυσμόν ἀπαθείας ἐξάγαγε.

Ῥοδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Εγὼ Παρθένε, ταῖς ἀνομίαις ὑπερβέβηκα, πάντας τοὺς πρὸ νόμου Πάναγνε ἀληθῶς, καὶ ἐν νόμῳ ἢ κυήσασα· φῶς τὸ ἀπρόσιτον, τῶν πταισμάτων μου σκότος ἀφάνισον.

Φθαρέντα κόσμον, ἀνακαινίζεις Μητροπάρθενε, Κόρη ἢ τεκοῦσα φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον πάντα ἄνθρωπον· διὸ νῦν με φώτισον, τῆς ψυχῆς μου τὰ ὄμματα δέομαι.

Ωραιοτάτην, Κυριοτόκε καὶ δόξα φωτον, νῦν μου τὴν ψυχὴν ἀπέργασαι ἢ φρικτῶς, τοῦ Πατρὸς ἀποκυήσασα· σὺ τὸ ἀπαύγασμα, καὶ φωτὸς αἰδίου με ἐμπλησον.

Τὴν συντριβὴν μου, τὴν ψυχικὴν θεράπευσον Μαριάμ, ὄχημα φωτός καὶ δίδου μοι πρὸς τὸ φῶς, τοῦ Υἱοῦ σου τὰς πορείας μου, ποιεῖσθαι πάντοτε, ἵνα βλέπω τὸ φῶς τὸ ἀνεσπερον.

ᾠδὴ η'. Χείρας ἐκπετάσας.

Ἰδω σου τὸ φῶς τῶν πρεσβειῶν, ἢ φῶς κηύσασα βροτοῖς τὸ ἄρρητον, καὶ τὰς αἰσθήσεις μου Ἄχραντε, τῆς ψυχῆς καταφωτίζουσαν· καὶ τῆς ἀγνοίας τὸ δεινόν, σκότος ἐξαίρουσαν ἵνα κράζω· φωτοκυῆτορ χαῖρε Πανάμωμε.

Σκότος τῶν παθῶν μου φωτεινῆ, νεφέλῃ ἔμψυχε Μαρία Πάναγνε, τῇ φωτοφόρῳ σου φώτισον, ἱκεσίᾳ Μητροπάρθενε· καὶ καταλάμπρυνον τὸν νοῦν, ἵνα σωζόμενος ἀνακράζω· φωτοκυῆτορ χαῖρε πανάσπιλε.

Ὁλβιος καὶ πλήρης φωτισμοῦ, ἢ σὴ Πανάχραντε πρεσβεῖα πέφυκε, τοῦ κόσμου πάντα τὰ πέρατα, φωταυγίζουσα Πανύμνητε· καὶ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, καταλαμπρύνουσα τῶν βοῶντων· φωτογεννητορ χαῖρε ἀμόλυντε.

Υἱὸς σοι ἐπάξιος οὐδεὶς, προσε-νεχθήσεται Κόρη δλόφωτε, σὺ γὰρ Πανάχραντε τέτοκας, φωτοδότην ὑπὲρ ἔννοιαν· καταφωτίζοντα ψυχάς, Χριστὸν τὸν Κύριον τῶν βοῶντων· φωτοκυῆτορ χαῖρε Παντάνασσα.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεό-
» ντων χάσματα ἐν λάκκῳ ἔφρα-
» ξε, πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσθεσαν, ἀρε-
» τὴν περιζωσάμενοι· οἱ εὐσεβείας ἐ-
» ρασταί, παῖδες κραυγάζοντες· εὐλο-
» γεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν
» Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ἀχραντε φωτώνυμε Κόρη, τῇ φωτοφόρῳ σου πρεσβεῖα, φώτισον νοός μου τὰς κόρας, καὶ τὰς αἰσθήσεις πάσας τοῦ σώματος, ἵνα τὸ φῶς

θεάσωμαι, τοῦ φωτοδότου καὶ Σωτή-
ρός μου.

Μόνος ὑπερέβην Παρθένε, τῶν γηγενῶν τὴν πᾶσαν φύσιν, ἐν ταῖς ἀσωτείαις καὶ ὠφθην, κτηνῶν ἀλόγων ἀνοητότερος· ἀλλὰ φωτὶ με δέομαι, τῶν πρεσβειῶν σου φωταγώγησον.

Ἡμαρτον ὁ τάλας Παρθένε, ὑπερβαλλόντως ἀλλὰ σὺ με, φώτισον καὶ ρῦσαι τοῦ σκότους, τοῦ αἰωνίου καὶ καθοδήγησον· πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ἄρρευστον, καὶ τὴν οὐράνιον ἀπόλαυσιν.

Νύμφη παναμώμητε χαῖρε, χαῖρε ἀνύμφευτε Παρθένε, χαῖρε τῶν Ἀγγέλων ἢ δόξα, καὶ Ἀποστόλων χαῖρε τὸ καύχημα· χαῖρε μαρτύρων στέφανε, καὶ τῶν δόσιων ἀγαλλίαμα.

Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Χαῖρε ἄχραντε Δέσποινα, τοῦ Θεοῦ τὸ παλάτιον, καὶ Ἀγγέλων χαῖρε τὸ ἀγαλλίαμα, χαῖρε Ἀδὰμ ἢ ἀνάκλησις, καὶ Εὐας ἢ λύτρωσις, χαῖρε κλιμαξνοητῇ, τοὺς θνητοὺς ἢ ἀνάγουσα πρὸς οὐράνιον· καὶ ἀκήρατον δόξαν, χαῖρε κράτος, ὀρθοδόξων βασιλέων καὶ ἀρραγῆς φυλακτῆριον.

Χαῖρε Κόρη Πανάμωμε, ἱερέων ἀγλάισμα, καὶ βασιλευόντων χαῖρε διάδημα, χαῖρε τοῦ ἄδου ἢ νέκρωσις, χαῖρε ἱλαστήριον, χαῖρε βάθος λογισμοῦ, ἀνθρωπίνους ἀμέτρητον ὕψος ἄρρητον· ἢ χαρὰ τῶν πενθούντων, χαῖρε σκέπη, τῶν πιστῶς σοι προστρέχόντων, καὶ δεομένων σου Ἄχραντε.

Χαῖρε πάσης τῆς κτίσεως, θαυμαστόν δημιουργημα, τῆς Θεολογίας χαῖρε ὑπόθεσις, δογματικῆς

χαῖρε ἔσχατον, ἄτομον τῆς φύσεως, χαῖρε ἡ ἀκροστιχίς, τῶν Γραφῶν καὶ προρρήσεων, θείων Πάναγνε· χρησιμοδότης καὶ ἑκθασίς τελεία, χαῖρε δι' ἧς προσκυνούμεν, μίαν Τριάδος Θεότητα.

Καὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά μου, καὶ διάνοιαν Πάναγνε, σοὶ τῇ Θεομήτορι προσανέθηκα, τῇ μὲν τὰ πρόσφορα αἴτησαι, τοῦ δὲ τὰ σκιρτήματα, ἀπονέκρωσον τὴν δέ, φωτὶ θείῳ σου λάμπρυνον ἵνα εὐθυμὸς· ἐνοπτρίζωμαι δόξαν τῆς Τριάδος, καὶ ἀπαύστως μεγαλύνω, σὲ τὴν ὀλόφωτον Δέσποιναν.

Τῆ ΚΥΡΙΑΚῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Ἰωάννου Εὐχαῖτων.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος δ'. Τριστάτας κραταιούς.

Υπέρφωτε λαμπάς, τοῦ ἡλίου τῆς δόξης τῆς ψυχῆς μου τὸν πυρόν, σβεννύμενον αἰεὶ, ραθυμία ὑπάναψον, θείων ἔργων τῷ ἔλαιῳ, Παναγία ἐπάρδουσα, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ δοξάζω σε.

Ραντίσασα σεμνή, μετανοίας ὑσώπῳ, τὴν ρυπῶσάν μου ψυχὴν, καθάρισον ταχύ, καὶ τοῖς δάκρυσιν πλύνασα, λεύκανον ὑπὲρ χιόνα, νοητὴν εὐφροσύνην μοι, ἀκουτίσασα καὶ ἀγαλλίασιν.

Η πόλις τοῦ Θεοῦ, τὸ τοῦ παμβασιλέως, θεοδόχον εὐαγές, κειμήλιον σεπτόν, Θεοτόκε Πανάμωμε, φρούρησον σὴν κληρουχίαν, τὴν αἰεὶ εὐφημοῦσάν σε, καὶ γεραίρουσαν πιστεῖ τὸν τόκον σου.

Μακάριός ἐστιν, ὁ λαὸς Θεοτόκε, ὁ δοξάζων σε Θεοῦ, Μητέρα ἀψευδῆ, καὶ αἰεὶ μακαρίζων σε, Ἄχραντε καθὼς προεῖπας, ἱερῶς προφητεύουσα, ὀπηνίκα Χριστὸν ἔνδον ἔφερες.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Σὲ ἡ σοφία, τοῦ Θεοῦ καθαρῶτατον σκήνωμα, εὐραμένη ἐκ τῶν ὁσῶν, ἀγνῶν αἱμάτων σεσάρκωται· καὶ μετὰ τὴν κύησιν ἄφθορον ἔδειξεν.

Σὲ ἐν ἡμέρᾳ, τῆς φρικτῆς ἐξετάσεως εὐροιμι, προστασίαν ἀψευδῆ, καὶ ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου μου· ὀξείαν ἀντίληψιν Θεογεννήτρια.

Σὲ προστασίαν, Παναγία Παρθένε κεκτήμεθα, μεταποίησον ἡμῶν, εἰς χαρμονὴν τὴν κατήφειαν· καὶ θλίψεως λύτρωσαι γεννώσης θάνατον.

Σὺ Παναγία, ὑπεράγιον Λόγον κυήσασα, καθαγίασον ἡμῶν, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα· τῶν μακαρίζόντων σε τὴν παμμακάριστον.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Στακτὴ θεία καὶ κασσία, ἀπὸ τῶν ἱματίων σου, Παναγία Κόρη, χάριτες ἀγνείας ἠδύπνοοι, εὐωδιάζουσαι κόλποις τοῦ Γεννήτορος· τὸν καθήμενον, ἐπὶ τοὺς σοὺς κόλπους ἤγαγον.

Η Βασίλισσα Παρθένος, ἡ Θεὸν σωματώσασα, ἡ χρυσῇ λυχνίᾳ λάμπσον μετανοίας ἀκτῖνά μοι, ἡ τοῦ ἡλίου νεφέλη φωταγωγῆσον· τῆς καρδίας μου, τὰ νοητὰ αἰσθητήρια.

Η ἅγια Θεοτόκος, ἦν οἰκῆσαι εὐδόκησεν, ὡς εὐώδη οἶκον, Λόγος τῷ Πατρὶ ὁμοούσιος, οἶκόν με δεῖξον Παρθένε θείου Πνεύματος· τὸν κραυγάζοντα, δόξα ἀγνή τῇ κυήσει σου.

Απειρόγαμε Μαρία, τὸ γλυκύτερον ὄνομα, καὶ ὑπὲρ χρυσοῦν, λίθον τε πολὺ τιμιώτερον, ὁ πολυτίμητος πλοῦτος καὶ ὑπέρτιμον· χρῆμα σῶσον με, τὸν ἐπὶ σὲ καταφεύγοντα.

ᾠδὴ ε΄. Ἄσεβεις οὐκ ὄφονται.

Ρυομένη φάνηθι ἐμὲ τῶν δυσχερῶν, καὶ πταισμάτων φθοροποιῶν, καὶ παθῶν καὶ θλίψεων καὶ περιστάσεων, τῶν πιστῶς ὑμνοῦντά σε, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Η τὸν θεῖον ἄνθρακα κυήσασα σαρκί, τῶν παθῶν μου ἡδονῶν, τοὺς φλογώδεις ἄνθρακας δρόσῳ κατὰσβεςον, τοῦ ἐλέους Δέσποινα, τῆς ἀφάτου εὐσπλαγχνίας σου.

Τὴν ψυχὴν μου φύλαξον ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ σκέπη σου ἀγαθὴ τῶν πτερύγων Ἄχραντε, καὶ τῶν πνευμάτων με πονηρίας λύτρωσαι, τιμωρίας καὶ κολάσεως.

Εν δλη καρδίᾳ μου Θεοτόκε ἀγαθὴ, ἐξομολογεῖσθαι τῷ λυτρωτῇ, τὴν ἐμὴν ἀγάθυνον ψυχὴν ταλαίπωρον, ἐξωθοῦσα πώρωσιν, τῆς καρδίας μου Πανάμωμε.

ᾠδὴ ς΄. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Εμφύτευσον, τῇ ψυχῇ μου ὡς ξύλον πολύφορον, θεῖον φόβον, καὶ καρπὸν ἐνεγκεῖν καταξίωσον, ἀρετῶν ὁ ἔσω, ἐξᾧ τρέφεται ἄνθρωπος Δέσποινα.

Ανάτειλον, μετανοίας ἀκτῖνά μοι Δέσποινα, καὶ τὰ νέφη, πονηρῶν λογισμῶν διασκέδασον, ἡλίου νεφέλη, τοῦ τῆς δικαιοσύνης Πανάμωμε.

Κατεύνασον, τῶν παθῶν μου τὸν ἄγριον κλύδωνα, καὶ τὴν ζάλην, πονηρῶν ἐννοιῶν ἐξαφάνισον, ἢ βεβαία πάντων, προστασία καὶ σκέπη

Πανύμνητε.

Επλήθυναν, ὑπὲρ ἄμμον θαλάσσης τὰ πταίσματα, τῆς ψυχῆς μου, καὶ ὡς φόρτος βαρὺς κατατρύχει με, ἀλλὰ σὺ Παρθένε, πρὸ τοῦ τέλους οἰκτεῖρασα σῶσον με.

Κάθισμα.

ᾠχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Αγνή ἀπειρόγαμε χριστιανῶν ἡ ἐλπίς, πτωχῶν ἀντιλήπτρια τῶν θλιβομένων χαρά, πενθούτων παράκλησις, ρῦσαί με συσχεθέντα, πειρασμοῖς ἀδοκῆτοις, ἴασαί με νοσοῦντα, κατὰ σάρκα καὶ πνεῦμα, πρὸς σὲ γὰρ κατέφυγον μόνη Πανάχραντε.

ᾠδὴ ζ΄. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Αγιωσύνης ἱερὸν, ἐλεημοσύνης ἁγίου, δικαιοσύνης ἀληθοῦς, ἐνδιαίτημα Δέσποινα δέομαι, δικαιοῦσα σῶσον με, δωρεὰν τὸν δικαιοῦντα Χριστὸν τεκοῦσα.

Εχεις τὸ δύνασθαι ἀγνή, πάντως ὡς τεκοῦσα Δεσπότην, τῆς δεσποτείας με διό, ἡδονῶν καὶ παθῶν ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω τῷ τόκῳ σου, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Τὴν ἀπορρήτως ἐν γαστρὶ, καὶ ὑπερφυῶς δεξαμένην, τὸν ἀναλλοίωτον Θεόν, εὐσπλαγχνία βροτοῖς ὁμιλήσαντα, οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, ὡς Μητέρα τοῦ Κυρίου εὐλογημένην.

Ρῆξον πταισμάτων τὰς σειράς, τῇ σῇ μητρικῇ παρρησίᾳ, τῶν εὐσεβῶς τε καὶ πιστῶς, μελωδούντων τῷ τόκῳ σου Πάναγνε, ὑπερύμνητε Κυριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η'. Χείρας ἐκπετάσας.

Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, Παρθένος πέφηνας ἄνθος βλαστήσασα, τὸν παντοδύναμον Κύριον, τὸν ἡμᾶς εὐωδιάσαντα, καὶ τὴν ὁσμήν τὴν ἑαυτοῦ, πᾶσι παρέχοντα τοῖς βοῶσι· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ανοίγεται πάλιν διὰ σοῦ, ὁ πρὶν Παράδεισος καὶ ἐπεισάγεται, ὁ πρὶν κατάκριτος ἄνθρωπος, καὶ θεοῦται ἀληθέστατα, Θεοχαρίτωτε ἀγνή, βροτῶν τὸ φύραμα ἀγνή τῶν βοῶντων· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ρῆξον τὸν κλοιὸν μου τὸν βαρύν, τῶν παραπτώσεων Θεοχαρίτωτε, καὶ τὴν καρδίαν μου σύντριψον, τὴν ψυχὴν μου καταλάμπρυνον, καὶ τοῦ νοός μου τὸ σαθρὸν, στῆσον καὶ ἄστατον ἵνα μέλπω· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νοσοῦσαν Παρθένε τὴν ἐμήν, ψυχὴν θεράπευσον καὶ τὸν ἐνόητα μοι, παθῶν ἀπόπλυνον βόρβορον, καὶ τῷ βήματι παράστησον, τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ, ὄλον σωζόμενον ἵνα μέλπω· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**είρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Σὲ τὸ ἐγκαλλώπισμα πάντων, τῶν ἐπὶ σοὶ ἐγκαυχωμένων, σὺ ἡ εὐφροσύνη τοῦ κόσμου, καὶ θυμηδία ἡμῶν τῶν δούλων σου· σὺ γλυκασμὸς

καὶ ἔφσεις, τῶν σὲ ὑμνούντων Μητροπάρθενε.

Υμνοῦμεν τὴν ἄφατον δόξαν, καὶ τὴν ἀνείκαστόν σου χάριν, σὺ γὰρ εἶ πηγὴ τῆς σοφίας, ἐξ ἧς ὁ λόγος πᾶσι προέρχεται· τοῖς σὲ τιμῶσιν Ἄχραντε, καὶ μεγαλύνουσι τὸν τόκον σου.

Ωφθης Χερουβιμ ἀνωτέρα, καὶ οὐρανῶν ὑψηλοτέρα, Ἄχραντε Παρθένε Μαρία, βουλῆς μεγάλης Ἄγγελον τέξασα· τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ συναῖδιον τῷ Πνεύματι.

Δέσποινα ἁγία Παρθένε, σὺ δωρεὰν οἰκτείρησόν με, σὺ γὰρ ἔχω ἄλλην ἐλπίδα, τῆς σωτηρίας δι' ἧς σωθήσομαι· εἰμὴ τὴν σὴν ἀντίληψιν, καὶ τὴν βοήθειαν καὶ σκέπην σου.

Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ Ὑψίστου.

Χαῖρε φωτὸς καθαρῶτατον δοχεῖον, χαῖρε στύλε πύρινε τὸν νοητὸν Ἰσραήλ, ἔνδον εἰς θείαν κατάπαυσιν, εἰσάγων μόνη, χαῖρε νεφέλῃ τὸν μέγαν ἥλιον, κόσμῳ διαυγάσασα καὶ πρὸς τὸ ἄδυτον, φῶς τοῖς ἐν σκότει καθεύδοντας, τῆς ἀγνωσίας, μεταβιάσασα Θεονύμφευτε· χαῖρε Παρθένε χαῖρε πάνσεμνε, χαῖρε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὃν ἐκέτευσεν σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Χαῖρε φαιδρὸν ἐνδιαίτημα Κυρίου, χαῖρε θρόνε πάγχρυσε χαῖρε λυχνία χρυσῆ, χαῖρε κογχύλη ἡ βάψασα ἐκ σῶν αἱμάτων, τῷ βασιλεῖ πορφύραν θεότευκτον, χαίροις πόλις ἐμψυχε τίμιε στέφανε, καὶ κραταιὸν περιτείχισμα, βασιλευόντων, ἐν εὐσεβείᾳ χαῖρε ἀνίκητον, στρατευομένων θάρσος Πάναγνε· χαῖρε πύλη Κυρίου Πανύμνητε, ὃν ἐκέτευσεν σῶσαι, καὶ

φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Χαῖρε ναὲ πανυπέριμε Κυρίου, χαῖρε θεία τράπεζα ἄρτον βαστάσασα, χαῖρε ἀπότιστος ἄμπελε, τὸν γλυκὺν βότρυ, ἣ ἐκβλαστήσασα χαῖρε ἡδιστον, ἄσμα καὶ ἐντρέφημα τῶν οὐρανίων νοῶν, χαῖρε τὸ ἄνθος τῆς φύσεως, Παρθενομῆτορ, τὸ ὠραιότατον καὶ πανεύοσμον, χαῖρε τὸ κρινὸν τὸ κροκόλευκον· καὶ ἡδύπνοον χαῖρε Παράδεισε, τῆς τρυφῆς τῆς ἀφθάρτου, χαῖρε κόσμε πολυέραστε.

Εξαγορεύω ἀγνή σοι Θεοτόκε, τὰ δεινά μου πταίσματα, εἰ γὰρ καὶ κρύψω αὐτά, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ἀνοιγομένων τῶν βιβλίων πάντων φανερωθήσονται, ὄμματα ἐρρύπωσα βλέπων τὰ ἄτοπα, χεῖρας ἀθέσμως ἐμόλυνα, ταῖς αἰσχροουργίαις, σῶμα ἠχρείωσα ὁ ταλαίπωρος, καὶ τὴν ψυχὴν μου ἐτραυμάτισα· ἁμαρτίαις ἐλέησον οἴκτειρον, καὶ μερίδος με δεῖξον, σωζομένων ταῖς πρεσβείαις σου.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Μητροφάνους Σμύρνης, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Κανὼν τέταρτος Παρθένω. Μητροφάνους.

ᾠδὴ α΄.

Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Κυρίως, καὶ ἀληθῶς γεγέννηκας Θεὸν καὶ Κύριον, καὶ Θεοτόκος μόνη ἀληθῶς, καὶ κυρίως ἐκλήθης ἀγνή· διὸ πιστῶς γεραίρομεν, καὶ κατὰ χρέος σε δοξάζομεν.

Αστὴρ ὁ τοῦ Ἰακώβ, ἀνέτειλεν ἐκ σοῦ Πανάχραντε, ὁ ἀριθμῶν τὰ πλήθη ὡς Θεός, τῶν ἀστέρων διὸ ταῖς αὐτοῦ, μαρμαρυγαῖς ἀπέλασον, τῆς ἁμαρτίας μου τὴν ζόφωσιν.

Νυμφῶνα, τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως ἀγνή πανάχραντον, καὶ λογικὸν γινώσκων σε σαφῶς, ἵκετεύω ρυσθῆναί με, παθῶν σαρκὸς καὶ πνεύματος, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Ως κλιμαξ, τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀφίξεως τοῦ Παντοκράτορος, δι' ἧς Θεὸς κατήλθεν ἐπὶ γῆς, ἐκ γηϊνῶν παθῶν τῆς σαρκὸς, πρὸς οὐρανὸν ἀνύψωσον, καὶ πρὸς Θεὸν με χειραγώγησον.

ᾠδὴ γ΄. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Νάουσα κρήνη, θλιβομένοις παράκλησιν πέφυκας, διὸ Δέσποινα κάμοι, πρεσβευτικῶν σου ναμάτων ροήν· βλύσον καὶ κατάσβεσον παθῶν τὴν κάμινον.

Τραυματισθέντα, λογισμῶν ἐξ ἀτόπων θεράπευσον, ἢ τῆς φύσεως ἡμῶν, ἰασαμένην πληγὴν χαλεπὴν· τὸν ταύτης γὰρ τέτοκας πλάστην καὶ Κύριον.

Εν τῷ πελάγει, τῶν πολλῶν μου πταισμάτων Πανάμωμε, καὶ παθῶν καὶ πειρασμῶν, κλυδωνιζόμενον τάχει πολλῶ· λιμένι καθόρμισον σῆς ἀντιλήψεως.

Τὸν ὡς ἐν πόκι, ὑετὸν θεῖκον ἐν τῇ μήτρᾳ σου, δεξαμένην τὴν ἐμήν, φλογιζομένην πυρὶ τῶν παθῶν· καρδίαν ἐπόμβρισον ταῖς σαῖς δεήσεσιν.

ᾠδὴ δ΄. Ἐπαρθέντα σε.

Απὸ μύρων τοῦ Ἰεοῦ σου τῶν ἐκβλυζόντων, ὁσμήν ζωῆς τῆς ἀπα-

σι μύρον ἀπαθείας, βλῦσον τῇ ψυχῇ μου ἀγνή· καὶ πάντα τὸν βόρβορον, τῶν παθῶν αὐτῆς ἐξαφάνισον.

Ρυπωθέντα με τοῖς σπύλοις τῆς ἀμαρτίας, τῶν πρεσβειῶν σου ράντισον ὑσώπῳ καὶ πλύνον, καὶ τοῦ μολυσμοῦ τῶν παθῶν· καθάρισον Δέσποινα, καὶ δεῖξον Χριστοῦ οἰκητήριον.

Τὴν γραφειῶν σε δακτύλῳ τῷ θείῳ βίβλον, ἐσφραγισμένην Παναγνε λιτάζω δακτύλοις, γράφον μοι τῶν σῶν πρεσβειῶν· πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, καὶ τῶν πειρασμῶν ἀπολύτρωσιν.

Ο ἐπ' ἄκρων τῶν ὀρέων ἀγίων πάντων, οἶκος Θεοῦ γενόμενος, ὡς πρὶν ὁ Προφήτης, ἔφησε Χριστοῦ καθαρὸν, ἀνάδειξον οἶκόν με, Δέσποινα ταῖς σαῖς ἀντιλήψεσιν.

ᾠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὲ δρόσον Ἀερμών, ἐν Σιών καταβαίνουσαν· γινώσκων Θεοκυῆτορ, δυσωπῶ κατασβέσαι, τὴν τῶν παθῶν μου κάμινον.

Παράδεισος ζωῆς, Θεοτόκε ὑπάρχουσα· θανάτου τῆς ἀμαρτίας, καὶ παθῶν πολυτρόπων, ἐκλύτρωσαι με τάχιον.

Αλάβαστρον ἀγνή, νοητὸν σὺ ὑπάρχουσα, τοῦ μύρου τοῦ κενωθέντος· ἐπὶ γῆς οὐρανόθεν, κάμὲ νῦν εὐωδίασον.

Ρεύσαντα πρὸς φθορὰν, ἀνεκτήσω τὸν ἄνθρωπον, διὰ τοῦ θείου σου τόκου· καὶ τῆς πρὶν ἀφθαρσίας, Παρθένε κατηξίωσας.

ᾠδὴ ς'. Θύσω σοι.

Θάλαμος, δεδοξασμένος ἐνδοξε Δέσποινα, τοῦ Βασιλέως τῆς δό-

ξης, γεγονῶς ἐδόξασας τοὺς ἀνθρώπους, διὰ δόξης· ἀκηράτου κάμὲ κατηξίωσον.

Εστησας, τὴν φθορὰν νεμομένην τῆς φύσεως, δι' ἀκραιφνοῦς ἀφθορίας, ἀλλὰ στήσον Ἀχραντε καὶ παθῶν μου, τοὺς χειμάρρους· καὶ σαρκικοῦ φρονήματος ρύακας.

Νέκρωσον, τὰς ἐμπαθεῖς κινήσεις τοῦ σώματος, καὶ τὴν σκιρτώσαν μου σάρκα, τῷ νοῦ ὑπόταξον ὡσπερ πῶλον, χαλινοῦσα· τοῖς ἱμάσιν ἀγνῆ σῶν δεήσεων.

Νομίμων, ἀπεκύησας δίχα Πανάμωμε, τὸν ἀληθῆ νομοθέτην, ὃν δυσώπει νόμῳ τῆς ἀμαρτίας, τὴν ψυχὴν μου, τροπουμένην οἰκτεῖραι καὶ σῶσαί με.

Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Η ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανοὺς τεταμένη, αὐλὸς κλιμαξ μυστικῶς προετύπου, τὴν λογικὴν καὶ ἔμφυχόν σε κλίμακα, σὺ γὰρ τὸ μεσότειχον τοῦ φραγμοῦ καθελοῦσα, ἤνωσας Πανύμνητε τὰ τὸ πρὶν διεστῶτα, τὸν οὐρανὸν συνάψασα τῇ γῇ, καὶ τοὺς βροτοὺς τοῖς Ἀγγέλοις συμμίξασα.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ως πυρφόρος, καὶ θεοδόχος οὔσα βάτος ἀγνή, φλέξον λογισμῶν ἀκάνθας τῶν πονηρῶν, τὴν ψυχὴν μου δὲ καταύγασον· καὶ τὴν διάνοιαν, καὶ τῶν παθῶν τὴν ἄβυσσον ξήρανον.

Μεγαλωσύνην, ἐκ τοῦ αἰῶνος μόνη καὶ θεϊκὴν, δόξαν σὺ προδήλως εὔρες ἐπὶ τῆς γῆς, οὐρανὸς φανείσα δεύτερος· σὺ οὖν κατάργησον, τοὺς μεγαλόχους ἐχθροὺς μου δαίμονας.

Η θεία κρήνη, τῆς εὐπλαγχνίας καὶ ἀγαθότητος, βλύσον δαψιλῶς μοι πλοῦτον σῶν οἰκτιρμῶν, καὶ τὸν ρύπον τῶν πταισμάτων μου· ἐναποπλύναντα, τὴν τῆς σαρκὸς κατάσβεσον πύρῳσιν.

Τὸν ἐκ Θεοῦ μοι, χορηγηθέντα πλοῦτον πνευματικόν, πρῶην ζῶν ἀσώτως πάντα ταῖς ἡδοναῖς, κατηνάλωσα τοῦ σώματος· ἀλλ' ὡς τὸν ἄσωτον, ταῖς σαῖς λιταῖς Παρθένε δικαίωσον.

ᾠδὴ ἦ'. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Ρῆξον τῶν πταισμάτων μου σειράς, καὶ τὰς τοῦ σώματος ὀρμὰς ἀνάστειλον, τῆς πονηρίας δὲ σύγκοπον, ἐνθυμήσεις καὶ καθάρισον· ἐκ τῶν κρυφίων λογισμῶν, τάχει τὸν δοῦλόν σου Θεοτόκε, πάντων προστάτις πιστῶν καὶ ἀντίληψις.

Οῖρος τοῦ Θεοῦ τὸ ἐμφανές, καὶ ἀλατόμητον καὶ πῖον Ἄχραντε, δασὺ καὶ σύσκιον σκέπασον· πυκασμῶ με σῶν δεήσεων, καὶ ἐκ παγίδος θηρευτῶν, ρῦσαι καὶ φύλαξον ἀπὸ βέλους, δαιμονιώδους αἰσχυρῶν ἐνθυμήσεων.

Φόβον με τὸν θεῖον συλλαβεῖν, καὶ πνεῦμα Δέσποινα τῆς κατανύξεως, ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου ποίησον, καὶ τεκεῖν βίον ἐνάρετον· καὶ φοβερὸν τοῖς πονηροῖς, δαίμοσιν Ἄχραντε καὶ τῆς θείας, δεῖξον Ἀγγέλων χορείας συνόμιλον.

Ανοιξόν μοι πύλη τῆς ζωῆς, τὰς θύρας τάχιον τὰς τῆς ἐλπίδος μου, καὶ καθοδήγησον Ἄχραντε, πρὸς ζωὴν τὴν ἀτελεύτητον· καὶ βασιλείας οὐρανῶν, δεῖξον τὸν δοῦλόν σου κληρονόμον, θείας τε δόξης ἀγίων συμμέτοχον.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν· ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Νεῦσον σαῖς δεήσεσιν ἀγνή τοῦ δούλου σου, καὶ συντόμως προκατάλαβε, καὶ τῶν λυπούντων καὶ κακούντων, ἐχθρῶν τῶν ἀοράτων μελύτρωσαι, καὶ σῶσον ἐξ ἀναγκῶν καὶ τῶν θλίψεων, καὶ πολυτρόπων περιστάσεων.

Ολον με πληγαῖς ἀμαρτιῶν ὑπάρχοντα, τραυματίαν καὶ κατώδυνον, ἴασαι πάναγνε Παρθένε, καὶ ρῦσαι πονηρῶν ἐνθυμήσεων, ἢ Λόγον τὸν παντοδύναμον τέξασα τὸν ἀγαθόν τε καὶ φιλάνθρωπον.

Υπὲρ τοῦ πεσόντος πρὶν Ἀδὰμ εἰς θάνατον, τῷ θανάτῳ προσωμίλησε, ὁ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, δεσπόζων σὸς Ἰῖδς ὑπεράγαθε· διό με τῆς τῶν παθῶν παραπτώσεως, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἐξανάστησον.

Σῶσον Θεοτόκε τὸν εἰς σὲ προστρέχοντα, ἐκ κινδύνων καὶ συμπτώσεως, τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς ζάλης, τῶν σαρκικῶν παθῶν καὶ τοῦ κλύδωνος· καὶ βίου τῶν δυσχερῶν καὶ τῶν θλίψεων, καὶ τῆς μελλούσης κατακρίσεως.

Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Χαῖρε καθαρώτατον, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, χαῖρε νύμφη ἀκήρατε, χαῖρε θάτε ἀφλεκτε, χαῖρε

θεία σκέπη, πάντων προστασία, χαίρε ἀμόλυντε σκηνή, χαίρε Κυρία πάσης τῆς κτίσεως· χρυσοῦν θυμιατήριον, χαίρε πανθαύμαστε Δέσποινα, χαίρε θείε παράδεισε, ζωῆς ξύλον βλαστήσασα.

Χαίρε τιμιώτατον, καὶ χρυσαυγὲς ἐνδιαίτημα, τοῦ Ὑψίστου Πανύμνητε, καὶ μήτηρ ἀνύμφευτε, χαίρε θεῖον τεῖχος, ἀπειράνδρε Κόρη, χαίρε λυχνία φωτεινή, παντὸς τοῦ κόσμου χαίρε ἐξίλασμα· τὸ ἄνθος τὸ τῆς πίστεως, χαίρε τυράννων θρασύτητα τῇ ἀμάχῳ δυνάμει σου, εὐσθενῶς καταράσσοις.

Χαίρε ἡ πανάμωμος, ἀμνὰς Χριστοῦ ἀρχιεπίμενος, χαίρε κρήνη ἀένναε, ἀμβροσίας ρέουσα, νεκταρῶδες κρᾶμα, χαίρε μυροθήκη, τοῦ νοητοῦ μύρου χρυσῆ, τὴν δυσωδίαν εὐωδιάζουσα· παθῶν χαίρε ἀπειράνδρε, Ἄγγέλων τίμιον ἄγαλμα, καὶ βροτῶν ἐγκαλλώπισμα, τῶν πιστῶς δοξαζόντων σε.

Πᾶσαν τὴν ἐλπίδα μου, ὁ δυστυχῆς καὶ πανάθλιος ἐπὶ σὲ ἀνατίθημι, πανάχραντε Δέσποινα ὀλοφύχῳ νεύσει, μὴ με ἀπορρίψῃς ἀπὸ προσώπου σου ἀγνή, μηδὲ ἐδελεύξῃ με τὸν ἀνάξιον· μὴ σπλάγγνα σου φιλήνθρωπα, κλείσῃς μοι Μήτηρ φιλάγαθε, ὅτι ἄλλην οὐ κέκτημαι, προστασίαν ὁ δοῦλός σου.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα τοῦ ἁγίου Θεοφάνους τοῦ Νικαίας τοῦ καὶ Γραπτοῦ, ἔχων ἀκροστιχίδα τὴν δε·

Αἴνων ἀπαρχὰς εἰσάγω σοι Κυρία· Θεοφάνης.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος α'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Αἰσθήσεως Δέσποινα, διπλὴν πεντάδα συνέτισον, δεκάχορδον ὄργανον δεῖξον τῇ χάριτι, τὴν ὑπέρχρονον, σοφίαν ἢ τεκοῦσα· ἁρμόνιον ὅπως σοι ἄσω μελώδημα.

Ισχύει Πανάμωμε, βουλῆς μεγάλης ὁ Ἄγγελος, ὁ πάντα στησάμενος, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος τὸ πρὶν, ἐπεδήμησεν, ἐκ σοῦ δι' εὐσπλαγγνίαν· καὶ σχίσας τὸν κώδικα λύσιν δεδώρηται.

Νεφέλην σε ἔμφυχον, τοῦ πατρικοῦ ἀπαυγασματος, γινώσκομεν Δέσποινα ἀνατολὴν τοῦ φωτός, τοῦ φωτίσαντος, ἡμῶν τὴν ἀκοσμίαν· καὶ πάντας ἐλκύσαντος πρὸς τὰ οὐράνια.

Ωράθης ἀσύγκριτος, κόσμος τῶν ἄνω δυνάμεων, καὶ πάσης τῆς κτίσεως Θεογεννητορ ἀγνή, ἡ θεώσασα, τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἄδην νεκρώσασα μόνη τῷ τόκῳ σου.

ᾠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Νενίκηνται φύσεως οἱ ὄροι, καὶ λέλυνται νόμοι φυσικοί, τῇ ὑπέρνοῦν λοχείᾳ σου, Παρθενομήτορ ἀχραντε· ἐκ σοῦ γὰρ ὁ ἀνείδεος, σαρκὸς τὸ εἶναι προσεῖληφεν.

Αμίαντον κλίνην Σολομών σε, κατείδεν ἐξήκοντα σοφοίς, πυργουρούμενην Δέσποινα, ἐν ἧ Θεὸς τὸ

πρόσλημμα· ανακληθείς προσέλαβε, και τοῖς βροτοῖς προσωμίλησε.

Πορφύραν ἀγνῶν σου ἐξ αἱμάτων, ὁ Λόγος φορέσας τοῦ Θεοῦ, δίχα τροπῆς και φύσεως, και τοῦ Ἄδὰμ τὴν γύμνωσιν· καλύψας περιέβαλε, τὴν θεϊκὴν ὠραιότητα.

Αστέκτου θεότητος χωρίον, και πόλις ἡ ἔμψυχος Θεοῦ, σὺ ὠφθης Παναμώμητε, ἐν ἧ μεγάλα εἴργασται, τῆς ἀπορρήτου γνώσεως, ἃ ἐξ αἰῶνος οὐκ ἤκουσται.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος.

Ρεῖθρον ζῶν ἀθανασίας, οἷα κρήνη, πηγάσασα, τὸ τῆς εὐσπλαγχνίας, νέκταρ τὸ γλυκὺ και χρυσόρρειθρον, τοὺς φλεγομένους ἐν δίψει ἡ δροσίζουσα· ὁ Παράδεισος, ὄντως ὁ πάντερπνος Δέσποινα.

Χρυσαιγίζουσαν λυχνίαν, ἑπταφώτοις χάρισμασι, σὲ ἐκ παντὸς γένους, ἡλῖος Χριστὸς ἐξελέξατο, και κατελθὼν τῶν ἀδύτων ἐνυμφεύσατο· ἀπειράνδρως, τὴν σάρκα βροτῶν εἰς ἀνάπλασιν.

Συνοχέα ἀποτίκτεις, τοῦ παντὸς τὸν συνάψαντα, εἰς ταῦτὸ τὰ ἄκρα, και τὰ διειστώτα ἐνώσαντα, δι' ἧς τὰ ἄνω τοῖς κάτω συγχορεύουσι· και δοξάζουσι, πάντα ὡς πρόξενον Δέσποινα.

Εργαστήριον τῶν δύο, τῆς ἐνώσεως φύσεων, σὺ ὑπήρξας Κόρη, ὑπὲρ νοῦν και λόγον και ἔννοιαν, ἐξ ἧς ὁ πάντων Δεσπότης ἐξυφάνατο· οὐ τροπῆ ἄλλ' ἐνώσει φορέσας τὴν σάρκωσιν.

ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ισχύς μου και ὕμνησις, ὑπάρχεις Παναμώμητε, ἔρεισμα στερρὸν τῆς

ἀληθείας· τῆς εὐκληρίας ἡ ἐπανακλήσις, ἐν ἧ ἀνατίθημι σεμνή, πᾶσαν τὴν ἐλπίδα μου, και ζωῆς τὴν ἀπολαυσιν.

Σεμνή χαριτόπλοκος, σὺ εἰ φύσιν τὴν ἄστεκτον, κρύψασα Θεότητος ἐν μήτρᾳ· ἀναλλοιώτως ἐν ὑποστάσει μιᾶ, δι' ἧς σαρκοφόρος ὁ Θεός, πᾶσιν ἀναδέδεικται, και βροτὸς ὑπερούσιος.

Γλυκεῖα σὺ θάλασσα, ἀλλ' ὁμως ἀδιάβατος, ἄρδην ἡ βυθίσασα τριστάτας· και ἀναβάτας σὺν νοητῷ Φαραῶ, και σώσασα νέον Ἰσραήλ, πόλιν εἰς οὐράνιον, και λιμένα γαλήνιον.

Ωραῖος ὑπέρκεισαι, και θαυμαστῶς ἐν κάλλεσι, νύμφη ἄσματιζουσα σοι κράζει· δι' ἧς φοιτήσας ὁ ἐραστής τῶν καλῶν, εὐγένισε Δέσποινα βροτῶν, φύσιν και διέσωσεν, ἐκ χειρὸς τοῦ ἀλάστορος.

ᾠδὴ ς'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Σοφίαν Λόγον κηρύττομεν, Υἱὸν τὸν τοῦ Πατρὸς προαιώνιον ἐπισκηνώσαντα· οὐσιωδῶς ἐν τῇ μήτρᾳ σου, και τῇ ἀρίστη πλάσει ἡμᾶς θεώσαντα.

Οστήσας ὄρη τῷ νεύματι, σὲ ὁρος νοητὸν καθυπέδειξε Θεοχαρίτῳ· ταῖς ἀρεταῖς ὃν κατάσκιον, ἐξ οὗ αὐτὸς τὴν σάρκα κατελαξέυσατο.

Ιῶ δηχθεῖσα τοῦ ὄφους, τὸ γένος ἡ Προμήτωρ διώλεσεν ἐκ σῆς δὲ Πάναγνε· ἀνερμηνεύτου κυήσεως, θεοῦται πᾶσα φύσις τρόπῳ βελτίονι.

Κηρύττω βλέπων τὰ θαύματα, τὰ πέρα νοῦ και γνώσεως Πάναγνε πῶς ὁ ἀχώρητος· ἐν σοὶ ἀρρεούτως κεχώρηται! πῶς χρηματίζει κτίσμα ὁ Κτίστης Δέσποινα.

Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εχθροῖς παρατάχθητι τοῖς πολεμοῦσιν ἡμῖν, δεινῶς γὰρ ἐπέβησαν τῇ κληρουχίᾳ τῇ σῆ, Μαρία Παντάνασσα· ὄλεσον αὐτοχείρως, τῶν θαρβάρων τὰ θράση, γνώτωσαν τὴν ἰσχὺν σου, φιλοπόλεμα ἔθνη, τῷ θείῳ σου νεύματι πάντας ἀφάνισον.

ᾠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Υπερίπταται, τὸ ξένον τῆς λοχίας σου πᾶσαν διάνοιαν, σωματικῶς γὰρ γραφεῖς, ὁ φύσει ἀπρόσιτος καὶ ἀπερίγραπτος, καθυπέγραψε· εἰβλω ζωῆς τοὺς δούλους σου, Παναγία Θεοτόκε.

Ρητορεύσεις, προφητόφθεγκτοι πεπλήρωνται ἐν σοὶ Θεόνυμφε, τὸν γὰρ κοσμήτορα σὺ, τοῦ κόσμου γεννήσασα πάντας ἐκόσμησας, καὶ ἐφώτισας· εὐλογημένη Πάναγνε, τῶν βροτῶν ἡ σωτηρία.

Ισοδύναμον, Πατρί τε καὶ τῷ Πνεύματι Λόγον ἐκύησας, τὸν ἐν δυοῖν ἀγαθή, οὐσίαις ὑπάρξαντα μίαν ὑπόστασιν, ὑπερύμνητε· εὐλογημένη Δέσποινα, τῶν βροτῶν ἡ σωτηρία.

Αθεώρητον, βυθὸν κατανοοῦμέν σε καὶ ὕψος ἄρρητον, Παρθενομήτορ βροτῶν, τὴν φύσιν ὑψώσασα τῷ θείῳ τόκῳ σου, ὑπερύμνητε· εὐλογημένη Δέσποινα, τῶν βροτῶν ἡ σωτηρία.

ᾠδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Θεῖος θησαυρὸς πάσης ἀγνείας, καὶ σκήνωμα παρθενίας θεοχάρακτον, ὄφθης Θεονύμφευτε, κρῖνον εὐωδέστατον· τοῦ φυτουργοῦ τῆς κτίσεως καὶ θεῖον τέμενος, διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν

εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Εφερες τὸ πῦρ ὡσπερ ἡ θάτος, ἐν μήτρᾳ ἀφλέκτως τῆς Θεότητος, λύουσα Πανάμωμε, Εὖα τὴν ἀπότισιν· καὶ ὀφειλὴν Πανύμνητε τῷ θείῳ τόκῳ σου, διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ολον με ἀνείληφεν ἀρρεύστως, ἀτρέπτως καὶ ἀσυγχύτως καθ' ὑπόστασιν, Λόγος ὁ παντέλειος, ὄλον με ἐθέωσε· τῇ συναφείᾳ Δέσποινα ὀλως τῇ κρείττονι, διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Φύσεως φοιτήσας ὁ τεχνίτης, ἐξ ὄρους τῆς ἀνυμφεύτου Θεομήτορος, βρέφος ὑπομάζιον, χερσὶ καθορᾶται νῦν· ταῖς μητρικαῖς φερόμενον καὶ πάντας ἠγειρε, Μητέρα τὴν αὐτοῦ ἀνυμνήσαι, καὶ δοξολογήσαι ὡς μόνην Θεοτόκον.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ,
» τὸ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ
» ἐνεργούμενος· τὴν οἰκουμένην ἀπα-
» σαν ἀγείρει ψάλλουσαν, τὸν Κύριον
» ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε
» εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἄπας γηγενῆς.

Αρμα φωτεινόν, τοῦ Λόγου ὑπάρχουσα ἄρμα πυρίμορφον, ἄρμα πολυώνυμον, αὐλῶν θρόνων ἄρμα ἀσύγκριτον· τοῦ θεϊκοῦ στηρίγματος ἄρμα χρυσόπλοκον, τοῦ Υἱοῦ σου, ἄρμα με ἀνάδειξον, ἀπαθεία νοδὸς Θεονύμφευτε.

Νέον οὐρανόν, ὁ πάντων ἐπέκεινα σὲ κατεσκεύασεν, οὐρανῶν ἀνώ-

τερον, και πάσας πόλου δυνάμεις ἔλαθε· και κατελθὼν ἐνώκησεν ὄλος ἐν μήτρᾳ σου, ἀπορρήτως, μὴ ἐκστάς Θεόνυμφε, τῆς πατρώας μονῆς ἢ τῆς φύσεως.

Η ἴλιος φαιδρός, ἐφίλησε Δέσποινα σου τὸ ἀμόλυτον, και κατενυμφεύσατο, ἀρρήτῳ λόγῳ εἰς ἀναζώωσιν· τῆς τεθνηκυίας φύσεως, ὅθεν ἐκ πόθου σε, εὐφημοῦμεν, πίστει και γεραίρομεν, θεικῆς ὡς αἰτίαν μεθέξεως.

Σ τῆσον τῶν παθῶν, τὸν σάλον Πανάμωμε ἐκ τῆς καρδίας μου, παῦσον τὰ σκιρτήματα, τὰ τῆς σαρκός μου, τὸν νοῦν ἐδραίωσον· πρὸς θεωρίαν αὐλον και λογισμῶν τὰς ὁρμάς, τὰς ἀτάκτους, στρέψον πρὸς ἀπάθειαν, και μελούσης ζωῆς καταξίωσον.

Προσόμοια.

*Ηχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Χ αἶρε θείων δυνάμεων, ἀγαλλίαμα Δέσποινα, χαῖρε Ἀποστόλων τὸ σεμνολόγημα· χαῖρε Μαρτύρων στεφάνωμα, δόσιων τὸ καύχημα, ἀσκητῶν ἱεραρχῶν, προφητῶν περιήχημα ἀνωτέρα τε· ποιημάτων ἀπάντων Θεοτόκε και Ἀγγέλων και ἀνθρώπων, τὸ περιβόητον ἄκουσμα.

Χ αἶρε σκήνωμα ἅγιον, τοῦ Δεσπότη του τῆς κτίσεως, χαῖρε Θεοτόκε χαῖρε πανάσπιλε· χαῖρε λυχνία ὀλόφωτε, χαῖρε πόλις ἔμψυχε, χαῖρε γέφυρα θνητούς, πρὸς ζωῆν ἢ μετάγουσα, χαῖρε ἄμωμε· Παναγία Παρθένε χαῖρε μόνη, τὰ ἐπίγεια τοῖς ἄνω, τῇ σῇ κυήσει ἐνώσασα.

Χ αἶρε πύλη χρυσήλατε, χαῖρε θρόνε πυρίμορφε, χαῖρε ἀγλαόχρυσε θεία τράπεζα· χαῖρε χρυσόπλοκε θάλαμε, χλαμύς ἀλουργόχρως, χαῖ-

ρε ἄρμα φωτεινόν, χαῖρε σκήνωμα ἔνδοξον, χαῖρε τέμενος· ἀστραπόμορφον χαῖρε τῆς ψυχῆς μου, ἢ εὐπρέπεια και κάλλος, Παρθενομήτηρ Θεόνυμφε.

Μ υριάκις Πανάμωμε, ὑπεσχόμην μετάνοιαν, τῶν ἐμῶν ποιήσασθαι παραπτώσεων· ἀλλ' οὐκ ἔα με ἡ φαύλη μου τῶν κακῶν συνήθεια, διὰ τοῦτό σοι βοῶ, και προσπίπτω σὺν δάκρυσιν και σοῦ δέομαι· ἐξελοῦ με τῆς αὐτῆς τυραννίδος, ὀδηγοῦσα πρὸς τὰ κρεῖττω, και σωτηρίας ἐχόμενα.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Ἡλιοῦ Κρήτης τοῦ Ἐκδίκου, ἔχον ἀκροστιχίδα·

*Ηλιοῦ παράκλησις τῇ Θεοτόκῳ.

Χωρὶς τῶν ὑστέρων τροπαρίων.

*ᾠδὴ α'.

*Ηχος δ'. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Η μόνη, ἐν πειρασμοῖς και θλίψεσιν ὑπερασπίζουσα, τῶν ὑπὸ σκέπην Πάναγνε τὴν σῆν, προσφευγόντων θερμότατα· δέχου ὡς ὑπεράγαθος, τὴν ἐκ καρδίας μου παράκλησιν.

Λ ιμένα, ἐφευρηκῶς σε ἀκλυστον ὁ ἀσυνείδητος, τὰς τῶν κινδύνων τε και ἀναγκῶν, προσβολὰς ἀποκρούομαι, και εὐχαρίστως ἄδω σοι, τὴν ὑμνωδίαν ἀειπάρθενε.

Ι ἄλω, και εὐμενεῖ σου ὄμματι Θεογεννήτρια, ἐν περιστάσει και ἐν συμφορᾷ, συσχεθέντα ὀρώσά με· τάχιον ἐλευθέρωσον, σὲ γὰρ αἰτοῦμαι βοηθησαί μοι.

Η Ἐὐα, τῆς καταδίκης σέσωσαι
καὶ ὁ Ἀδὰμ διὰ σοῦ, μεθ' ὧν
κἀγὼ προσπίπτω σοι ἀγνή, τὰ τῆς
λύπης μου δάκρυα· νῦν εἰς χαρὰν με-
τάβαλε, καὶ τῶν κινδύνων ἐλευθέρω-
σον.

ᾠδὴ γ'. Τόξον δυνατῶν.

Ο πλον ἀρραγὲς καὶ τεῖχος σε,
κεκτημένος τρέπω τῶν ἐναντίων
τὰς φάλαγγας· καὶ ὕμνω σου τὰ με-
γαλεῖα, Θεοτόκε ἀπειρόγαμε.

Υ λην σκεδαννύεις θλίψεων, καὶ
κατασβεννύεις τῆς ἀπογνώσεως
ἔκκαυμα, τίς γὰρ ἄλλος ὡς σὺ Παρ-
θένε, πλὴν Κυρίου παντοδύναμος;

Π ρόσχεσ τῇ κραυγῇ τοῦ δούλου
σου, τῆς σῆς δεομένου ἐπικουρί-
ας Μητρόθεε· ἡ ἐλπίς μου εἰσακούσον
μου, καὶ κατάσπευσον τοῦ σῶσαί με.

Ν εὔσον ἀγαθὴ σωθῆναί με, τὸν
γὰρ θείῳ νεύματι τὸ πᾶν περιά-
γοντα· ἐσωμάτωσας Θεὸν Λόγον, ὑπὲρ
λόγον καὶ διάνοιαν.

ᾠδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε.

Α ναιροῦσα τοὺς ἐχθραίνοντάς μοι
ματαίως, ὡς τὴν ψυχὴν μου
σπεύδοντας δεινῶς συλλαβέσθαι, φύ-
λαξόν με Δέσποινα· ἐν σοὶ ἀνεπίβου-
λον, ἵνα γηθοσύνης δοξάζω σε.

Ρ υομένη με ἐκ γλώσσης δολιολά-
λου, ἡ ἀγαθὴ προστάτις μου ἀ-
πρόσκοπτον δεῖξον, ταῖς τοῦ βίου πρά-
ξεις· πολλὰ γὰρ καὶ δύνασαι, ὡς τοῦ
Κτίστου Μήτηρ ὑπάρχουσα.

Α κεσώδυνον γινώσκων σε ἰατρεῖον,
ὁ ἀσθενῆς τῷ πνεύματι καὶ σώ-
ματι κράζω, ἴασαί με Δέσποινα· ἐ-
λέησον σῶσον με, σοὶ τὸν προσφυγό-
ντα ἱκέτην σου.

Ω ἰς ἐγκωμίων Ἀγγέλων καὶ τῶν
ἀνθρώπων, σὲ ἀνυμνοῦμεν· ἀπα-
ντες Παρθένε Μαρία, καὶ πιστῶς δεό-
μεθα· ἱκέτευε Δέσποινα, ὅπως συμφο-
ρᾶς λυτρωθῆῃμεν.

ᾠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Κ ατεύθυνον ἀγνή, τὴν εὐχὴν τοῦ
ἱκέτου σου, πρὸς Κύριον τὸν Υἱόν
σου· ἵνα εὕρω τὴν λύσιν, τῶν πολλῶν
παραπτώσεων.

Λ ὕτρωσαί με παθῶν, καὶ κινδύνων
Θεόνυμφε, σὲ ἔθετο ὁ Θεὸς γάρ·
πρὸς αὐτὸν μεσιτείαν, τῆς ἐμῆς τα-
πεινώσεως.

Η σκέπη μου σὺ εἶ, ἡ χαρὰ καὶ ἡ
καύχησις, ὦ Δέσποινα Θεοτόκε·
παρορᾶς γὰρ οὐδόλως, τοὺς εἰς σὲ κα-
ταφεύγοντας.

Ν ὦν αἴτησαι ἡμῖν, τῶν πταισμά-
των τὴν ἄφεσιν, καὶ λύτρωσαι
τῶν κινδύνων· καὶ παθῶν ἀκαθάρτων
πρεσβείαις σου Πανύμνητε.

ᾠδὴ ς'. Θύσω σοι.

Σ θένος μοι, αὐτὴ ὑπάρχεις Ἄχρα-
ντε Δέσποινα, ἐν ταῖς εὐρούσαις
με σφόδρα, ἀδοκῆτοις θλίψεσι καὶ
βοῶ σοι· ὡς μεγάλη, ἡ παναλικῆς σου
σκέπη τῷ δούλῳ σου.

Ι ᾶσαι τὰ τῆς ψυχῆς μου τραύματα
Ἄχραντε, ἀντιλαβοῦ μου Παρθένε,
καὶ ἐκλύτρωσαί με συκοφαντίας· ἐπη-
ρείας, συστροφῆς τε ἀδίκου τὸν δοῦ-
λόν σου.

Σ ὦντριψον, τοὺς κατ' ἐμοῦ αἰεὶ τοῦ
ἱκέτου σου, βουλευομένους ἀδί-
κως, καὶ μὴ καταλίπης με ἀπολέσθαι·
ὅτι πάντα, δυνατὰ σοὶ ὡς Θεομήτορι.

Κ οίμισον, τῆς ψυχῆς μου τὸν ἄ-
γριον κλύδωνα, ὅτι μοι πλήθος
πταισμάτων, πειρασμῶν καὶ θλίψεων

τῷ σφῖ δούλῳ· ἐπανεστη, ἀλλ' αὐτὴ με διάσωσον Δέσποινα.

Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Υμνοῦμέν σε Θεόνυμφε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, δοξάζοντες τὸν τόκον σου τὸν ἀκατάληπτον, δι' οὗ ἐλυτρώθημεν, πλάνης τοῦ διαβόλου, καὶ παντοίων κινδύνων, Δέσποινα Θεοτόκε καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν, ἐλέησον τὴν ποιμνὴν σου Κόρη Πανύμνητε.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Τοὺς ἐκ τῆς Ἀγαρ δυσμενεῖς, τάχιον ὀλλύουσα ξίφει, τῶν προσευχῶν σου Μαριάμ, τὸν λαὸν καὶ τὴν ποιμνὴν σου φύλαττε· τῷ Ἰῶ σου κραυγάζοντα, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ηκιστὸς ἡ νοητὴ, δέξαι με πρὸς σὲ πεφευγότα, μὴ καταλάβῃ με ἐχθρὸς, ἀνελεῖν ἐκδιώκων με φάλλοντα· τῷ Ἰῶ σου Μητρόθεε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοκυῆτορ Μαριάμ, πρόφθασον τὸν δούλόν σου τάχος, ἐν τρικυμίαις πειρασμῶν, κινδυνεύοντα καὶ ἀπορούμενον· βοήθειάς κράζοντα, ἢ ἐλπίς ἀπηλπισμένων ἐλέησόν με.

Τοὺς ἀνθρωπίνους πειρασμούς, ὡς ἁμαρτημάτων αἰτίους, νῦν Θεοτόκε ἀγαθὴ, διασκέδασον θεῖαις πρεσβείαις σου· καὶ τοὺς δούλους σου λύτρωσαι, ἐνοχῆς τῆς τῶν παισμάτων καὶ πάσης βλάβης.

ᾠδὴ η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Επανεστη ἡμῖν ἔθνος ἄνομον, ἐγκαυχώμενον θραῦσαι τοὺς λάτρας σου, ὃ διελοῦσα Ἀχραντε, τοὺς κραυ-

γάζοντας σκέπε· πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Οτι σὺ μου ἰσχύς καὶ βοήθεια, οὐ πτοῦμαι ἐχθρῶν προσοχθίσματα, ἀλλ' ἀνυμνῶ σε Δέσποινα, καὶ βοῶ τῷ Ἰῶ σου· πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῆ δεήσει μου νῦν παρακλήθητι, καὶ χαρὰν ἀντὶ λύπης μοι δώρησαι, ἵνα ὑμνῶ σε Δέσποινα, καὶ βοῶ τῷ Ἰῶ σου· πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Οἱ πολλοὶ σου ἡμᾶς διασώζουσιν, οἰκτιρμοὶ Παναγία Μητρόθεε, ἁμαρτημάτων κρίσεως, καὶ ποικίλων κινδύνων· σὺ γὰρ τεκοῦσα, τὸν Θεὸν ἐλεεῖς κόσμον ἅπαντα.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**υτρωτὰ τοῦ παντός παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ φλογὸς εὔσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, » καὶ ἐδίδαξας μέλπειν· πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Οπλα μὲν ἡμῖν ἕξακονῶν βουλεύεται, ὃ ἀλάστωρ ἄραψ ἄνομα· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ κράτει τοῦ Σταυροῦ καὶ πρεσβείαις σου, ὀπλίζεις κατ' αὐτοῦ τοὺς ἰκέτας σου· ὅθεν κηρύττομεν τὴν δόξαν σου.

Κράτος μὲν μοι σὺ τὸ κατ' ἐχθρῶν δεδώρησαι, καὶ λυτρωσαί τῶν κινδύνων με· τί δὲ ἐγὼ σοι προσενέγκω; ὄντως ἐπαπορῶ, ὅμως Δέσποινα, ὃ ἔχω εὐχαριστίαν προσφέρω σοι· πρόσδεξαι ταύτην οὖν καὶ σῶσόν με.

Ω Μήτηρ τοῦ πάντων ποιητοῦ δλόφωτε, λυπούμενων παραμύθιον· κινδυνεύόντων προστασία, καὶ καταπονουμένων ἀντίληψις, ταχεῖα

τῶν ἀσθενούντων ἐπίσκεψις· μέχρι ζωῆς μου τέλος φύλαττε.

Στενούμενον πταίσμασι πολλοῖς Πανύμνητε, καὶ κινδύνοις μὴ παρίδης με· νῦν σοι αἰνέσεως θυσίαν, προσάγω ἔκτενῶς ἀνακράζων σοι, ἀγία Θεοτόκε βοήθει μοι· σὲ γὰρ δοξάζων τὴν ᾠδὴν ἐκπληρῶ.

Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Χαῖρε τὸ ἠδύπνοον, ρόδον ἢ μόνη βλαστήσασα, χαῖρε κάλλος πολύευκτον, χαῖρε ἀπειρόγαμε, χαῖρε σκεῦος θεῖον· πολυτίμου μύρου, χαῖρε δι' ἧς πρὸς οὐρανόν, οἱ πρὶν τεθνήξαντες ἀνηνέχθημεν, εἰς χάος ὀλισθήσαντες, τῇ κακουργίᾳ τοῦ ὄφρα· τῶν πιστῶν φυλακτήριον, ἀρραγὲς χαῖρε ἄμωμε.

Χαῖρε τὸ ἀκένωτον, ρεῖθρον ζωῆς ἢ πηγάσασα, χαῖρε ράβδος βλαστήσασα, ἄνθος τὸ ἀμάραντον σεμνὴ Παναγία· χαῖρε Θεοτόκε, χαῖρε παγκόσμιος χαρά, χαῖρε δι' ἧς Ἐδὲμ ἀπελάβομεν, χαῖρε ἢ μόνη σθέσασα, τῆς ἀθείας τὴν κάμινον· τοῦ Ἀδὰμ χαῖρε ἔγερσις, τοῦ πεσόντος Πανύμνητε.

Χαῖρε τιμαλφέστατον, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, χαῖρε νύμφη ἀκήρατε, χαῖρε βάτε ἀφλεκτε χαῖρε θεία κλίνη· χαῖρε προστασία, τῶν πεποιθότων ἐπὶ σοί, χαῖρε Κυρία πάσης τῆς κτίσεως, χρυσοῦν θυμιατήριον, χαῖρε πανθαύμαστε Δέσποινα· χαῖρε θεῖε Παράδεισε, ζωῆς ξύλον βλαστήσασα.

Κλαίω καὶ ὀδύρομαι, τῶν πειρασμῶν νῦν τὴν κάμινον, κατ' ἐμοῦ ἀγριαίνουσαν, ὄρων δὲ πανάθλιος, ἀλλὰ σοὶ Παρθένε· προσπίπτω ὁ τά-

λας, μὴ με παρίδης ἀγαθῇ, μηδ' ἀπορρίψης με τὸν ἀνάξιον, χαρᾶς δὲ τὴν καρδίαν μου, πλήσον χαρὰν ἢ κυήσασα· μὴ θυθὸς με τῶν θλίψεων, καταπίη τὸν δειλαῖον.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Μανουὴλ τοῦ μεγάλου ρήτορος.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὸν νοῦν μου ὀδήγησον, τῇ φωταυγεῖ μεσιτείᾳ σου, πρὸς Κύριον Ἀχραντε ὃν ἐσωμάτωσας, ἵνα πιστεῖ σου, ὕμνω τὰ μεγαλεῖα· βοήθεια πέλεις γὰρ καὶ λύτρωσις.

Παλάτιον ἔμφυχον, τοῦ Παντοκράτορος Ἀχραντε, Θεοῦ ὡς ὑπάρχουσα ναοὺς ἀπέργασαι, τοῦ Κυρίου σου, τοὺς πόθῳ σε ὕμνοῦντας· βοήθεια πέλεις γὰρ πάντων καὶ λύτρωσις.

Πηγὴ ὡς ὑπάρχουσα, θείων χαρίτων Πανάμωμε, κάμοι νῦν ἐπόμβρισον σταγόνα χάριτος, κατακλύζουσαν, παθῶν μου τὰς ἀθύσσους· βοήθεια πέλεις γὰρ πάντων καὶ λύτρωσις.

Θεὸν προαιώνιον, ὑπερφυῶς ὡς γεννήσασα, σαρκὶ Μητροπάρθενε τοῦτον ἰκέτευε, παραβλέψαι μου, πταισμάτων τὰς ἀθύσσους· βοήθεια πέλεις γὰρ πάντων καὶ λύτρωσις.

ᾠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους.

Τὸ ὄρος τὸ ἅγιον Παρθένε, σὺ εἶ καὶ κατάσκιον ἀγνή, τοῦ γὰρ Πατρὸς ἢ δύναμις, σὲ οὐρανὸν κατὰστερον· τοῦ νῦν δὲ στερεώματος, ὄν-

τως ὑπέρτερον ἔδειξεν.

Α ὕλων Ἀγγέλων αἱ χορεῖται, παρίστανται σοὶ δουλοπρεπῶς, καὶ μετὰ θεοῦ Ἀχραντε, ὑμνεῖν σε οὐκ ἰσχύουσιν· Ἀγγέλων γὰρ ἀξίωμα, τὸ σὸν ὑπέρτερον ἔδειξεν.

Α φλέκτως ἡ θάτος ἐν Σιναίῳ, τὸ πρὶν ὀμιλήσασα πυρί, τόκον τὸν σὸν ἐδήλωσε, συμβολικῶς Θεόνυμφε· ὅστις τὸ σὸν ἀξίωμα, πάντων ὑπέρτερον ἔδειξεν.

Ῥοδὴ δ'. Ὁ καθήμενος.

Ι ἑρεῖς σε ἐν συμβόλοις, οἱ σεπτοὶ προεκήρυξαν, καὶ θεῖοι Προφῆται, ἔσεσθαι δοχεῖον Θεόνυμφε, σὲ τοῦ Θεοῦ διὰ σοῦ γὰρ ἐθεάσαντο· οἱ ἐν σκοτεινότητι τὸ φῶς θεϊκῆς ἐπιγνώσεως.

Σ ἐ τὴν ἄσπιλον Παρθένον, ἐκ τῆς φύσεως εἴληφε, τῶν ἀνθρώπων ὡσπερ, ἀπαρχὴν ἀγίαν ὁ Κύριος, καὶ τὸ ἡμέτερον ὄλον καθηγίασε· καὶ ἀνέτειλε φῶς θεϊκῆς ἐπιγνώσεως.

Τ ἄς αἰτήσεις τῶν πιστῶς σε, αἰτουμένων Πανύμνητε, εὐμενῶς προσδέχου, καὶ τὸν νοῦν ἡμῶν φωταγώγησον, καὶ τοῦ Κυρίου τὸν νόμον πάντας διδάξον· καὶ καταύγασον φῶς θεϊκῆς ἐπιγνώσεως.

Η βοήθεια ἀπάντων, σὺ ὑπάρχεις Πανάμωμε, τῶν εἰς σὲ θαρρούντων, καὶ ὑμνολογούντων τὴν θείαν σου, λοχείαν πίστει καὶ πόθῳ δι' ἧς ἔλαμψε· τὸ οὐράνιον φῶς θεϊκῆς ἐπιγνώσεως.

Ῥοδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ω ἴς κλίμαξ οὐράνιος, ἐφάνης τῷ προπάτορι, πάλαι Ἰακώβ δι' ἧς οἱ νόες· πρὸς θεωρίαν Θεοῦ ἀνέρχονται καὶ πάλιν κατέρχονται πρὸς γῆν,

πόθῳ προσκυνούντες σου, τὴν ἀπόρρητον γέννησιν.

Η ῥάβδος ἐδήλωσε, ἀνθήσασάν σε Πάναγνε, ἄνθος τὸ εὐώδες καὶ ὠραῖον· σὺ γὰρ ἀρρήτως Θεὸν ἐγέννησας, ἐξ οὗ ἀφθαρτίζονται πιστοί, πόθῳ προσκυνούντες σου, τὴν ἀπόρρητον γέννησιν.

Ε ὠρακε πάλαι σε, ὡς θεῖον τόμον Ἀχραντε, ἔνθεος Προφήτης ἐν ᾧ Λόγος· ἐγράφη ἔνδον Πατρὸς εἰς κόσμου χαράν, καὶ ἔσωσε πάντα ὡς Θεός, πίστει προσκυνούντας σου, τὴν ἀπόρρητον γέννησιν.

Ι σχύει οὐδέποτε, ἡ βρότειος ὑμνήσαι σε, γλῶσσα ἐπαξίως Θεοτόκε· διό μοι δίδου τῇ προαιρέσει σεμνή, δύναμιν ἰσόρροπον ὡς ἂν, πόθῳ ἀνυμνήσω σου, τὴν ἀπόρρητον γέννησιν.

Ῥοδὴ ς'. Τὴν θείαν ταύτην.

Ν οὐκ οὐκ μου πᾶσαν σκοτόμαιναν, ἀπέλασον καὶ δώρησαι Ἀχραντε τῇ παναθλία μου, ψυχῇ ἀκτίνα σῆς χάριτος, σὺ γὰρ ἐλπίς ἀπάντων καὶ ἡ βοήθεια.

Ε πλήγην ἄχραντε Δέσποινα, ρομφαία τῇ δεινῇ τοῦ ἀλάστορος, καὶ καταπέπτωκα· πτώμα δεινὸν ἀλλὰ ζώωσον, σὺ γὰρ ἐλπίς ἀπάντων καὶ ἡ βοήθεια.

Ξ ενίξει πᾶσαν διάνοιαν, θαυμάσια τὰ σὰ Θεονύμφευτε, ὡσπερ ἐξέχεας· πλουσίως πᾶσι τοῖς δούλοις σου, σὺ γὰρ ἐλπίς ἀπάντων καὶ ἡ βοήθεια.

Λ αὐτὸν σου ἄχραντε Δέσποινα, ἀνόρθωσον πεσόντα εἰς βάραθρον, καταδουλώσεως· ἐχθρῶν ἀπίστων ἀλλ' οἴκτειρον, σὺ γὰρ ἐλπίς ἀπάντων καὶ ἡ βοήθεια.

Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Χριστιανῶν ἢ ἀψευδῆς σωτηρία, ἁμαρτωλῶν ἢ ἀρραγῆς προστασία, ἢ κραταιὰ βοήθεια ἡμῶν καὶ προσφυγή· σῶσόν με προσφεύγοντα, σοὶ Πανάμωμε Κόρη, σκέπασόν με πτέρυξι, τῆς ἀγίας σου σκέπης· καὶ τῆς ψυχῆς μου πρόστηθι ἐκεῖ, καὶ ἐκδημούσῃ τῶν τῆ δε παράστηθι.

ᾠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ρήμασί σου, τοῖς ἐνθέοις νῦν ἐπόμενοι σὲ μακαρίζομεν, χαῖρε βοῶντες ἀγνή, τὰ σὰ μεγαλεῖα γὰρ ξένα καὶ ἀπειρα· διὸ Δέσποινα, τὸν νοῦν ἡμῶν καταύγασον, τοῦ ὑμνεῖν σε εἰς αἰῶνας.

Ως ὑπάρχουσα, ναὸς τοῦ θεοῦ Πνεύματος φωτοειδέστατος, τὰς δωρεὰς χορηγεῖς, τοῖς πίστει προστρέχουσιν εἰς σὲ Πανάμωμε· τὴν διάνοιαν, διὸ κάμου καταύγασον, τοῦ ὑμνεῖν σε εἰς αἰῶνας.

Τὸν προστρέχοντα, εἰς οἰκτιρμοὺς ἀπείρους σου μὴ ὑπερίδῃς με, ἀλλ' ὡς Θεὸν ἐν σαρκί, ἐλέους τὴν ἄβυσσον τέξασα οἰκτειρον· καὶ ἀνόρθωσον, καταπεσόντα πάθει, τοῦ ὑμνεῖν σε εἰς αἰῶνας.

Τὰ κινήματα, νοὸς μου ὡς ὑπάρχουσα ἐλπίς Πανάμωμε, καὶ σωτηρία πιστῶν, κατεύθυνον ἅπαντα πρὸς σὲ δι' ἔλεος· ἀγαθότητος, τῆς σῆς ὅπως γεραίρω σε, καὶ δοξάζω εἰς αἰῶνας.

ᾠδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Θεῖα ὡς ὑπάρχουσα λυχνία, πυρφόρος τῶν χαρισμάτων ἐξαπὸστεῖλον, πᾶσι τὰς λαμπρότητας, πίστει τοῖς κραυγάζουσι· τὴν τοῦ Ἁγ-

γέλου Πάναγνε φωνὴν χαρμόσουν, τὸ χαῖρέ σοι δι' ἧς κατηυγάσθη, καὶ ἀνεκαινίσθη τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Αἰγλης τῆς σεπτῆς καὶ τρισηλίου, λαμπρότατον σκῆνωμα ὑπάρχουσα, θεῖαν καὶ σωτήριον, πᾶσιν ἀνατέταλκας· τὴν φωταυγίαν Ἄχραντε τοῖς πίστει κράζουσι· τὸ χαῖρέ σοι δι' ἧς κατηυγάσθη, καὶ ἀνεκαινίσθη τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Σάλπιγξ μυστικῶς προδιετύπου, ἢ πάλαι προφητικῆ σε Μητροπάρθενε, πύλην ἀδιόδευτον, ὄρος καὶ παλάτιον· ἢ τοὺς βοῶντας χαῖρέ σοι ναοὺς δεικνύουσα, τοῦ Πνεύματος δι' ἧς κατηυγάσθη, καὶ ἀνεκαινίσθη τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ρῆξον τοὺς χειμάρρους τῶν παθῶν μου, καρδίαν τὴν ταπεινὴν μου κατακλύζοντας, θεῖον πρὸς λιμένα με, ὄρμισον Πανάμωμε· ἵνα ὑμῶ σε πάντοτε τὴν ὑπερύμνητον, καὶ χαῖρέ σοι κραυγάζω ἐν πίστει, δι' ἧς κατηυγάσθη τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ,
» **Π**ὸ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ
» ἐνεργούμενος· τὴν οἰκουμένην ἀπα-
» σαν ἀγειρεῖ ψάλλουσιν. Τὸν Κύριον
» ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἄπας γηγενεῖς.

Νάμα ζωηρόν, πλουσίως μοι δώρησαι τὸ τοῦ ἐλέους σου, σοὶ γὰρ νῦν προσέρχομαι, κεκακωμένος ἐξ ἀμελείας μου, καὶ ἱκετεύω ὄρεξον τὴν ἀγαλλίασιν· ἵνα κράζω, χαίροις ἢ βοήθεια, τῶν βροτῶν καὶ αἰεὶ μεγαλύνω σε.

Ο ἄλος πληγωθεὶς, κείμι δὲ πανάθλιος πτώμα ἐξαίσιον, ἐπηρείαις Ἄχραντε, ἐχθροῦ δολίου ἀλλ' ἢ κηύσασα, ζῶν τὴν ἐνυπόστατον τάχος με ἔγειρον· ἵνα κράζω, χαίροις ἢ βοήθεια, τῶν θροτῶν καὶ αἰεὶ μεγαλύνω σε.

Η ἄλθεν ἐφ' ἡμᾶς, τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως διὰ τοῦ τόκου σου, καὶ πάντας ἐνέπλησε, σοφίας θείας καὶ κατοπτεύομεν, τὰ νοητὰ μυστήρια τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ· ἀριδῆλως, ὄθεν καὶ γὰρ Δέσποινα, μετὰ πάντων ὑμῶν μεγαλύνω σε.

Λ ἄμψον μοι χαρᾶς, τὸ φέγγος δι' ἄφατον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἔλεος καὶ δῖωξον, τὰ νέφη πάντα τῆς κατηφείας μου, καὶ ἀληθῆ ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν· ἵνα πίστει, τὴν θείαν λοχείαν σου, ἀνυμνῶ καὶ αἰεὶ μεγαλύνω σε.

Προσόμοια.

*Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Χ αἶρε θρόνε πυρίμορφε, τοῦ Θεοῦ Παντοκράτορος, χαῖρε θεία στάμνε τὸ μάννα φέρουσα· χαῖρε πηγῆ ἀνεξάντλητε, τὰνάματα θρύουσα, τοῖς πιστῶς ὑπὸ τὴν σὴν, καταφεύγουσι σύναρσιν καὶ παρέχουσα· ἰαμάτων τὴν χάριν τοῖς νοσοῦσι, καὶ κινδύνων πολυπλόκων, λύσιν βραβεύουσαν Ἄχραντε.

Χ αἶρε γῆς τὸ θεμέλιον, ἐν κοιλίᾳ σου ἄμωμε, ἀστενοχωρήτως Κόρη βαστάσασα· χαῖρε ἢ εὐκαρπος ἄμπελος, βότρυν ἢ βλαστήσασα, τὸν ἐκβλύζοντα πιστοῖς, πᾶσι γλεῦκος σωτήριον καὶ πηγάζοντα· γλυκασμὸν ἀφθαρσίας τοῖς ἐν πλάνης, τῷ θυθῆ κεκαρωμένοις, τῇ συμβουλίᾳ τοῦ ὄφους.

Χ αἶρε ὄρος κατάσκιον, ἀρεταῖς Θεοσύμφευτε, χαῖρε φλογοφόρε λαβίς ἢ φέρουσα· ἄνθρακα θεῖον τὸν αἶροντα, παντὸς κόσμου πταίσματα, χαῖρε πρόξενε θροτῶν, σωτηρίας προπύργιον, χαῖρε ἄσειστον· τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας χαῖρε ἰθρόνε, ἠλιόμορφε Κυρίου, χαῖρε πιστῶν τὸ κραταίωμα.

Ζ οφεροῖς ἐξελκόμενος, λογισμοῖς Παναμώμητε, καὶ δελεαζόμενος, ἀπεμάκρυνα· τοῦ σοῦ Υἱοῦ Θεοσύμφευτε, ὡς πρῶην δὲ ἄσωτος, γυμνωθεὶς τῶν ἀρετῶν, ὧν περ εἶχον ἐκ φύσεως διὸ δέομαι· ἐπιστρέψασα θεία μετανοία, καταξίωσον τὸν πλοῦτον, ἀπολαβεῖν ὃν ἀπώλεσα.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Θεοδώρου βασιλέως τοῦ Λασκάρεως.

*ᾠδὴ α'.

*Ἦχος δ'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Χ αράν ἢ κηύσασα, χαῖρε Παρθένη Θεόνυμφε, ἀρᾶς ἀλλοτριώσις, χαῖρε Πανάμωμε, χαῖρε Δέσποινα, τοῦ κόσμου προστασία· χαῖρε καταφύγιον τῶν προστρέχόντων σοι.

Χ αράς οὔσα πρόξενος, χαῖρε Θεόνυμφε Δέσποινα, ἀράν ἢ μειώσασα χαῖρε ἀπείρανδρε, χαῖρε Πάναγνε, ψυχῆς ἐμῆς ἢ σκέπη· χαῖρε Μητροπάρθενε, χαῖρε Πανύμνητε.

Χ αἶρε θεία τράπεζα, χαῖρε λυχνία ὀλόφωτε, χαῖρε θρόνε πύρινε, χαῖρε ναὸς τοῦ Θεοῦ, χαῖρε ὄχημα τοῦ πάντων βασιλέως· χαῖρε πόλις ἔμφυχε τοῦ Παντοκράτορος.

Χαῖρε ὄρος ἅγιον, χαῖρε οὐράνιος γέφυρα, χαῖρε κλίνη ἔμψυχε, χαῖρε νεφέλη χρυσή, χαῖρε Ἀχραντε, πιστῶν ἡ σωτηρία· χαῖρε πανακήρατε χαῖρε Πανύμνητε.

ᾠδὴ γ'. Τόξον δυνατῶν.

Χαῖρε παρθενίας καύχημα, χαῖρε τικτουσῶν χαρμονὴ ἡ ἀπέραντος· χαῖρε μόνη τῆς πρώτης Εὐας, ἡ σωτήριος ἀνάκλησις.

Χαῖρε κόσμου ἔλαστήριον, χαῖρε τῶν ἁγίων Ἀγγέλων θαῦμα παράδοξον· χαῖρε Μήτηρ εὐλογημένη, τοῦ Δεσπότητος πάσης κτίσεως.

Χαῖρε κρίνον τὸ ἠδύπνοον, χαῖρε μυροθήκη καὶ πηγὴ ἁγιάσματος· χαῖρε Κόρη φωτὸς νεφέλη, καὶ λυχνία ἐπτάφωτος.

Χαῖρε ρόδον τὸ ἀμάραντον, χαῖρε παρθενίας τὸ θεῖον ὄντως κειμήλιον· χαῖρε γένους τῶν ὀρθοδόξων, τὸ σωτήριον ἐξίλασμα.

ᾠδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Χαῖρε ἡ σωτήριος πάντων ἐλπίς, χαῖρε ἡ κατάκαρπος ἄμπελος, χαῖρε ἡ πύλη, τοῦ Θεοῦ ἡ μυστικὴ, χαῖρε ἡλίου ὄχημα, χαῖρε Θεοτόκε Πανύμνητε.

Χαῖρε τὸ κατάσκιον ὄρος Θεοῦ, χαῖρε τὸ πανάγιον τέμενος, χαῖρε ἡ κλίμαξ, ἣν προεῖδεν Ἰακώβ, χαῖρε Παρθένε πάναγνε, χαῖρε Θεοτόκε Πανύμνητε.

Χαίροις εὐωδέστατον μύρον Θεοῦ, χαίροις δυσθεώρητον δράμα, ὅπερ προεῖδεν, ὁ προφήτης Ἀδθακούμ, χαῖρε πιστῶν διάσωμα, χαῖρε Θεοτόκε Πανύμνητε.

Χαῖρε δωδεκάτειχε πόλις Θεοῦ, χαῖρε θείας δόξης παλάτιον, χαῖ-

ρε καθέδρα, τοῦ τῶν ὄλων ποιητοῦ, χαῖρε τοῦ Λόγου τράπεζα, χαῖρε Θεοτόκε Πανύμνητε.

ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Χαῖρε ἡ βλαστήσασα, τὸν φυτουργὸν τῆς κτίσεως, χαῖρε ἡ τεκοῦσα τὸν τροφέα· παντὸς τοῦ κόσμου, χαῖρε ἡ ρίζα Δαβίδ, ἡ τὸν συνοχέα τοῦ παντός, ὑπὲρ πᾶσαν ἔννοιαν, διὰ ἔλεος φύσασα.

Χαῖρε τεῖχος ἄρρηκτον, καὶ σκέπη τῶν τιμώντων σε, χαῖρε γηγενῶν ἡ προστασία· καὶ παρρησία, χαῖρε βροτῶν ἡ ἐλπίς, πάντων ἀγαλλίαμα τερπνόν, τῶν μακαριζόντων σε παμμακάριστε Δέσποινα.

Χαίροις ἀκατάληπτον, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις δράμα, χαίροις ἀνερμήνευτον καὶ ξένον· ἄρρηκτον θαῦμα, χαῖρε θυγάτηρ Δαβίδ, Μήτηρ τε τοῦ πάντων ποιητοῦ, καὶ ἀπάσης Δέσποινα καὶ Κυρία τῆς κτίσεως.

Χαῖρε ἄρμα πύρινον, τοῦ πάντων βασιλεύοντος, χαῖρε πορφυρὶς ἡ νοουμένη, τοῦ Θεοῦ Λόγου, χαῖρε λαβὶς μυστικὴ, καὶ θυμιατήριον χρυσοῦν, πύλη ἀδιόδευτε, παμμακάριστε Δέσποινα.

ᾠδὴ ς'. Τὴν θείαν ταύτην.

Χαῖρε ἀνήροτος ἄρουρα, χαῖρε ἡ ἀγεώργητος ἄμπελος, χαῖρε παράδεισε· χαῖρε πηγὴ ἡ ἀκένωτος, χαῖρε τοῦ μάννα στάμνε, χαῖρε Θεόλυμψε.

Χαῖρε λιμὴν ἀκλυδώνιστε, χαῖρε πολεμουμένων προπύργιον, χαῖρε ὀχύρωμα· χαῖρε πιπτόντων ἀνόρθωσις, χαῖρε Ὑψίστου Μήτηρ, χαῖρε Πανάμωμε.

Χαίροις ἐλαία κατάκαρπε, χαίροις περιστερὰ κοσμοπόθητε, χαίρε Μητρόθεε· χαίρε Μαρία πανάσπιλε, χαίρε ἁγία Κόρη, χαίρε Πανύμνητε.

Χαίρε λαβίς θείου ἄνθρακος, χαίρε θυμιατήριον πάγχρυσον, χαίρε ὀσφράδιον· χαίρε δοχείον τοῦ Πνεύματος, χαίρε παστὰς τοῦ Λόγου, χαίρε φιλάγαθε.

Κάθισμα.

ᾠδὴ δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Χαίρε θρόνε πύρινε τοῦ βασιλέως, καὶ λυχνία πάγχρυσε, φωτὸς τοῦ θείου τὰς ψυχὰς, καὶ διανοίας λαμπρύνουσα, τῶν ἀνυμνούντων σε Κόρη Πανύμνητε.

ᾠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Χαίρε πύλη, ἀδιόδευτε ἦν ὠδευσε μόνος ὁ Ὑψιστος, ἐσφραγισμένη πηγὴ· χαίρε θεῖον τέμενος νόμου τῆς χάριτος, χαίρε γέφυρα, πιστοὺς πάντας μετάγουσα, πρὸς τὴν ἄνω κληρουσίαν.

Χαίρε ὄρος, ἀλατόμητον ἀλάξευτον ὃ προεώρακεν, ὁ Δανιήλ μυστικῶς· χαίρε βάτε ἀφλεκτε ἦν ἐθεάσατο, ὁ βραδύγλωσσος, Μωσῆς χαίρε τὸ καύχημα, Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων.

Χαίρε ράβδος Ἀαρών, ἡ ὑπὲρ ἐννοίαν ἀναβλαστήσασα, τὸν φυτουργὸν τῆς ζωῆς· χαίρε νόμου πλήρωμα καὶ Προφητῶν ἡ σφραγίς, χαίρε Δέσποινα, χαίρε Παρθένε πάνσεμνε, Παναγία Θεοτόκε.

Χαίρε Μήτηρ, ἀπειρόγαμε τοῦ κτίστου σου Θεοχαρίτῳ, χαίρε πιστῶν ἡ ἐλπίς· χαίρε ἡ πηγάσασα ὕδωρ ἀλλόμενον, χαίρε καύχημα, καὶ θεῖον ἀγαλλίαμα, τῶν πιστῶς σε γεραιρόντων.

ᾠδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Χαίροις οὐρανῶν ὕψηλότερα, πασῶν τε τιμιωτέρα θεῶν τάξεων, χαίρε βάθος ἄπειρον, ὕψος ἀκατάληπτον· χαίρε τὸ ἐλαστήριον τῆς ἄνω κλήσεως, τῆς τῶν βροτῶν φθαρείσης οὐσίας, χαίρε Θεοτόκε ἐλπίς ἀπηλπισμένων.

Χαίρε τοῦ Θεοῦ τὸ θεῖον ὄρος, καὶ πῖον τετυρωμένον ἀλατόμητον, χαίρε χωνευτήριον, τῆς φθαρείσης φύσεως· χαίρε παστὰς ἐνώσεως τῶν δύο φύσεων, ἐν σοὶ γὰρ τοῦ Θεοῦ αἰ πορεῖται, ἀληθεῖς ὄρῳνται Παρθένε εἰς αἰῶνας.

Χαίρε ἡ σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου, καὶ πλάκες τῆς διαθήκης θεολάξευτοι, χαίρε τὸ κεφάλαιον, νόμου καὶ τῆς χάριτος· χαίρε κρηπίς τῶν Προφητῶν ἁγία Δέσποινα, Μαρτύρων Ἀποστόλων τὸ κλέος, χαίρε τῶν Ὁσίων Παρθένε θυμηδία.

Χαίρε θησαυρὸς θεῶν χαρίτων, καὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν αἰτία Παναγνε, χαίροις ἐγκαλλώπισμα, πάντων τῶν ὑμνούντων σε· χαίρε λιμὴν ἀχείμαστε καὶ ὀρμητήριον, πλεόντων τῷ τοῦ βίου πελάγει, χαίρε θλιβομένων παράκλησις Παρθένε.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὃ
» **Π**τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσα-
» το, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐ-
» νεργούμενος· τὴν οἰκουμένην ἀπα-
» σαν, ἀγείρει ψάλλουσαν, τὸν Κύριον
» ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἀπας γηγενής.

Χαίροις παρ' ἡμῶν, Μαρία Θεό-
νυμφε κόσμου ἀντίληψις, χαίρε

ἄστρον ἄδυτον, φωτὸς δοχεῖον Τριά-
δος τέμενος· χαῖρε τοῦ Λόγου σκή-
νωμα καὶ πάντων στήριγμα, τῶν βοώ-
ντων· χαίροις παμμακάριστε, Θεοτό-
κε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Χαῖρε ἡ χρυσῆ, λυχνία καὶ τρά-
πεζα πιστοῦς ἐκτρέφουσα, χαῖρε
ἀγεώργητε, γῆ ζωηφόρον στάχυν βλα-
στήσασα· χαῖρε πηγὴ βλυστάνουσα
ὔδωρ φυσίζων, τοῖς βοῶσι· χαίροις
παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀει-
πάρθενε.

Χαῖρε ἡ παστάς, ἐν ἧ ἐνυμφεύσα-
το Θεὸς τὴν φύσιν ἡμῶν, χαῖρε
ἡ κατάκαρπος, ἐλαία πάντας καθιλα-
ρύνουσα· χαῖρε λουτήρ ἀκένωτε θείας
καθάρσεως, τῶν βοώντων· χαίροις
παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀει-
πάρθενε.

Χαίροις νοητή, κογχύλη ἡ θάψα-
σα τὴν ἀλουργίδα Θεοῦ, χαῖρε
τὸ πολύτιμον, καὶ θεῖον μύρον, εὐω-
διάζον πιστούς· χαῖρε τεῖχος ἀπόρ-
θητον καὶ καταφύγιον, τῶν βοώντων·
χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή
ἀειπάρθενε.

Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Χαῖρε κραταιότατον, παντὸς τοῦ
κόσμου διάσωσα, ἰσταμένων θε-
βαίωσις, πεπτωκότων ἔγερσις, χαῖρε

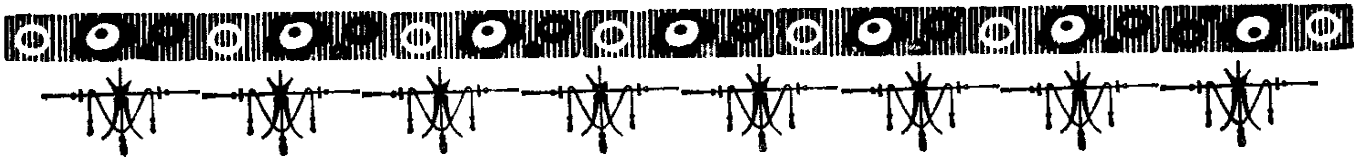
Θεοτόκε, πλοῦτε πτωχεύοντων, καὶ
πενομένων θησαυρέ, τροφὴ πεινώντων,
χαῖρε πανάσπιλε· θλιβομένων παρὰ-
κλήσις, καὶ ἀσθενούντων ἐπίσκεψις,
χαῖρε μόνη βοήθεια, τῶν πιστῶς δεο-
μένων σου.

Χαῖρε φαεινότατε, ὄρθρε πιστοῖς
ἀνατείλασα, τὸν ἀνέσπερον ἡ-
λιον, χαῖρε βάθος ἀμετρον, ἀπόρρητον
ὑψος, φρικτοῦ μυστηρίου, χαῖρε Ἀγ-
γέλων χαρμονή, χαῖρε φλογμὸν ἀπά-
της ἡ σβέσασα· τοῦ ἄδου χαῖρε νέ-
κρωσις, χαῖρε νεφέλη δλόφωτε, τοῦ
Ἀδάμ ἡ ἀνόρθωσις, χαῖρε πάντιμε
Δέσποινα.

Χαῖρε ἐγκαλλώπισμα, παρθενευό-
ντων καὶ καύχημα, οἰκουμένης
Θεόνυμφε, χαῖρε τοῦ ἀδάμαντος λίθε
ὃν προεῖδεν, Ἀμῶς ὁ προφήτης, ὃν
οὐ παρέρχεται Θεός, ταῖς σαῖς δεή-
σεσιν ἐπικλῶμενος· χαῖρε κόσμου ἐ-
ξίλασμα, χαῖρε ναὸς τῆς Θεότητος,
χαῖρε γλυκὺ ἐντρέφημα, τῆς πιστῶν
γλώσσης Ἀχραντε.

Ηλιον κυήσασα, δικαιοσύνης Πα-
νάμωμε, τὸ ζοφῶδες διάλυσον,
παθῶν τῶν θλιβόντων με, καὶ τὸν ἀ-
πατῶντα, τὴν ψυχὴν μου ὄφιν, καὶ
καταθέλγοντα αἰεὶ, φιληδονίαις καὶ
ματαιότησι· πόρρωθεν ἀποδίωξον τῆς
ταλαιπώρου καρδίας μου, ἐν γαλήνῃ
φυλάττουσα, ἀπαθείας τὸν δοῦλόν σου.

ΗΧΟΣ ΠΛΑΓΙΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου, Πατριάρχου Κων)πόλεως, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Πέμπτη δέησις τῇ Παναγίᾳ Κόρῃ, Ἰγνατίου.

Ῥοδὴ α'.

Ἦχος πλ. α'. Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Πνεύματος τοῦ ἁγίου ἐλκῦσαι χάριν αἰτῶ, ἐν ἀνοίξει Παρθένε, τοῦ ταπεινοῦ μου στόματος καὶ παρασχεθῆναί μοι· λόγου δῶρον ἵνα σε, τὴν τοῦ Λόγου ἀνυμνήσω γεννήτριαν.

Εἴδωκας εὐφροσύνην εἰς τὴν καρδίαν μου, ὄρος πίον καὶ θεία, νεφέλην ὄροσον στάζουσα τὴν μνήμη σου Δέσποινα· θυμηθίας καὶ εὐφροσύνης αἰεὶ πληροῦσάν με.

Μέθη τῶν ἡδονῶν με αἰεὶ σκοτούμενον, καὶ παράφρονα ὄντα, σωφρόνισον ποτίσασα οἶνον κατανύξεως· Θεοτόκε πέπειρον, ἀφθαρσίας βότρυν γὰρ ἤνθισας.

Πάσασα τὰς ὀδύνας Θεοχαρίτωτε, τὰς τοῦ ἄδου τεκοῦσα, ὠδίνων Κόρῃ ἀνευθεν τὸν ἀπερινόητον· ὃν δυσώπει πάσης με, πανοδύνου κακίας ρύσασθαι.

Ῥοδὴ γ'. Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Τεκοῦσα τὸν ποιητὴν Παρθένε καὶ Κύριον, πάντων ὑπερτέρα κτισμάτων γέγονας, καὶ τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ ἀγνή τιμιωτέρα· διὸ αἰεὶ σε μακαρίζομεν, πάσαι γενεαὶ ὡς προέφησας.

Ησκέπη Χριστιανῶν ἐλπίς καὶ ἀντίληψις, τὸν εἰς σὲ θαρροῦντα καὶ καταφεύγοντα, ρῦσαι με πταισμάτων καὶ παθῶν, καὶ θλίψεων Παρθένε· καὶ ἐξ ἐχθρῶν τῶν πολεμούντων με, ὅπως εὐχαρίστως δοξάζω σε.

Δακρύων μοι ὀχετοὺς παράσχου Θεόνυμφε, καὶ ἐξομολόγησιν τῶν πταισμάτων μου, καὶ πλημμελημάτων ἰλασμόν, ἵνα σε μεγαλύνω· περισωζόμενος τῇ σκέπῃ σου, καὶ διὰ πάντος φυλαττόμενος.

Εμόλυνα τῆς ψυχῆς μου ἀγνή τὴν εὐγένειαν, καὶ τὸ τῆς εἰκόνης θεῖον ἀξίωμα, οἷμοι τί γενήσομαι λοιπόν; πρόφθασον Θεοτόκε· πρὸ τέλους δίδου σωτηρίας μοι, τρόπους καὶ ἀξιαν μετάνοιαν.

Ῥοδὴ δ'. Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Ημήτρα σου παλάτιον ἅγιον, τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ, ἀνερμηνεύτως γεγένηται· ἐν ᾧ οἰκήσας Παρθένε, ναοὺς αὐτοῦ ἡμᾶς ἀπειργάσατο.

Συνέχει καὶ χειμάζει με κλύδων παθῶν, τρικυμῖαι λογισμῶν, καὶ

ἠδονῶν αἱ ἀντίπνοιαί· καταποντίζουσι
Κόρη, ἀλλ' ἔκτεινον σὴν χεῖρα καὶ
σῶσόν με.

Ἰσχύς μου σὺ καὶ ὕμνησις Δέσποι-
να, ἐγένου γάρ μοι προφανῶς, εἰς
σωτηρίαν γεννήσασα· τὴν σωτηρίαν
τοῦ κόσμου, Χριστὸν τὸν λυτρωτὴν
καὶ Σωτῆρά μου.

Σαρκός μου καὶ ψυχῆς τὰ νοσήμα-
τα, ἴασαι δέομαι ἀγνή, τὸν ἰα-
τρὸν ἢ κυήσασα· ψυχῶν ὁμοῦ καὶ σω-
μάτων, καὶ σῶσόν με ταῖς θείαις πρε-
σβείαις σου.

Ῥδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Τετραυματισμένον με καὶ κατα-
κείμενον, θυθῆ πταισμάτων καὶ
ἀπογνώσει, πάσῃ συνεχόμενον, Σῶτερ
οἴκτειρόν με, τῆς σῆς Μητρὸς δεή-
σεσιν.

Ἡ τὸν προαιώνιον ἐν χρόνῳ τέξα-
σα, ἐν περιγραπτῇ σαρκί, τὸν
ὄντα φύσει ἀπερίγραπτον, τοῦτον ἐκ-
δυσώπει, ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ δούλου σου.

Πύλη ἢ οὐράνιος πύλας μοι ἀνοι-
ξον, τῆς μετανοίας Θεογεννήτορ,
πύλας ἢ ἀνοίξασα, τὰς τοῦ Παραδεί-
σου, καὶ ἄδου πυλῶν ρῦσαί με.

Ἄδουσι τὸν τόκον σου Ἀγγέλων
τάγματα, Θεογεννήτορ δι' οὗ ἢ
πλάνη, τῶν εἰδώλων πέπαυται, καὶ
τῆς ἀληθείας, τὸ φέγγος ὑπερέλαμ-
ψεν.

Ῥδὴ ς'. Μαινομένην κλύδωνι.

Νεκρωθέντας πάθεσιν, ἀμαρτίας
Δέσποινα ἡμᾶς, ἀνιστώσα ζώω-
σον πρεσβείαις σου, ἢ τῆς φθορᾶς τὸν
καθαιρέτην κυήσασα.

Ἄιτησαι τὴν ἄφεσιν, τῶν πταισμά-
των Δέσποινα ἀγνή, καὶ παθῶν
τὴν λύτρωσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς

ἐκ ψυχῆς ἀνευφημοῦσί σε πάντοτε.

Γηγενῶν προΐστασο, ἐν ὀδύναις
πάντοτε ἀγνή, καὶ τὰ δυσχερῆ
ἐξευμαρίζουσα, σοὺς λατρευτὰς ἀπή-
μονας διατήρησον.

Ἰλασμὸν τοῖς πταίουσιν, καὶ νοσοῦσιν
ἴαμα σεμνὴ, χαρὰν θλιβομένοις τε
παρέσχετο, σὲ ὁ Χριστὸς καὶ τοῖς ὁ-
μοῦσί σε καύχημα.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὴν ἀνείκαστον χάριν τῆς εὐ-
σπλαγχνίας σου, καὶ τὸ ἔνθεον
κράτος τῆς δυναστείας σου, Παρθενο-
μῆτορ Μαριὰμ ἐπιστάμενος· ἀναδοῶν
σοι ἐκτενῶς, ἐκ πάσης θλίψεως ἐμέ,
ἐξάρπασον τὸν σὸν δούλον· καὶ ἔμ-
πλησον θυμηδίας, ὅπως ἀνυμῶ σε
Πανύμνητε.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Καύχημα παγκόσμιον, καὶ τὸ ἰλα-
στήριον, πταισμάτων μοι ἄφεσιν,
παρασχεῖν ἰκέτευσον, τὸν εὖσπλαγ-
χνον Υἱόν σου, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιαν.

Ὅχετοὺς δακρῶν μοι, δώρησαι
Πανύμνητε, ὡς ἂν τὴν αἰώνιον,
φρικτὴν σθέσω κόλασιν, καὶ ψάλλω
τῷ Υἱῷ σου, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ρῆμασι χειλέων μου, καὶ δακρῶν
νάμασιν, ἀγνή ἐπινεύσασα, τὰς
θλίψεις μετάβαλε, ψυχῆς μου πρὸς
τὴν ὄντως, εὐφροσύνην τοῦ Υἱοῦ σου.

Ἡ τὸν ἀγαθόδωρον, Θεὸν ἡμῖν τέ-
ξασα, αὐτὸν ἐξιλέωσαι, μητρώ-
αἰς ἐντεύξεσιν, ἀγνή κατοικτειρῆσαι,
τοὺς ἐν σοὶ ἐγκαυχωμένους.

Ῥδὴ η'. Σοὶ τῷ πανουργῷ.

Ἰδε ἀγαθὴ τῆς ταπεινῆς ψυχῆς
μου, τὴν ἀκώσιν Πάναγνε καὶ τὴν

κατήφειαν, και τῆς ὀδύνης ἀπάλλα-
ξον ἐν τάχει, ἵνα σε δοξάζω εἰς πά-
ντας τοὺς αἰῶνας.

Γῆ εἰ και εἰς γῆν ὡς γηγενῆς πο-
ρεύση, οὐκ ἔτι ἀκούσομαι πρὸς
οὐρανὸν γὰρ ἐκ γῆς, σὺ με ἀνήγαγες,
ὦ Ἄχραντε τεκοῦσα, τὸν ἐκ γῆς τοῦ
γένους πλάσαντα τοὺς γενάρχας.

Νύξ με τῶν παθῶν και λυπηρῶν
κατέσχε, και τοῦ νοῦ συνέχεε
τὸ φαιδρὸν Ἄχραντε, ἀλλ' ἡ τεκοῦσα
τὸν ἥλιον τῆς δόξης, φαίδρυνον χαρᾶς
με, και ἀπαθείας φέγγει.

Αῴγιον εὐρῶν ὁ ὑπεράγιός σε, Πα-
νάμωμε σκῆνωμα ἐν σοὶ ἐσκήνω-
σε, σάρκα ἀσπόρως ἀναλαβὼν βροτεί-
αν, και μετὰ τὸν τόκον, Παρθένον σε
τηρήσας.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**οὶ τῷ παντουργῷ ἐν τῇ καμίνῳ
» **Π**αῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες
» χορείαν ἔμελπον. Πάντα τὰ ἔργα
» τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, και ὑπερυψου-
» τε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὴ θ'. Ἡσαῖα χόρευε.

Τὸν Θεὸν ὃν ἔτεκες, ἀπορρήτως
Δέσποινα ἀγνή, ἰκέτευε ἐκτενῶς
ρύσασθαι ἡμᾶς, κινδύνων και θλίψεων,
και τῆς μελλούσης δίκης φοβεράς,
και τῆς λαμπρότητος, ἀξιῶσαι τῶν
ἀγίων αὐτοῦ.

Ιαμάτων ἄβυσσον, και χαρίτων πέ-
λαγος ἀγνή, ἐπέγνωμέν σε ἡμεῖς
οἱ ἁμαρτωλοί, διό σου δεόμεθα τῶν
δυσχερῶν πάντων ἐξελοῦ, τοὺς μεγα-
λύνοντας, και τιμώντάς σε Πανύ-
μνητε.

Ολοφυρομένην μου τὴν καρδίαν
πλήθει ὀδυνῶν, παράκλησις ἐμῇ
και καταφυγή, ταχὺ παρακάλεσον,

ἵνα καγὼ εὐφραναν βοῶ, αἰ παρακλή-
σεις σου, τὴν ψυχὴν μου πολυῦμνητε.

Υ᾽ πνηλὸς και ράθυμος, ἀνειμμένος
Δέσποινα τελῶν, ἐν ἔργοις τοῖς
σκοτεινοῖς πᾶσαν τὴν ζωὴν, ἀνήλωσα
φθάσας δέ, βίου δυσμᾶς τὴν ἀνατο-
λήν, σὲ τὴν ὀλόφωτον, ἰκετεύω κα-
ταυγάσαι με.

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ τὸν ἄμνὸν τοῦ Θεοῦ, ἀ-
περιγράπτως ἐν κοιλίᾳ βαστάσα-
σα, ἀνθρώπους τῆς πρὶν δουλείας, λύ-
σαντα μόνη ἀγνή, ἡ χαρὰν τῷ κόσμῳ
ἀνατείλασα· παστὰς φωτοφόρε, τῆς
ἀπορρήτου νυμφεύσεως, χαῖρε τὰ πά-
ντα, μυστικῶς ἀμαρύσσουσα, και φω-
τίζουσα, ὡς τὸ φῶς ἀπαστράψασα·
Πάναγνε τὸ ἀπρόσιτον, ἀνύμφευτε Δέ-
σποινα, χαῖρε ἀγία ἀγίων, χαῖρε πα-
γκόσμιον καύχημα· Θεοῦ χαῖρε Μῆ-
τηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέ-
γα ἔλεος.

Χαῖρε ἡ πανσθενῆς τῶν βροτῶν,
ἐλπίς και σκέπη και ἀπόρθητον
ἔρεισμα, και τεῖχος και σωτηρία, και
ἄρραγῆς προσφυγή, ἡ Θεὸν ἀνθρώποις
καταλλάξασα· ἀγνή τῇ ἀσπόρῳ, και
παραδόξῳ κυήσει σου, χαῖρε ἡ ρά-
βδος, Ἄαρὼν ἡ βλαστήσασα, ἀνθος
τίμιον τὸν τροφέα τῆς κτίσεως· χαῖρε
κράτος ἀνίκητον, ἀνάκτων Θεόνυμφε,
χαῖρε Μαρτύρων τὸ σθένος, χαῖρε φω-
τὸς οἰκητήριον· Θεοῦ χαῖρε Μῆτηρ,
τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα
ἔλεος.

Χαῖρε τοῦ ἀχωρήτου Θεοῦ, χώρα
και γῆ, ἣν Ἰωὴλ προεώρακεν,
ἀγία ἐν ἣ ἐπέβη, ὁ τοῦ παντὸς συνο-
χεύς, χαῖρε θεῖον τεῖχος, χαῖρε ἄμω-
με· ἐλπίς ἀκαταίσχυντε, και βεβαία

ἀντίληψις, τῶν δοξαζόντων καὶ ὑμνούντων Πανύμνητε, καὶ ζητούντων σε, ὀλοφύχως Θεόνυμφε· χαῖρε φυτουργὸν τέξασα, ἀγνεῖας Πανάχραντε, χαῖρε θεόγραφε τόμε, χαῖρε πηγὴ ἀγιάσματος· Θεοῦ χαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Πλήρωσον εὐφροσύνης ἀγνή, τοὺς εὐφημοῦντάς σε καὶ πόθῳ δοξάζοντας, καὶ σπεῦσον ἐλευθερῶσαι τῶν συνεχόντων δεινῶν, συμφορῶν καὶ θρήνων καὶ κακώσεων· ἐχθρῶν ἀλαζόνων, καὶ μαιφόνων Πανάμωμε, ἀπαγωγῆς τε, φυλακῆς καὶ στρεβλώσεως, συνοχῆς πικρᾶς καὶ δεινῆς κατακρίσεως· Δέσποινα κατοικτεῖρησον, ἡμᾶς κινδυνεύοντας, καὶ μὴ ἐάσης εἰς τέλος ἀλλὰ συνήθως ἐλέησον· ἐχθροὺς δὲ Παρθένε, τοὺς ἡμᾶς ἐκπολεμοῦντας συντόμως ὄλεσον.

Τῆ ΚΥΡΙΑΚῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος πλ. α'. Ἴππον καὶ ἀναβάτην.

Ψάλλειν ἀδιαλείπτως σοὶ χρεωστοῦμεν ἀγνή, καὶ τὴν σὴν προστασίαν, ἐπικαλεῖσθαι πάντοτε, ἦν πέμψαι σπλαγχνίσθητι, σοῖς ἰκέταις ὅπως, ἀπαλλαγῶμεν τοῦ πολεμήτορος.

Υᾶδωρ τῇ κεφαλῇ μου τίς δώσει Πάναγνε; εἰ μὴ σὺ τῶν βλεφάρων, ἀποκενώσης δάκρυα καὶ δώης μοι κλαύσασθαι, τὴν ψυχὴν μου ἦν περ, ἐξειργασάμην νεκρὰν τοῖς πταίσμασιν.

Λόγῳ τῶν ζῶων πάντων μόνος ἐγὼ τιμηθεῖς, τῇ προνοίᾳ τοῦ Κτίστου, ἀλόγως καθυπέκυφα Πανύμνητε πάθεσι, ψυχοφθόροις ὄθεν, ἐξωμοιώθην ἀλόγοις κτήνεσιν.

Κλιμαξ οὐρανομήκης τῶν ἀρετῶν ἡ ὁδός, ἀναφέρουσα λόγῳ, ψυχὰς πρὸς τὰ οὐράνια, ἧς θαίνειν με ποιήσον, τὰς βαθμίδας πράξει, καὶ θεωρίᾳ Θεοχαρίτωτε.

ᾠδὴ γ'. Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Σοφίας ἐνυποστάτου Μήτηρ γεγέννησαι, τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου Μαρία Ἀχραντε· ὄν περ ἐκδυσώπησον ἀγνή, ρανίδα θείου φόβου, ἐναποστάξαι τῇ καρδίᾳ μου, ὅπως ἐμπλησθῶ θείας γνώσεως.

Ψεκάδες τοῦ ὑετοῦ τὴν γῆν ἐκπιαίνουσι, καὶ καρπὸν βλαστάνειν ἀγνή παρέχουσιν· ὄμβροι δὲ δακρύων τὴν ψυχὴν, ἀρδεύουσιν ἐγὼ δέ, σκληρὰν καρδίαν καὶ ἀνάλητον, ἔχων οὐδαμῶς καταλύσομαι.

Αῦτως τοῖς νοεροῖς ὁ νοῦς συγγινόμενος, ὡς λιβάδας ἔλκει δακρύων χεύματα· ἐμοῦ Θεομήτορ δὲ ὁ νοῦς, τῇ γῇ προσηλωμένος, πολυσχιδεῖς ἐννοίας κέκτηται, καὶ ὡς τὸ εἰκὸς ἀπαμβλύνεται.

Τὸ μύρον τῆς ἀρετῆς ἐν εἶδει τέσσαροι, Θεομήτορ ἄριστα συσκευάζεται· φρονήσει δὲ ἀνδρεία ψυχικῇ, δικαιοσύνη θεία, καὶ σωφροσύνης καθαρότητι, τούτων δὲ ἐγὼ ἀπεστέρημαι.

ᾠδὴ δ'. Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Ραδίως πρὸς τὰ πάθη καθέλκομαι, σῆς βοηθείας γυμνωθεῖς, Παρθενομήτορ Θεόνυμφε, διὸ σπλαγχνίσθητι ρῦσαι, τοῦ βόθρου τῆς κα-

κῆς συνηθείας με.

Ξηρᾶναι τῆς σαρκὸς τὰ κινήματα, τῷ λογισμῷ με πρακτικῶς, Θεοκυῆτορ ἀξίωσον, καὶ τοῦ νοῦς τῆ κινήσει, τοῖς ἄνω διατρίβειν εὐόδωσον.

Υιοὶ Θεοῦ μεθέξει γεγονάμεν, ὅσοι ἐλάθομεν Χριστόν, ἐγὼ δὲ πάλιν ἀντέστραμμαι, διὰ κακίαν Παρθένε, υἱὸς τῆς ἀμαρτίας γενόμενος.

Οἶδόν τῆς σωτηρίας οὐχ εὔρηκα, τῆ ἀγνωσίᾳ τῆς ψυχῆς, ὁδὸν ζωῆς ἢ κυήσασα, Θεοκυῆτορ Μαρία, ὁδὸς μοι σωτηρίας γενήθητι.

Ῥδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Μόνην σε ἐπίσταμαι Θεογεννήτρια, ἀμαρτανόντων τὴν προστασίαν, καὶ πρὸς σὲ κατέφυγον, μὴ με ἀπορρίψης, τὸν ὑπὲρ πάντας πταίσαντα.

Ινα τὸ ἀνείκαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐν ἐμοὶ δείξης Παρθενομητορ, ἔχειρόν με κείμενον, καὶ τῆς ἀπαθείας, τὰς τρίβους καθυπόδειξον.

Τῶν παθῶν τὰ κύματα συνταρασσόμενα, ὑπὸ δαιμόνων σφοδρῶν πνευμάτων, ἀγνή συγκαλύπτουσι, τῆς ἐμῆς ἀθλίας ψυχῆς τὸ ἐφολκάδιον.

Ιλαρῶς μοι φάνηθι Θεογεννήτρια, ἐν τῇ ἐξόδῳ ἡνίκα μέλλῃ, ἢ ψυχῇ χωρίζεσθαι, τοῦ ἀθλίου σκήνους, καὶ σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου.

Ῥδὴ ς'. Μαινομένην κλύδωνι.

Πειρασμῶν νιφάδες μοι, ἐπελθοῦσαι Κόρη χαλεπαί, τῆς ψυχῆς κατέπτωσαν τὸ οἶκημα, διὸ θρηγῶν τῇ σκέπη τῇ σῆ προσέρχομαι.

Λογισμῶν ματαίων με, ψυχοφθῶρων λύτρωσαι ἀγνή, λογισμοὺς λαβεῖν δὲ τοὺς τῆς κρίσεως, καὶ τῆς

ἐκεῖ ἀξίωσον καταστάσεως.

Θεῖκῆς ἐξέπεσον, εὐφροσύνης Μητερ τοῦ Θεοῦ, καὶ θρηνεῖν ἀπάρχομαι ὁ ἀθλιος, εἴπως ἐκεῖ τῆς θρηνηφδίας ρυσθήσωμαι.

Ιαμάτων κρήνην σε, κεκτημένοι Δέσποινα ἀγνή, οἱ νοσοῦντες δίψει παραπτώσεως, προστρέχομεν καὶ σωτηρίαν λαμβάνομεν.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Πολυτρόπως Παρθένε Χριστόν παρῶργισα, διανοία καὶ λόγῳ ἔργοις καὶ πράξεσι, καὶ πτοοῦμαι τὸ ἐκεῖ φρικτὸν κριτήριον ἀλλὰ προφθάσασα ταχύ, ἐκλύτρωσαι με τῶν δεινῶν, τῇ μητρικῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ πρὸς Θεὸν παρρησίᾳ, τὸν σὸν ἰκέτην Θεογεννήτρια.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Τίς ἄλλος ἐξήμαρτεν, ὡς ἐγὼ Πανύμνητε; τὸν νοῦν κατηχρεῖωσα, τὴν σάρκα ἐμόλυνα, καὶ πάσας τὰς αἰσθήσεις, ἀπημαύρωσα ὁ τάλας.

Εμὲ τὸν πανάσωτον, ἐμὲ τὸν πανάθλιον, οἰκτείρησον Δέσποινα, καὶ δὸς μοι συγχώρησιν, τῶν πρῶην ἐγκλημάτων, ἵνα πόθῳ σὲ δοξάζω.

Ονείρων φαντάσμασιν, ἐχθρὸς Θεοῦμφευτε, πλανᾶν με ἐπιγεται πρὸς πτώσιν οἰήσεως, αὐτοῦ τῆς πανουργίας, Θεοτόκε λύτρωσαι με.

Ράβδῳ συμπαθείας σου, βακτηρίᾳ σκέπης σου, καὶ με παρακάλεσον, ἀγνή καὶ ἐλέῳ σου, τῆς θείας εὐσπλαγχνίας, λίπανον τὴν κεφαλὴν μου.

Ῥδὴ η'. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Χάριν εἰληφῶς υἰοθεσίας θείας, τῷ θείῳ βαπτίσματι ταύτην ἀ-

πώλεσα, πράξας ἀθέσμους, ἐν βίῳ ἀμαρτίας, ὅθεν δυσωπῶ σε Παρθένε οἰκτειρόν με.

Ρίζης ἀναιδοῦς τῆς φιλαυτίας κλάδοι, Παρθένε πεφύκασι κόρος καὶ ἄνεσις, ὅθεν ἐκφύει, ἐσμός παθῶν ποικίλων, σέ οὖν δυσωποῦμεν, τήν ρίζαν ξηρανθῆναι.

Αἶρω τήν φωνήν μετὰ κλαυθμοῦ σοι κράζων, οἶνον κατανούξεως, ἀγνή με πότισον, ἄρτον δακρύων, ἐνταῦθα ἔμπλησόν με, ἵνα μὴ ἐκεῖσε πεινάσω καὶ διψήσω.

Μόνος ἀποστάς τῆς θείας θεωρίας, κτηνώδης γεγένημαι καὶ τεθηρίωμαι, μόνη τὸν Κτίστην, ἀφράστως τετοκυῖα, λύτρωσαί με Κόρη τῆς ἐν φλογὶ γεέννης.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» Σοὶ τῷ παντουργῷ ἐν τῇ καμίνῳ
» Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες
» χορείαν ἔμελπον. Πάντα τὰ ἔργα
» τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἦσατα χόρευε.

Νοερὰν τήν αἴσθησιν, τῇ ψυχῇ μου δώρησαι ἀγνή, νεκρῶσαι τὰς ἀπρεπεῖς πρῶην ἡδονάς, ἃς τίκτειν εἰώθασιν, αἱ αἰσθήσεις αἱ σωματικάι, ὅπως γενήσωμαι, οἰκητήριον τοῦ Πνεύματος.

Οὐδαμῶς ἀνέλιπον, Θεομήτορ πράττων τὰ αἰσγρά, ἐκ θρέφους ἀναδειχθεὶς οἶκος τῶν παθῶν, κὰν νῦν ἐν τῷ γήρα μου, μεταγνῶναι δός μοι λογισμόν, ἵσως ἐκφύγοιμι, τὰς κολάσεις τὰς μενούσας με.

Κρημνῷ παραπτώσεων, ὀλισθήσας πέπτωκα δεινῶς, ἐξ ὕψους τῶν ἀρετῶν Δέσποινα ἀγνή, σὺ οὖν ἡ ἀ-

ντίληψις τῶν ἀσθενῶν καὶ ἀμαρτωλῶν, χεῖρά μοι πάρασχε, βοηθείας τῷ ἱκέτῃ σου.

Φοβεῖ με κριτήριον, Θεομήτορ τὸ Δεσποτικόν, καὶ δέδοικα ὡς πολλῶν ἔμπλεως κακῶν, πλὴν εἰς σέ κατέφυγον, καταφυγὴ τῶν ἀμαρτωλῶν, καὶ μὴ ἀπόση με, ἀλλὰ σῶσον τῷ ἐλέει σου.

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ φιλανθήης ἀνθηδῶν, ἡ τὸν λειμῶνα τῆς ζωῆς περιθέουσα, καὶ στέφος ἐκλεξαμένη τῆς παρθενίας λαμπρόν, τὸ φαιδρὸν τοῦ Κτίστου καταγώγιον· σκηνηὴ ἡ χωρήσασα, τὸν ἀχώρητον Κύριον, χαῖρε Παρθένε, δι' ἧς ἄδης νενέκρωται, καὶ ὁ θάνατος, κατηργήθη καὶ σέσωσται· πτώματος ὁ πρωτόπλαστος, δεινοῦ ἐξαισίου τε, χαῖρε σεμνὴ Παναγία, χαῖρε προπύργιον ἄσειστον· Θεοῦ χαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ὠραιοτάτη τρυγῶν, κεχρυσωμένη σωφροσύνη τὰς πτέρυγας, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας, ἡ νοητὴ πορφυρίς, χαῖρε θεία κλίμαξ, χαῖρε γέφυρα· ζωὴν πρὸς οὐράνιον, τοὺς θνητοὺς ἡ μετάγουσα, χαῖρε ἀνάκτων, πιστοτάτων κραταίωμα, καὶ ὀχύρωμα, καὶ διάδημα τίμιον· χαίροις ἡ παρθενίαν τε, λοχεῖα συζεύξασα, τῶν ἀσθενούντων τὸ ἄκος, ἐλλειπομένων τὸ πλήρωμα· Θεοῦ χαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις μετὰ Θεὸν ἡ Θεός, τὰ δευτερεῖα τῆς Τριάδος ἡ ἔχουσα, ἀμέσως ἡ δεχομένη τῶν ἐκ Θεοῦ δωρεῶν, τὸ πλήρωμα ὅλον καὶ εἰς ἅπα-

ντας· Ἀγγέλους ἀνθρώπους τε, τοῦτο διαπορθμεύουσα, τοῦ ἔμπυρινου, οὐρανοῦ τὸ τεράστιον, τηλεσκοπίον βουλῶν θείων θαυμάσιον· τέλος τὸ σκοπιμώτατον, καὶ ὕστατον Πάναγνε, δημιουργίας ἀπάσης, δι' ἣν ὁ κόσμος ἐγένετο· καὶ σοῦ τῆ γεννήσει, ἡ αἰώνιος τοῦ Κτίστου βουλή πεπλήρωται.

Μόνη τῶν θλιβομένων χαρά, πρόφθασον ρῦσαι καὶ ἐμὲ τὸν ἰκέτην σου, ἐκ πάντων τῶν συνεχόντων, πολυειδῶν πειρασμῶν, φλογοφόρων νόσων καὶ κακώσεων· ἐχθρῶν ἐκζητούντων, καταπιεῖν με τὸν δειλαιον, λύπης ἀπάσης, καὶ δαιμόνων σκαιότητος, ἀθυμίας τε, καὶ δεινῆς κατακρίσεως· μὴ δὴ οὖν παραδώης με, μέχρι τέλους ταῖς θλίψεσι, μὴ με θυθὸς τῆς κακίας, κατακαλύψῃ τὸν ἄθλιον· εἰς σὲ γὰρ μου πάσας, τὰς ἐλπίδας ἀνεθέμην Θεοχαρίτωμε.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα τοῦ ἁγίου Μάρκου Ἐφέσου τοῦ καὶ Εὐγενικοῦ.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος πλ. α'. Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Γόνυ σοι κάμπτω Δέσποινα ὁ ταλαίπωρος, καὶ τὴν σὴν νῦν αἰτοῦμαι, θεῖαν ἀντίληψιν, λύσον τὴν ὀδύνην τῆς ψυχῆς, σκέδασόν μου τὰ νέφη, τῆς ἀθυμίας μου ταῖς πρεσβεῖαις σου.

Ρύπων τῶν ἐκ παθῶν μου τὸ διαυγές τῆς ψυχῆς, Θεοτόκε Παρθένε, τηροῦσα ἀνεπίμικτον καθαρῶς με ποίησον, φωτὶ θείῳ Ἀχραντε, ἀτενί-

ζειν τὸν σὲ δοξάζοντα.

Σὺ τὰς ἐπαναστάσεις τὰς καθ' ἡμῶν τῶν ἐχθρῶν, κραταιᾶ σου δυνάμει, τροπωσαμένη Δέσποινα θαθεῖαν τῆ ποίμνη σου, τὴν εἰρήνην δώρησαι, ὡς τῆς θείας εἰρήνης πρόξενος.

Οπλάσας κατὰ μόνας Θεὸς καρδίας βροτῶν, τὰς ὀδύνας γινώσκων, καὶ πάθη τῶν ψυχῶν ἡμῶν κατάλληλον δέδωκεν, ἰατρῆον Ἀχραντε, σὲ ἐν νόσοις ἡμῖν καὶ θλίψεσιν.

ᾠδὴ γ'. Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Οπόκος τοῦ ὕετοῦ τοῦ θείου Πανάχραντε, τὴν ἐξηραμένην ψυχὴν μου πάθει, καὶ τῆ ἐκπυρώσει τῶν κακῶν, ἄρδευσον Θεοτόκε, τῆ ἐπισκέψει σου ὡς ἐλύσασα, τῆς ζωῆς τὸ ὕδωρ Χριστὸν τὸν Κύριον.

Ωράθη μετὰ σαρκὸς ὁ πρὶν ἀθεώρητος, διὰ σοῦ Παρθένε Λόγος καὶ Κύριος, ἵνα πρὸς ἀόρατον ἡμᾶς, καὶ θεῖαν μεταστήσῃ, δόξαν καὶ λῆξιν τὴν αἰώνιον, τοὺς ὡς Θεοτόκον ὑμνοῦντάς σε.

Ιλύος φθοροποιῶν παθῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, ταῖς πρὸς τὸν Υἱόν σου ἀγνή δεήσεσι, δίδου θεματίζεῖν καθαρῶς τῆς μετανόιας τρίβους, τὰς εἰσαγούσας Θεονύμφευτε, πρὸς τὴν αἰώνιαν κατάπαυσιν.

Σαρκοῦται ἐκ τῶν σεπτῶν Παρθένε αἱμάτων σου, ὁ δι' εὐσπλαγχνίαν βροτὸς γενόμενος, τοῦτον ἐκδυσώπει ὡς Υἱόν, τῆς ἀνω βασιλείας, καταξιῶσαί με Πανάμωμε, τὸν εἰλικρινῶς σε δοξάζοντα.

ᾠδὴ δ'. Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου.

Ως κόρην ὀφθαλμοῦ με τῆ σκέπη σου, φύλαξον δέομαι ἀγνή καὶ τῆ σκιᾶ τῶν πτερυγῶν σου, περίθαλ-

φόν με καὶ ρῦσαι, δαιμόνων πονηρίας καὶ σῶσόν με.

Πόμα με κατανύξεως πότισον, Θεογεννήτορ **Μαριάμ**, καὶ δάκρυά με ἀξίωσον, ἀπὸ καρδίας προσφέρειν, σβεστήρια φλογὸς τῆς μενούσης με.

Ο φόβος τυραννεῖ με τῆς κρίσεως, καὶ ἡ ἀπόφασις Θεοῦ, πρόφθασον σύ μοι παράστηθι, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς δίκης, καὶ λύτρωσαι **Μαρία** Θεόθυμφε.

Ως πάντων ποιημάτων κυήσασα, Δημιουργὸν **Μήτηρ Θεοῦ**, ἰσχύεις πάντα καὶ δύνασαι, διὸ κολάσεως ρῦσαι, καὶ πάσης ἐπηρείας τοὺς δούλους σου.

Ῥδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Ρυπωθεῖσαν πάθει ψυχὴν μου **Πάναγνε**, καὶ τὴν καρδίαν τῇ ρυπτικῇ σου, εὐσπλαγχνίᾳ κάθαρον, καὶ ναὸν τοῦ θείου, Πνεύματος ἀποτελέσον.

Γέγονεν ὁ τόκος σου Θεοχαρίτῳτε, τοῖς καταδίκης δικαιοσύνη, τοῖς νοσοῦσιν ἱάμα, καὶ τοῖς θλιβομένοις, χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις.

Τὸν αὐτοκατάκριτον καὶ ἀδιόρθωτον, **Χριστέ** μου σῶσον ταῖς τῆς **Μητρός** σου, ἱκεσίαις ἴνα σου, τὴν πολλὴν δοξάζω, καὶ ἄμετρον συμπάθειαν.

Νέφη διασκέδασον ἀγνή τῶν θλίψεων, ἐκ τῆς ψυχῆς μου καὶ τῆς χαρᾶς με, ταῖς ἀκτίσι φαίδρυνον, ἢ τὸ φῶς τεκοῦσα, τὸ θεῖον καὶ ἀνέσπερον.

Ῥδὴ ς'. Μαινομένην κλύδωνι.

Εκ χοδὸς ὁ πλάσας με, κατ' εἰκόνα Δέσποτα τὴν σὴν, καὶ υἱοθεσίας σου φιλάνθρωπε, ἀξιώσας συντή-

ρησόν με ὡς εὐσπλαγχνος.

Τοῖς ἀμέτροις πταίσμασι, καταλήλως θέβλημαι ἀγνή, τῶν κακούντων θλίψεσι παράσχου μοι, τὸν ἱλασμόν καὶ λυπηρῶν ἀπολύτρωσιν.

Ταῖς πρεσβείαις πλήρωσον, τοὺς σοὺς δούλους δόξης θεϊκῆς, καὶ φωτὸς ἀρρήτου καταξίωσον, σοὺς ὑμνητὰς Θεοχαρίτῳτε Δέσποινα.

Καταδίκης ρῦσαί με, αἰωνίου Δέσποινα ἀγνή, καὶ χαρᾶς τῆς θείας καταξίωσον, καὶ τῆς τρυφῆς τοῦ Παραδείσου πρεσβείαις σου.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Χαῖρε κλίμαξ Κυρίου ἡ θεοστήρικτος, χαῖρε γέφυρα θεία θεοπαράδεκτος, χαῖρε προσφύγιον πιστῶν καὶ ἱλαστήριον ἡ προσάγουσα ἡμᾶς, πρὸς τὸν Ἰεὸν σου καὶ Θεόν, τοὺς πάντοτε τῇ σῇ σκέπῃ προστρέχοντας Θεοτόκε, ὡς εἰς λιμένα γαληνότατον.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Νεῦσον παρακλήσεσι, νῦν τῶν προστρέχόντων σοι, καὶ ταύτας προσάγαγε Θεῷ πανοικτίρμονι καὶ πλήρου τὰς αἰτήσεις, πολυῦμνητε **Μαρία**.

Υπνον ἀποτίναξον, τὸν τῆς ραθυμίας μου, καὶ φώτισον δέομαι, σεμνὴ τὰς αἰσθήσεις μου ἔγρήγορσιν διδοῦσα, καὶ μετάνοιαν ἀξίαν.

Ιλέων γενέσθαι μοι, σὺ τὸν εὐδιάλλακτον, **Παρθένε** δυσώπησον, καὶ σῶσαί με φάλλοντα ψυχῇ συντετριμμένη, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Χρόνῳ σου τὸ ἔλεος, οὐ συμπεριγράφεται, αἶψι γὰρ **Πανάχραντε**, οἰκτεῖρεις τοὺς δούλους σου, καὶ νέ-

μεις τοῖς αἰτοῦσι, τὴν ἀνέκλειπτόν σου χάριν.

Ῥδὴ η'. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Δόξη θεϊκῆ ἢ λαμπρυνθεῖσα μόνη, ὡς Μήτηρ ὑπάρχουσα τοῦ σὲ δοξάσαντος· δόξης τῆς ἄνω τυχεῖν μεθείας Κόρη, αἰτησαι τὸν μόνον, αἰετι δεδοξασμένον.

Οἴλη ἐκλεκτὴ λελαμπρυσμένη πέλει, ὄλη μόνη πάναγνος σεμνὴ καὶ ἄσπιλος· ὄθεν βοῶ σοι φιλάγαθε Παρθένε, κάθαρόν με ρύπου, παντὸς ταῖς σαῖς πρεσβείαις.

Δίδου ἰλασμόν Θεογεννητορ Κόρη, καὶ βίου διόρθωσιν τοῖς σοὶ προστρέχουσιν· ὅπως ἀπαύστως ὑμνωμέν σε Παρθένε, καὶ ὑπερυψώμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υπὲρ φαεινᾶς καὶ τηλαυγεῖς ἀκτῖνας, τοῦ ἡλίου Δέσποινα ἢ προστασία σου· πᾶσιν ἀπλοῦσα ἀκτῖνας τῶν θαυμάτων, λύει τὴν ὀμίχλην, παθῶν καὶ νοσημάτων.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» Σοὶ τῷ παντουργῷ ἐν τῇ καμίνῳ
» Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες
» χορείαν ἔμελλον. Πάντα τὰ ἔργα
» τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἑσαῖα χόρευε.

Δονουμένους θλίψεις, καὶ τῷ πλήθει τῶν ἀνιάρων, ἐδραίωσον ἡμᾶς θεῖα σου ροπῇ, Μαρία Θεόνυμφε, ἐν τῇ στερρᾷ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἐλπίδος σου, πέτρα ἵνα σε δοξάζωμεν.

Υπερήρθη Ἄχραντε, τὸ φορτίον τῶν λυπηρῶν, δυνάμεως τῆς ἐμῆς, καὶ πρὸς ἀχανές, τὸ τῆς ἀπογνώσεως καθέλκει με θάραθρον ἀφοῦ,

ρῦσαι με Δέσποινα, τοῦ ἀπαύστως μεγαλύνειν σε.

Φωτοφόρον ὄχημα, ἀνεδείχθης τοῦ Ἐμμανουήλ, φωτίζουσα τοὺς πιστούς, Δέσποινα ἀγνή, διό με καταύγασον, ραθυμίας σκότει τὴν ψυχὴν, νῦν καλυπτόμενον; καὶ τοῖς πταίσμασιν ὀλλύμενον.

Σὺ προστάτις πέφυκας, τῆς ψυχῆς μου πάνσεμνε ἀγνή, ἐν σοὶ γὰρ τῶν δυσμενῶν, θραύω τὴν ἰσχύν, καὶ σοῦ ἀπηώρησα, τὰς αἰσθήσεις πάσας καὶ τὸν νοῦν, σῶσόν με σῶσόν με, ἵνα πόθῳ μεγαλύνω σε.

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις περιστερὰ λογικῆ, κατακλυσμοῦ τοῦ νοητοῦ παῦλαν φέρουσα, καὶ ρύπον τῆς ἀμαρτίας πλύνασα μόνη ἀγνή, τὸ θερμὸν τοῦ κόσμου ἰλαστήριον· ἐλπὶς ἀκαταίσχυντε, καὶ βεβαία ἀντίληψις, τῶν σὲ τιμώντων, καὶ ὑμνούντων ἐκ πίστεως, καὶ τὴν θεῖαν σου ἐκζητούντων βοήθειαν· χαῖρε ἄνω δυνάμεων, παμπόθητον ἄκουσμα, χαῖρε δαιμόνων ἢ πτώσις, χαῖρε βροτῶν ἢ ἀνόρθωσις· Χριστοῦ χαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ἢ φεραυγῆς χελιδῶν, ἢ ἐκ χειμῶνος, νοητοῦ ἕαρ φέρουσα, καὶ ζάλην τῆς ἀμαρτίας, παύσασα μόνη σεμνὴ, χαῖρε θεῖα σκέπη, χαῖρε τράπεζα· ἐν σοὶ τὸν οὐράνιον, τῆς ζωῆς ἄρτον ἔχουσα, οὐ οἱ τρυφῶντες, οὐ δεδοίκασι θάνατον, οὐδὲ θνήσκουσιν ἀλλὰ ζῶσιν ὡς ἔφησεν· Ἄχραντε παντευλόγητε, ὁ πλάστης τῆς φύσεως, οὐ καὶ ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους, ἐμφορηθῆναι ἀξίωσον· τυχεῖν τε Παρθένε, τῆς ἀλήκτου καὶ ἀφθάρτου

μακαριότητος.

Χαίροις Παρθενομήτορ ἀγνή, ἡ ἀπλουστάτη καὶ ἀμίαντος δάμαλις, τὸν μόσχον ἢ τετοκυῖα, τὸν μυστικὸν τοῦ Θεοῦ, ἀμνάς καθαρὰ τε καὶ πανάσπιλος· δορκὰς ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἀρωμάτων ἢ βόσκουσα, καὶ νεμωμένη ἐν τοῖς κρίνοις αἰέποτε, θείαις χάρισι, καὶ τρυφαῖς ταῖς τοῦ Πνεύματος. Ἐλαφος ἢ ταχύδρομος, τοὺς ὄφεις ἢ κτείνουσα, τοὺς νοητοὺς καὶ σῶν δούλων, πόρρωθεν τούτους ἐλάυνουσα, Χριστοῦ χαίρει Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Παῦσον τὴν κατ' ἐμοῦ τῶν δεινῶν, κυμαινομένην θεοδόξαστε θάλασσαν, ἀπάντων κραταιοτάτη, καταφυγὴ τῶν πιστῶν, καὶ πρὸς θεῖον ὄρμον καθοδήγησον· ἀγνή τὸν ταλαίπωρον, καὶ πανάθλιον δοῦλόν σου, ἤδη πρὸς χάος, ἀπωλείας ἐγγίσαντα, καὶ πρὸς πέταυρον ἀπογνώσεως φθάσαντα· Δέσποινα μὴ παρίδῃς με, κακῶς κινδυνεύοντα, καὶ ὀλοφύχως ζητοῦντα, τὴν σὴν ταχεῖαν βοήθειαν· εἰς σὲ γὰρ μου πᾶσαν, προσδοκίαν ἀνεθέμην Θεομακάριστε.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα τοῦ ἁγίου Θεοφάνους Νικαίας, τοῦ καὶ Γραπτοῦ. Ὡς ὁρᾶται ἐν τοῖς ὑστέροις Θεοτοκίαις.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος πλ. α'. Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Υπερευλογημένη Μαρία Πάναγνε, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, οἷα Θεοῦ Μητέρα σε ὑμνοῦντας διάσωσον· ἐκ

παθῶν καὶ θλίψεων, καὶ πταισμάτων ταῖς ἰκεσίαις σου.

Πίστις ἠγείσθω μόνη καὶ μὴ ἀπόδειξις, τῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμάτων σου, Θεοσύμφευτε τὸν γὰρ ἀκατάληπτον· ὑπὲρ φύσιν τέτοκας, ἐνδυσάμενον τὸ ἀνθρώπινον.

Οῖλος ἐπιθυμία καὶ ἄχραντος γλυκασμός, ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς σου, τῶν ἀγαθῶν τὸ πλήρωμα ὑπάρχει Πανάμωμε· ὃν δυσώπει ρύσασθαι, θλίψεως τοὺς τιμῶντάς σε.

Θαῦμα ἐν σοὶ τελεῖται Παρθένε ὄντως φρικτόν, ὅτι ἐν τῇ γαστρὶ σου, τὸν μηδαμοῦ χωρούμενον ἐγκύμονα ἔσχηκας· καὶ ἀφράστως τέτοκας, ἀειπάρθενος διαμείνασα.

ᾠδὴ γ'. Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Οπάλαι ἐξ οὐδενὸς ποιήσας τὰ σύμπαντα, ἐκ τῆς σῆς ἀγίας γαστρὸς προέρχεται, ἄνθρωπος γενόμενος ἀγνή ὑπὸ φιλανθρωπίας· διαφερόντως ὁ φιλάνθρωπος, ἵνα τοὺς ἀνθρώπους λυτρώσῃται.

Ἰδοὺ σὺ ὑπὲρ πάσας ἀγνή κεχαρίτωσαι, ὑπερέβῃς πάσας τῇ ἀγιότητι, πάντων ὑπερῆρας καὶ πασῶν, ὠφθῆς ὑψηλοτέρα· τῶν νοερῶν σαφῶς δυνάμεων, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ χρηματίσασα.

Παρθένε τὸ καθαρὸν τοῦ Λόγου παλάτιον, τὴν ψυχὴν μου δεῖξον οἶκον τοῦ Πνεύματος, ὕδατος πηγὴ ζωαρχικοῦ, πότισόν με τῇ καύσει· τῆς ἁμαρτίας ἐκτηκόμενον, ὅπως κατὰ χρέος δοξάζω σε.

Εκτός σου μετὰ Θεὸν προστάτην οὐ κέκτημαι, ἐκ τῶν ἀναγκῶν με αἰεὶ ἐξαίρουσαν, Δέσποινα πανύμνητε σεμνή, Μαρία Θεοτόκε· μὴ με παρί-

δης ἀπολλύμενον, καὶ ταῖς ἀμαρτίαις σκοτούμενον.

Ῥδὴ δ'. Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Υφάνασα ἱστὸν ἐξ αἱμάτων σου, παρθενικῶν τῷ οὐρανόν, νεφέλαις Κόρη ἐνδύονται· καταστολὴν ἀφθαρσίας, ἀπάτη γυμνωθέντα με ἐνδυσον.

Η μήτρα σου παλάτιον ἅγιον, τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ, ἀνερμηνεύτως γεγένηται· ἐν ᾧ οἰκήσας Παρθένε, ναοὺς ἡμᾶς αὐτοῦ ἀπειργάσατο.

Αφράστως συλλαβοῦσα Πανάμωμε, τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν, δυσώπει σῶσαι κινδύνων ἀπαντας· καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν, βραβεῦσαι τοῖς ὑμνοῦσί σε Δέσποινα.

Οἰκτείρησον οἰκτίρμων ὑπάρχουσα, τὴν παναθλίαν μου ψυχὴν, Θεογεννητὸρ πανάμωμε· τὴν ἐκ παθῶν καὶ πταισμάτων, δεινῶς ἀμαυρωθεῖσαν καὶ στένουσαν.

Ῥδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Συμφορῶν τῷ κλύδωνι νῦν με ποντούμενον, πρὸς τὸν λιμένα τῆς σῆς γαλήνης, Παναγία ἴθουνον, ἢ τὸν κυβερνήτην, τῆς ἀπαθείας τέξασα.

Νοῦς οὐδὲ οὐράνιος ὄντως δυνήσεται, σὲ Θεομήτορ ὑμνεῖν ἀξίως, τὸν γὰρ Κτίστην τέτοκας, τὸν ταῖς οὐρανίαις, ὑμνούμενον δυνάμεσιν.

Νέον ἀπεκύησας ὡς βρέφος Ἄχραντε, τὸν πρὸ αἰώνων Πατὴρ ἀχρόνου, ἀχρόνως ἐκλάψαντα, ὃν ὑπὲρ τοῦ κόσμου, δυσώπει Θεονύμφευτε.

Φώτισον τὰ ὄμματα τῆς διανοίας μου, χρυσῇ λυχνία φωτὸς τοῦ θείου, καὶ παθῶν διάλυσον, τὸ ζοφῶδες Κόρη, καὶ ὄλον με ἐκλάμπруνον.

Ῥδὴ ς'. Μαινομένην κλύδωνι.

Παναγία Δέσποινα, Θεομήτορ ῥυσαί με φθορᾶς, καὶ παθῶν τὸν τάραχον κατεύνασον, ἢ τὴν πηγὴν τῆς ἀπαθείας κυήσασα.

Υπὲρ νοῦν τὸν ἄχρονον, ὑπὲρ λόγον τὸν Δημιουργόν, Παναγία τέτοκας λυτρούμενον, πάσης φθορᾶς τοὺς Θεοτόκον ὑμνοῦντάς σε.

Ο Πατρὶ συνάναρχος, Υἱὸς Κόρη κόλπους πατρικούς, μὴ λιπῶν ἠύλισθη ἐν τοῖς κόλποις σου, καὶ Ἄβραάμ τοὺς κόλπους ἡμῖν ἠνέωξεν.

Απειράνδρως τέτοκας, Θεοτόκε τὸν Ἐμμανουήλ, τὴν ἡμῶν ταπεινώσιν οἰκτείραντα, ὅθεν αἰεὶ χρεωστικῶς σε δοξάζομεν.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Η τὸ ἄνθος τὸ θεῖον ρίζα βλαστήσασα, κιθωτὲ καὶ λυχνία καὶ στάμνε πάγχρυσε, ἁγία τράπεζα ζωῆς τὸν ἄρτον φέρουσα· ὡς Υἱόν σου καὶ Θεόν, ἐκδυσώπησον αὐτόν, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις καὶ πᾶσι, τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἁγίοις, τοῦ ἐλεῆσαι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ο ὑπερυψούμενος σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Υἱὸς ἐκλεξάμενος, σὲ λίαν ἠγάπησεν· ἀγνή πρὸς κατοικίαν, ἑαυτοῦ εὐλογημένη.

Πύλην ἀδιόδευτον, ὁ Προφήτης βλέπει σε, Μαρία Πανάχραντε, ἦν μόνος διώδευσεν· ᾧ πάντες μελωδοῦμεν, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Στόματι καὶ γνώμῃ σε, Θεοτόκον Πάναγνε, κηρύττω γηθόμενος, Θεὸν γὰρ γεγέννηκας· ᾧ πάντες μελωδοῦμεν, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νύμφη Θεοῦ πέφυκας, Ἀποστόλων καύχημα, Μαρτύρων στεφάνωμα δόξων ἀγλάισμα, χαρὰ δὲ τῶν βούωντων, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Σοὶ τῇ τοῦ παντὸς τὸν ποιητὴν τεκούσῃ, ὁποῖον Πανύμνητε τὸν ὕμνον ἄσωμεν; σὲ γὰρ ὕμνοῦσιν Ἄγγελοι στρατηγίαι, καὶ δοξολογοῦσι βροτῶν χοροστασίαι.

Κλίμαξ νοητὴ δι' ἧς Θεὸς κατέβη, μετάγουσα γέφυρα γηίνους ἀνωθι, θαῦμα ἀγγέλων δαιμόνων τραῦμα μέγα, ἴαμα πιστῶν τε, ὑπάρχεις Θεοτόκε.

Πῶς παρθενικῆς μὴ ἐκπεσοῦσα δόξης, μητρώαν ἐπλούτισας τιμὴν ἀνύμφευτε; οἶδεν ὁ ταῦτα σοφῶς τερατουργήσας, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ηνοῖξα καὶ γὼ τετολμηκῶς ἐκ πόθου, πρὸς ὕμνον Πανύμνητε, τὸν σὸν τὸ στόμα μου, ὅθεν πλησθῆναι, σοφίας δυσωπῶ σε, καὶ ἐλκῦσαι Πνεῦμα συνέσεως Μαρία.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**οὶ τῷ παντουργῷ ἐν τῇ καμίνῳ
 » **Π**αῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες
 » χορείαν ἔμελπον. Πάντα τὰ ἔργα
 » τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε
 » εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Θεομήτορ Πάναγνε, προστασία τῶν χριστιανῶν, περίσωζε σὸν λαὸν πάσης ἀπειλῆς, καὶ πάσης ἀλώσεως βαρβαρικῆς, ὀργῆς καὶ θυμοῦ πάσης κακώσεως, καὶ ἐκ πάσης κατακρίσεως.

Εὐλαθῶς σοὶ ἄδομεν, ἐγκωμίων ἔσματα ἀγνή, λυτρούμενοι αἰεὶ νό-

σων χαλεπῶν, σαῖς θείαις πρεσβείαις σου, διὸ καὶ νῦν κράζομεν πιστῶς ἴασαι Δέσποινα, τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ σώματα.

Παναγία Δέσποινα, ἐκδυσώπει τὴν προσκυνητὴν, Τριάδα ἧς ἀπαθῶς τὸν ἕνα σαρκί, ἡμῖν ἀπεγέννησας εἰρηνεῦσαι τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς, λύσιν πταισμάτων τε, τοῖς ὕμνοῦσί σε δωρήσασθαι.

Σῶν προσφύγων Πάναγνε, μὴ ἀπόσῃ νῦν τὸν στεναγμὸν, ἀλλ' ἐπίδε ἡμῶν ἐν τοῖς θλιβεροῖς, τὸ πένθος μετάβαλε εἰς χαρμονὴν καὶ τὸ κατηφές, εἰς ἀγαλλίαισιν, τῶν ἐν ὕμνοις γεραιρόντων σε.

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ νοητὴ κιβωτός, δι' ἧς βροτοὶ κατακλυσμοῦ ἐλυτρώθημεν, καὶ ζάλης τῆς ἁμαρτίας, Θεογεννητὸρ ἀγνή, τὸ λαμπρὸν τοῦ κόσμου ἐγκαλλώπισμα· σεμνὴ καὶ τῆς πίστεως, τὸ στερρότατον ἔγερμα, χαῖρε λυχνία, φωταυγῆς καὶ ὑπέρλαμπρος, ἡ τὸ ἄστεκτον ἐν κοιλίσῃ σου ἄμωμε· φῶς τὸ πανυπερούσιον, ἀσπόρως βαστάσασα, χαῖρε κατάρας ἡ λύσις καὶ εὐλογίας ἀντίδοσις· Χριστοῦ χαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ἡ μαργαρίτην Χριστόν, ἐξ ἀστραπῆς τῆς θειοτάτης κυήσασα, τοὺς σκότει τῆς ἀγνωσίας, καὶ τοὺς ἐν βάθει δεινῶν, συσχεθέντας μόνη ὀδηγήσασα· πρὸς φῶς τὸ τῆς γνώσεως, ὑπερύμνητε Δέσποινα, χαῖρε νεφέλη φωταυγῆς καὶ ὑπέρλαμπρε, χαῖρε καύχημα Ἀποστόλων καὶ κήρυγμα· θέαμα περιβόητον, ἐξαισίον ἄκουσμα, χαῖρε δοχεῖον τοῦ Κτίστου

καὶ καθαρὸν ἐνδιαίτημα· Θεοῦ ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ἀνατολὴ νοητῆ, ἡ ἐκ λαγόνων τὸν Χριστὸν ἀνατείλασα, πληροῦντα τὴν οἰκουμένην, φωτὸς ἀρρήτου ἀγνῆ, τὸ τῶν ἀσωμάτων ἀγαλλίαμα· ἀμνὸν Θεοῦ αἴροντα, ἀμαρτίας ἡ τέξασα, παντὸς τοῦ κόσμου, τὸν τροφέα καὶ πρύτανιν, ἡ θηλάσασα καὶ ἀγκάλαις κρατήσασα· μόνη ἡ ἀδιάφθορος, ἀγνῆ καὶ ἀμόλυντος, χαίρει ἀγία ἀγίων τὸν ὑπεράγιον Κύριον· αἰεὶ δυσωπούσα, μὴ ἐλλίπτῃς Θεοτόκε ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Στρέψον τὸν κοπετὸν εἰς χαρὰν, εἰς εὐθυμίαν δὲ τὸ πένθος μεταβάλε, τὸν θρηῆνον εἰς εὐφροσύνην, καὶ ἀγαλλίασιν νῦν, Θεοτόκε μόνη παντευλόγητε· καὶ γὰρ ἐπληθύνθησαν, οἱ μισοῦντες τὸν δοῦλόν σου, καὶ ἐκζητοῦσι, τὴν ψυχὴν ἀπολέσαι μου, ἀναιδεῖς ὄντες αἰμοβόροι καὶ δόλιοι· μάτην κατεπαιρόμενοι, δεινῶς ὠρυόμενοι, κύνες καθάπερ λυσοῶντες, ὧν τῆς κακίας με λύτρωσαι· ζωὴν δωρουμένη, εὐφροσύνην σωτηρίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Μητροφάνους Σμύρνης, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Πέμπτος Κανὼν σοι Μητροφάνους, Παρθένε.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος πλ. α'. Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Πᾶσαι σε τῶν ἀνθρώπων γεραίρουσι γενεαί, καθὼς πάλαι Παρθένε,

νε, προφητικῶς προεῖρηκας, καὶ μετὸν πρόσδεξαι· μελωδὸν σου Δέσποινα, καὶ καταύγασον καὶ συνέτισον.

Εἴθραυσας τοῦ θανάτου τὸ κέντρον τὴν κοσμικὴν, ἀμαρτίαν Παρθένε, τὴν ἀληθῆ γεννήσασα ζωὴν δι' ἧς ἀμβλυον· τῶν παθῶν μου Δέσποινα, τὰ δξύτονα θέλη τάχιον.

Μόνη πεποικιλμένη παρθενικοῖς κροσσωτοῖς, ἐξ αἰῶνος φανεῖσα, τὸ τῆς συκῆς ἱμάτιον Ἀδὰμ σὺ διέρρηξας· διὸ νῦν με ἔνδυσον, σωφροσύνης στολὴν πρεσβεῖαις σου.

Πλοῦτον καὶ θείαν δόξαν ἐκτήσαντο μὲν πολλαί, θυγατέρες προδήλως, ἀλλ' ἀσυγκρίτως Δέσποινα, σὺ πάσας ὑπέρκεισαι· διὸ νῦν με πλούτισον, οὐρανίαις καὶ θείαις χάρισιν.

ᾠδὴ γ'. Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Τὸ βάθος καὶ τὸ ὕψος ἐν σοὶ διεγνώσθησαν, τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας Μαρία Πάναγνε, τῆς ἀκαταλήπτως ἐκ τῆς σῆς μήτρας γεγεννημένης· δι' ἧς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου, ρῦσαι σοφισμάτων τοῦ ὄφους.

Οἴπρῳ πτερωτὰ καὶ νικητὰ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὐσιώσας λόγῳ μὴ προϋπάρχοντα, σὺ ἐκ τῶν αἱμάτων τῆς ἀγνῆς, αὔθις Χριστὲ Παρθένου· τὸ τῆς Θεότητος σαρκίον σου, ἔνδυμα φρικτῶς κατεσκεύασας.

Σὺ μόνη χωνευτήριον ὄφθῃς τῆς φύσεως, ἐν ᾧ πῦρ τὸ θεῖον ἀφλέκτως Ἀχραντε, ταύτην ἀνεχώνευσε σαφῶς, σὺ οὖν ἀμαρτημάτων· καὶ τῶν παθῶν μου ρύπον χώνευσον, καὶ ταῖς σαῖς πρεσβεῖαις σου λάμπρυνον.

Κρατῆρα τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τοῦ ποτιζομένου σαφῶς εἰς ἄφεισιν, τῶν ἀμαρτημάτων

τοῖς πιστοῖς, σὲ Πάναγνε γινώσκων·
καθικετεύω συγχωρήσεως, νέκταρ τὴν
καρδίαν μου πότισον.

ᾠδὴ δ'. Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Ανῆροτος σὺ πέφηνας ἄρουρα, τὸν
μὴ σπαρέντα θεϊκόν, ἀναβλαστή-
σασα ἄσταχυν· διὸ πεινῶντά με θρέ-
φον, ταῖς θείαις δωρεαῖς σου καὶ χά-
ρισι.

Νοσοῦντά με πρὸς θάνατον Δέ-
σποινα, τὸν τῆς ψυχῆς καὶ τῶν
παθῶν, τῷ πυρετῷ συνεχόμενον· τῶν
πρεσβειῶν σου τὸ ὕδωρ, ποτίσασα συ-
ντόμως ἀνάστησον.

Ως οὔσα τοῦ Θεοῦ πόλις ἔμφυχος,
ἦν ποταμοῦ τοῦ νοητοῦ, εὐφραί-
νουσι τὰ ὄρμηματα· τῶν πρεσβειῶν
σου τῷ πύργῳ, ψυχῆς μου τὴν οἰκίαν
ὀχύρωσον.

Νεφέλην σε γινώσκων τὴν ράνα-
σαν, δικαιοσύνην ἀληθῆ, λιτάζω
Πάναγνε Δέσποινα· τῶν ἀδικούντων
με πάντων, λυτρώσασθαι τὸν δοῦλόν
σου τάχιον.

ᾠδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Σάλον καὶ τὸν κλύδωνα Μαρία Δέ-
σποινα, τῆς ἀμαρτίας καὶ τῶν
παθῶν μου, παντελῶς κατεύνασον, ἢ
τῆς ἀπαθείας κυήσασα τὸν αἴτιον.

Οἶστος ὃν ἄνωθεν Χριστὸς ἐξέ-
φανε, τῆς εὐπρεπειᾶς στολὴν
τῆς θείας, ἀρετῶν ἐνδύματι, τὴν γε-
γυμνωμένην, ἀγνή ψυχὴν μου στό-
λισον.

Ιλασμόν μοι δώρησαι ταῖς σαῖς δεή-
σεσιν, ἀμαρτημάτων ἀγνή Παρθέ-
νε, ἢ τὸ ἱλαστήριον, τὸ θεῖον τεκοῦ-
σα, Χριστὸν ἡμῖν τὸν Κύριον.

Μώλωπας καὶ τραύματα καὶ ση-
πεδόνας μου, τῆς ἀμαρτίας τῆ

χειρουργία πρεσβειῶν ἀφάνισον, καὶ
ρῶσιν Παρθένε, τῷ δούλῳ σου πρυτά-
νευσον.

ᾠδὴ ς'. Μαινομένην κλύδωνι.

Η τὸ φῶς κυήσασα, τῶν φωστή-
ρων τὸ ποιητικόν, τὴν ψυχὴν
μου φώτισον καὶ λύτρωσαι, τῆς τῶν
παθῶν ὀλόφωτε νῦν ζοφώσεως.

Τὸν Μερρᾶς γλυκάναντα, Θεοτόκε
ὑδατα τὸ πρίν, σὸν Ἰῖδον δυσώπη-
σον τοῦ ρύσασθαι, τῆς τῶν παθῶν δει-
νῆς πικρίας με τάχιον.

Ρευματίζει χεῖμαρρος, τὴν ψυχὴν
μου Πάναγνε παθῶν, ἀλλὰ τοῦ-
τον ξήρανον πρεσβείαις σου, καὶ λο-
γισμοὺς τοὺς πονηροὺς ἐξαφάνισον.

Ο Χριστὸς ρυόμενος, τοὺς ἀνθρώ-
πους ἤκεν ἐκ Σιών, ἐκ γαστρὸς
σου Δέσποινα Πανάμωμε, διὸ καμέ,
κινδύνων ρῦσαι καὶ θλίψεων.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Εν πελάγει τοῦ βίου κλυδωνιζό-
μενος, καὶ μερίμναις γηῖναις πε-
ριαντλούμενος, καὶ συμπιγόμενος τὸν
νοῦν τὴν σὴν βοήθειαν, ἐπικαλοῦμαι
ἐκ ψυχῆς, ἐπιταχύνουσα λοιπόν, κυ-
βέρνησον καὶ πρὸς ὄρμον, εἰσάγαγε
μετανοίας, ἵνα ὑμῶ σε Παρθένε Ἄ-
χραντε.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυφούμενος.

Φρίττουσι καὶ φεύγουσι, τὴν σὴν
κλήσιν Δέσποινα, δαιμόνων αἰ-
φάλαγγες, ἐξ ὧν λυτρουμένη με, διά-
σωζε καὶ φρούρει, κατ' ἀμφοῖν ἐκ πά-
σης βλάβης.

Αρρητος ἡ δόξα σου, τὸν γὰρ δό-
ξης Κύριον, Παρθένε γεγέννηκας
διὸ με ἀξίωσον, τῆς οὐρανίου δόξης,

τὸν πιστῶς σε ἀνυμνοῦντα.

Νεῦσον τῇ δεήσει, τοῦ σοῦ δούλου Δέσποινα, καὶ ρῦσαί με τάχιον κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ πάσης ἐπηρείας, δυσμενῶν τῶν ἀοράτων.

Ολον με τοῖς πάθεσι, τῆς αἰσχύνης Ἀχραντε, χρανθέντα καὶ χρήζοντα, καθάρσεως ἐκπλυνον, καὶ λάμπρυνον Παρθένε, πρεσβειῶν σου ταῖς ρανίσιν.

ᾠδὴ η'. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Υᾠδῶ ἀτεκνοῦν τὸ τῶν παθῶν ψυχῆς μου, τὴν μήτραν ἐστείρωσε καὶ κατεξήρανε· ρᾶνόν μοι κούφη νεφέλη θεῖον ὄμβρον, ὅπως ἐκβλαστήσω καρποὺς τῆς μετανοίας.

Σάλον λογισμῶν τῶν ἐμπαθῶν καὶ ζάλην, κατεύνασον Πάναγνε ταῖς σαῖς δεήσεσιν· ἴθυνον δέ με πρὸς ὄρμον ἀπαθείας, ἵνα σε δοξάζω εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Πύλη νοητῆ καὶ κεκλειομένη θεία, ἣν μόνος διώδευσε Θεὸς ὁ εὐσπλαγχνος, κλείσον καὶ φράξον τὰς θύρας τῶν παθῶν μου, καὶ τὰς τῆς ἐλπίδος διάνοιξόν μοι θύρας.

Αρον ἀπ' ἐμοῦ τὸν τῶν πταισμάτων φόρτον, ἡ μόνη τὸν αἴροντα κόσμου τοῦ σύμπαντος, Μήτηρ Παρθένε τὴν ὄλην ἁμαρτίαν· τέξασα ἀφράστως ἄμυδον Θεοῦ καὶ Λόγον.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**οὶ τῷ παντουργῷ ἐν τῇ καμίνῳ
 » **Σ** Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες
 » χορείαν ἔμελλον. Πάντα τὰ ἔργα
 » τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε
 » εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἦσατα χόρρευε.

Ρυπωθεὶς ὡς ἄνθρωπος, τὴν ψυχὴν μου πταίσομασι πολλοῖς, καὶ πάθει σαρκὸς καταμολυνθεὶς, λιτάζω συντόμως σε καὶ δυσωπῶ κάθαρον ἀγνή, σαῖς με δεήσεσιν, ἀπὸ πάσης νῦν φαυλότητος.

Θελητὴν γεγέννηκας, τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν, φιλόανθρωπον Θεὸν μόνον ἀγαθόν, μακρόθυμον εὐσπλαγχνον, ὃν εὐμενῆ δεῖξόν μοι ἀγνή, ταῖς σαῖς δεήσεσιν, καὶ πταισμάτων λύσιν θράβευσον.

Εμαυτὸν ὀδύρομαι, ἐννοῶν μου τῶν ἁμαρτιῶν, τὰ πλήθη καὶ τῶν παθῶν τὰς ἐπαγωγὰς, ψυχῆς μου τὴν πώρωσιν καὶ τοῦ νοός μου τὰς ἐκτροπὰς, ἀπεγνωσμένων με, ἀγνή σῶσον τῷ ἐλέει σου.

Εὐλογῶ δοξάζω σε, μεγαλύνω Πάναγνε θερμῶς, εὐλόγησόν με οὖν τὸν σὸν ὑμνωδόν, καὶ πάντων ἐκλύτρωσαι τῶν δυσμενῶν καὶ τῶν λυπηρῶν, καὶ περιφύλαττε, σαῖς παλάμαις ἀπροσμάχητον.

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις τῶν γηγενῶν ἡ ἐλπίς, γῆ ἐκλεκτῆ καὶ καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος, πηγῆ τε ἐσφραγισμένη τοῦ Παράκλητου σεμνῆ, σὺ ὑπάρχεις μόνη ἀειπάρθενε· ἐξ ἧς οἱ ὑμνοῦντές σε, σωτηρίαν εὐρίσκομεν, γένους βροτείου, ἡ τελεία ἀνάκλησις, χώρα εὐκαρπείας, ἡ τὸν στάχυν βλαστήσασα· γέφυρα ἡ μεταγούσα ζωὴν πρὸς τὴν ἔνθεον, ἡ κυβερνήτις ἡ θεία χειμαζομένων ἡ ἄγκυρα· λιμὴν σωτηρίας, τῶν ἐκ πύθου σε ζητούντων ὁ εὐδιώτατος.

Χαίροις ἡ διαυγῆς καὶ λαμπρά, πηγῇ ἐξ ἧς τὸ καθαρὸν καὶ ἀθλόωτον, προῆλθεν ὕδωρ ποτίζον, τοὺς κρατουμένους φλογμῷ, ἁμαρτίας Κόρη καὶ κακώσεως· αὐγῇ ἡ τὸν ἥλιον, ἐν τῷ κόσμῳ εἰσάξασα, χαῖρε τὴν πλάνην, τῆς ἀπάτης ἡ οὐδέσασα, καὶ πρὸς ἔνθεον, πίστιν πάντας ἐλκύσασα· χαῖρε τὸ πολυπόθητον, τοῖς πέρασιν ὄνομα, χαῖρε πιστῶν σωτηρία, χαῖρε βροτῶν ἡ ἀνόρθωσις· Θεοῦ χαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τῷ μέγα ἔλεος.

Χαῖρέ σοι προσφωνοῦμεν ἀγνή, τοῦ Ἀρχαγγέλου αἰ φυλαί τῆς γῆς ἄπασαι, καὶ πόθῳ σε εὐφημοῦμεν, προσάδοντές σοι θερμῶς, χαῖρε θεία στάμνε μάννα φέρουσα· πηγῇ τὸ αἰζῶνον, καὶ γλυκύτατον βρύουσα, νᾶμα Παρθένε, ἐξ οὗ πάντες οἱ πίνοντες, ἐκκαθαίρομεν τὴν ρυπῶδη κακόνοιαν· χαῖρε στήριγμα ἄσειστον, τοῦ κόσμου Πανύμνητε, τῆς εὐσεβείας τὸ κράτος, καὶ Ἐκκλησίας ἐδραίωμα· Θεοῦ χαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στήσον τοὺς ποταμοὺς τῶν παθῶν, τῆς ἁμαρτίας μου τὸ πέλαγος ξήρανον, τῷ ρεῖθρῳ τῆς σῆς πρεσβείας, καὶ πρὸς λιμένα Θεοῦ, σεπτῶν θελημάτων ἐγκαθόρμισον· ἐχθροὺς καθ' ἐκάστην, τοὺς τὴν ψυχὴν μου ἐκθλίβοντας, καὶ ταῖς ἀτόποις ἡδοναῖς ἐκταράττοντας, καταπόντισον ἀπωλείας εἰς θάραθρα· πλήρωσον τὴν καρδίαν μου, χαρᾶς καὶ ἡδύτητος, λῦσον τὸ νέφος βοῶ σοι τῆς ἀθυμίας μου Πάναγνε· Χριστὸν δυσωποῦσα, τὴν συγχώρησιν δοθῆναι τῶν ἐπταισιμένων μοι.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Ἰωάννου Εὐχαΐτων.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος πλ. α'. Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Ρήματα ἐγκωμίων καὶ δέησιν προσευχῆς, ἐκ πτωχῆς διανοίας, καὶ ἀναξίου στόματος, τολμήσας προσφέρω σοι· οὐ δὲ Κόρη πρόσδεξαι, ὥσπερ δύο λεπτὰ θεόδεκτα.

Αλλοὺν Παράδεισόν σε γινώσκομεν νοητόν, ἀσυγκρίτως νικῶντα, τὸν ἐν Ἐδὲμ Παράδεισον Μαρία Πανάμωμε· οὐ γὰρ Θεοῦ μφευτε, τὴν ἀφθαροῖαν βροτοῖς ἐβλάστησας.

Ἔσλον ζωῆς τρυγῆσαι ἐν Παραδείσῳ Ἀδάμ, ἐκωλύθη τοῦ δένδρου, μετεληφῶς τῆς γνώσεως, θανάτου δὲ σέσωσται· Θεοτόκε πάναγνε, ἀθανασίαν ἐκ σοῦ δρεψάμενος.

Τέτοκας σαρκοφόρον τὸν πρὶν ἀσώματον, τὸν τροφέα μαζοῖς σου, Πανάμωμε ἐξέθρεψας, αὐτὸν σὺν ἰκέτευε· διάθρεψαι ἄρτι μὲ, ἐναρέτων καὶ θείων πράξεων.

ᾠδὴ γ'. Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Ενθέως τὸν Γαβριὴλ ταξίαρχον ἔχοντες, εὐσεβῶς τὸ χαῖρε δευτε προσάξωμεν, τῇ ἀπειρογάμῳ τοῦ Θεοῦ, πάντες Μητρὶ συμφώνως, δι' ἧς κινδύνων τε καὶ θλίψεων, καὶ ἀσθενημάτων λυτρούμεθα.

Τὸ χαῖρε χαρμονικῶς σοι κράζομεν ἅπαντες, οἱ σωθέντες Κόρη τῷ θείῳ τόκῳ σου, χαῖρε γῆ ἀνήροτε χρυσοῦν, στάχυν ἐκθρεψαμένη, τὸν διατρέφοντα τὰ πέρατα, πάλαι ἀπιστία λιμώξαντα,

Αγγέλων ἀγιώτερα ὄφθης κυήσα-
σα, τὸν αὐτοὺς Παρθένε δημιουρ-
γήσαντα, ὅθεν ἱκετεύω σε ἀγνή, ἀ-
γίασον τὸν νοῦν μου, καὶ τὴν καρδίαν
φωταγωγήσον, νέφη τῶν παθῶν ἐκ-
διώκουσα.

Τὰ τόξα τὰ τὴν ἐμὴν καρδίαν τι-
τρώσκοντα, τῶν δεινῶν δαιμόνων
Δέσποινα σὺντριψον, καὶ ρομφαίαν
πῆξον τὴν αὐτῶν, εἰς τὴν αὐτῶν καρ-
δίαν, παιοῦσα κρίσιν καὶ ἐκδίκησιν,
ἐν τοῖς ἀδικοῦσιν ἀδίκως με.

ᾠδὴ δ'. Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου.

Διάχρυσον ἐσθῆτα θεότητος, σοὶ
περιθεὶς ὁ σὸς Υἱός, ἐκ δεξιῶν
αὐτοῦ ἔστησε, πεποικιλμένην σε Κό-
ρη, καὶ περιβεβλημένην ὡς Ἄνασσαν.

Τοῦ ἄσματος φωνάς σοι προσάδο-
ντες, πόθῳ βοῶμέν σοι ἀγνή, μα-
στοί σου ὄντως ἐκαλλιώθησαν, οὗς
περ ἐθήλασε μόνος, ὁ ἄσπορος Υἱός
σου καὶ Κύριος.

ΗἘὐα πεπεισμένη τῷ δράκοντι,
τέτοκε λύπην γυναιξί, οὐ δὲ
Παρθένε πιστεύσασα, ταῖς ἐκ Θεοῦ
ἀγγελίαις, παντὶ χαρὰν τῷ κόσμῳ ἐ-
ξήνηθας.

Ιδοὺ σε γενεαὶ πᾶσαι Δέσποινα, τὴν
μακαρίαν ἀληθῶς, ἐν γυναιξί μα-
καρίζομεν, καθὼς προεῖπας τεκοῦσα,
τὸν μόνον Βασιλέα καὶ Κύριον.

ᾠδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Οἴλη ἡ πλησίον μου καλὴ καὶ ἄ-
μωμος, ἀπὸ Λιβάνου Παρθένε
νύμφη, τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, οὐ προε-
γνωρίσθης, εἰς Θεοῦ Λόγου σάρκωσιν.

Σοῦ τὰ χεῖλη πέφυκε σπαρτίον
κόκκινον, καὶ τί ὠραία ἡ λαλιά
σου! δι' ὧν κατεφίλησας, Θεὸν Πανα-
γία, ὡς βρέφος ἐπωλένιον.

Ηἴλιος νενίκηται τῇ σῇ λαμπρό-
τητι, οὐ γὰρ Μαρία τὸν τοῖς φω-
στήροισιν, οὐρανὸν κοσμήσαντα, χερσὶ
περιέσχες, καὶ ἐκ μαζῶν ἐθήλασας.

Νύμφη Θεοῦ πάντιμε ἡλίου ὄχη-
μα, φωτὸς δοχεῖον εὐῶδες ἄν-
θος, φυτὸν εὐθαλέστατον, κλέος τῶν
παρθένων, Μαρία πολυῦμνητε.

ᾠδὴ ς'. Μαινομένην κλύδωνι.

Οἰ καρπὸς σου ἄφθαρτος, καὶ ἡ
μήτρα ἄφθορος ἀγνή, ὑπὲρ νοῦν
ἐκάτερα δεικνύμενα, ὅθεν πιστοὶ εἰ-
κότως χαῖρέ σοι ψάλλομεν.

Νάρδος ἀποστάζουσα, καὶ κηρίον
μέλιτος ἀγνή, καὶ πηγὴ ζωήρ-
υτος Πανῦμνητε, ἡ σῇ γαστήρ Θεὸν
τεκοῦσα ἀνέφανε.

Νοεραὶ δυνάμεις σε, καὶ ἀνθρώ-
πων πᾶσαι γενεαί, ὡς Θεὸν γεν-
νήσασαν δοξάζουσι, διὰ παντὸς εὐλο-
γημένη Πανάμωμε.

Ηλαμπὰς ἡ ἄσβεστος, ἡ τεκοῦσα
φῶς τὸ νοητόν, τὴν ἐσκοτισμέ-
νην μου διάνοιαν, τῷ φωτισμῷ καταύ-
γασον τῆς σῆς χάριτος.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος,
ἣν προεκήρυξαν πάντες ἄνδρες
οἱ δίκαιοι, καὶ ὁ προφήτης Δανιήλ ὁ-
ρος ἀλάξευτον· καὶ Δαβὶδ ὁ μελωδὸς
σὺν Μωϋσῇ καὶ τοῖς λοιποῖς, βάτον
λυχνίαν καὶ στάμνον· ράβδον τε κλί-
μακα θρόνον, καὶ θεῖαν κλίνην Θεο-
γεννήτρια.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Τὴν πρὸς τὸν προπάτορα, Ἄβραάμ
ὑπόσχεσιν, Θεὸς ἐξετέλεσεν Υἱός
σου γενόμενος, καὶ σπέρμα τούτου

Ἔθνη, εὐλογῶν εὐλογημένη.

Θυγατέρας Πάνσεμνε, ἀπάσας ὑπέρκεισαι, πολλαὶ γὰρ ἐποίησαν δυνάμεων χάριτας, ὁ σὸς δὲ τόκος τούτων, ὑπερφέρεται τῇ δόξῃ.

Στάζουσι Πανύμνητε, σμύρναν ἀφθαρτίζουσαν, τὰ πάνσεπτα χεῖλη σου Θεὸν ἀσπασάμενα, ὃν ἔτεκες ὡς θρέφος καὶ λατρεύεις ὡς Δεσπότη.

Ωφθης τὸ ἀνθρώπινον, φύραμα θεώσασα, τῇ θείᾳ γεννήσει σου Μαρία πανάμωμε, διό σε κατὰ χρέος, οἱ πιστοὶ δοξολογοῦμεν.

ᾠδὴ η'. Σοὶ τῷ πανουργῷ.

Δεῦτε τὴν ἀγνὴν καὶ Θεοτόκον Κόρην, ὑμνήσωμεν λέγοντες ἔνθεα ἄσματα· χαίρει τοῦ κόσμου, ἐλπίς καὶ προστασία, τῶν ὑπερυψούντων Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πέπλον τῷ Χριστῷ παρθενικῶν αἱμάτων, Μαρία ἐξύφανας ἐρίου ἀνευ ἀνδρός· ὃν περ φορέσας, Θεὸς βροτὸς ἐδείχθη, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ὡς γηγενῆς πορεύση, οὐκέτι ἀκούσομαι, πρὸς οὐρανὸν γὰρ ἐκ γῆς· σὺ με Παρθένε, ἀνήγαγες τεκοῦσα, τὸν ἐκ γῆς τοῦ γένους πλάσαντα τοὺς Γενάρχας.

Αγιος καρπὸς Ἰωακείμ ἐκ ρίζης, καὶ Ἄννης ἐβλάστησας ἐκ μήτρας Μήτηρ Θεοῦ· ὅθεν ὁ κόσμος, πλουτεῖ πηγὴν ἐλέους, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες καρποῦνται τὴν ὑγείαν.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**οὶ τῷ πανουργῷ ἐν τῇ καμίνῳ
 » **Σ** Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες
 » χορείαν ἔμελπον. Πάντα τὰ ἔργα
 » τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε
 » εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἠσαΐα χόρευε.

Θυγατέρες σπεύσατε, τῆς ἀγίας Ἱερουσαλήμ, θεάσασθαι μορφήν νύμφης εὐκλεοῦς, Μαρίαν τὴν ἀχραντον καὶ εὐσεβῶς ἄσατε αὐτῇ· χαίρει Πανύμνητε, Θεοτόκε ἡ χαρὰ ἡμῶν.

Εκλεκτὴ εὐπρόσδεκτος, ἀνεδείχθης ὅλη τῷ Θεῷ, ὡς κρῖνον ἀνθηρὸν μέσον ἀκανθῶν, ἀφ' ὧν σε ὁ σφράδιον παρθενικὸν εὔρεν ἑαυτῷ· καὶ σὲ ἀνέδειξε, προστασίαν τῶν τιμῶντων σε.

Νάρδος ἀποστάζουσα, ἀρωμάτων ἀφθορε σεμνή, καλὴ ἐν γυναιξίν ὡφθης ἀληθῶς, ὡραία ἡ ὄψις σου καὶ φωνὴ πλήρης ἀγαθῶν· λύτρον γὰρ ἔτεκες, τῶν πταισμάτων τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Η ψυχὴ μου Δέσποινα ἐκολλήθη ὅλη φαλμικῶς, ὀπίσω σου τοιγαροῦν σοῦ ἡ δεξιὰ, ἐμοῦ ἀντιλάβοιτο ἐκδυσωπῶ σώζουσά με νῦν· καὶ περιέπουσα, καὶ φρουροῦσα καὶ σκεπάζουσα.

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις Παρθενομήτορ ἀγνή, ὑψηλοτάτη καὶ εὐώδης κυπάρισσος, εἰς ὕψος τῆς θεωρίας, εὐθυποροῦσα Θεοῦ, κέδρος ἐν Λιβάνῳ ἐξανθήσασα· στερρὰ καὶ ἀκίνητος, λογισμοῖς ὄλωσ Πάναγνε, θεία ἐλαία εὐθαλής καὶ κατάκαρπος, ἰλαρύνουσα, ταῖς τοῦ Πνεύματος χάρισιν· ἄμπελος ἡ κυπρίζουσα, τὸν θότρυν τὸν πέπειρον, ἀναβλαστήσασα κόσμῳ, τὸν τὰς καρδίας εὐφραίνοντα· ἡμῶν τῶν ἐκ πόθου, ὡς κυρίως Θεοτόκον μεγαλυνόντων σε.

Χαίροις Παρθενομήτορ σεμνή, περὶ στερρὰ ἠργυρωμένη καὶ ἀχολος,

ἡ Πνεύματος τοῦ ἁγίου, χάρισιν ὀ-
λαις ἀγνή, περιχρυσουμένη τὰ μετά-
φρενα· τρυγὼν ἢ φιλήσουχος, καὶ παρ-
θένος καὶ φίλαγνος, ἢ γλυκυτάτη,
χειλιδῶν τὸ τῆς χάριτος, ἕαρ ἡδιστον,
ἐκ χειμῶνος ἢ φέρουσα· ὄρνις ἢ κε-
λαδήσασα, καὶ κόσμῳ πιστώσασα,
θείαν ἐνοάρκωσιν Λόγου, ὡς ἀηδῶν
λιγυρόφθογγος· Θεοῦ χαίρει Μήτηρ,
τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα
ἔλεος.

Χαίρεις Παρθενομήτορ ἀγνή, πη-
γὴ τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς ἀναβλύσα-
σα, ἢ δρόσος ἢ οὐρανία, ἐξ Ἀερμῶν
νοητοῦ, τῆς Σιών εἰς ὄρη καταβαίνου-
σα· βροχὴ ἢ ἐκούσιος, ἣν Θεὸς εἰς
γῆν ἀπασαν, κληρονομίας, τῆς αὐτοῦ
σε ἀφώρισεν, εἰς αἰώνιον δροσισμὸν
καὶ ἀνάψυξιν· θάλασσα ἀδιάβατος,
γλυκεία καὶ πότιμος, τοὺς ἀναβάτας
τριστάτας, τοῦ Φαραῶ ἢ ποντίσασα·
Θεοῦ χαίρει Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος
τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χεῖρας ἐπανατείνω πρὸς σέ, ἀνοι-
γω χεῖλη ρυπαρά τε πρὸς δέη-
σιν, καὶ κάμπτω καρδίας γόνυ, καὶ
νοητῶς τῶν ποδῶν, σοῦ τῶν πανα-
χράντων νῦν ἐφάπτομαι· ἀγνή καὶ
προσπίπτω σοι, τὰς ὀδύνας μου ἴασαι,
τὰ χρονιά μου, τὰ πολλὰ καὶ ἀνίατα,
ἀγαθότητί σου, θεράπευσον τραύμα-
τα· ρῦσαι ἐξ ὀρωμένων με, ἐχθρῶν ἀο-
ράτων τε, κούφισον Κόρη τὸ θάρος,
τῆς ραθυμίας μου ὅπως σε, ὕμνῳ καὶ
δοξάζω, δι' ἧς εὐρατο ὁ κόσμος τὸ
μέγα ἔλεος.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ Εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτοκόν

Ποίημα ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος πλ. α'. Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Φωτοδόχε λαμπάς, τὴν ταπεινὴν
μου ψυχὴν, ἐσκοτισμένην πλημ-
μελήμασιν, ὡς ἀγαθὴ τῷ φωτί σου
καταλάμπρυνον, ᾧδὴν χαριστήριον ὀ-
πως βοήσω σοι.

Χαίρει θρόνε Θεοῦ, δεδοξασμένη ἀ-
γνή, χαίρει παλάτιον εὐρύχωρον,
χαίρει σκέπη τῶν πίστει ἐκζητούντων
σε, τὸ ἄνθος τῆς πίστεως, χαίρει παν-
θαύμαστε.

Χαίρει στάμνε χρυσῆ, τὸ θεῖον
μάννα φρικτῶς, ἐν σοὶ κοιλία ἢ
χωρήσασα, τὸν φωτοδότην Παρθένε
καὶ λυτρωτὴν Ἰησοῦν, τὸν πάντα ἐ-
δράσαντα θείῳ βουλήματι.

Χαίρει Μήτηρ Θεοῦ, χαίρει Παρθέ-
νε ἀγνή, χαίρει τὸ ἄνθος τὸ τῆς
πίστεως, χαίρει ἀνύμφευτε Κόρη καὶ
ἀπειρόγαμε, ἢ φῶς ἀνατείλασα πᾶσι
τοῖς πέρασι.

ᾠδὴ γ'. Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου.

Χαίρει βασιλευόντων στερρόν, καὶ
θεῖον ὄντως τροπαιοῦχημα, χαί-
ρει ἀκήρατε Δέσποινα, Παναγία Μη-
τροπάρθενε.

Χαίρει στρατευομένων στερρόν, καὶ
θεῖον θάρσος καὶ κραταίωμα,
χαίρει τὸ κλέος τῶν πόθῳ, καὶ πίστει
ἀδιστάκτῳ ὕμνούντων σε.

Η' πάντιμος Ἀγγέλων χαρά, εὐ-
λογημένη χαίρει Πάναγνε, χαί-
ρει τῆς πίστεως ἔγερσις, καὶ τῆς πλά-

νης ἢ καθαίρεισις.

Η πάμφωτος Ἰψίστου σκηνή, Παρθένε χαίρε ὑπερένδοξε, χαίρε ἀνάκτων τὸ καύχημα, καὶ μαρτύρων τὸ ἐνίσχυμα.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν.

Χ αἶρε πάγχρυσον παλάτιον, τοῦ βασιλέως καὶ Θεοῦ, χαίρε Πάναγνε σφραγίς τῶν Προφητῶν· χαίρε τίμιον, πάντων ἱερέων ἀγλάισμα.

Χ αἶρε σκευὸς καθαρῶτατον, τοῦ τῶν ἀπάντων ποιητοῦ, χαίρε τειχος ἀσφαλὲς τῶν εὐσεβῶν· χαίρε ἄσειστον, πάντων τῶν βροτῶν περιτείχισμα.

Χ αἶρε κλιμαξ ἢ ἀνάγουσα, τοὺς ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν, χαίρε πάντων θλιβομένων ἢ χαρά· χαίρε κράτιστον, τῶν ἁμαρτανόντων προσφύγιον.

Χ αἶρε βάτε ἀκατάφλεκτε, ἦν περ τεθέαται Μωσῆς, χαίρε ράβδος ἢ βλαστήσασα ἡμῖν· ἄνθος τίμιον, Κόρη τὸν τὴν γῆν ὠραῖσαντα.

Ῥδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Χ αἶρε χαρᾶς δοχεῖον Πανάχραντε, ἀνολέθρου χαίρε ἢ φωτίσασα, τῷ τοκετῷ σου τὰ σύμπαντα.

Τὸ ὄρος τὸ κατάσκιον Πάναγνε, χαίρε μόνη ὅπερ ἐν Πνεύματι, Προφήτης πάλαι τεθέαται.

Αγγέλων ἀγαλλίαμα πάντιμον, χαίρε μόνη Παναγία Δέσποινα, καὶ τῶν βροτῶν ἐγκαλλώπισμα.

Οσίων στολισμὸς ὠραιότατος, καὶ Μαρτύρων κράτος καὶ ἐδραίωμα, χαίρε πανθαύμαστε Δέσποινα.

Ῥδὴ ς'. Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος.

Χ αἶρε Ἀδὰμ ἢ ἔγεροις, καὶ Εὐὰς τοῦ θρήνου ἀναίρεισις, Μαρία Πανάμωμε παγκόσμιον καύχημα· τὸ κῦδος χαίρε, τῶν ἀληθῶς τιμώντων σε.

Χ αἶρε πιστῶν τὸ στήριγμα, καὶ θείων Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα, Μαρία Πανύμνητε ἀγνεύσας κειμήλιον· ἢ πάντων χαίρε, καταφυγὴ τῶν δούλων σου.

Χ αἶρε παρθένων καύχημα, Παρθένε παιδρὸν καὶ πανθαύμαστον, μητέρων ἀγλάισμα ὠραῖον καὶ πάντιμον· πιπτόντων χαίρε, ἐτοιμοτάτη ἔγεροις.

Χ αἶρε ἢ θεία εἴσοδος, τῶν πίστει εἰδόντων πανάσπιλε, Θεοῦ σε λοχεύτριαν, πενήτων προμήθεια· καὶ δυστυχούντων ἐλπίς ἢ ἀκαταίσχυτος.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Χ αἶρε πάγχρυσε στάμνε ἔνδον κατέχουσα, τὸ οὐράνιον μάννα ἀγία τράπεζα, χαίρε ἢ φέρουσα ζωῆς ἄρτον Πανάμωμε· χαίρε λυχνία φωτεινή, χαίρε παλάτιον σεπτόν, χαίρε ὁ πύρινος θρόνος· Χριστοῦ τοῦ παμβασιλέως, χαίρε ἢ σκέπη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός.

Χ αἶρε νεφέλη φωτός, χαίρε τοῖς μέλπουσι προστάτις, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Χ αἶρε χρυσοῦ κιβωτέ, χαίρε τὸ κράτος τῶν βοώντων· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Χ αἶρε χαρὰ τῶν πιστῶς, ἀναβούντων Θεοτόκε· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Χαίρε θροτῶν ἢ ἐλπίς, καὶ σωτηρία τῶν βοῶντων· εὐλογητὸς δὲ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ γ'. Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰῶνων.

Ἰερωτάταις φωναῖς σε, οἱ πιστοὶ καταγεραίρομεν, οὖν τῷ ἀγγέλῳ Παρθένε, εὐχαρίστως ἀνακράζοντες· χαίρε θεία σκέπη, τῶν σὲ ὑμνολογούτων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ως ὑπὲρ νοῦν σου τὸ θαῦμα, τῆς λοχείας Θεοσύμφευτε, Θεὸν γὰρ τίκεις ἀσπύρως, τὸν κατέχοντα τὰ πάντα χειρὶ· διὰ τοῦτο πάντες, βοῶμέν σοι τὸ χαίρε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Απὸ πασῶν συμφορῶν με, ἐξελοῦ καὶ περιστάσεων, καὶ ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, καὶ ἐχθρῶν τῶν πολεμούντων με· ἵνα σε δοξάζω, τὴν Κεχαριτωμένην, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νέον ὡς βρέφος τεκοῦσα, ἐπ' ἐσχάτων τὸν πρὸ πάντων Θεόν, καταγηράσαντα ἤδη, τοῖς πολλοῖς με ἀτοπήμασι, νεοποίησόν με, τὸν σὸν ὑπερυψοῦντα τόκον, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰῶνων, γεννηθέντα Υἱὸν καὶ Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, σαρκωθέντα ἐκ παρθένου Μητρός· ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν.

Ναὸς καθαρὸς καὶ θρόνος ἔμψυχος Θεοῦ, οὐ ὑπάρχεις πανάσπιλε, διὸ εὐχαρίστως σοι· χαριστήριον αἶνον ἀναπέμπομεν.

Ηὕγασας ἡμῖν ἀγνή τὸ ἀνέσπερον φῶς, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσι, τῆς πλάνης ἀνύμφευτε· χαίρε ὅθεν σοὶ πάντες ἀναμέλλομεν.

Σύ μου κοπετοὺς καὶ πόνους καὶ δάκρυα, ἐναπόθεσον Δέσποινα, χαρᾶς δέ μου πλήρωσον· τὴν ἀθλίαν καρδίαν Θεοσύμφευτε.

Θρήνον καὶ ὀργὴν λιμὸν τε καὶ θάνατον, καὶ φθορὰν ἐξαπόστειλον, Μαρία Παντάνασσα· τοῖς βεβήλοισι ἐχθροῖς μου καὶ ἀλάστοροισιν.

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίρε Παρθενομήτορ ἀγνή, δικαιοτέρα ἢ τοῦ Ἄβελ ὑπάρχουσα, τοῦ Σήθ τε εὐσεβεστέρα, εὐελπίς μᾶλλον Ἐνώς, τοῦ Ἐνώχ δὲ πλέον ἢ εὐάρεστος· τὸ γένος ἢ σώσασα, ὑπὲρ Νῶε τὸ δίκαιον, ἢ πιστοτέρα Ἄβραάμ καὶ ὑπήκοος, μᾶλλον πέλουσα, Ἰσαὰκ καὶ εἰς ὄρασιν· πλέον Θεοῦ ἢ φθάσασα, Ἰσαήλ καὶ νικήσασα, τὸν Ἰωσήφ σαρκὸς κάλλει, ἢ πραοτέρα Μωσέως τε· Θεοῦ χαίρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

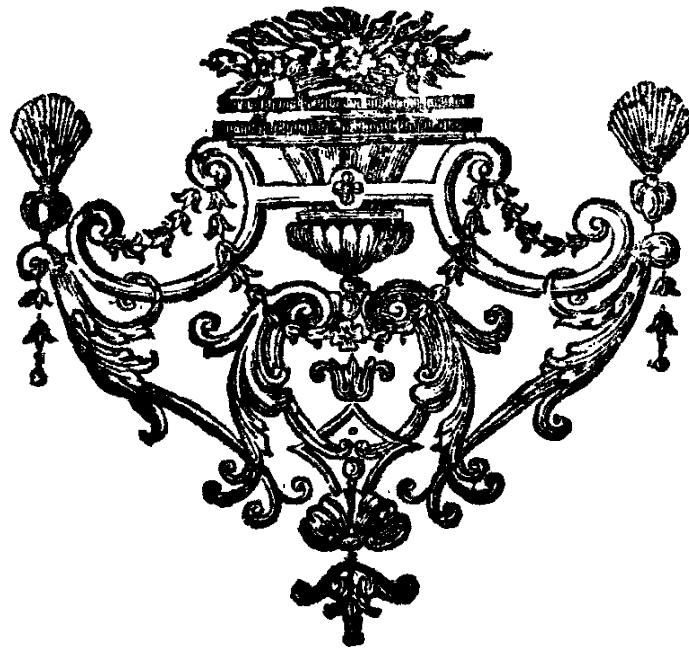
Χαίροις ἀνδρειότερα Σαμψών, γενναιοτέρα Ἰησοῦ στρατηγήσαντος, Δαβὶδ τε βασιλὶς μᾶλλον, καὶ τοῦ σοφοῦ Σολομών, σοφωτέρα ὄντως χρηματίζουσα· Προφήτας ἢ ἅπαντας, Θεοπτία νικήσασα, καὶ Ἀποστόλους ἐν τῷ θείῳ κηρύγματι, καὶ τοὺς Μάρτυρας ἐν τῇ βάσει τῆς πίστεως· πάντων Ὁσίων τάγματα, ἐν πόνοις ἀσκήσεως, ὑπερτεροῦσα ἢ πάντων ἱεραρχῶν μᾶλλον ἔνθεος· Θεοῦ χαίρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις τῶν παλαιῶν γυναικῶν, δικαιοτέρα ἀσυγκρίτως ὑπάρξα-

σα, τῆς Σάρρας ἡ πιστοτέρα, ὠραιότε-
ρα Ραχήλ, τῆς Ρεβέκας μᾶλλον ἢ
φιλότεκνος· τῆς Λείας τὸ γόνιμον, ἢ
νικήσασα Πάναγνε, ᾠδικωτέρα, Μα-
ριάμ χρηματίσασα, πλέον φρόνιμος,
Ἄβιγαίας ἢ πέλουσα· Ἰουδῆθ ὑπερά-
ρασα, ἀνδρεία Δεβόρραν τε, μᾶλλον
φιλόθεος Ἄννης, ἢ τῆς Ὀλδᾶς θειο-
τέρα τε· Χριστοῦ χαῖρε Μήτηρ, τοῦ
παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Πόνους τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς,
καὶ ἀνιάτους ἀλγηδόνας τοῦ σώ-

ματος, Παρθένε εὐλογημένη, πρὸς
χαρμονὴν ἀληθῆ, καὶ τελείαν ῥῶσιν
μεταποίησον· φωνὴν ἐκ χειλέων μου,
δεξαμένη Πανάμωμε, καὶ εὐμενῶς μου
ἐπιθεῖσα τοῖς τραύμασι, θεῖα φάρμα-
κα ταῖς ἀγρύπνοις πρεσβείαις σου·
αὔρασον εὐρωστίας μοι, τὸ φέγγος
Θεόθυμπε, σὺ γὰρ ἐλπίς μου καὶ σκέ-
πη καὶ κραταῖδὸν καταφύγιον· καὶ σοῦ
τῆς ταχείας, ἐπισκέψεως Μαρία ἀ-
χραντε δέομαι.

ΗΧΟΣ ΠΛΑΓΙΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Μανουήλ τοῦ μεγάλου ρήτορος,
οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὸν ἐκ ψυχῆς στόνον μοι ἀγνή
προσδέχου.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος πλ. β'. Κύματι θαλάσσης.

Τῆς ἐμῆς καρδίας, τὴν πολλὴν ὀ-
δύνην οἶδας Πανύμνητε, Μῆτερ
τοῦ ζώντος Θεοῦ, διό σου θείῳ ἐλέει·
εὐφροσύνην με ἀμφίασον, ἵνα μεγαλύ-
νω σε τὴν ὄντως ὑπερένδοξον.

Οᾶλην τὴν ἐλπίδα, καὶ τὴν προσ-
δοκίαν τῆς σωτηρίας μου, πρὸς
σὲ ἀνέθηκα, Θεοκυῆτορ διό με· εὐ-
σπλαγχνίᾳ σου οἰκτείρησον, ἵνα με-
γαλύνω σε τὴν ὄντως ὑπερένδοξον.

Νοητὴ νεφέλη, τοῦ ἀδύτου φάους
νεῦσον πρὸς δέησιν, ἀγνή τοῦ
δούλου σου, καὶ τὴν πολλὴν ἀθυμίαν·
ἢ συνέχει με διάλυσον, ἵνα μεγαλύνω
σε τὴν ὄντως ὑπερένδοξον.

Εἰς πολλῇ ὀδύνη, ἢ ζωὴ μου Κό-
ρη δεινῶς ἐξέλιπεν, ὡς ὁ Δαβὶδ
ἐκβοᾷ, διό με εὐλογημένη· ἐπισκέψει
σου διόρθωσον, ἵνα μεγαλύνω σε τὴν
ὄντως ὑπερένδοξον.

ᾠδὴ γ'. Σὲ τῶν ἐπὶ ὑδάτων.

Καύσων ὁ τῶν πταισμάτων, κατέ-
καυσε τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου·

καὶ πειρασμοὶ ἐνδίκως, τὸ σῶμα κα-
τεδαπάνησαν, διὸ ἀγνή πρεσβεία σου,
ταῦτα ἐξάλειψον, καὶ δὸς βίου μοι
διόρθωσιν.

Ψάλλειν σοι Θεοτόκε, ἀξίωσον ἐν
ἡσυχῳ καρδίᾳ, τὸν σὸν με δοῦ-
λον Κόρη, ὅτι τὸ πλεῖον διέφθαρται·
ζωῆς μου ἐν κακώσεσι, διό μοι πρό-
στηθι, καὶ δὸς βίου μοι διόρθωσιν.

Υψιστον ἢ τεκοῦσα, ἀνέλκυσον ἐκ
λάκκου με πταισμάτων, καὶ στη-
σον ἐπὶ πέτραν, τοῦ ἐλέους τοῦς πό-
δας μου· καὶ πρὸς σὴν δόξαν ἴθυνον,
τὰ διαθήματα, καὶ δὸς βίου μοι διόρ-
θωσιν.

Χεῖρας πρὸς σὲ ἐκτείνω, σὺν δά-
κρυσι τὸ γόνυ κλίνας Κόρη, καὶ
σὴν ἐπικαλοῦμαι, θερμῶς ταχεῖαν ἀ-
ντίληψιν· κακώσεως ἀπάλλαξον, Θεο-
χαρίτωτε, καὶ δὸς βίου μοι διόρθωσιν.

ᾠδὴ δ'. Τὴν ἐν Σταυρῷ σου.

Ηῖ φλογόφορος λαβὶς Πάναγνε, ἢ
ἐλπίς τῶν πιστῶν καὶ καταπο-
νουμένων, προστάτις καὶ ὑπέρμαχος,
πάρεσο καὶ νῦν· ἐξελοῦσα κινδύνου με
τοῦ συνέχοντος.

Σάλψ δεινῶν ἀμπλακημάτων μου,
βυθιζόμενος νῦν τὴν σὴν ἐπικα-
λοῦμαι, βοήθειαν Πανάμωμε, φάνηθι
ἐλθέ· ἐξελοῦσα κινδύνου με τοῦ συνέ-
χοντος.

Σὺ τῆ ρομφαία τῆς πρεσβείας σου, Θεοτόκε ἀγνή τῶν δυσμενῶν τὰς κάρας, τῶν κατ' ἐμοῦ συγκόψασα, πρόσηθί μοι νῦν ἐξελοῦσα κινδύνου με τοῦ συνέχοντος.

Τὸν στεναγμὸν μου ἴδε Πάναγνε, ἴδε τὴν θλίψιν μου, ἴδε τὴν ἀθυμίαν, καὶ τὴν πολλὴν σου ἔνδειξον, χάριν ἐν ἐμοί· ἐξελοῦσα κινδύνου με τοῦ συνέχοντος ¹⁾).

ᾠδὴ ε'. Θεοφανείας σου Χριστέ.

Ο βασιλέων Βασιλεύς, καὶ Κύριος τῶν κυρίων Παρθένε, ἐκ σοῦ σαρκωθείς δι' ἀγαθότητα, σοὶ τὰ δευτερεῖα δεδώρηται· ὅθεν σὺ ζεις ἐν ἐξουσία, τοὺς προστρέχοντας τῇ θείᾳ σου σκέπη, καμὲ νῦν τῷ σῶ ἐλέει διαφύλαξον.

Νέφος ἀστάτων λογισμῶν, ἐπιπερᾶται καὶ δεινῶς συνέχει με, καὶ σκοτοῖ καὶ θλίβει Πανύμνητε· ἀλλ' ἢ Χριστὸν ἡλιον κυήσασα, διάλυσον τοῦτο, καὶ οἴκτω τῷ σῶ με Κόρη διαφύλαξον.

Ο γλυκασμὸς ψυχῆς ἐμῆς, καὶ δεινῶν ἀπολύτρωσις Κόρη, ἀοράτως νῦν ἀποφοιτήσασα, λύτρωσαί με πάσης κακώσεως· ἦν τὸ πλήθος μοι τῶν πταισμάτων προεξένησε, καὶ

παντοίας βλάβης, ἀνώτερον εἰς αἶμα με διαφύλαξον.

Νενεκρωμένον μου τὸν νοῦν, τῇ ζωηφόρῳ σου καὶ σεπτῇ προστασίᾳ, ἐξανάστησον καὶ καταλάμπρυνον, καὶ συνετῶς δίδαξον ψάλλειν σοὶ· ἢ τεκοῦσα Χριστόν, τὴν ἐνυπόστατον σοφίαν Παρθένε, καὶ θείῳ με σῶ ἐλέει διαφύλαξον.

ᾠδὴ ς'. Συνεσχέθη.

Μὴ παρίδης, εἰς σὲ πεφευγότα, τὸν σὸν με δοῦλον ἀγαθή, ἐν πειρασμοῖς πεσόντα, διὰ πλήθος τῶν ἀνομιῶν μου· εἰ γὰρ καὶ πάντας ἀνθρώπους τοῖς πταίσμασιν ὑπερβέβηκα, ἀλλ' οὐκ ἀπέστην ἐκ σοῦ, γεννήτρια τῆς ὄντως ζωῆς, ὅθεν σὴ δυνάμει περιφρούρησον.

Οἰκτιρμῷ σου, ἀνύμφευτε Κόρη, ἴδε τὴν κρίσιν τὴν ἐμήν, καὶ κρῖνον ἀναμέσον, τῶν ἀδίκως μοι ἐπεμβαινόντων· καὶ βοηθείας χεῖρα θάττον ἔκτεινον, καὶ παντοίου με, ρῦσαι κινδύνου, ἐπιβουλής δόλου, φθόβου καὶ συμφορᾶς, καὶ θεῖα σου σκέπη περιφρούρησον.

Δοῦ βόθρῳ, ζάλης ἀπορρήτου, πέπτωκα Δέσποινα ἀγνή, πλήθη δεινῶν ὁ τάλας, χειμαζόμενος ὅθεν ἐκ βάθους· ἀναβοῶ σοὶ τῆς καρδίας πρόφθασον, καὶ ἀνώτερον δεῖξον Παρθένε, κακώσεως καὶ βλάβης τῆς ἐξ ἐχθρῶν, καὶ θεῖα σου σκέπη περιφρούρησον.

Ανανεῦσαι, δίδου τὴν ψυχὴν μου, καὶ τελευτῆς ἐπὶ Θεοῦ, ἀγάπησιν καὶ δέος, μεσιτείας σου εὐλογημένη· καὶ χαμαιζήλων νοσημάτων ἔκσπασον, ψυχοφθόρων τε ἔργων καὶ λόγων Θεογεννήτρια, πεφευγότα πρὸς

1) Ἀπὸ τὴν παροῦσαν δ' ᾠδὴν, ἐλλείπει τὸ τέταρτον τροπᾶριον, ἀπὸ ἀβλεψίαν ἰσως τῶν προηγουμένων ἐκδόσεων. Τοῦτο φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀκροστιχίδα. Διὰ τὸ νὰ μὴ ἀναγκάζωνται οἱ ψάλλοντες καὶ διπλασιάζουν τὸ α' τροπᾶριον καὶ γίνεται οὕτω σὺγχυσις, μεταφέραμεν τὸ δ' τροπᾶριον τοῦ Κανόνος τοῦ Σαββάτου τῆς δ' ᾠδῆς, ὑπὸ τὸν ἴδιον εἰρμόν, ἐκ τοῦ Θεοτοκαρίου τοῦ Ἀγαπίου, προσαρμόσαντες αὐτὸ εἰς τὴν ὁμοιοκαταληξίαν πρὸς τὰ προηγούμενα τρία.

σέ, και θεία σου σκέπη περιφρούρησον.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. β'. Ἐλπίς τοῦ κόσμου.

Εξασθενεῖ μου νῦν ὁ νοῦς, ἐμπεσῶν εἰς τὰ βάθη τῶν ἐναντίων λογισμῶν, και οὐκ ἔστι μοι ἀνεσις· ἐπάκουσόν μου ἐν καιρῷ τῶν πειρασμῶν, και δώρησαί μοι ἀναψυχὴν ὡς ἀγαθή· μὴ γένωμαι κατάβρωμα τοῦ πονηροῦ Κόρη εὐλογημένη.

ᾠδὴ ζ'. Ἀφραστον θαῦμα.

Απηλπισμένων, χαῖρε ἐλπίς και ἀντίληψις, δεξαμένη γάρ τὸν στεναγμὸν, ψυχῆς τῆς ἐμῆς, τῶν δεινῶν με σέσωκας, εἰς τὸ ὑμνεῖν και βοᾶν σοι ἀσιγήτως· χαῖρε Κόρη, Ἀγγέλων ὑπερτέρα.

Γέφυρα χαῖρε, ἡ τοὺς πιστοὺς μεταφέρουσα, ἐκ θανάτου πρὸς θείαν ζωὴν, χαῖρε λαμπάς, πάντας καταυγάζουσα, εἰς τὸ ὑμνεῖν και βοᾶν σοι ἀσιγήτως· χαῖρε Κόρη, Ἀγγέλων ὑπερτέρα.

Νεφέλη χαῖρε, ζωῆς τὸ πόμα ὀμβρίσασα, χαῖρε δίσκος φωτὸς νοητοῦ, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐκ σοῦ ἐκλάμπαντος, εἰς σωτηρίαν τῶν πόθῳ σοι βοῶντων· χαῖρε Κόρη, Ἀγγέλων ὑπερτέρα.

Ηράβδος χαῖρε, ἡ ἀπορρήτως ἀνθήσασα, ἐν τῷ κόσμῳ Χριστὸν τὸν Θεόν, ζωῆς τὸν καρπὸν εὐφροσύνης πρόξενον, εἰς σωτηρίαν τῶν πιστευει σοι βοῶντων· χαῖρε Κόρη, Ἀγγέλων ὑπερτέρα.

ᾠδὴ η'. Ἐκοτηθι φρίττων.

Πύρινε στύλεις ὁδηγέ, Χριστιανῶν φυλῆς ἐκ τοῦ σκότους πρὸς τὸ

φῶς, ἡ κλίμαξ χαῖρε ἡ οὐράνιος, χαῖρε λυχνία χρυσῆ, προστάτις ὀρφανῶν χαῖρε Κόρη· λύτρωσις αἰχμαλώτων, και λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ, ἐμῆς ψυχῆς χαῖρε, δόξα και εὐφροσύνη.

Ρόδον κυήσασα Χριστόν, χαῖρε Πανύμνητε εὐωδίας μυστικῆς, τὰ πάντα ἐπλήρωσας πάγχρυσε, στάμνε τοῦ μάννα τῆς ζωῆς, χαρίτων χαῖρε θεῖον δοχεῖον· Κυριώνυμε Κόρη, μοναζόντων ἡ σκέπη, ἐμῆς ψυχῆς χαῖρε, δόξα και εὐφροσύνη.

Οῖρος προεῖδε Δανιήλ, σὲ πανυπέρτιμε ἐξ οὗ λίθος τῆς ζωῆς, ἀρρήτως Χριστὸς προελήλυθε, και τῶν εἰδώλων βωμοῦς, κατέβαλε Θεότητος σθένει, χαῖρε γνώσεως ὕψος, χαῖρε βυθὸς σοφίας, ἐμῆς ψυχῆς χαῖρε, δόξα και εὐφροσύνη.

Στίφη ἀπάντων τῶν πιστῶν, δεῦτε συνέλθετε και τὴν Δέσποιναν ἡμῶν, τὴν ἀρρήτως λόγῳ σωματώσαν, τὸν ποιητὴν τοῦ παντός, ὑμνήσωμεν κραυγάζοντες· χαῖρε, τὸ προσφύγιον πάντων, και ἐλπίς σωτηρίας, ἐμῆς ψυχῆς χαῖρε, δόξα και εὐφροσύνη.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κοτηθι φρίττων οὐρανέ, και
» **Ε**σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς
» γῆς, ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται
» ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, και τάφῳ σμι-
» κρῷ ξενοδοχεῖται· ὃν παῖδες εὐλο-
» γεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπε-
» ρυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Μὴ ἐποδύρου μου Μήτηρ.

Δαβιτικὸν χαῖρε ἄρμα, Ἀαρῶν χαῖρε ράβδος, χαῖρε Δαβὶδ πανθαύμαστον τοῦ θεοῦ Σολομών· τὴν πρηστήριον φύσιν τῆς Θεότητος, πε-

ρισχὸν ἀπορρήτως Μητρόθεε σεμνή·
θεοδόξαστε Κόρη σὲ μεγαλύνομεν.

Εὔθεον χαῖρε ταμεῖον, τῆς ζωῆς
χαῖρε τόμε, ἐμπεριέχων τὸν Χρι-
στὸν τὸν Λόγον καὶ Θεόν· χαῖρε τοῦ
Μωσέως πλάξ θεόγραφος, χαῖρε χάρ-
μα τοῦ κόσμου Μητρόθεε σεμνή· θεο-
δόξαστε Κόρη σὲ μεγαλύνομεν.

Χαῖρε τὸ ἄδυτον φέγγος, ὃ Θεὸς
ἐν τῷ μέσῳ, τῷ τοῦ παντὸς ἐ-
στήριξεν ἀυγάζειν νοητῶς· τὰ οὐράνια
ἅμα καὶ τὰ ἐπίγεια, χαῖρε Δέσποινα
πάντων Μητρόθεε σεμνή· θεοδόξαστε
Κόρη σὲ μεγαλύνομεν.

Υπερεκβλύζει ἡ χάρις, σοῦ εἰς
πάντας πλουσίως, τοὺς προσιό-
ντας σοι πιστῶς ἀκήρατε ἀγνή· διὸ
πλήρωσον χάριτος τοὺς δούλους σου,
ἡμᾶς ὅπως σὺν πόθῳ, Μητρόθεε σε-
μνή· θεοδόξαστε Κόρη σὲ μεγαλύ-
νομεν.

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Χαῖρε ὄρος ἅγιον, χαῖρε φωτὸς ἡ
νεφέλη, χαῖρε κλίμαξ ἔμψυχε,
δι' ἧς ἀνυψώθημεν πρὸς οὐράνιον· οἱ
θνητοὶ Δέσποινα, καὶ σεπτὴν καὶ
θείαν πολιτείαν ἀειπάρθενε, χαῖρε
Παράδεισε, ξύλον τῆς ζωῆς μέσον ἔ-
χουσα· Χριστὸν τὸν καταργήσαντα,
τοῦ προτέρου ξύλου τὸ ἔμπικρον· χαῖ-
ρε ἡ τῆς Εὐσας, τὴν πάλαι ἀφανίσασα
ἀράν, χαῖρε Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις, χαῖ-
ρε πανακήρατε.

Χαῖρε στάμνε πάγχρυσε, ἔνδον τὸ
μάννα τὸ θεῖον, κεκτημένη ἄμω-
με, χαῖρε τὸ παλάτιον τοῦ Παντάνα-
κτος· χαῖρε θεία σκέπη, χαῖρε πῖον
ὄρος, χαῖρε τόπε ἀγιάσματος, χαῖρε
τὸ εὖοσμον ρόδον καὶ ἠδύπνοον τέξα-
σα· πιστοὺς εὐωδιάζον τε χαῖρε Θεο-

τόκε Πανάμωμε· χαῖρε τῶν μητέρων,
ὠράισμα καὶ κλέος ἀληθές, χαῖρε
παρθένων τὸ καύχημα, καὶ σεπτὸν
καλλώπισμα.

Χαῖρε γλυκὸ ὄνομα, καὶ πρᾶγμα
Κόρη Μαρία, γλώσσης μου ἐν-
τρέφημα, καὶ ἠδὺ μελέτημα τῆς καρ-
δίας μου· ἡ ψυχὴ μου Ἀχραντε, σοῦ
ὀπίσω τρέχουσα, ἐκολλήθη ὅλη Πά-
ναγνε, καὶ ὡσπερ ἔλαφος, ἐπὶ τῶν ὑ-
δάτων τὰ ρεύματα· οὕτω πρὸς σὲ ἐ-
πόθησεν, ὄλος μου ὁ νοῦς καὶ ἐξέλι-
πε· διὸ δεξιὰ σου εὐσπλάγχχνως ἀντι-
λάβοιτο ἀγνή, ἐμοῦ καὶ δόξης προ-
σώπου σου καταξιωσάτω με.

Πολλοῖς συνεχόμενος, νῦν πειρα-
σμοῖς ὃ παντλήμων, πρὸς σὲ τὴν
Πανάμωμον, καταφεύγω σῶσόν με τὸν
ἀνάξιον· τὸν πολλὰ πταίσαντα, ὡς οὐ-
δεις ἄλλος γάρ, ἐξισχύεις βοηθησαί
μοι, πάντα γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις
Κόρη Πανύμνητε· ὡς Μήτηρ ὑπερά-
γαθος τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ ἡμῶν.
Δέσποινα τοῦ κόσμου, θεαία προστα-
σία τῶν πιστῶν, μή με παρίδης τὸν
δοῦλόν σου, τὸν εἰς σὲ ἐλπίζοντα.

Τῆ ΚΥΡΙΑΚῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ Εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτοκὸν

Πάνυ κατανυκτικός.

Ποίημα Ἰωάννου Εὐχαΐτων.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπειρῳ.

Ρανίδος δίκην ὀλίγης αἰ πονηραί,
καὶ μικραὶ ἡμέραι μου, χρονικῇ
περιφορᾷ, δαπανώμεναι καταβραχύ,
ἐκλελοίπασιν ἰδοὺ Δέσποινα σῶσόν με.

Συνέχει νῦν τῇ ψυχῇ μου φόβος πολὺς, τρόμος ἀδιήγητος, καὶ κατόδυνός ἐστιν, ἐν τῷ ἐκπορευέσθαι αὐτήν, ἐκ τοῦ σώματος ἀγνή ἦν παρακάλεσον.

Αἵμαρτων ἢ θεβαία καταφυγή, ἐπ' ἐμοὶ θεβαίωσον, τὸ σὸν ἔλεος ἀγνή, καὶ δαιμόνων ρῦσαι με χειρός, ὡσεὶ κύνες γὰρ πολλοὶ περιεκύκλωσαν.

Ιδοὺ καιρὸς βοήθειας ἰδοὺ καιρὸς, τῆς σῆς ἀντιλήψεως ἰδοὺ Δέσποινα καιρὸς, περὶ οὗ ἡμέρας καὶ νυκτός, παρεκάλουν σε θερμῶς καὶ καθικέτευον.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Μακρόθεν ταύτην προορῶν, Δέσποινα τὴν ἡμέραν, καὶ αὐτὴν ὡς παροῦσαν, λογιζόμενος αἰεὶ ἐν δάκρυσι σε θερμοῖς, ἐδυσώπουν, μὴ ἐγκαταλίπης με.

Σθεσθέντος ἤδη παντελῶς, τοῦ ὄργανου τῶν λόγων, καὶ δεθείσης τῆς γλώττης, καὶ κλεισθείσης τῆς φωνῆς· καρδίας ἐν συντριβῇ, δυσωπῶ σε, Δέσποινά μου σῶσόν με.

Εἴν' ἀνομίαις συλληφθεὶς, ἵνα τί ἐγεννήθην; καὶ ἰδοὺ παροργίσας, τὸν Θεὸν τὸν ἀγαθόν· ἀπέρχομαι ἐν πυρὶ, αἰωνίῳ, βασανισθησόμενος.

Μὴ ἀποστρέψης ἀπ' ἐμοῦ, τοὺς πολλοὺς οἰκτιρμούς σου, μὴ τὰ σπλάγχνα σου κλείσης τὰ φιλόανθρωπα σεμνή· ἀλλὰ μου πρόστηθι νῦν, καὶ ἐν ὥρᾳ, μνήσθητι τῆς κρίσεως.

ᾠδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Νεφέλαι ράνατε, δρόσον ὡς δάκρυα, οἱ θουνοὶ καὶ τὰ ὄρη περιπαθῶς, ἐπ' ἐμοὶ θρηνήσατε, τῷ μακρυνθέντι τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐγγίσαντι

τοῖς δαίμοσιν.

Ηἰ ἀκαταίσχυντος, καὶ ἀναστόχητος, πάντων τῶν ἐν ἀνάγκαις καταφυγή, Δέσποινα Πανάμωμε, κάμοι γενοῦ καταφυγή, ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς ἀνάγκης μου.

Διαπετάσασα, τὰς παναχράντους σου, καὶ πανάγνους ὠλένας ὡς ἱεράς, περιστερᾶς πτέρυγας, ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ σκιάν, αὐτῶν σκέπασόν με Δέσποινα.

Ιδοὺ μοι Δέσποινα, φόβος συνήνητησεν, ὃν αἰεὶ ἐφοδούμην ἰδοὺ ἀγών, μέγας με κατέλαβεν, ἐν ᾧ γενοῦ μοι βοήθός, ἢ ἐλπίς τῆς σωτηρίας μου.

ᾠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Οἱ κατὰ σάρκα μου συγγενεῖς, καὶ οἱ κατὰ πνεῦμα ἀδελφοί, φίλοι συνήθεις καὶ γνώριμοι· κλαύσατε, στενάξατε, σκυθρωπάσατε, ἰδοὺ γὰρ ἡμῶν ἄρτι διαχωρίζομαι.

Νῦν ὁ λυτρούμενος οὐδαμοῦ, καὶ ὁ βοηθῶν ὄντως οὐδεὶς, σύ μοι βοήθησον Δέσποινα· ἵνα μὴ ὡς ἄνθρωπος ἀδοθήητος, εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μου περικλεισθήσωμαι.

Ωπῶς τὴν ὄντως ἐλεεινήν, καὶ ὀδυνηρὰν ὑπομενῶ, σοῦ Θεομητορ διάζευξιν· καὶ τὴν τοῦ Σωτήρος μου πικρὰν ἔκπτωσιν! καὶ πάντων τῶν ἁγίων τὴν ἀλλοτρίωσιν.

Νικῆσαι πλῆθος ἀμαρτιῶν, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν τὴν πολλήν, μὴ ἐξισχύσειε Δέσποινα· ἀλλὰ κυκλώσάτω με τὸ σὸν ἔλεος, καὶ πάσας καλυφάτω τὰς ἀνομίας μου.

ᾠδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Τὰ χεῖλη σιγῶσί μου, καὶ ἡ γλῶσσα σιωπᾶ, ἀλλ' ἡ καρδία φλέγε-

ται, πῦρ ὑποσμήχον ταύτην γὰρ συντριβῆς, ἐντὸς ἀνακαίεται, καὶ φωναῖς ἀλαλήτοις Κόρη κράζει σε.

Υπόθεν ἐπίβλεψον, ἐπ' ἐμὲ Μήτηρ Θεοῦ, καὶ συμπαθῶς ἐπίνευσον, νῦν εἰς ἐμὴν ἐπίσκεψιν κατελθεῖν, ὡς ἂν θεωρήσας σε, ἐκ τοῦ σκήνου ἐξέλθω ἀγαλλόμενος.

Αγίων Ἀγγέλων με, ἱεραῖς καὶ καθαραῖς, χερσὶ παράθου Δέσποινα, ὡς ἂν τούτων ταῖς πτέρυξι σκεπασθεῖς, μὴ ἴδω τὴν ἄτιμον, καὶ αἰσχρὰν καὶ ζοφώδη τῶν δαιμόνων μορφὴν.

Νυμφῶν Θεοῦ πάντιμε, οὐρανοῦ νοσητοῦ, νυμφῶνός με ἀξίωσον, τὴν ἐμὴν ἐσθεσμένην καὶ ἀλαμπῆ, λαμπάδα ἀνάψασα, τῷ ἁγίῳ ἐλαίῳ σου Πανάμωμε.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. β'. Πολλὰ τὰ πλήθη.

Ταῖς τῶν δαιμόνων προσβολαῖς, κλονουμένην Παρθένε, τὴν παναθλίαν ψυχὴν ἐν τῇ πέτρᾳ στερέωσον, τῶν θείων προσταγμάτων τοῦ Χριστοῦ· μὴ καταποντισάτω με ἁγνὴ πταισμάτων καταιγίς, καὶ λογισμῶν φάβλων ἢ τρικυμία.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοδόλον μὲν.

Νὺξ θανάτου με κατέλαβεν ἀνέτοιμον, ζοφώδης καὶ ἀσέληνος, παραπέμπουσα, ἀπαράσκευον πρὸς τὴν μακρὰν, ἐκείνην ὁδὸν καὶ φοβερὰν, συνοδευσάτω με τὸ σὸν ἔλεος Δέσποινα.

Διὰ ρέουσιν καὶ πρόσκαιρον ἀπόλαυσιν, ἀθάνατα κολάζεσθαι, μέλω Δέσποινα, καὶ διὰ βραχείαν ἡδονὴν, σαρκὸς ὀδυῖσθαι ἐν πυρὶ· ἀλλὰ τὸ ἔλεος τὸ σὸν προκαταλάβη με.

Οὐκ ἀπάγοντες ἐντεῦθεν κατεπεΐγουσι, συνέχοντές με πάντοθεν, ἡ ψυχὴ μου δέ, ἀναβάλλεται καὶ δειλιάξ, πολλῆς πληρουμένη ταραχῆς· ἦν παρακάλεσον ἁγνὴ ἐπιστάσις σου.

Συλλυπούμενον οὐδένα τῇ καρδίᾳ μου, οὐδὲ παρακαλοῦντά με, εὐρον Δέσποινα, οἱ γὰρ φίλοι μου καὶ οἱ γνωστοί, κοινῶς ἐγκατέλιπόν με νῦν· ἀλλ' ἡ ἐλπίς μου μηδαμῶς ἐγκαταλίπη με.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Ως Θεοῦ φιλανθρώπου Μήτηρ φιλάνθρωπος, εὐμενεῖ καὶ ἰλέψ πρόσχεσ μοι ὄμματι, ὅτε τῆς σαρκὸς ἡ ψυχὴ μου χωρίζεται· ἵνα σε δοξάζω ἁγία Θεοτόκε.

Υψηλὸν τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ παλάτιον, τὴν σὴν χάριν ἐξ ὕψους ἐξαποστείλασα, πρόφθασόν με νῦν ἐν ἡμέρᾳ τῆς βίας μου· ἵνα σε δοξάζω ἁγία Θεοτόκε.

Διαδρᾶναι βαρβάρων ἀσάρκων φάλαγγας, καὶ ἀέριον ἄβυσσον διανοίξασθαι, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνελθεῖν με ἀξίωσον· ἵνα σε δοξάζω ἁγία Θεοτόκε.

Η γεννήσασα Κύριον Παντοκράτορα, τοὺς πικροὺς τελωνάρχας τοῦ κοσμοκράτορος, δίωξον μακρὰν ἐν τῷ μέλλειν ἐκλείπειν με· ἵνα σε δοξάζω ἁγνὴ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις δρόσον
» ἐπήγασας, καὶ δικαίου θυσίαν
» ὕδατι ἐφλεξας, ἅπαντα γὰρ θρᾶς
» Χριστὲ μόνῃ τῷ βούλεσθαι· σὲ ὕ-
» περυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ω'ς δοῦλος αἶρει τὰ ἔξω ὄμματα, τοῦ ἑαυτοῦ Κυρίου εἰς τὰς χεῖρας Πανύμνητε· ὀφθαλμοὺς τοὺς ἔξω καὶ τοὺς ἔνδον κἀγώ, οὕτω πρὸς σὲ ἐπαίρω τὴν ἐμὴν Δέσποιναν, τὴν ἐμὴν Κυρίαν, καὶ ζωὴν ὅπως οἰκτείρης με.

Α'γία Κόρη Θεοχαρίτῳτε, εἰς τὴν ἐμὴν ταπείνωσιν εὐσπλαγχνῶς ἐπίβλεψον· τὴν οἰκτρὰν καὶ ἐσχάτην μου δέησιν, ταύτην προσδεχομένη καὶ τοῦ κολάζοντος, καὶ διαιωνίζοντος πυρός, σπεῦσόν με λύτρωσαι.

Νεκρῶν καὶ ζώντων Θεὸν ἢ τέξασα, νεκροποιῶν Παρθένε νοσημάτων με λύτρωσαι· καὶ ζωὴν καὶ υγείαν παράσχου μοι, ρῦσαι με ἀρρωστοῦντα περιζωννύουσα, δύναμιν ἐξ ὕψους, καὶ ἰσχὺν ἐξασθενήσαντα.

Ναὸν Θεοῦ σε ζῶντα καὶ ἐμφύχον, καὶ λογικὸν γινώσκων ἐνδιαίτημα Πάναγνε· προσφυγῶν τῷ ναῷ σου ἐν πίστει θερμῇ, νῦν πρὸ τοῦ ἀπελθεῖν με ἄνες μοι δέομαι, ἵνα ἀναψύξω, ἀνυμνῶν τὰ μεγαλεῖά σου.

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης.

Χαῖρε τὸ σεμνολόγημα, τῶν Ἀποστόλων Ἀχραντε, τῶν Ἀγγέλων ἀγαλλίαμα λαμπρόν· χαῖρε τῆς οἰκουμένης, τὸ καύχημα Παρθένε, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Χαῖρε ὄρος ἀλάξευτον, Παρθένε παναμώμητε, ὃ προεῖδεν, ὃ Προφήτης Δανιήλ· ἐξ οὗ ἐτμήθη λίθος, τὰ εἶδωλα συντρίβων, Χριστὸς ὁ μόνος βασιλεὺς τοῦ παντός.

Χαῖρε παστὰς δλόφωτε, χαῖρε ἐμψυχε τράπεζα, ἄρτου θείου, ἐν ἧ πρόκειται Χριστός· χαῖρε τῆς εὐσε-

βείας, τὸ κάλλος Θεοτόκε, χαῖρε ἡ σκέπη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πανύμνητε κατάβαλε, ἐχθρῶν μισαφρονούντων ὀφρῦν, καὶ τὴν λύπην, τοῦ λαοῦ σου εἰς χαρὰν· μετὰστρεφον Παρθένε, καὶ τὴν ἰσχὺν παράσχου, ὅπως σωθέντες ἀνυμνῶμέν σε.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Ἰωμεν αὐθις τοῦ καλοῦ θρήνου χάριν.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος πλ. β'. Βοηθὸς καὶ σκεπαστής.

Ι'ωὴλ ὁ θαυμαστός ὁ τοῦ Κυρίου μέγας Προφήτης, ἔφη χρησιμῶς τὸ πενθεῖν ἱερῶς· καὶ κόπτεσθαι σάκκοις ἀλλ' ἐγὼ καταφρονῶ, σὺ δὲ Παρθένε σῶσόν με.

Ω'ς ὑπάρχουσα πηγὴ τῆς εὐσπλαγχνίας Θεοκυήτορ, σῶμα καὶ ψυχὴν ρυπωθέντα αἰσχυρῶς· ἀπόπλυνον Κόρη καὶ στολὴν με καθάραν, ἐπέन्दυσσον τῆς χάριτος.

Μὴ παρίδης ἀγαθὴ διεφθαρμένον ἐν ἀνομίαις, ὄλον ἐναγῆ ταῖς πικραῖς ἡδοναῖς· γενόμενον ἤδη ἀλλὰ ρύπου με παντός, ἀπόπλυνον καὶ σῶσόν με.

Ε'ξελθέτω τοῦ παστοῦ νυμφίος ἐνύμφη φησὶ Προφήτης, καὶ τὸν κοπετὸν ἐργαζέσθωσαν νῦν· ἡμεῖς δὲ ψυχὴ μου τῇ Μητρὶ τοῦ λυτρωτοῦ, θρηνοπρεπῶς προσπέσωμεν.

Ῥδὴ γ'. Στερέωσον Κύριε.

Νεώσωμεν ἄρουραν, τὴν ψυχικὴν ἐν τῷ δε τῷ βίῳ, ἀρετὰς ἐγκατασπείραντες, ἵνα ζωῆς ἄσταχυν, ἐκείσε θερίσωμεν.

Απείρανδρε Δέσποινα, τὸν νεκρωθέντα τῇ ἁμαρτίᾳ, συμβουλία τοῦ ἀλάστορος, ζώωσόν με, ταῖς πρὸς τὸν Υἱόν σου ἐντεύξειςιν.

Υπέπεσα Δέσποινα, τῇ ἀλογίᾳ τῶν πράξεών μου, καὶ εἰς θόθρον νῦν κατάκειμαι, ἀπωλείας, δίδου μοι μετάνοιαν Ἀχραντε.

Θηρία παγχάλεπα, τὰ πάθη τρέφω ἐν τῇ ψυχῇ μου, ὧν μὴ φέρων τὴν συνοίκησιν, καταφεύγω, πρὸς τὴν σὴν Παρθένε ἀντίληψιν.

Ῥδὴ δ'. Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Ισχύϊ σου Θεομῆτορ, τραπήτωσαν οἱ ἐχθροί μου εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ τὰ τόξα τούτων συντριβήτωσαν, λογισμοὶ ἀκάθαρτοι καὶ βέβηλοι· καὶ δίδου μοι τῷ σῶ ἱκέτη διὰ δακρῶν, βαδίζειν εἰς ἀπάθειαν.

Σειραῖς τῶν ἁμαρτημάτων, σφιγγόμενος Θεομῆτορ οὐ διαλείπω, ἀλλὰ πλέκω μᾶλλον δυσδιάλυτα, πάθη προστιθεὶς ἐπὶ τοῖς πάθεσι· καὶ γίνομαι πᾶσι κατάρα, τὸ τοῦ Προφήτου οὐαὶ προσεπισπώμενος.

Τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου, οὐ παύομαι ἐπιξέων φιληδονίαις, καὶ προστίθημι τοῖς μώλωψιν ἀλγήματα, μένων ἀναισθήτως ἀθεράπευτος· ἐλέησον Θεογεννητορ καὶ ἴασαί με, καὶ σῶσον ταῖς πρεσβείαις σου.

Ονειρών ἀστάτων δίκην, τὰ πράγματα τὰ τοῦ βίου Θεογεννητορ, βλέπων καθ' ἐκάστην παρερχόμενα, οὐδαμῶς λαμβάνω τούτων αἴσθησιν·

ἀλλ' ἔτι προστέτηκα τούτοις κισσοὺς καθάπερ, τῷ τῆς δρυὸς ὑψώματι.

Ῥδὴ ε'. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα.

Υψωθείς δι' ἔπαρσιν Πανύμνητε, πτώμα κατέπεσον, ἁμαρτίας χαλεπὸν, συντρίβον τὴν ψυχὴν μου· καὶ τίς με ἐξεγερεῖ; εἰ μὴ σὺ Θεομῆτορ.

Καρτερίαν Δέσποινά μοι δώρησαι, πάσης στενώσεως καὶ τῶν ἐξωθεν κακῶν, ἐξαίφνης ἐμπιπτόντων· μικρόψυχος γάρ εἰμι, καὶ τῶν μισθῶν στεροῦμαι.

Απὸ τῶν σκανδάλων τοῦ ἀλάστορος, ρῦσαί με Δέσποινα ἀπὸ πάσης ἀπειλῆς, καὶ ἐξωτέρου σκότους· τὸν ἐπὶ σοὶ ἀκλινῶς, θέμενον τὴν ἐλπίδα.

Λογισμοὶ πορνείας ἐκταράττουσι, Δέσποινα Πάναγνε, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, καὶ πείθουσιν ἀφρόνως· συγκαταθέσθαι αὐτοῖς· ἐξ ὧν με ρύου τάχος.

Ῥδὴ ς'. Ἐβόησα, ἐν ὄλη καρδίᾳ μου.

Ο Κύριος, μοιχείαν ἐκάλεσε, πρόσωπα βλέπειν ἐμπαθῶς, ἐγὼ δὲ Παρθένε νοσῶν τὴν ἀκρασίαν, τὴν ψυχὴν μολύνω, ταῖς ἀκολάστοις θεωρίαις.

Υπνώττοντι, δεινῶς ἐπιτίθενται, ἀκολασίας λογισμοί, καὶ προσυνωθοῦσι γαργαλισμοὺς καὶ ρεύσεις, ἀλλὰ φεῖσαι τούτων, πανάσπιλε τῆς βλάβης.

Θεόνυμφε, Μαρία προσπίπτω σοι, καὶ ἐκβοῶ μετὰ κλαυθμοῦ, Θεοτόκε ρῦσαι ψυχὴν μου τὴν ἀθλίαν, κρίσεως μελλούσης, καὶ πυρὸς αἰωνίου.

Ρημάτων μὲν, ἀργῶν λόγους λήψεσθαι, οἶδα μαθῶν ἐκ τῆς Γρα-

φῆς, ἀλλ' ἐγὼ Παρθένε ἀκαίροις φλυαρίαις, καὶ λογομαχίαις, σχολάζων οὐ πτοοῦμαι.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. β'. Ἐλπίς τοῦ κόσμου.

Κριτὴν τοῦ κόσμου ἀγαθή, τὸν Υἱόν σου Παρθένε, ἔλεων ποίησον ἐμοὶ τῷ πολλὰ ἐπταικότι· οὐδεὶς γὰρ ὡσπερ σὺ δύναται μεσιτεῦσαι, ὡς Μήτηρ οὖσα τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότη· αὐτὸν οὖν ἐκτενώς ἰκέτευε ὑπὲρ ἐμοῦ, μόνη εὐλογημένη.

ᾠδὴ ζ'. Ἠμάρτομεν ἠνομήσαμεν.

Ημάρτομεν ἠνομήσαμεν, ἐπικράναμεν Χριστὸν Παρθένε, πᾶσαν διετελέσαμεν πρᾶξιν, τὴν ἐφάμαρτον κινουντες αὐτὸν εἰς ὀργήν· ἀλλὰ σὺ τοῦτον ἔλεων ἀπέργασαι, τοῖς καταδίκαις ἡμῖν.

Νοήμασι καὶ αἰσθήσεσι, καὶ ταῖς πράξεσι Θεοκυῆτορ ὄλος, Θεοῦ τοῦ ζῶντος ἀπέστην, καὶ ἐδούλευσα τυράννοις παθῶν εὐρεταῖς· ἀλλὰ σὺ τούτων λύτρωσαι καὶ δίδου μοι, τῆς μετανοίας αὐγήν.

Οὔτε ψυχὴ ἢ ἀθλία μου, ἐκ τοῦ σώματος καθυπομένειν, μέλλει τὸν χωρισμὸν καὶ οὐκ ἔστιν, ὁ λυτρούμενος ἢ παραμυθούμενος· τότε Δέσποινα πρόστηθι καὶ ρῦσαι με, τῆς τῶν δαιμόνων ὀρμῆς.

Υπόκρισιν ὁ Δεσπότης μου, μέγα κέκληκε κακὸν ἐν βίῳ, οὗ τῆς ἀπατηλῆς ἐργασίας, Θεοῦ μφευτε ρυσθεῖην ἰσχύϊ τῆ σῆ· ἵνα μὴ τῆ μαχαίρα με τοῦ Πνεύματος, διχοτομήσῃ Χριστός.

ᾠδὴ η'. Ὁν στρατιαί.

Χρεωστικῶς τὴν σὴν προσκαλοῦμεθα, πρεσβεῖαν Μητὲρ Θεοῦ,

πρὸς τὸν σὸν Υἱόν, πάντες οἱ ἐπταικότες, καὶ κατακεκριμένοι, ἵνα τῆς γεέννης, τῆ μεσιτεῖα σου ρυσθῶμεν.

Αμαρτωλοὺς καλέσαι ἐλήλυθε, τῆ μετανοία Χριστός, δεῦτε κατ' ἐμέ, ὅσοι τούτου τοὺς λόγους, ἐσμέν ἠθετηκότες, σὺν τῆ μετανοία, προσπέσωμεν τῆ Θεοτόκῳ.

Ρεῖθρά μοι νῦν δακρῶν κατάπεμψον, καὶ στεναγμὸν ἐκ ψυχῆς μετὰ συντριβῆς, ὅπως τὴν φλόγα σβέσω τὴν ἄστεκτον ἐκείνην, καὶ τοῦ παραδείσου τῆς δόξης ἐπιτύχω.

Ινα θροτοὺς ὁ Υἱός σου Δέσποινα, θεώσῃ ὡφθη ἐκ σοῦ, τέλειος θροτός, τοῦτον οὖν ἐκδυσώπει, τελείως καθαρθέντα, δεῖξαι κοινωνόν με, αὐτοῦ τῆς βασιλείας.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὔν στρατιαὶ οὐρανῶν δοξάζουσι,
» καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ καὶ
» τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις,
» ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Νυμφῶν ἐτοιμάζεται, ἐν οὐρανοῖς Θεοῦ μφευτε ὑπὸ Υἱοῦ σου, χαρᾶς πάσης ἐμπλεως, τοῖς τούτου προστάγματα, τηρήσασιν ἀμέμπτως· ἐμοὶ δὲ σκότος καὶ ὀδυρμός, καὶ τὸ πῦρ τὸ τῆς γεέννης, ὧν ρυσθῆναί με δυσώπησον.

Ιδρωτες καὶ δάκρυα, καὶ πόνοι Θεοῦ μφευτε ἐν τῷ σταδίῳ, τούτῳ καταβάλλονται, ἐκεῖ δὲ οἱ στέφανοι καὶ γέρα καὶ βραβεῖα· καὶ τίς μακάριος ἀληθῶς, ὅστις κλαίων ἐπισπείρει, θερῖε ἀγαλλιώμενος;

Υπόπτεροι γίνονται, τῆ μετανοία Πάναγνε οἱ πεπτωκότες, αὐθις

ὡς ἱέρακες, τὴν πτῆσιν ποιούμενοι, πρὸς οὐρανίους νόας· ὧν τῆς μερίδος ὁ ἀλιτρός, καὶ αὐτὸς ἀξιωθεῖν τῇ πρεσβείᾳ σου σωζόμενος.

Ελέους τὴν ἄβυσσον, ὡς τετοκυῖαν Ἄχραντε ἐλέησόν με, καὶ ρῦσαι κολάσεως, καὶ κρίσεως Δέσποινα, τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον· καὶ βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καταξίωσον Παρθένε, ἵνα πρόθῃ μεγαλύνω σε.

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Χαίροις Πατὴρ ἀχραντε, θυγάτηρ Μήτηρ δὲ Λόγου, χαῖρε νύμφη Πνεύματος, ὑπερτέρα Θρόνων τε καὶ θερμαίνουσα· Σεραφίμ κρείττονα, ἢ γνωστικωτέρα, Χερουβίμ Κυριοτήτων τε, ἢ Κυριεύουσα, ἢ δυνατωτέρα Δυνάμεων, Ἐξουσιῶν προέχουσα, ἄρχουσα Ἀρχῶν Ἀρχαγγέλων τε, στρατηγικωτέρα, ἢ μᾶλλον τῶν Ἀγγέλων τοῖς πιστοῖς, διακονοῦσα τοῖς μέλλουσι, σωτηρίας τεύξασθαι.

Χαῖρε πασῶν Ἀνασσα, τῶν ἀνασῶν Θεοτόκε, χαῖρε ὑπερέχουσα, τῶν ἐπουρανίων πασῶν Δυνάμεων· χαῖρε γῆς Δέσποινα, καὶ θαλάσσης μόνη, καὶ τῆς κτίσεως βασίλισσα, χαῖρε τὸ κράτιστον, σκῆπτρον καὶ γενναῖον ὀχύρωμα· καὶ σθένος καὶ κραταίωμα, τῶν βασιλευόντων Πανύμνητε, χαῖρε θεῖε κῆπε τοῦ ἄδου, χαῖρε νέκρωσις ἀγνή, χριστιανῶν καταφύγιον, χαῖρε παντευλόγητε.

Χαῖρε θρόνε πύρινε, τοῦ βασιλέως Κυρίου, χαῖρε θεῖε τράπεζα, ἄρτον τὸν οὐράνιον μέσον φέρουσα, χαῖρε γῆ εὐκαρπε τῆς ζωῆς ἄσταχυν, θρεψαμένη Παναμώμητε, ἐξ οὗ οἱ τρώγοντες, θάνατον οὐ βλέπουσι Δέσποινα· ζωὴν δὲ πρὸς αἰῶδιον, ἄγονται

καθάπερ προέφησε, μόνος ὁ τῶν ὄλων, Δεσπότης καὶ τροφεὺς καὶ συνοχεύς, χαῖρε πιστῶν τὸ προσφύγιον, χαῖρε ὑπερθαύμαστε.

Σὲ τὴν πανυπέρμαχον, ἐκδυσωποῦμεν Παρθένε, καὶ καθικετεύομεν, οἱ δεινῶς ταῖς θλίψεσι μαστιζόμενοι· ὡς ἰσχὺν ἔχουσα, μητρικὴν πρὸς Κύριον, τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν διάρρηξον, ἵνα μὴ εἴπωσι, ποῦ ἐστὶ Θεὸς ὃ λατρεύουσι· καὶ γνώτωσαν οἱ ἄθλιοι, ὅτι σὲ καὶ μόνην κεντήμεθα, σκέπην καὶ προστάτιν, μετὰ Θεὸν καὶ πύργον ἀσφαλῆ, μὴ ὑπερίδης Πανάμωμε, τοὺς εἰς σὲ προστρέχοντας.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα τοῦ ἁγίου Θεοφάνους, Ἐπισκόπου Νικαίας τοῦ Γραπτοῦ.

Ὡς ὁρᾶται ἐν τοῖς ὑστέροις Θεοτοκίαις.

Ὁδὴ α'.

Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπειρῷ.

Τὴν ἀδιόδευτον πύλην τὸ καθάρων, τῆς ἀγνείας τέμενος, τὴν καλὴν ἐν γυναιξί, τὴν ἁγίαν Δέσποιναν πιστοί, μελωδίαις ἱεραῖς δοξολογήσωμεν.

Ο κατοικῶν Θεὸς Λόγος ἐν οὐρανοῖς, ὁ ἐν ἀρχῇ ἀναρχος, οὐρανὸν σε λογικόν, ἐπὶ γῆς δειμάμενος ἀγνή, μὴ λιπῶν τοὺς οὐρανοὺς ἐν σοὶ ἐσκήνωσεν.

Η τοῦ ἡλίου νεφέλη καὶ χρυσαυγῆς, λυχνία Πανάμωμε, ἢ πολύφωτος λαμπάς, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τὸ τριμερές, ἁμαρτίαις ζοφωθὲν λάμπρυνον δέομαι.

Θεοχαρίτωτε Κόρη ἢ κραταία, τῶν πιστῶν βοήθεια, καὶ ἐλπίς τῶν ταπεινῶν, σὺ με ἐλευθέρωσον σαρκός, ἡδονῶν τε καὶ παθῶν τῶν πολεμούντων με.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ.

Οὐκ ἔστιν ὅστις πρὸς τὴν σὴν, καταπέφευγε σκέπην, καὶ οὐκ ἔτυχε Κόρη, τῶν πολλῶν σου οἰκτιρμῶν· διὸ καγὼ δυσωπῶ, ἵνα τύχῃ τῆς σῆς ἀντιλήψεως.

Ως πλατυτέρα οὐρανῶν, καὶ τῆς γῆς ἀνωτέρα, ὡς ἅγια ἁγίων, Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ· ὡς ὑπερτέρα σεμνή, ἀσυγκρίτως τὸν Θεὸν ἐχώρησας.

Πυρὶ με φόβου θεϊκοῦ, ἐκκαθάρασα Κόρη, τῶν πταισμάτων τοῦ ρύπου, ἐπένδυσον χρυσαυγῆ· χιτῶνα τῶν ἀρετῶν, καὶ χορείαις τῶν ἁγίων σύνταξον.

Εξ ἔργων ὄλως ἐν ἐμοί, σωτηρία οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ σὺ Θεοτόκε, ἢ ἐλπίς ἢ ἀψευδής· τῶν πεποιθότων εἰς σέ, σωτηρίας θράβευσον μοι δέομαι.

Ῥδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ως πύλην φέρουσαν, πρὸς θείαν εἴσοδον, ὡς Παράδεισον θεῖον ὡς νοητόν, τόπον ἀγιάσματος, ὡς τῶν πιστῶν καταφυγὴν, τὴν Παρθένον μακαρίσωμεν.

Λυχνία πάμφωτος, ἢ θεία τράπεζα, τοῦ Θεοῦ τὸ χωρίον ἢ κιβωτός, ράβδος ἢ βλαστήσασα, ἄνθος ἐν κόσμῳ τὸν Χριστόν, σὺ ἐδείχθης Μητροπάρθενε.

Γνωστῶς ἐν βάτῳ σε, Μωσῆς ἐώρακεν, ἱερῶς τυπουμένην τὴν τοῦ πυρός, μέλλουσαν λοχεύτριαν, ἀναφα-

νῆναι μυστικῶς, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ο Ἄλογος ἄσπιλε, ἐν σοὶ ἐσκήνωσεν, ἀλογίας τὸν κόσμον τῆς τῶν παθῶν, Δέσποινα λυτρούμενος, καὶ βασιλείας οὐρανῶν, ἀξιῶν τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ῥδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Η καλλονὴ ἢ τοῦ Ἰακώβ, ἢ ἐκλελεγμένη τῷ Θεῷ, πρὸ τοῦ γενέσθαι τὰ σύμπαντα· ἢ ἀγιωσύνην καὶ καθαρότητα, ἀσύγκριτον πλουτήσασα χαῖρε Δέσποινα.

Νοήσας πόρρωθεν μυστικῶς, ὁ τῶν Προφητῶν θεολαμπής, χορὸς Παρθένε Θεόνυμφε· θείου τοκετοῦ σου βάθος ἀπόρρητον, συμβόλοις ἱεροῖς σε προδιεχάραξεν.

Υπεραγία ἢ τὸν Θεόν, μόνη ἐπὶ γῆς, ὡς ἀληθῶς, τὸν ὑπεράγιον τέξασα· τοὺς σὲ Θεοτόκον ἀεὶ κηρύττοντας, ἀγιάσον καὶ σῶσον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Φωτί σου θείῳ ὡς ἀγαθῇ, τὴν ἐσκοτισμένην μου ψυχὴν, ταῖς ἡδοναῖς φωταγώγησον· καὶ πρὸς σωτηρίας τρίβον ὁδήγησον, ἢ μόνη τὸν Σωτῆρα Χριστὸν κυήσασα.

Ῥδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Τὴν μόνην πανύμνητον, τὴν καλὴν ἐν γυναιξί, τὴν τοῦ Θεοῦ λοχεύτριαν, χριστιανῶν τὸ τεῖχος τὸ ἀρραγές, Μαρίαν τὴν ἄχραντον, ἀδιστάκτω καρδίᾳ μακαρίσωμεν.

Σκηνὴ θεοχώρητε, ὄρος ἅγιον Θεοῦ, χρυσοῦν θυμιατήριον, πύρινε θρόνε πάγχρυσε κιβωτέ, λυχνία πολύφωτε, ἀδιόδευτε πύλη χαῖρε Δέσποινα.

Ξένη σου ἢ σύλληψις, ξένη Κόρη
καὶ φρικτή, ἢ ὑπὲρ νοῦν σου
γέννησις, τοὺς ξενωθέντας πάντας ἀπὸ
Θεοῦ, αὐτῷ καταλλάττουσα, καὶ τὸ
κάλλος τὸ πρόην ἀπονέμουσα.

Αγάθυνον Δέσποινα, τὴν ψυχὴν
μου ἐν πολλοῖς, κεκακωμένην
πταίσμασι, καὶ τὸν δοτήρα πάντων
τῶν ἀγαθῶν, Χριστὸν καθικέτευε,
βασιλείας τῆς ἄνω ἀξιῶσαί με.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Πολλὰ τὰ πλήθη.

Τῆς ἀσθενούσης μου ψυχῆς, τὰς
πολλὰς ἀρρωστίας, καὶ τὰ τοῦ
σώματος ἀγνή, χαλεπώτατα πάθη ἐ-
πίσκεψαι, καὶ θεραπείας ταχινῆς ἀ-
ξίωσον καὶ τὰς ἀγίας ἐντολὰς ποιεῖν
με κατευόδωσον, Θεοῦ τοῦ ἀγαθοῦ ὅ-
πως σε μεγαλύνω.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν.

Υπερτέρα ἐχρημάτισας Πανάμω-
με, τῶν νοερῶν Δυνάμεων, ὃν
γὰρ ἐκεῖναι, οὐ τολμῶσιν ὅλως κατι-
δεῖν, ἀγκάλαις ἐβάστασας ταῖς σαῖς
χαριστηρίοις σε φωναῖς ὅθεν δοξά-
ζομεν.

Θεῖου ἄνθρακος σεπτὸν θυμιατή-
ριον, κόσμον εὐωδιάσασα, δυσω-
δίας τε, ἀκαθάρτων ρῦσαι με παθῶν,
Παρθένε καὶ δίδου μελωδεῖν· εὐλογη-
τὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Συντριβέντα με ἀμέτροις παραβά-
σει, τῇ θείᾳ μεσιτείᾳ σου, και-
νοποίησον, ἰατρεύουσά μου τὴν ψυ-
χὴν, καὶ λόγον παρέχουσα βοᾶν· εὐ-
λογημένη ἢ Θεὸν σαρκὶ κύησασα.

Ναοὺς ποίησον ἡμᾶς τοῦ θεοῦ
Πνεύματος, ναὲ Θεοῦ πανάγιε,
τοὺς γεραίροντας, ἐν τῷ θείῳ τούτῳ
σου ναῷ, καὶ μέλποντας Κόρη εὐλα-

βῶς· εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πα-
τέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Σελασφόρον λαμπάδα καὶ χρυσαυ-
γίζουσαν, φωτοφόρον παστάδα
καὶ πορφυρίζουσαν, στάμνον γλυκα-
σμοῦ καὶ ζωῆς ἄρτου τράπεζαν, ἐγνω-
μέν σε Κόρη ὑπερευλογημένη.

Σὲ τὸ πάνσεπτον ὄρος καὶ ὑψηλό-
τατον, οἱ εἰς βάθη πεσόντες τῶν
παραπτώσεων, Δέσποινα ἀγνή δυσω-
ποῦμεν ἀνύψωσον, πρὸς ἐνθέους πρά-
ξεις τῶν ἀρετῶν ὑψώσεις.

Λυτρωθέντες τῆς πρόην ἀρᾶς τῷ
τόκῳ σου, παντευλόγητε Κόρη
Θεογεννήτρια, τὴν τοῦ Γαβριὴλ φω-
νὴν σου ἀναμέλομεν, χαῖρε ἢ αἰτία
τῆς πάντων σωτηρίας.

Η τὸν βότρυν τεκοῦσα τὸν ἀγεώρ-
γητον, καρποφόρον με δεῖξον ἀ-
γαθῶν πράξεων, καὶ τῆς οὐρανῶν βα-
σιλείας ἀξίωσον, ἵνα σε δοξάζω ἀγνή
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐ-
» πήγασας, καὶ δικαίου θυσίαν
» ὕδατι ἐφλεξας, ἅπαντα γὰρ δρᾶς
» Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι· σὲ ὑ-
» περυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶ-
» νας.

ᾠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Θεοῦ παλάτιον καθαρώτατον, νῦν
ἐπ' ἐμὲ ἐλέη τὰ πολλὰ σου θαυ-
μάστωσον· Θεοτόκε Μαρία Πανάχρα-
ντε· ὅπως σε μεγαλύνω καὶ μακαρίζω
σε, τὴν ὑψηλοτέραν, οὐρανῶν καὶ πά-
σης κτίσεως.

Χαριστηρίοις φωναῖς ὑμνοῦμέν σε,
οἱ διὰ σοῦ τυχόντες ἀληθῶς τῆς

θεώσεως· και βοῶμέν σοι χαῖρε Πανύμνητε, χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε πυρίμορφε, θρόνε τοῦ Παντάνακος, Μαρία χαῖρε Δέσποινα.

Υμνεῖν δοξάζειν και μακαρίζειν σε, δίδου ἡμῖν ἀξίως τοῖς τιμῶσί σε Πάναγνε· και τὸν τόκον τὸν σὸν μεγαλύνουσι, μόνη εὐλογημένη, σὺ γὰρ τὸ καύχημα τῶν χριστιανῶν, και πρὸς Θεὸν πρέσβυς εὐπρόσδεκτος.

Σταγῶν καθάπερ ὁ ἐπουράνιος, τῇ σῇ γαστρὶ Παρθένε ὑετὸς καταβέβηκε· και ξηράνας τῆς πλάνης τὰ ρεύματα, ὤμβρισεν ἀφθαροίαν και ἀπολύτρωσιν, πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, διὰ σοῦ Θεοχαρίτῳτε.

Προσόμοια.

*Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης.

Χαῖρε βασιλευόντων ἀγνή, τὸ θάρσος τὸ ἀνίκητον, χαῖρε κλέος, τῶν πιστῶν σου τὴν σεπτὴν, Εἰκόνα προσκυνούντων, χαῖρε δαιμόνων πτωσίς, και τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀνόρθωσις.

Χαῖρε τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ἀρχὴ και ρίζα Πάναγνε, χαῖρε μέσον, τὸ λαμπάδιον Χριστόν, κεκτημένη λυχνία, χαῖρε γῆς ὑπερτέρα, και οὐρανοῦ Μαρία Δέσποινα.

Χαῖρε τιμιωτέρα σεμνή, κτίσεως πάσης· Ἀχραντε, δρατῆς τε νοητῆς ὡς ὑπὲρ νοῦν, ἀμφοτέρων ἡ τεκοῦσα, Δεσπότην Θεοτόκε, χαῖρε ψυχῆς μου ἀγαλλίαμα.

Πανύμνητε διάσωσον, δεινῶν τῶν συνεχόντων με, τὸν σὸν δοῦλον, και χαρᾶς τὴν ταπεινὴν, ψυχὴν μου Παναγία, και θυμηδίας πλησον, ὅπως ἀπαύστως μεγαλύνω σε.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα τοῦ ὁσίου Νικολάου τοῦ Κατασκεπηνοῦ.

*Ὡς ὁράται ἐν τοῖς ὑστέροις Θεοτοκίαις.

*Ὤδὴ α'.

*Ἦχος πλ. β'. Βοηθὸς και σκεπαστῆς.

Βοηθὸς και σκεπαστῆς και λυτρωτῆς μου και ἀντιλήπτωρ, Δέσποινα γενοῦ χαλεπῶν συμφορῶν· πικρῶν ἐλγηδόνων δριμυτάτων ὀδυνῶν, και πόνων ρυομένη με.

Παναγία ἡ ἐλπίς τῶν σὲ ἐκ πόθου παρακαλούντων, φάνηθι κάμοι ὑπακούουσα νῦν· και πρόσδεξαι ὕμνον ἐκ χειλέων ρυπαρῶν, τοῦ ταπεινοῦ ἱκέτου σου.

Ρυομένη συμπαθῶς ἐπίφανόν μοι τὸ πρόσωπόν σου, σκότος γὰρ δεινῆς ἀπογνώσεως νῦν· καλύπτει με ὄλον ἀλλὰ λάμψον μοι αὐγὴν, τῆς καθαρᾶς πρεσβείας σου.

Ναυαγίῳ χαλεπῷ κατεποντίσθην τῆς ἀμαρτίας, δίδου δεξιάν ὡς τῷ Πέτρῳ κάμοι· και σῶσον με Λόγε ταῖς λιταῖς τῆς ὑπὲρ νοῦν, ἀφθόρως κυησάσης σε.

*Ὤδὴ γ'. Στερέωσον Κύριε.

Προσπίπτοντα δέξαι με, τοῖς οἰκτιρμοῖς σου Μῆτερ τοῦ Λόγου, αἰτουμένῳ τε συγχώρησιν, τῶν πταισμάτων, πάρασχε θερμαῖς ἱκεσίαις σου.

Η· κάμινον σθέσασα, βαβυλωνίαν σε ζωγραφοῦσαν, τῶν ἐμῶν παθῶν τὴν κάμινον, και τῶν νόσων, τὴν πυρκαϊάν σθέσον Δέσποινα.

Ανάστειλον Δέσποινα, τῶν ἡδονῶν μου τὴν πικρὰν μέθην, νῆψιν θείαν μοι παρέχουσα, μετανοίας, καὶ ἐπιστροφὴν τὴν σωτήριον.

Ιλέψου σου ὄμματι, πρόσχεσ μοι Δέσποινα θλιβομένῳ, καὶ ἐλέησον καὶ σῶσόν με, σωτηρία, κόσμου καὶ ἀνθρώπων βοήθεια.

ᾠδὴ δ'. Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Ηγάπησα τὰ παρόντα, τὴν σάρκα τε καὶ τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, ἡδονὰς καὶ δόξαν καὶ τὰ χρήματα, τῶν μελλόντων δὲ οὐδόλως ἐφρόντισα· διὸ καὶ τῆς δόξης τῆς ἄνω καὶ τῆς ἀγάπης Θεοῦ, ἐκπέπτωκα ὁ ἄθλιος.

Ηλύη τῆς θείας δόξης, τὰς πύλας μοι διάνοιξον τῆς μετανοίας, καὶ πρὸς φῶς εἰσάγαγέ με ἄδυτον, τοῦ Υἱοῦ καὶ Κτίστου σου Πανύμνητε· παθῶν με ἐξαίρουσα ζόφου καὶ ραθυμίας, ὁμίχλην διαλύουσα.

Ανύστακτον τὴν λαμπάδα, ψυχῆς μου διατήρησον εὐλογημένη, μὴ ἀποσβεσθῆ ὡσπερ ἀνέλαιος, καὶ κλεισθῆ ἡ θύρα τοῦ νυμφῶνός μοι· ἀλλ' ἀνοιξον θύραν ἐλέους καὶ πρόστηθί μοι, ἐν ὥρᾳ τῆς ἐξόδου μου.

Κατάβαλε τοὺς ἐχθρούς μου, πολέμησον τοὺς ἀδίκως με πολεμοῦντας, ἵνα γινῶσι τίνας δοῦλος πέφυκα, τίνα προστασίαν ἐπιγράφομαι· Πανύμνητε εὐλογημένη Θεοκυῆτορ, καὶ σῶσόν με ὑμνοῦντά σε.

ᾠδὴ ε'. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα.

Σῶσόν με τὸν ἄσωτον Πανάχραντε, πρόστηθι ρῦσαί με ἐξ ἐχθρῶν μου ὄρατῶν, καὶ ἀοράτων πάντων τῶν συνθλιβόντων αἰεὶ, τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου.

Ιλέων τὸν σὸν Υἱὸν ἀπέργασαι, δταν τὰ ἔργα μου, τὰ κρυπτὰ καὶ φανερά, οἴμοι μέλη ἐτάζειν, μὴ με ἐκπέμψῃ εἰς πῦρ, τὸν κατακεκριμένον.

Εἰς τὴν σὴν ἀμέτρητον χρηστότητα, Δέσποτα Κύριε ὁ ταλαίπωρος ἐγώ, θαρρῶν καὶ τῆς Μητρός σου, τὰς ἐκείσας Σωτήρ, οὐκ ἀπογνώσω δλωσ.

Οῖλος ἐκ νεότητος Πανάμωμε, γέγονα ἄχρηστος νεκρωθεὶς ταῖς ἡδοναῖς, καὶ τεθανατωμένος, ὁ τάλας κείμαι δεινῶς, ἀλλὰ ἀνάστησόν με.

ᾠδὴ ς'. Ἐβόησα ἐν ὄλῃ καρδίᾳ μου.

Προσπίπτω σοι Μαρία Πανάχραντε, καὶ ἐκβοῶ μετὰ κλαυθμοῦ, Θεοτόκε ρῦσαι, ψυχὴν μου τὴν ἀθλίαν, κρίσεως μελλούσης καὶ πυρὸς αἰωνίου.

Κατάρδευσον πρεσβειῶν σου νάμασι, τὴν παναθλίαν μου ψυχὴν, τῶν παθῶν φλεχθεῖσαν, τῷ καύσωνι καὶ δεῖξον, καρποφόρον ταύτην, ὑπέραγνε Μαρία.

Αγίασόν με δλον καὶ λάμπρυνον, τὸ ἱλαστήριον πιστῶν, καὶ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, ἀνάδειξόν με Κόρη, οἶκον τῆς ἁγίας Τριάδος δυσωπῶ σε.

Λιμένα σε γινώσκω γαλήνιον, Θεοκυῆτορ Μαριάμ, καὶ βοῶ ἐκ βάθους, καρδίας μὴ ἐάσης, θυθισθῆναι Κόρη, ἐχθροῦ ταῖς τρικυμῖαις.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. β'. Πολλὰ τὰ πλήθη.

Τῶν ἐναντίων λογισμῶν ἐκταράσσει με κλύδων, καὶ τῶν παθῶν ἐπαγωγαί, εἰς θυθὸν ἀπωλείας, κατὰγούσι τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχὴν· ἀλλ' οἴκτειρόν με ἡ τεκοῦσα τὸν

Θεόν, καὶ ρῦσαί με τὸν δοῦλόν σου, μελλούσης ἀπειλῆς μόνη εὐλογημένη.

Ῥδὴ ζ'. Ἡμάρτομεν ἠνομήσαμεν.

Παρώργισα παρεπίκρανα, τὸν μακρόθυμον καὶ πλαστουργόν μου, ὅστις ἐπλασε πάλαι ἐκ γῆς με, καὶ ἐκ μὴ ὄντων εἰς τὸ εἶναι παρήγαγεν· ἀλλ' ἐξιλέωσαί μοι τοῦτον Παρθένε, ταῖς μητρικαῖς σου λιταῖς.

Ω Δέσποινα ἢ ἀνοίξασα, τὰς σεπτὰς πύλας τοῦ Παραδείσου, ταύτας κἄμοι κλεισθείσας Παρθένε, διὰ πράξεων ἀτόπων ὧν ἐπραξα· ὑπανοίξασα σῶσόν με, καὶ δεῖξον οἰκήτορα αὐτοῦ.

Ιλέωσον τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, καὶ Θεὸν ἡμῶν καὶ εὐεργέτην, Δέσποινα Παναγία Παρθένε, τοῦ ρυσθῆναι με κινδύνων καὶ θλίψεων· καὶ τῆς λαμπρότητος τῶν ἁγίων, καὶ δόξης αἰωνίου τυχεῖν.

Αγίασον φωταγώγησον, τὴν καρδίαν μου Θεογεννητορ, ξήρανον ὀχετοὺς τῶν παθῶν μου, ρᾶνον ὕδατι τῆς θείας πρεσβείας σου· καὶ ἀξίωσον φέρειν σοι ὕμνον, εὐπρόσδεκτον ψυχῆς καθαρᾶς.

Ῥδὴ η'. Ὁν στρατιαί.

Χρεωστικῶς τὴν σὴν προσκαλούμεθα, πρεσβείαν Μητὲρ Θεοῦ πρὸς τὸν σὸν Υἱόν, πάντες οἱ ἐπταικότες, καὶ κατακεκριμένοι, ἵνα τῆς γεέννης, τῇ μεσιτείᾳ σου ρυσθῶμεν.

Εγγυητῆς γενοῦ μοι Πανάμωμε, πρὸς Κύριον τὸν Θεόν, ὅταν ἐπὶ γῆς, ἔλθῃ τοῦ κρίναι πάντας, καὶ δεῖξόν με μερίδος, τῆς τῶν σωζομένων, τὸν ἄθλιον ἐκδυσωπῶ σε.

Σθέσον τὸ πῦρ τῶν παθῶν καὶ νέκρωσον, τὸ φρόνημα τῆς σαρκός,

φώτισον τὸν νοῦν, κάθαρον τὴν καρδίαν, καὶ θρέψον τὴν ψυχὴν μου, ἄρτω οὐρανίῳ, καὶ σῶσόν με Θεογεννητορ.

Ο δῆγησον ἐν τῇ τρίβῳ Δέσποινα, τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ τὸν ἁμαρτωλόν, κλινόν μου τὴν καρδίαν, εἰς ὁδὸν σωτηρίας, σὲ γὰρ ἔχω μόνην, ἀντίληψιν καὶ προστασίαν.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** "ν στρατιαὶ οὐρανῶν δοξάζουσι,
» καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ καὶ
» τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις,
» ὕμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Εγὼ ὁ κατάκριτος, καὶ ὄλως ἀδιόρθωτος ἐγὼ ὁ τάλας, ὁ πάντων ὑπεύθυνος, ἑτέρους κατέκρινα ὄντας ἀκατακρίτους· οὐαί μοι τότε ἐν τῷ καιρῷ, τῷ τῆς κρίσεως Παρθένε, ὅτι μέλλω κατακρίνεσθαι.

Αιχμάλωτον εἶλέ με, καὶ σπεύδει ἀπολέσαι με ὁ πάντας θέλων, ὁλέσαι διάβολος, ἀλλ' ὦ Κόρη εὐσπλαγχνε, μὴ με ἐγκαταλίπῃς· μὴ παραδώῃς με τοῖς ἐχθροῖς, μὴ ἐάσης ἀπολέσθαι, τὸν ἀνάξιον ἐκέτην σου.

Ελπίς ἀκαταίσχυντε, βοήθεια καὶ σκέπη μου καταφυγὴ μου, θερμὴ τε ἀντίληψις, βοήθησόν μοι τότε ἐν τῇ μελλούσῃ κρίσει· καὶ ρῦσαι πάσης με ἀπειλῆς, καὶ υἶδόν τῆς βασιλείας, τοῦ Υἱοῦ σου δεῖξον Ἀχραντε.

Υμῶ σου Πανύμνητε, τὴν δόξαν τὴν λαμπρότητα τὴν δυναστείαν, τὸ ἄφατον ἔλεος τὸ τῆς εὐσπλαγχνίας σου, καὶ τῆς φιλανθρωπίας· καὶ ἱκετεύω σε ἀγαθή, μὴ ἐκπέσω τῆς ἐλπίδος, ἀλλὰ τύχοιμι τῆς δόξης σου.

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Χαῖρε θεῖον σκήνωμα, Θεοῦ τοῦ πάντων Δεσπότη, χαῖρε τὸ ἐνίσχυμα, καὶ Μαρτύρων στέφανος ἀμαράντινος· τῶν πιστῶν στήριγμα, καὶ Ὁσίων δόξα, χαῖρε Μήτηρ ἀπειρόγαμε, χαῖρε τὸ καύχημα τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων· τῶν Προφητῶν ὑπόθεσις, καὶ τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα, χαῖρε τῆς ἀπάτης, τὴν πλάνην ἢ πατήσασα ἀγνή, ἀμαρτιῶν ἰλαστήριον, χαῖρε Μητροπάρθενε.

Χαῖρε οἰκητήριον, φωτὸς σεμνῆ Παναγία, χαῖρε στύλε πύρινε, δι' οὗ ὠδηγήθημεν πρὸς οὐράνιον· οἱ φθορᾶς μέτοχοι, μακαρίαν δόξαν, καὶ ἀνώλεθρον κατάπαυσιν, χαῖρε ἡ ἄμπελος βότρυς τῆς ζωῆς ἢ βλαστήσασα· γλεῦκος ἐναποστάζοντα, καὶ μέθην κακίας ἐξαίροντα, καὶ τῆς εὐφροσύνης, ποτίζοντα τὸν οἶνον τοῦς πιστοῦς, Θεοῦ λοχεύτριαν Δέσποινα, καθομολογοῦντά σε.

Χαῖρε τὸ λαμπρότατον, τοῦ βασιλέως Κυρίου, καὶ φαιδρὸν παλάτιον, χαίροις πόλις ἔμψυχε τοῦ Παντάναντος· χαῖρε μόνη ἄρρηκτος, καὶ βεβαία σκέπη, τῶν ἐν πίστει δεομένων σου, χαῖρε διάσωσα, κόσμου καὶ θερμὸν ἰλαστήριον, χαῖρε ἡ θείως σβέσασα, τῆς πολυθείας τὴν κάμινον, χαῖρε τῶν Ἀγγέλων, ἡ θεία χαρμονὴ καὶ τῶν θροτῶν, ἡ κραταιὰ καὶ ἀνώλεθρος, Δέσποινα βοήθεια.

Δέξαι μου τὴν δέησιν, Θεοκυήτορ Μαρία, καὶ μὴ ἀπορρίψης με, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸν ἀνάξιον· ὡς οὐδεὶς ἄλλος γάρ, ἐπὶ γῆς Πανάγνε, ἐν ἀνθρώποις ἐπλημμέλησα, διὸ τὴν θείαν σου χάριν ἐξαιτῶ ὁ πανά-

θλιος· προφθάσασά με οἴκτειρον, νῦν ὀδυνηρῶς συνεχόμενον, καὶ μὴ με εἰς τέλος ἐάσης κινδυνεύειν τὸν εἰς σέ, μόνην ἐλπίσαντα Δέσποινα, πάντων τὸ διάσωσα.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ Εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτοκὸν

Ποίημα τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου, Ἐπισκόπου Ἀμορίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Δός μοι Παρθένε δάκρυα μετανοίας.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπειρῳ.

Δέσποινα θρῆνον προσδέχου ἐκ ρυπαρᾶς, καρδίας Πανάμωμε, καὶ χειλέων ἐναγῶν, καὶ ἐκ ρύπου πλῆθον με παθῶν, καὶ πταισμάτων χαλεπῶν, ἵνα δοξάζω σε.

Ομβροὺς δακρῶν μοι δίδου σαῖς προσευχαῖς, Παναγία Δέσποινα, ὅπως κλαύσωμαι θερμῶς, ἅπερ ἐπλημμέλησα ἐν γῆ, καὶ ρυσθῶ ἀναμενούσης με κολάσεως.

Στέναξον κλαῦσον ψυχὴ μου καὶ σεαυτήν, ἀπεντεῦθεν πένθησον, ἐκβοῶσα τῷ Χριστῷ, σῆς Μητρὸς οἰκτίρμον ταῖς λιταῖς, τὸν ὑπεύθυνον φρικτῆς ρῦσαι γεέννης με.

Μή μου τὸν θρῆνον ἀπόση ἢ τὴν πηγὴν, τοῦ ἐλέους τέξασα, ἀλλ' εὐσπλάγχυνως ἀγαθὴ, σὺ ἰλέψ ὄμματι ψυχῆς, Θεοτόκε τῆς ἐμῆς πάθη θεράπευσον.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ.

Οὐκ ἔστιν ἄλλος ἐν θροτοῖς, ὁ τὰ ἄθεσμα πράξας, καὶ ἀσώτως

βιώσας, ὡπερ ἐγὼ ἀγαθή, ἐν ἀσελ-
γείαις δεινῶς, τὸ γὰρ θεῖον, βάπτισμα
ἐμόλυνα.

Ἰδοὺ ἐπήλθον ἐπ' ἐμέ, ὡπερ μάστι-
γες πᾶσαι, τοῦ ἐχθροῦ αἱ κακίαι,
βαρυνθεῖσαι γὰρ σφοδρῶς, προσώζε-
σαν καὶ ψυχῆς, ἀπειλοῦσι, παντελῆ
κατάπτωσιν.

Πολλὰ τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν, Θεο-
τόκε παισιμάτων, διὰ τοῦτό σοι
πίστει προσπίπτω ἀναβοῶν, ἐν ὥρᾳ
τῇ φοβερᾷ, ἰλεῶσαι, ὅν περ ἐσωμά-
τωσας.

Ἀγία Δέσποινα ἐμέ, τὸν ὑπεύθυνον
πάσης, ἐξελοῦ καταδίκης, παρ-
ρησίαν πρὸς Θεόν, ὡς ἔχουσα μητρι-
κὴν, καὶ νυμφῶνι, τούτου με κατά-
ταξον.

Ῥδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ροήν μοι δώρησαι, δακρύων Δέ-
σποινα, ὅπως πλύνω τὸν ρύπον
τὸν τῆς ψυχῆς, καὶ εὖρω ὁ ἄθλιος, ὅ-
περ ἀπώλεσα κάλλος, συμβουλίᾳ τῇ
τοῦ ὄψεως.

Θεέ μου εὐσπλαγγνε, Χριστέ φι-
λάνθρωπε, θελητὰ τοῦ ἐλέους
νῦν ἐπ' ἐμοί, ρᾶνόν σου τὸ ἔλεος, ἐκ-
δυσωπεῖ σε ἡ ἐλπίς, καὶ προστάτις
μου καὶ Μήτηρ σου.

Ἐμὲ τὸν ἄσωτον, τὸν παροργίσα-
ντα, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους τὸν
ὄν Υἱόν, αἰωνίων λύτρωσαι, βασάνων
μόνη ἡ ἐλπίς, τῶν πιστῶν Θεογεννή-
τρια.

Νομὴν κατέπαυσας, θανάτου τέ-
ξασα, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων ὀ-
θεν κάμέ, νεκρωθέντα ζώωσον, ταῖς
ἁμαρτίαις καὶ ζωῆς, αἰωνίου κατα-
ξίωσον.

Ῥδὴ ε'. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Ἐχθρός με πράττοντα καθορῶν,
πᾶσαν ἀνομίαν ἀναιδῶς, ἐπιγελαῖ
μου τοῖς πταίσμασι· ρῦσαι με τῆς
ταύτου αἰχμαλωσίας ἀγνή, καὶ τρέ-
φον εἰς αἰσχύνην αὐτοῦ τὸν γέλωτα.

Διάσωσόν με ἀπὸ παθῶν, θλίψεως
καὶ βλάβης πονηρῶν, τῶν ἐνα-
ντίων καὶ λύτρωσαι, τούτων τῆς ἐνέ-
δρας τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, μὴ εἴ-
ποιεν πρὸς τοῦτον ἀγνή ἰσχύσαμεν.

Ἀδίκων λύτρωσαι με χειρῶν, γλώσ-
σης τε δολίας καὶ δεινῶν, χει-
λέων Κόρη Θεόνυμφε· πᾶσαν γὰρ ἐ-
θέμην τὴν προσδοκίαν μου, ἐν σοὶ μὴ
αἰσχυνηθεῖην καθικετεύω σε.

Καρδίας δίδου μοι συντριβὴν, καὶ
δακρύων Κόρη ὀχετοῦς, πτωχεί-
αν τε τῇ τοῦ Πνεύματος· ὅπως μου
θρηνήσω Θεοχαρίτωτε, κακῶς μοι τὰ
πραχθέντα ὡς θρήνων ἄξια.

Ῥδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ροὴν τῶν δακρύων μου, τὴν μικρὰν
καὶ πενιχρὰν, προσδεξαμένη Δέ-
σποινα, ὡς ἐκλεκτὸν εὐῶδες καὶ κα-
θαρόν, μύρον καὶ θυμίαμα, τῆς δυσώ-
δους με ρῦσαι παθῶν σχέσεως.

Υπέκυψα πάθει, μακρυνθεὶς ἀπὸ
Θεοῦ, ἀσώτως ὁ πανάθλιος, ὅν
δυσώπησον σῶσαι με ἀγαθή, πρὸς σέ
γὰρ κατέφυγον, καὶ στολαῖς με ταῖς
πρώην καταλάμπρυνον.

Ἀγίων Ἀγγέλων σε, τὴν εὐπρέ-
πειαν ὑμῶν, καὶ δυσωπῶ Πανά-
μωμε, τὰ ἀπρεπῆ ἀπέλασον ἀπ' ἐμοῦ,
δαιμόνων φαντάσματα, ἐν γαλήνῃ τη-
ροῦσα τὴν καρδίαν μου.

Μὴ κύμα καλύψῃ με, μὴ ποντίση
καταιγίς, μὴ ἀφανίσῃ πέλαγος,
μὴ καταδύσῃ θάλασσα καὶ βυθός, πι-

κρᾶς ἀπογνώσεως, ἄλμυρᾶς ἀπωλείας
Κόρη Πάναγνε.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. β'. Ἐλπίς τοῦ κόσμου.

Απὸ καρδίας στεναγμούς, καὶ ἐκ
σπλάγγνων σοι φέρω, τὴν σὴν
Πανάμωμε αἰτῶν, εὐμενῆ προστασίαν,
ἐλέησον τὴν παναθλίαν μου ψυχὴν·
ἐλέησον τὸν πολυέλεον Θεόν, ρυσθῆ-
ναί με τῆς κρίσεως, καὶ λίμνης τοῦ
πυρός, μόνη εὐλογημένη.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν.

Επὶ σὲ τὴν πᾶσαν Δέσποινα ἐλπί-
δα μου, ἀνέθηκα ὁ ἄθλιος· μὴ
ἀποστρέψῃς ἀπ' ἐμοῦ τὸ πρόσωπον τὸ
σόν, μὴ σπλάγγνα φιλάνθρωπα τὰ σά,
κλείσῃς μοι Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ
βοήθει μοι.

Τῶν πταισμάτων θυθιζόμενον τῷ
κλύδωνι, ἀνάγαγε Θεόνυμφε· καὶ
πρὸς θεῖόν με ἀπαθείας ἴθυνον ἀγνή,
λιμένα βοῶντα εὐλαβῶς, εὐλογητὸς εἶ
ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ανομίας ἐργαστήριον γεγένημαι,
καὶ πάσης ἐργασίας αἰσχρᾶς· κα-
ταγώγιον καὶ δοχεῖον φαύλων ἐννοι-
ῶν, ἀλλ' ὦ πολυῦμνητε ἀγνή, δοχεῖον
ἅγιον Θεοῦ σὺ με ἁγίασον.

Νοεῖς ὡς Βαβυλῶνος τῆς συγ-
χύσεως, δυνάστης ὁ Ἀσσύριος
νοῦς· ἐπταπλασίως, λογισμῶν ἐμπύ-
ρων ἐν ἐμοί, ἐξέκαυσε κάμινον ἀγνή,
ἐν ἧ με ἀφλεκτον τῇ σῇ δρόσῳ συν-
τήρησον.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς δόλοις.

Ορατῶς τῇ εἰκόνι σου παριστάμε-
νος, ἀοράτως δοκῶ σοι ζώσῃ πα-
ρίστασθαι, Μήτηρ τῆς ζωῆς μετὰ δέ-
ους δεόμενος, ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὁ-

ρατῶν με ρῦσαι.

Ικεσίαν Παρθένε Θεῷ προσάγαγε,
τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσαι Θεοχαρί-
τωτε, καὶ τῆς τῶν παθῶν ἐνοχῆς ἡ-
μᾶς ρύσασθαι, καὶ τῆς τῶν δαιμόνων
κακίστης ἐπηρείας.

Αμαρτίας τὸν σάκκον τὸν σκοτει-
νὸν καὶ τραχύν, διαρρήξασα ἐν-
δυσσον σωτηρίαν με, καὶ τὴν ἀληθῆ
εὐφροσύνην περιζῶσον, ἵνα σε δοξάζω
ἀγνή εἰς τοὺς αἰῶνας.

Συμπαθείας ἢ ἄβυσσος ἢ ἀπέρα-
ντος, εὐσπλαγγνίας ἢ θάλασσα ἢ
ἀμέτρητος, τῶν ἀμαρτωλῶν ἢ ἐτοίμη
βοήθεια, σῶσον με Παρθένε τὸν ὄν
ἀχρεῖον δούλον.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ φλογὸς τοῖς δόλοις δρόσον ἐ-
» **Ε**πήγασας, καὶ δικαίου θυσίαν
» ὕδατι ἐφλεξας, ἅπαντα γὰρ δρᾶς
» Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι, σὲ ὕ-
» περυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Παθῶν κλυδώνιον συνταράσσει με,
καὶ ἠδονῶν θυθίζει με εἰς χάος
Πανάμωμε· κυβερνήτην Χριστὸν ἢ
κυήσασα, χεῖρά μοι βοηθείας ἔκτει-
νον σῶσον με, μόνη σωτηρία, τῶν πι-
στῶν καὶ ἀπολύτρωσις.

Αεὶ τὴν σκέπην σου καὶ ἀντίλη-
ψιν, χειραγωγὸν αἰτοῦμαι συμπα-
ρεῖναί μοι Δέσποινα· ἐξαιρέτως ἐν ὧ-
ρα τῆς κρίσεως, καὶ ἐν τῇ τῆς ἐξόδου
ὄτε ζοφώδης μοι, φάλαγξ τῶν δαιμό-
νων, πονηρὰ ἐπισυστήσεται.

Υλώδους σχέσεώς με ἀπάλλαξον,
καὶ καθαρῶς ἀὐλῳ τῷ νοῖ ἐνο-
πτρίζεσθαι· ἐν νυκτι καὶ ἡμέρᾳ παρά-
σχου μοι, σὲ τὴν ἐμὴν ἐλπίδα Θεο-
γεννήτρια, τὸ φῶς τὴν ζωὴν, τὸν γλυ-

κασμόν καὶ ἀγαλλίαμα.

Λαβὼν τὸν πλοῦτον ἐκ σοῦ τῆς χάριτος, τῆς σῆς Χριστὲ ἀσώτως μὲν αὐτὸν διεσκόρπισα· κολληθεὶς δὲ πολίταις ἐπτώχευσα, φαύλαις φιληδονίαις λόγοις καὶ πράξεσιν, ἀλλὰ ταῖς λιταῖς, τῆς σῆς Μητρὸς οἰκτιρμῶν σῶσόν με.

Προσόμοια.

*Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης.

Χαῖρε ὁ θησαυρὸς τῆς ζωῆς, χαῖρε λυχνία πάγχρυσε, χαῖρε στάμνε, μάννα φέρουσα Χριστόν, τὸν πάντων βασιλέα, χαῖρε ἀγνή Παρθένε, χαῖρε ἡ λύσις τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς.

Χαῖρε τῆς Ἐκκλησίας σεμνή, ὁ πύργος ὁ ἀσάλευτος, χαῖρε μόνη προστασία τῶν πιστῶν, χαῖρε τοῦ κόσμου δόξα, ὑπερευλογημένη, χαῖρε θροτῶν τὸ καταφύγιον.

Χαῖρε ἡ ἀγλαόκαρπος, μηλέα ἐξ ἧς ἔφυσε, μῆλον θεῖον καὶ πανεύσομον ἀγνή, χαῖρε ροιὰ γλυκεῖα, κοκκοβαφῆς Παρθένε, χαῖρε ἡ σκέπη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κινδύνοις συνεχόμενον, καὶ θλίψεσι τὸν δοῦλόν σου, Θεοτόκε, μὴ παρίδης ἀγαθή, ἀλλ' οἰκτιρον καὶ σῶσον, ἐλπίς ἀπηλπισμένων, καὶ τῶν δεινῶν με ἐλευθέρωσον.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

*Ῥδὴ α'.

*Ἦχος πλ. β'. Βοηθὸς καὶ σκεπαστής.

Χαριτὸς σου ἀγαθή, τὴν ταπεινὴν μου πληῖσον καρδίαν, ὅπως σοι

χαρᾶς ἐκδοήσω φωνήν, ἀνύμφευτε Κόρη, χαῖρε Μήτηρ τῆς ζωῆς, χαῖρε ἀγγέλων καύχημα.

Χαῖρε πύλη νοητή, χαῖρε ἡ στήλη τῆς παρθενίας, χαῖρε ἡ τὸ φῶς ἀπορρήτως ἡμῖν, πηγάσασα Κόρη, τοῖς εἰδόσι σε Θεοῦ, παναληθῆ λοχεύτριαν.

Χαῖρε γέφυρα θνητούς, ζωὴν πρὸς θεῖαν μεταγαγοῦσα, χαῖρε ἡ ἐλπίς καὶ χαρὰ τῶν πιστῶν, Πανύμνητε Κόρη, χαῖρε θρόνε τοῦ Θεοῦ, χαῖρε Μαρτύρων στέφανε.

Μὴ παρίδης ἀγαθή, διεφθαρμένον ἐν ἀνομίαις, ὄλον ἐναγῆ ταῖς πικραῖς ἡδοναῖς, γενόμενον Κόρη, ἀλλὰ ρύπου με παντός, ἀπόπλυνον καὶ σῶσόν με.

*Ῥδὴ γ'. Στερέωσον Κύριε.

Χαῖρε ζωῆς ἄσυλον, ταμειον μόνη εὐλογημένη, χαῖρε τίμιον διάδημα, βασιλέων, χαῖρε οἰκουμένης τὸ καύχημα.

Χαῖρε χαρᾶς ἄχραντον, δοχεῖον μόνη Θεοκυῆτορ, χαῖρε καύχημα σεβάσμιον, ἱερέων, χαῖρε Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα.

Χαῖρε χρυσοῦν οἶκημα, Θεοῦ τοῦ Λόγου δεδοξασμένη, χαῖρε καύχημα παγκόσμιον, πιστῶν χαῖρε, ἄκουσμα καὶ λάλημα τίμιον.

Εκύησας Ἀχραντε, τὸν κτίστην πάντων καὶ εὐεργέτην, ὃν ἠλέωσαι Πανάμωμε, τοῦ τυχεῖν με, δόξης τῆς ἐκεῖ καὶ λαμπρότητος.

*Ῥδὴ δ'. Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Χαῖρε πιότατον ὄρος, ἐν ᾧ περ κατεσκήνωσεν ὁ πάντων κτίστης, χαῖρε φῶς τὸ ἐκ φωτὸς κύησασα, τὸ

φωτίσαν οἰκουμένην ἅπασαν· ἀκήρα-
τε χαῖρε Παρθένε τῆς βασιλείας, τὸ
τεῖχος τὸ ἀπόρθητον.

Χαρᾶς ἀφράστου δοχεῖον, χαῖρε
ἀγνή ὀλόφωτε εὐλογημένη, τὸ
τοῦ κόσμου χαῖρε καταφύγιον, τῶν
πταισμάτων χαῖρε ἰλαστήριον· Πα-
ντάνασσα χαῖρε Μαρία τῆς Ἐκκλη-
σίας, ὁ πύργος ὁ ἀσάλευτος.

Επτάφωτόν σε λυχνίαν, τὸ πῦρ
τῆς θεογνωσίας φέρουσαν Κόρη,
ὁ Προφήτης πάλαι προεώρακε, φαῖνον
τοῖς ἐν σκότει κινδυνεύουσι· Πανάμω-
με τῆς ἀγνωσίας διὸ βοῶ σοι, φώτι-
σόν με τὸν δούλόν σου.

Τὴν ποιμνὴν σου Θεοτόκε, νῦν κιν-
δυνεύουσαν Παρθένε σῶσον, ἔχεις
γὰρ τὸ θέλειν καὶ τὸ δύνασθαι, ὡς
τῶν πάντων Ἄνακτα κυήσασα· καὶ
ρῦσαι φθορέων ἀνθρώπων καὶ κακο-
τρόπων, ὡς ἀγαθὴ τοὺς δούλους σου.

ᾠδὴ ε'. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα.

Χαῖρε πάσης Ἄνασσα τῆς κτίσε-
ως, χαῖρε Πανάμωμε, χαῖρε πά-
ντων ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σὲ προστρεχό-
ντων, χαῖρε πηγὴ καθαρὰ, τοῦ ἀκε-
νώτου ρεῖθρου.

Χαῖρε φωτεινότατον παλάτιον, ἄ-
χραντε Δέσποινα τοῦ τὰ πάντα
τῆ χειρὶ, κατέχοντος ἀρρήτως, χαῖρε
Ὅσιων στολή, καὶ τῶν Μαρτύρων
κλέος.

Χαῖρε στύλε πύρινε μετάγουσα,
Κόρη Πανύμνητε Ἰσραὴλ τὸν
νοητόν, εἰς θείας καταπαύσεις, χαῖρε
ἀδύτου φωτός, νεφέλη Θεομήτορ.

Σῶσόν με τὸν δείλαιον Πανάμωμε,
χαλεπαῖς μάστιξι καὶ ποικίλαις
συμφοραῖς, κρατούμενον διόλου, καὶ
μὴ ἐάσης ἀγνή, εἰς τέλος κινδυνεύειν.

ᾠδὴ ς'. Ἐβόησα ἐν δλη καρδίᾳ μου.

Χαῖρε πηγὴ ἀειζώου νάματος,
χαῖρε νεφέλη φωτεινὴ· χαῖρε
θεία σκέπη τῶν πίστει σε τιμώντων,
χαῖρε τίμιον ἄσμα τῶν Ἀσωμάτων.

Χαῖρε λαμπρὸν τῆς χάριτος γνώ-
ρισμα, χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς·
χαῖρε ἡ τεκοῦσα Θεὸν σεσαρκωμένον,
χαῖρε πρόξενη τῆς ἡμῶν σωτηρίας.

Χαῖρε παντὸς τοῦ κόσμου ἐξίλα-
σμα, χαῖρε βροτῶν πρὸς τὸν
Θεόν· παρρησία μόνη, Παρθένε Θεο-
τόκε, χαῖρε πάγχρυσον δοχεῖον τοῦ
Ἰψίστου.

Εν πειρασμοῖς γινώσκω προστάτιν
σε, καὶ ἐν ταῖς νόσοις ἰατρόν· ἐν
ταῖς τρικυμίαις γαλήνιον λιμένα, καὶ
ἐν θλίψεσι χαρὰν καὶ εὐφροσύνην.

Κάθισμα αὐτόμελον.

Αρχὴ σωτηρίας, ἡ τοῦ Γαβριὴλ
προσηγορία, πρὸς τὴν Παρθένον
γένονεν· ἤκουσε γὰρ τὸ χαῖρε, καὶ
οὐκ ἀπέφυγε τὸν ἀσπασμόν, οὐκ ἐδί-
στασεν ὡς ἡ Σάρρα ἐν τῇ σκηνῇ, ἀλλ'
οὕτως ἔλεγεν· ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου,
γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμά σου.

ᾠδὴ ζ'. Ἡμάρτομεν ἠνομήσαμεν.

Χαῖρε ναὲ θεοκόσμητε, χαῖρε ἔμ-
ψυχον τοῦ βασιλέως, τέμενος
θεοδόξαστε Κόρη, χαῖρε ἄγκυρα τῆς
πίστεως Ἄχραντε· χαῖρε κάλλος πο-
λύευκτον Πανύμνητε, χαῖρε ἡ πάντων
ἐλπίς.

Χαῖρε πιστῶν ἐγκαλλώπισμα, πα-
ντευλόγητε Θεοκυῆτορ, χαῖρε τὸ
περιβόητον θαῦμα, καὶ περίδοξον Ἀγ-
γέλων καὶ στήριγμα· τῶν βροτῶν κρα-
ταιότατον ἀνύμφευτε, χαῖρε ἡ πάντων
χαρά.

Χαίρε αύγή ή τόν ήλιον, άνατεί-
λασα παντί τῷ κόσμῳ, χαίρε τῆς
άχωρήτου ούσίας, καταγώγιον φαι-
δρὸν καί παράδοξον· χαίρε έμφυχε
τράπεζα βαστάζουσα, Πάναγνε άρτον
ζωῆς.

Θαυμάστωσον τὰ έλέη σου, τῷ έ-
κέτη σου Θεογεννήτορ, τῇ σκέ-
πη με σκέπασον, τῆς θείας πρεσβείας
σου, καί φύλαξον ώς κόρην ὀφθαλμοῦ·
καί διάσωσον έκ τῶν παγίδων τοῦ
έχθροῦ, τὸν πεποιθότα εἰς σέ.

Ψδὴ η'. Ὁν στρατιαί.

Ιερωτάταις φωναῖς σε Ἄχραντε, γε-
ραίρομεν οἱ πιστοὶ σὺν τῷ Γαβριήλ,
κράζοντες άσιγήτως· χαίρε Κυρίου
Μήτηρ, χαίρε προστασία τῶν κατα-
πονουμένων.

Ως άληθῶς ὑπερτέρα πέφυκας,
πάντων κτισμάτων σεμνή, ώς
τὸν Ποιητήν, τούτων άποτεκοῦσα· διὸ
γεγηθότες, κράζομεν άπαύστως, τὸ
χαῖρέ σοι εὐλογημένη.

Από πασῶν συμφορῶν καί θλί-
ψεων, από παντός πειρασμοῦ, νό-
σου καί ὀργῆς, λύτρωσαι τὸν τῆν
θείαν, θερμῶς έπιζητοῦντα, σκέπην
σου Παρθένε, ὅπως ὑμῶ σε εὐχαρί-
στως.

Νέφος πολλῶν έκύκλωσεν άσπι-
λε, σφαλμάτων μου τῆν ψυχὴν,
άλλ' ὡς άγαθή, σῶσόν με ή τεκοῦσα·
Θεόν τε καί Σωτήρα, καί τῆς αἰωνίου
κολάσεώς με ρῦσαι.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ν στρατιαί οὐρανῶν δοξάζουσι,
» καί φρίττει τὰ Χερουβίμ καί
» τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοή καί κτίσις·
» ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καί ὑπερυψοῦτε
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ψδὴ θ'. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Νέον με άπέργασαι, τοῖς παι-
σμασι γηράσαντα, Θεοκυήτορ,
φωνήν ὅπως λέξω σοι, χαρμόσυνον
Δέσποινα, μετὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου·
χαίρε ή λύσις τῆς άρᾶς, χαίρε πά-
ντων προστασία, τῶν τιμώντων σε Πα-
νύμνητε.

Η θείως πατήσασα, τῆν τῆς άπά-
της κάμινον χαίρε Παρθένε, δι'
ῆς τὰ οὐράνια, τῇ γῆ συναγάλλονται,
χαίρε ή κεκλεισμένη· ἡμῖν άνοίξασα
τῆν Ἐδέμ, χαίρε πάσης οἰκουμένης,
άγαλλίαμα καί καύχημα.

Σύ μου καταστόρεσον, τῶν πειρα-
σμῶν τὸν κλύδωνα, σὺ τῶν παι-
σμάτων, τῆν άβυσσον ξήρανον, τῶν
νῦν συνεχόντων με, καί πρὸς θυθὸν
έλκόντων· τῆς άπωλείας άγαθή, πλήν
σου άλλην γάρ οὐκ έχω, προστασίαν
ὁ πανάθλιος.

Θεόνυμφε Δέσποινα, Ἀγγέλων ά-
γαλλίαμα, άγίων δόξα, σὺν τού-
τοις έκέτευε, εὐρεῖν ἡμᾶς έλεος, καί
λύσιν ὀφλημάτων· καί ενισχύσαι πά-
ντας καλῶς, τῆς ζωῆς ἡμῶν τὸν δρό-
μον, έκτελέσαι θεῖα πράττοντας.

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην άποθέμενοι.

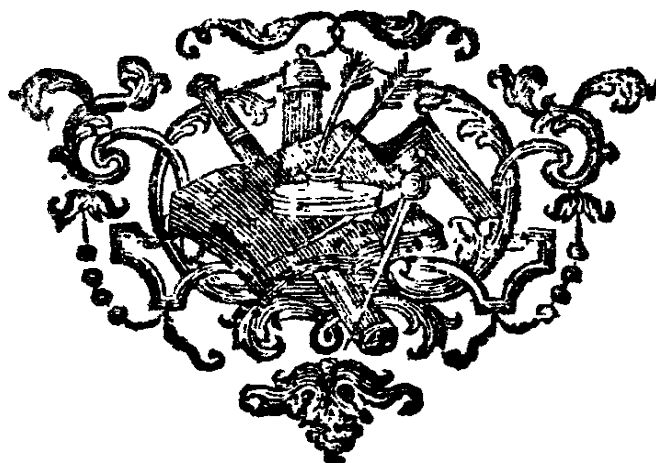
Χαίρε Παντοκράτορ, Θεοῦ δο-
χεῖον Παρθένε, χαίρε άστρον ά-
δυτον χαίρε πολυώνυμε, χαίρε πάν-
σεμνε· ή τὸ φῶς τέξασα, τῆς έν γῆ ά-
μωμε, καί τὰ πάντα καταυγάσασα,
χαίρε παλάτιον, έμφυχον τοῦ πάντων
δεσπόζοντος· χαίρε τῆς Εὐας λύτρω-
σις, καί τοῦ πρωτοπλάστου άνόρθω-
σις· χαίρε Θεοτόκε, κραταίωμα καί
σκέπη τῶν πιστῶν, χαίρε βροτῶν ή
ανάκλησις, χαίρε άπειρόγαμε.

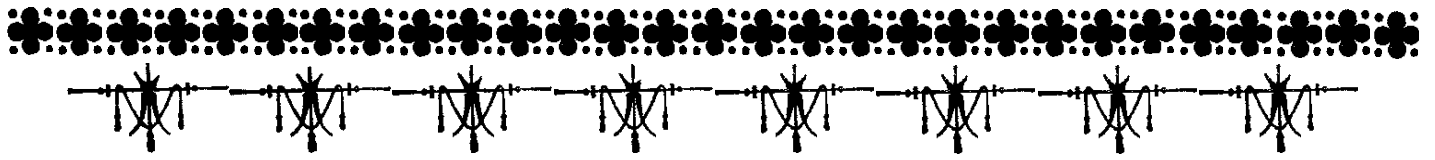
Χαῖρε ἀειπάρθενε παμφαεστάτη
σελήνη, ἥ τὸ φῶς λαμβάνουσα,
ἐξ ἡλίου Πάναγνε τοῦ φωτίζοντος·
νοητῶς ἄπασαν, διὰ σοῦ τὴν κτίσιν,
καὶ τὸ σκότος ἐκδιώκοντος, χαῖρε ἡ
καύσωνος, καὶ δικαιοσύνης ἀκρότητα·
ζυγοῦ τε καὶ τοῦ λέοντος, ὡσπερ τῆς
Παρθένου τὸ ζώδιον· τῇ σῇ μεσιτεία,
κεράσασα Πανύμνητε ἡμῖν, καὶ τὴν
ὀργὴν ἐκμειλίσσοῦσα, Θεοῦ Παντο-
κράτορος.

Χαῖρε ἐγκαλλώπισμα, παντὸς ὑ-
πέρτερον κάλλους, χαῖρε σεμνὸν
δώρημα, τιμῆς πάσης Ἄχραντε ὑψη-
λότερον· ἀστέκτου Θεότητος, δλης τὸ
δοχεῖον, σωτηρία μου Πανύμνητε,
παρηγορία μου, ζωὴ, φῶς, ἐλπίς θυ-

μηδία μου· πνοή μου προστασία μου,
μεσίτις γαλήνη καὶ καύχημα· ὕμνος
καὶ χαρὰ μου, τροφή μου βοηθὸς καὶ
φωτισμὸς, ἀγιασμὸς καὶ λαμπρότης
μου, δόξα καὶ ἐπίσκεψις.

Στῆσόν μου Πανάχραντε, τὰς τῶν
παθῶν διεκχύσεις, καὶ ροὰς ἀνά-
στειλον, τὰς τῆς ἁμαρτίας μου καὶ
χειμάρρους μου· τῶν παθῶν ξήρανον,
ἐκετεύω γάρ σε, καὶ προσπίπτω καὶ
κραυγάζω σοι, σύντριψον Δέσποινα,
τὴν πεπωρωμένην καρδίαν μου· πη-
γὰς μοι κατανύξεως, καὶ δακρύων ὄμ-
βρους παρέχουσα· ἵνα τὰς τε χεῖρας,
καὶ ὄλον μου τὸ σῶμα ρυπωθέν, τού-
τοις ἐκπλύνας τὸ ἔλεος, Θεοῦ ἐπι-
σπάσωμαι.

ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Ἰωάννου Εὐχαΐτων.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος βαρύς. Νεύσει σου.

Μῶμος ἐν σοὶ οὐκ ἔστι, τῇ παναμώμῳ Παρθένῳ, καλῇ γὰρ καὶ ἄμωμος, ὑπάρχεις ὅλη Δέσποινα· πάλαι καθὼς ἄσματίζων, ἔφη Σολομῶν καὶ πλησίον τοῦ Κτίστου σου.

Εὖσομον οἶα ρόδον, καὶ καθαρῶτατον κρῖνον, ἐν μέσῳ κοιλάδων σε τῶν κοσμικῶν εὐράμενος· Λόγος ὁ δημιουργήσας, κόσμον ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε ἐσκήνωσεν.

Βέβαπται ἐκ πορφύρας, τῶν σῶν ἀχράντων αἱμάτων, στολῇ θεοῦφαντος, καὶ πορφυρῆς βασιλείας· λόγῳ τῷ πάντων Δεσπότη, σὰρξ ἐμψυχωμένη Μαρία Πανύμνητε.

Σὺ τὸν Δημιουργόν σου, ἐν σοὶ γαστρὶ δεξαμένη, φθορᾶς ἄνευ τέτοκας, βρέφος Θεὸν γενόμενον· ξένον τὸ θαῦμα ἢ δούλη, Μήτηρ χρηματίζεις Δεσπότη ἀνύμφευτε.

ᾠδὴ γ'. Ὁ κατ' ἀρχὰς τοὺς οὐρανοὺς.

Ο θεηγόρος σε ποτέ, προεθεάσατο τόμον, ἐν ᾧ λόγος γέγραπται ἀγνή, δακτύλῳ Πατρὸς διὸ ἱκετεύω σε, βίβλῳ γραφῆναί με ζωῆς, τὸ πο-

νηρὸν γραμματεῖον, τῶν ἀνομιῶν μου διαρρήξασα.

Σὲ Δανιὴλ ὁ θαυμαστός, προεθεάσατο ὄρος, ἐξ οὗ λίθος τέτμηται Χριστός, συντρίψας ἀγνή δαιμόνων ξόανα, ὅθεν ὡς πάντων σε καλῶν, ὑμνολογοῦμεν αἴτιαν, οἱ λελυτρωμένοι τῇ κηρύσει σου.

Τὴν πορφυρίδα τῆς σαρκός, ἐκ σῶν ἀχράντων αἱμάτων, ἐξυφάνας ὁ παμβασιλεύς, καὶ ταύτην φθορᾶς φορέσας ἄνευθεν, φύσει Θεός τε καὶ βροτός, ἐκ σοῦ προήλθε Παρθένε, ἔχων βασιλείαν ἀδιάδοχον.

Η ἄνωδύνως τὸν Θεόν, καὶ ἀπαθῶς τετοκυῖα, τὰς ὀδύνας τῆς πολυπαθοῦς, καρδίας μου δέομαι ἐπίσκεψαι, τῇ θείᾳ σου ἐπισκοπῇ, σὺ γὰρ ἐπίσκεψις κόσμου, Δέσποινα καὶ σκέπη καὶ ἀντίληψις.

ᾠδὴ δ'. Ὁ πατρικοὺς κόλπους.

Ο νοεροῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἡγαπημένος ὡς Υἱὸς καθήμενος, ἐν τοῖς κόλποις σου καθέζεται, ὡς Υἱός σου Πάναγνε, ὁ μονογενὴς καὶ πρωτότοκος.

Πολυανθὴς πέφηνας λειμών, κῆπος εὐώδης εὐθαλῆς Παράδεισος, ἡδυπνόις καταπνέουσα ὀδμαῖς τῶν χαρίτων σου, τὸ δυσῶδες κόσμου Πανύμνητε.

Βασιλικῆς ρίζης καὶ φυλῆς, καὶ συγγενείας βασιλίδος τῆς τοῦ Δαβίδ, ὡς ὠραῖον ἄνθος Δέσποινα, φεῖσα ἐξήνθησας, ἡ βασίλισσα τὸν Βασιλέα Χριστόν.

Δαβιτικὸν ἄσμά σοι σεμνή, περιχαρῶς ἀναβοῶμεν κράζοντες, χαίρει ὄρος πῖον ἅγιον, κιθωτὲ κατάχρυσε, νοητοῦ σεπτοῦ ἀγιάσματος.

ᾠδὴ ε΄. Κύριε ὁ Θεός μου.

Νόμον ἐγγεγραμμένον, πατρικῶ δακτύλῳ Θεοῦ ἀνάρχου, Θεὸν Λόγον ἀναρχον, φέροντα τεθέαται, σὲ ὁ Ἡσαΐας Παρθένε, βίβλῳ τῆς ζωῆς ἡμᾶς ἐγγράφοντα.

Ανθος τῆς ἀφθαρσίας, τὸν Χριστόν ἢ ράβδος ἢ ἀποτίστως, βλαστήσασα Πάναγνε, σαπρὰς ἐκβλαστάνουσι, καὶ φθοροποιοὺς ἐνθυμήσεις, τὴν ἐμὴν καρδίαν καθάρισον.

Πύλην τῆς μετανοίας, τὴν στενὴν καὶ τρίβον τὴν τεθλιμμένην, ἡ πύλη ἢ ἔμφυχος, ἣν Θεὸς διώδευσε, μετὰ πλατυσμοῦ τῆς καρδίας, χαρμῶσύνως δὸς μοι διέρχεσθαι.

Εγειρον ἐν τῇ κλίνῃ, τὸν κοιμώμενόν με τῆς ἀμαρτίας, καὶ κοιμήσον Δέσποινα, τὰς ἐμπαθεῖς κινήσεις μου, τῇ σῇ ἀκοιμήτῳ πρεσβείᾳ, καὶ βαρέος ὕπνου ἐξύπνισον.

ᾠδὴ ς΄. Ναυτιῶν τῷ σάλῳ.

Ρητορεῦον στόμα, λόγοις ἐρμηνεύειν οὐ σθένει, τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου Θεοτόκε, τὸν γὰρ ταῖς ἄνω δυνάμεσιν ἄληπτον· μόνη ἀπορρήτως συλλαβοῦσα, τέτοκας ἐκ Πνεύματος ἁγίου Πάναγνε.

Ως καλὴν σε μόνην, ἐν ταῖς γυναιξὶ καὶ ὠραῖαν, ὡς ὄλην ἀμόλυτον καὶ ἁγίαν, ὡς ἱερὰν ὡς τιμίαν

καὶ ἄσπιλον· ὡς καθαρωτέραν εὐρηκῶς σε πάσης κτίσεως ὁ Κτίστης σοὶ ἐνέφησε.

Ἰαμάτων ρεῖθρα, βλύζεις Θεοτόκε Παρθένε, καὶ παύεις νοσήματα καὶ παρέχεις, τὴν εὐφροσύνην τοῖς πίστει ὕμνοισί σε· διὸ τὴν νοσοῦσαν ἀμαρτίαις, ἴασαι ψυχὴν μου ἀγαθῇ καὶ σῶσόν με.

Εἰς τὸ πλῆθος βλέπων, τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας Παρθένε, προσπίπτω σὺν δάκρυσιν καὶ κραυγάζω, τὴν ἐμὴν πᾶσαν ζωὴν διευθύνουσα· ἐν τῇ ἀπολύσει μου τοῦ σκήνου, γενοῦ μοι ἀνάπαυσις καὶ ἀπολύτρωσις.

Κάθισμα.

Ἦχος βαρὺς. Κύριε ἡμεῖς ἐσμεν.

Δέσποινα ὠργίσθη ὁ Υἱὸς σου, ἀμαρτωλοῖς ἰκέταις· τὸν γὰρ οἶκον εἰς ὄργην ἐτρέψαμεν ἡμεῖς, ἀλλ' εἰς ἔλεον αὐτόν, σὺ μετοχέτευσον ἀγνή· σπλαγχνίσθητι Μητρόθεε, ἰλέωσαι τὸν εὐσπλαγχνον, πρεσβείαις αὐτοκινήτοις, τοὺς αἰχμαλώτους ἀνάρρυσαι.

ᾠδὴ ζ΄. Κάμινον Παῖδες.

Ω μυστηρίου φρικώδους καὶ ξένου! ὦ καινοτάτου ἀκούσματος! ὅτι Θεὸς γυναικὸς υἱὸς γέγονε· πραγματι οὐ σχήματι, ἵνα θέσει υἱὸν Θεοῦ ποιήσῃ με.

Τίς ποτε εἶδεν ἢ ἤκουσεν ὄλω, κόρην παρθένον ἐγκύμονα, ἀνευ ἀνδρὸς συλλαβοῦσαν καὶ τέξασαν; ἐν σοὶ μόνη Δέσποινα, τὰ ἀνήκουστα ἤκουσται καὶ πέπρακται.

Υψος καὶ βάθος καὶ μήκος καὶ πλάτος, τῆς ὄρατῆς ὄλης κτίσεως, τὸ μεγαλεῖον τοῦ τόκου σου Δέσποινα· ὑπερβαίνει ταύτης γὰρ, ὑπὲρ

λόγον τὸν Κτίστην ἐσωμάτωσας.

Ο ἄρος τὸ μέγα ὀρέων ἁγίων, ὑπεραρθὲν ἁγιότητι, τῶν οὐρανίων αὐλῶν δυνάμεων· εἰς ὄρη πλανώμενον ἀπωλείας, ἀγνή ζήτησον καὶ σῶσόν με.

ᾠδὴ η΄. Ἄφλεκτος πυρὶ.

Ν ἔος οὐρανὸς ἀνεδείχθης Θεοτόκε, καὶ λογικὸς Παράδεισος, ἔμψυχον τέμενος σεπτὸν ἱερόν, παλάτιον καθαρὸν, τοῦ Βασιλέως Ἰησοῦ ναδὸς περίδοξος· τοῦτον γαστρί σου, χωρήσασα ἀστενοχωρήτως, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν Παρθένε.

Ι ᾄδετε λαοὶ καὶ θαυμάσατε δικαίως, καὶ θαυμαστὰ βοήσατε, πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἀληθῶς· Παρθένου γὰρ ἐν χερσίν, ὃν οὐ χωρεῖ ὁ οὐρανὸς βρέφος συνέχεται· ἔργον ἰδίας χειρὸς, ἀφαρπᾶσαι βροτοὺς θέλων, χειρὸς τυραννούσης χειρὶ παναλκυστάτη.

Ω φθῆς καθαρὰ κιβωτὸς καὶ μυροθήκη, τὸ νοητὸν ἁγίασμα, καὶ ἐκλεκτὸν καὶ πολῦτιμον· καὶ μύρον τὸ σκευασθέν, οὐκ ἀνθρωπίνῃ μηχανῇ καὶ τέχνῃ Πάναγνε· μόνῃ Πατρὸς δὲ βουλήσει, καὶ Πνεύματος ἁγίου, τῇ ἐπιφοιτήσει χωρήσασα ἀξίως.

Α φλεκτος τὸ πῦρ τεκοῦσα διεφυλάχθης, Κόρη σεμνὴ Πανύμνητε, διὸ ἰκέτευε ὃν ἔτεκες, σὺν ἀσωμάτων χοροῖς καὶ τοῖς ἁγίοις, τοὺς πιστοὺς σωθῆναι ψάλλοντας· πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Α** φλεκτος πυρὶ ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα θάτος, Θεὸν ἐγνώρισε
» τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυσήχῳ Μω-
» σεί· καὶ παιδάς ζῆλος Θεοῦ τρεῖς

» ἀναλώτους τῷ πυρὶ, ὑμνωδοὺς ἔδει-
» ξε· πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύ-
» ριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ΄. Μὴ τῆς φθορᾶς.

Ν ὦν ἐπ' ἐμοὶ τὰ ἐλέη τὰ σὰ θαυμάστωσον, Θεοκυήτορ ἢ σώζουσα τοὺς ἐλπίζοντας, εἰς σὲ καὶ φύλαξον ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ με· ἐκ τῶν ἀνθισταμένων, δαιμόνων καὶ παθῶν μου, τῶν πτερύγων σου σκέπη σκέπυσαι.

Ν εὔματι φέροντα πάντα Λόγον γεννήσασα, Θεογεννήτρια νεύσον αὐτοῦ τοῖς νεύμασιν, εἴκειν με πάντοτε τὸν κάτω νενευκότα· καὶ νεύοντα πρὸς πάθη, σαρκὸς καὶ τοῖς δολίοις, τοῦ δολίου εἴκοντα νεύμασιν.

Ο ὕδεις προστρέχων τῇ σκέπῃ σου θεοδόξαστε, κατησχυμένος ἀπῆλθε καὶ λύπης μέτοχος, διὸ προστρέχοντα κάμει τοῖς οἰκτιρμοῖς σου· ἐλέησον Παρθένε, ἢ ἐμὴ προσδοκία, ἵνα πόθῳ αἰεὶ δοξάζω σε.

Υ πὸ ἐλέους ἀπείρου κατακαμπτόμενος, ὁ θελητῆς τοῦ ἐλέους ἡμᾶς οὐ παρέβλεψεν, εἰς ἄδου θάραθρον κατώτατον πεσόντας· ἐκ σοῦ δὲ φιλανθρώπως, ἀγνή ἐνανθρωπήσας, ἀπωσμένους ἀνεκαλέσατο.

Προσόμοια.

Ἦχος βαρὺς. Οὐκ ἔτι κωλυόμεθα.

Χ αἶρε ἢ θεία κλιμαξ δι' ἧς, κατέβη ὁ ὑπέρθεος, καὶ ἐρύσατο τοὺς ἀνθρώπους, τοῦ πάλαι πτώματος.

Χ αἶρε τρυφῆς Παράδεισε, ἢ τὸ ξύλον μέσον Ἄχραντε, τῆς ζωῆς ἀφράστως ἀγνή βλαστήσασα.

Χ αἶρε φιλανθρώπου Μήτηρ Θεοῦ, ἐπ' ἐμοὶ τὴν φιλανθρωπίαν σου,

καὶ τοὺς οἰκτιρμούς σου Κόρη κατὰ-
πεμψον.

Υπὸ πολλῶν ὁ δοῦλός σου ὀλεθρί-
ων, ταραττόμενός σοι προσπίπτω,
Θεοκυῆτορ πρόφθασον καὶ σῶσόν με.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚῆς ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, εὐ-
ῆ ἀκροστιχίς·

Τὸν ἑβδομον θρῆνον δὲ πῶς παρα-
δράμω;

ᾠδὴ α΄.

Ἦχος βαρύς. Νεύσει σου.

Τρέμω τὴν καταδίκην, τῆς ἀπο-
φάσεως Κόρη, πρὸ δίκης τὰ ἔρ-
γα γὰρ πικρῶς κατηγοροῦσί μου· ὄ-
θεν πρὶν λάβω τὴν πείραν, τῆς ἀπο-
κειμένης ἐξετάσεως σῶσόν με.

Οἴλην ἀποκενώσας, ὁ δυσμενῆς
τὴν φαρέτραν, αὐτοῦ τῆς κακί-
ας με τοῖς βέλεσι κατέτρωσεν· ὄθεν
μὴ στέγων τοὺς πόνους, σοὶ τῆ σωτη-
ρία προσφεύγω Θεόνυμφε.

Νέον βρέφος ὠράθη, ὁ τὸν Ἀδάμ
πλαστοουργήσας, ἐκ σοῦ Πανα-
μώμητε παλαιωθεῖσαν πταισμάσι· πᾶ-
σαν τὴν φύσιν καινῖσαι, καὶ πρὸς τὴν
ἀρχαίαν καταστήσαι λαμπρότητα.

Εὔγειρόν με πεσόντα, τῶν συμφο-
ρῶν ἐν τῷ βάθει, Μαρία Πανά-
χραντε καὶ νόσφ κατακείμενον· τα-
χέως ἀνάστησον μόνη, καταπονουμέ-
νων ἐτοίμη βοήθεια.

ᾠδὴ γ΄. Ὁ κατ' ἀρχὰς τοὺς οὐρανοὺς.

Βεβαρημένος τῷ δεινῷ, τῆς ἀμαρ-
τίας φορτίω, ὡς ἦ πρὶν συγκύ-

πτουσα χαμαί· κἀγὼ σοι προσπίπτω
Παναμώμητε, ὡς οὖν ἐκείνην ὁ Υἱός,
ὁ σὸς δεσμῶν τῶν χρονίων, οὕτω σὺ με
λύσον τῶν πταισμάτων μου.

Δάκρυα τῆξις στεναγμός, τῆς με-
τανοίας τὰ ἄνθη, ἐν ἐμοὶ καρπὸν
ἀειθαλῆ· οὐδόλως Παρθένε ἐπεδεί-
ξαντο, ἀλλ' ἀπογνώσεως ποθέν, λαί-
λαψ σφοδρὰ ἐμπεσοῦσα, ταῦτα κατε-
μάρανε Θεόνυμφε.

Οἴωσῆφ κεκρατηκῶς, τῆς ἀκο-
λάστου Δεσποίνης, τῶν ἀθέσμων
πάλαι ἡδονῶν· λαμπρὸς βασιλεὺς Αἰ-
γύπτου γέγονεν, ἐγὼ δὲ σώματος πολ-
λοῖς, πάθεσιν εἴξας ἀφρόνως, ὑπὸ ἀ-
μαρτίας βασιλεύομαι.

Μὴ διαλείπης ἀγαθή, ὑπὲρ τοῦ
κόσμου πρεσβεῦειν, τοῦ ρυσθῆ-
ναι πάσης ἀπειλῆς· καὶ τῆς ἐνεστῶ-
σης νῦν κακώσεως, καὶ συνοχῆς βαρ-
βαρικῆς, καὶ προνομῆς καὶ δουλείας,
καὶ δεινῶν παντοίων τοὺς τιμῶντάς σε.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ πατρικοὺς κόλπους.

Ομοιωθεὶς ἄνθρωπος ἡμῖν, Παρ-
θενομῆτορ ὁ Πατὴρ ἀχώριστος,
τὴν εὐτέλειαν ἠγάπησεν, ὃν ἡμᾶς μι-
μήσασθαι· δυσωπεῖν μὴ παύσῃ Πανύ-
μνητε.

Νόμους διδοὺς νέους ἐπὶ γῆς, ὁ
Ποιητῆς μακαρισμῶν ἀπήρξατο,
οἱ πτωχοὶ λέγων μακάριοι, οἱ πεν-
θοῦντες Ἀχραντε· οὗς ἡμᾶς πληροῦν
καθικέτευε.

Θεὸν βροτοῖς τέξασα ἀγνή, σε-
σαρκωμένον ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων
σου, αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τῶν παθῶν
ρυσθῆναί με· καὶ πταισμάτων καὶ πά-
σης θλίψεως.

Ρῦσαι ἡμᾶς πάσης ἀπειλῆς, Θεο-
γεννήτορ καὶ δεινῆς κολάσεως,

καὶ πυρὸς αἰωνίζοντος, ἃ τοῖς παραβαίνουσι· τοὺς Χριστοῦ νόμους ἤτοίμασται.

Ῥδὴ ε΄. Κύριε ὁ Θεός μου.

Ηκουσα τοῦ Προφήτου, καθ' ἑκάστην λέγοντος νύκτα λούσω, τὴν στρωμνὴν τοῖς δάκρυσι, καὶ ἐξέστην Πάναγνε, διὰ τοῦτο πίστει σοι κράζω· δίδου μοι δακρύων ὄχετοὺς τοῦ σώζεσθαι.

Νοῦν καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, νεκρωθέντα Κόρη τῇ ἀμαρτίᾳ, ἀνάστησον δέομαι, τὸν νοῦν εἰς μετανοίαν· εἰς ἀξιόλους κόπους τὸ σῶμα, ἵνα εὐφρανθεὶς μεγαλύνω σε.

Ομβρισὸν μοι ρανίδα, συμπαθείας Κόρη Θεοκυῆτορ, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου, τὰς πολλὰς ἐξάλειψον· τῶν πληγῶν οὐλὰς τε καὶ τύπους, εἰς τέλος αὐτῶν ἀφανίσασα.

Νάουσιν ἀκαθάρτων, λογισμῶν οἱ χεῖμαρροι Θεομητορ, ἐκ τῆς παναθλίας μου, καρδίας καὶ πέμπουσι, νῦν νοητικῶ δυσωδίαν, ἀλλὰ τούτους ξήρανον δέομαι.

Ῥδὴ ς΄. Ναυτιῶν τῷ σάλῳ.

Δοῦλος ἀμαρτίας, ἐξ αὐτεξουσίου μου γνώμης, ἀθλίως γεγένημαι Θεοτόκε, ἀλλὰ πρὸς σὲ τὴν κυρίως Κυρίαν μου· αἴρων νοητῶς ψυχῆς τὰς κόρας, ρῦσαι τῆς δουλείας τῶν παθῶν με δέομαι.

Εσβεσα τὸν λύχνον, καὶ τὴν τῆς ἀγνείας λαμπάδα, τοῖς ἔργοις τοῦ σκότους καὶ ἀσελγείας, ἀλλ' ὑποστρέψας πρὸς σὲ τὴν ὑπέραγνον· δέομαι τοῖς δάκρυσί μου πάλιν, καὶ τοῖς στεναγμοῖς αὐτὴν ὑπάναψον.

Ποταμὸς χαρίτων, καὶ φωτὸς αὐλου δοχεῖον, ὑπάρχουσα Δέσποι-

να Θεοτόκε, τὰς τοῦ νοός μου κινήσεις χαρίτωσον· καὶ τῆς ζοφερᾶς ἰλύος κόσμου, ἐκλυτρωσαμένη φώτισον καὶ λάμπρυνον.

Ω τοῦ ξένου τρόπου! πῶς διὰ σαρκὸς ἀχρειοῦται, τὸ θεῖον εἰκόνισμα τοῦ Δεσπότη; καὶ διὰ ταύτης σὺν πόνῳ λαμπρύνεται! τοῦτο τὸ μυστήριον Παρθένε, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος δωρεὰ γεγένηται.

Κάθισμα.

Ἦχος βαρῦς. Ὁ δι' ἐμὲ ἀνασχόμενος.

Τὸν πανοικτίρμονα Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπησον, ρῦσασθαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης παγίδος τοῦ ὄφεως.

Ῥδὴ ζ΄. Κάμινον παῖδες.

Σῶσαι τὸν κόσμον ἐκ σοῦ ὁ Δεσπότης, δι' οἰκτιρμὸν παραγέγονε, Θεοκυῆτορ διὸ ἱκετεύουσα· μὴ ἐλλείπης πάντοτε, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Πρᾶξις ἀρίστη ἐνάρετος πέλει, ἡ κεκρυμμένη καὶ ἀγνωστος, ἦν καὶ Θεὸς ἀοράτως προσδέχεται· ταύτης με ἀξίωσον, κοινωνὸν χρηματίσαι παντευλόγητε.

Αμαρτιῶν μου τὸ βάρος Παρθένε, καὶ τὸ φορτίον ἐλάφρυνον, ὡς ἀγαθὴ τῷ Ἰῆσῳ σου κραυγάζοντα· ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ρώννυται πᾶσα ψυχὴ τῇ νηστείᾳ, καὶ τῷ ἐλαίῳ πιαίνεται, καὶ τοῖς δακρύοις ἀγνή καταρδεύεται· διὸ ἱκετεύω σε, δι' αὐτῶν τὴν ψυχὴν μου καταφαίδρυνον.

ᾠδὴ η'. Ἄφλεκτος πυρί.

Αἴμεπτος οὐδείς, τῶν ἀνθρώπων Θεοτόκε, κὰν ἄρα τούτου πέφυκεν, ἡμέρα μία ἐν τῷ βίῳ ζωῆ· ἐγὼ δὲ γεγηρακῶς, ἐν ἀμαρτίαις οὐδαμῶς, μεμίσηκα πᾶσαν κακίαν· διὸ οἰκτείρησόν με, καὶ τῇ μετανοίᾳ σωφρόνισον καὶ σῶσον.

Δάκρυά μοι δός, κατανύξεως Παρθένε, ὡσπερ χρυσοῦν ἠλάριον, ἐν τῇ ἀθλίᾳ μου θαλοῦσα ψυχῇ· ἦν ἔχω διηνεκῶς, μνήμην καὶ πόνον τῶν κακῶν, λόγων καὶ πράξεων· σὺ γὰρ ὑπάρχεις λιμὴν χειμαζομένων, καὶ ἀπηλπισμένων ἐλπίς καὶ προστασία.

Ρῦσαι ἐξ ἐχθρῶν, δρατῶν καὶ ἀοράτων, ἐμὲ τὸν ταλαίπωρον, καὶ πανάθλιον ἰκέτην σου ἀγνή· κινδύνων καὶ συμφορῶν, καὶ πειρασμῶν παντοδαπῶν καὶ νόσων φάλλοντα· πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἴβυσσον παθῶν, τῶν ἐμῶν Θεοκυήτηρ, πῶς ξηρανεῖ μετάνοια; εἰ μὴ βληθῆ μοι καὶ τὸ πῦρ νοερῶς· ὃ θαλεῖν οἶδε Χριστός, ὃ σὸς Υἱὸς ἐν ταῖς ψυχαῖς πάντοτε· τοῦτον δυσώπει, μερίδος ἀξιῶσαι, τῆς τῶν σωζομένων τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ἴφλεκτος πυρί, ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα θάτος, Θεὸν ἐγνώρισε,
 » τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυσήχῳ Μωσῆ· καὶ παῖδας ζῆλος Θεοῦ, τρεῖς
 » ἀναλώτους τῷ πυρί ὑμνωδοὺς ἔδειξε·
 » πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε,
 » καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Μὴ τῆς φθορᾶς.

Μὴ τῆς εἰκόνοσ φυλάξας ἀδιαλώθητον, ὃ φιλανθρώπως ἀνέλαβον ἐκ τοῦ Κτίστου μου, πάσης ἀνάπλεως γεγένημαι κακίας· ἡ μόνη διὰ λόγου, τὸν Κτίστην δεξαμένη, καὶ τεκοῦσα ἀφθόρως σῶσόν με.

Ωἴ συμβουλίας ἐχθίστης! ὦ παραινέσεως, τοῦ δυσμενοῦς ἦν ὑπέστην Θεογεννήτρια, ὦ τῶν ἀμέτρων μου κακῶν! δι' ὧν ἐπείσθην· ἀφρόνως καὶ ὑπήχθην, σαρκὸς φιληδονίαις, καὶ κατήντησα εἰς ἀπώλειαν.

Ωἴ ποῖος φόβος καὶ τρόμος ἀγνή γενήσεται, ὅταν ὁ Κτίστης καθίσῃ κρίναι τὰ σύμπαντα! ὦ πῶς κατίδω μου τὰς πράξεις τὰς ἀτόπους· πικρῶς κατηγορούσας, ἀθλίως τῆς ψυχῆς μου! πρὶν οὖν φθάσῃ τὸ τέλος σῶσόν με.

Ωἴ σπερ ἐξ ὕπνου καὶ μέθης πολλῆς ἀνάνηψον, τῆς ἀμελείας ψυχῆ μου καὶ ραθυμίας μου, καὶ τὴν νωθρότητα ἀποσκευασαμένη· καὶ πάντα βαρὺν ὄκνον, ἀποτιναξαμένη, κὰν ὀψὲ γοῦν σαυτὴν βελτίωσον.

Προσόμοια.

Ἦχος βαρύς. Σήμερον γρηγορεῖ.

Χαῖρε οὐρανὲ περικοσμίου, χώρου ἀγνή τιμιώτερε, παιδραῖς λαμπηδόσιν ἀρετῶν Παρθένε, καὶ θείων χαρίτων κατάστερος πέλων· ἐξ οὗ δικαιοσύνης ἡμῖν ἀνέτειλεν ἥλιος, καὶ ἡμέραν ἄδυτον φωτὶ ἀπειργάσατο, εἰς σωτηρίαν πάντων, τῶν ἀνθρώπων Θεοχαρίτωτε.

Χαῖρε Μήτηρ ἀνανδρε σὺ μόνη, ἡ ἐν μητράσιν ἀγνεύουσα, καὶ τὰ τῶν μητέρων κατὰ τὰς παρθένους, ἔχουσα καὶ φύσιν τὸ θαυμάτων πά-

ντων, καινότατον θαῦμα· χαῖρε Παρθένε μόνη ἄφθορε, ἡ ἐν παρθένοις τοκεύουσα, καὶ τὰ παρθένων φέρουσα, κατὰ μητέρας, τὸ τεράτων πάντων, φρικωδέστατον λάλημα.

Χαῖρε στακτὴ ἡ εὐωδεστάτη, χαῖρε κιννάμωμον τίμιον, θυμίαμα χαῖρε τὸ ἐκ Παραδείσου, νοητοῦ Παρθένε αἰεὶ ἀποστάζον, χαῖρε θεία νάρδος, ἡ ἐκ βαλσαμουργίας σου· μυριπνόου τέξασα, μύρον μυριότιμον, Χριστὸν ἀφ' οὗ κέχρισται, τὸ βασιλεῖον ἱεράτευμα.

Κλινόν μοι τὸ φιλάγαθον οὖς σου, δεομένῳ Πανάμωμε, καὶ μὴ ἀπορρίψης τοῦ σοῦ με προσώπου, μηδὲ πόρρω πέμψης τῆς σῆς βοηθείας· δόλω γὰρ ὁ δόλιος σπουδάζει ἀπολέσαι με, παραλόγοις πάθεσι, κινῶν τὴν καρδίαν μου, σὺ δέ με συντήρησον, ὅλον τῆς αὐτοῦ βλάβης ἀμέτοχον.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Κλήμεντος.

Ὡς δρᾶται ἐν τοῖς ὑστέροις Θεοτοκίαις.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος βαρὺς. Τῷ ἐκτινάξαντι Θεῷ.

Υ'ποπεσόντα τῇ φθορᾷ, παρακοῆ τὸν προπάτορα Ἀδάμ, ἀνακαίνισας Θεόν, Ἄχραντε κυοφορήσασα.

Νενεκρωμένον μου τὸν νοῦν, τῇ τῆς ζωῆς ἐνεργείᾳ, τῆς ἐκ σοῦ σαρκωθείσης ἀληθῶς, Ἄχραντε Μήτηρ ἀνάστησον.

Οὐ εὐλογοῦντές σε πιστῶς, παρὰ Θεοῦ εὐλογοῦνται προφανῶς, εὐλογίας γὰρ τὸν καρπὸν, τέτοκας μόνη

Θεόνυμφε.

Κλινόν μοι τὸ φιλάγαθον οὖς σου, δεομένῳ σου Πανύμνητε, καὶ παρράσχου πειρασμῶν, καὶ συμφορῶν ἀπολύτρωσιν.

ᾠδὴ γ'. Ἐστερεώθη τῇ πίστει.

Σὲ τὴν Παρθένον ἐν τύπῳ, σκηνην τοῦ μαρτυρίου, τῷ νομοθέτῃ ἐν ὄρει Θεὸς προεδήλου· σκηνώμα γὰρ γέγονας, τοῦ πάντας ἀγιάζοντος.

Εθεωρήθη πορεία, Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, ἐν σοὶ Παρθένε ἀφράστως, ἀγνή σεσαρκωμένου· θρόνος γὰρ σὺ πέφυκας, τοῦ πάντων βασιλεύοντος.

Γὴν καθαρὰν καὶ ἀγίαν, γινώσκόμεν σε Κόρη, ἡμῖν ἀσπόρως ὠραῖον, βλαστήσασαν στάχυν· τρέφοντα τοὺς πιστεῖ σε, καὶ πόθῳ μακαρίζοντας.

Λύσιν ἡμῖν ὀφλημάτων, ἀγνή Παρθένε δίδου, ταῖς μητρικαῖς σου πρεσβείαις· ἡ τὸν κόσμον κατακρίσεως λυτρωσάμενον, Θεὸν Λόγον κυήσασα.

ᾠδὴ δ'. Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου.

Ακήκοεν ὁ Ἀβδακούμ σε Ἄχραντε, ὅρος Πνεύματος σκιαῖς περιλαμπόμενον, ἐκ σοῦ Θεὸς γὰρ ὤφθη σωματούμενος.

Ωραῖαν σε ἠγλαῖσμένη κάλλεσιν, ὁ νυμφίος εὐρηκῶς, ἐν σοὶ κατώκησε, καὶ Θεοτόκον πάνσεπτον εἰργάσατο.

Ηδύναται τῶν ὀρθοδόξων δημὸς σε, τὴν Πανάχραντον ὑμνῶν ὡς Θεομήτορα, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ, κράζοντες τὸ χαῖρέ σοι.

Μετήγαγες εἰς εὐλογίαν Δέσποινα, τὴν κατάραν τοῦ Ἀδάμ, ἡ-

μῖν τεκοῦσα Χριστόν, πρὸς ὃν βοῶ-
μεν, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ῥδὴ ε΄. Πρὸς σὲ ὀρθρίζω.

Ν αὐτὸς ἐδείχθη, ἡγιασμένος τοῦ
Παντοκράτορος· τὴν σὴν γαστέ-
ρα γὰρ καθαρωτέραν οὐρανῶν, εὐρή-
κως ὁ Δεσπότης, ἐν σοὶ ἠύλισθη Θεο-
μήτορ ἁγνή.

Τ ῆς εὐπρεπείας, τῆς σῆς Κυρία
καὶ ὠραιότητος· καὶ τῆς ἡδυτά-
της καὶ γλυκείας καλλονῆς, ἐρασθεὶς
ὁ Δεσπότης, ἐν σοὶ Παρθένε κατε-
σκήνωσεν.

Ο ἰ Θεοτόκον, ὁμολογοῦντές σε
Μητροπάρθενε, τῆς ἀδιαδόχου
βασιλείας καὶ τρυφῆς, διὰ σοῦ Πανα-
γία, ἐπιτυχεῖν ἀξιοθήτωσαν.

Ε ὑλογημένη, δεδοξασμένη Μητηρ
ἀπειράνδρε, τὴν νενεκρωμένην ἁ-
μαρτίαις μου ψυχὴν, καὶ παθῶν κε-
χωσμένην, ταῖς ἀκρασίαις ζωοποίη-
σον.

Ῥδὴ ς΄. Ὁ Ἰωῆς ἐκ κοιλίας ἄδου.

Η καλλονὴ τῶν σεπτῶν ἁγίων
Ἀγγέλων, ἢ χαρμονὴ τῶν ἀν-
θρώπων ἀπάντων, σὺ εἶ Ἀχραντε Κό-
ρη, ὡς γεννήσασα Θεὸν προαιώνιον.

Η κιβωτὸς δεξαμένη νόμου τὰς
πλάκας, προέγραφε Θεοτόκον
σε, Λόγον Θεοῦ ὡς δεξαμένην, ἐν γασ-
τρὶ σου, δι' ἡμᾶς σωματούμενον.

Ε μμανουὴλ Θεοτόκε διπλοῦν κατ'
οὐσίαν, σὺ τέτοκας τὸν προτέ-
λειον Λόγον, Θεὸν σεσαρκωμένον, ἀ-
πολύτρωσιν ἡμῖν χαριζόμενον.

Ν ἄμασι πνευματικοῖς ἀρδεύεις
πάντας, ἢ θρύουσα ὡς πηγὴν,
εὐσπλαγχνίαν ἀειπάρθενε Κόρη, διὸ
οἴκτειρον κάμῃ καὶ ἐλέησον.

Κάθισμα.

Ἦχος βαρὺς. Ὑπερέβης τὰς δυνάμεις.

Π ροστασία σὺ ὑπάρχεις χριστια-
νῶν· καὶ πειρασμῶν λυτροῦσαι
τοὺς ἐν σοὶ, καταφεύγοντας Θεοτόκε·
διὰ τοῦτό σοι βοῶμεν, μὴ παρίδης
τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ῥδὴ ζ΄. Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Τ οὺς ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, ὁ σὸς
τόκος σώζει μὲν πάλαι· τανῦν ἡ-
μᾶς δὲ Πανάμωμε, τῇ αὐτοῦ παρου-
σία, τῇ ὑπὲρ λόγον· εὐλογητὸς εἶ κρά-
ζοντας, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κ ατακριθέντα τὸν Ἀδάμ, καὶ θα-
νάτῳ κατασχεθέντα· Ἀδάμ ὁ
δεύτερος Πάναγνε, διὰ σοῦ ἐλεήσας
ἀνακαλεῖται· εὐλογητὸς εἶ κράζοντα,
ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ο θεοπάτωρ μὲν Δαβὶδ, τὴν σὴν
δόξαν γράφει Παρθένε· καὶ σὲ
κτισμάτων βασίλισσαν, ἐμφανῶς προ-
φητεύει παρισταμένην· ἐκ δεξιῶν
Πανάχραντε, τοῦ Θεοῦ τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Τ ὸν ἀκατάληπτον τόκον σου, Παρ-
θένε δοξολογοῦμεν· δι' οὗ θανά-
του ἐρρύσθημεν, δι' αὐτοῦ γεννηθέ-
ντες εἰς ἀφθαρσίαν· εὐλογητὸς εἶ κρά-
ζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η΄. Τὸν μόνον ἀναρχον.

Π αθῶν με κάμιнос καταφλέγει
Παρθένε, καὶ τῷ πυρὶ τῶν ἡδο-
νῶν ἀναλίσκει, προφθάσασα συμπα-
θείας σου δρόσῳ, κατάσβεσον αὐτήν,
διδούσα τῇ ψυχῇ μου ἀναψυχὴν θε-
βαίαν.

Κ ατακοσμούμενον ἀρεταῖς σε ποι-
κίλαις, καὶ φαιδρυνόμενον ναδὸν
τοῦ Ἰψίστου, γινώσκομεν Παναγία

Παρθένε, ὑμῶντες εὐσεβῶς, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εν δὲ φύσει τῆς Τριάδος τὸν ἕνα, θεοπρεπῶς ἄνευ σποράς Θεομητήτορ, ἐγέννησας τὸν Σωτήρα τοῦ κόσμου, διό σε οἱ πιστοί, πόθῳ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο ἀπερίληπτος καὶ Δεσπότης τῶν ὄλων, ὃν οὐ χωροῦσιν οὐρανοὶ Θεομητήτορ, χωρεῖται σου ἐν κοιλίᾳ Παρθένε, διό σε οἱ πιστοί, πόθῳ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν μόνον ἀναρχὸν Βασιλέα τῆς
» δόξης, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν
» αἱ δυνάμεις, καὶ φρίττουσι τῶν ἀγγέλων
» αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε ἱερεῖς,
» λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Πανύμνητε τῶν οὐρανῶν.

Ο τόκος σου ὁ ὑπὲρ φύσιν Θεοτόκε, καταπλήττει ἀγγέλους, ἐξισταῖ δὲ ἀνθρώπους· πᾶσι γὰρ ἀνεκφραστός ἐστι καὶ ἀκατάληπτος· ὃν ὑμνοῦντες εὐσεβῶς σε δοξάζομεν.

Ηλέηται νῦν διὰ σοῦ ἡ ἀνθρωπότης, καθ' ὑπόστασιν ὄντως τῷ Λόγῳ ἐνωθεῖσα· καὶ τῇ ἀντιδόσει Θεὸς Παρθένε· διὸ πάντες σε αἰεὶ μεγαλύνομεν.

Νεκρώσεως καὶ τῆς φθορᾶς μου τοὺς χιτῶνας, περιεῖλες Παρθένε, σωτήριοι χιτῶνα· τὸν σεσαρκωμένον Θεὸν τεκοῦσα τοῖς ἀνθρώποις· διὸ πάντες σε αἰεὶ μεγαλύνομεν.

Σὺ γέγονας ὑπερφυῶς Θεογεννητορ, οἰκητήριον ὄντως τοῦ πάντων Βασιλέως· καὶ χρυσοειδῆς κιβωτὸς τοῦ νόμου· νομοθέτην ἔνδον ἔχουσα Θεὸν σωματούμενον.

Προσόμοια.

Ἦχος βαρῦς. Οὐκ ἔτι κωλυόμεθα.

Χαῖρε τὸν μέγαν ἥλιον ἐν τῷ κόσμῳ, αὐγὴ φέρουσα, τὸν φωτίσαντα τοὺς ἐν σκότει ἀγνή καθεύδοντας.

Χαῖρε τὸν μόσχον ἢ δάμαλις, ἢ τεκοῦσα τὸν ἀμώμητον, καὶ συνάψασα τοῖς γηϊνοῖς τὰ ἐπουράνια.

Χαῖρε ναὶ θεοκόσμητε Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, χαῖρε ἀγκυρα τῆς πίστεως, χαῖρε κάλλος πολύευκτον.

Πλήθη πολλῶν χειμάζουσι τὴν ψυχὴν μου περιστάσεων, καὶ ἐκ πασῶν με Θεοτόκε δεῖξον ἐλεύθερον.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Μητροφάνους Σμύρνης, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Τὴν Παντάνασσαν εὐλογῶ νῦν ἐπτάκις.

Ῥδὴ α'.

Ἦχος βαρῦς. Νεύσει σου.

Τάγματα τῶν Ἀγγέλων, ὡς ἀληθῶς καὶ κυρίως, Μητέρα σε Παναγνε, Θεοῦ τῶν ὄλων σέβουσιν· ἀλλὰ καὶ νῦν τῶν πηλίνων, δέξαι μου χειλέων ῥδὴν τὴν ἐκέσιον.

Ηλιον ἐξ ἡλίου, τὸν ἀκατάληπτον Λόγον, ἀχρόνως ἐκλάμψαντα, ἐν χρόνῳ ἀνατέταλκας· οὗ ταῖς ἀκτίσι Παρθένε, φώτισον ἡμῶν τὰς ψυχὰς καὶ συνέτισον.

Νέκρωσον τῆς σαρκός μου, τὴν ἔτι ζῶσαν κακίαν, ζωὴν ἢ γεννήσασα τὴν ἀληθῆ Πανάχραντε· καὶ τῶν παθῶν καὶ πταισμάτων, βράβευ-

σον ἀγνή τῷ σῶ δούλῳ τὴν λύτρωσιν.

Πρέπει σοι Θεοτόκε, τῶν ἐγκω-
μίων ὁ Λόγος, αἰεὶ ἐνεργοῦμενος,
ἀλλ' ἡμεῖς δυσωποῦμέν σε· σῶσον ἐκ
πάσης τοῦ βίου, θλίψεως ἀγνή τοὺς
ἐν σοὶ καταφεύγοντας.

Ῥδὴ γ'. Ὁ κατ' ἀρχάς.

Α'ποδιδοὺς τὰς ὀφειλάς, δουλοπρε-
πῶς εὐγνωμόνως, τῶν χαρίτων
Δέσποινα τῶν σῶν· θερμῶς ἀνυμνῶ σε
Μήτηρ ἄχραντε, Λόγου τοῦ πάντων
λυτρωτοῦ, ἀλλὰ καὶ νῦν ἐξελοῦ με,
τῶν κατὰ τὸν βίον περιστάσεων.

Νενεκρωμένον τὸν Ἀδάμ, ἐκ πα-
ραβάσεως πάλαι, τῆς βελτίω
Πάναγνε ζωῆς· τὸν ζωαρχικὸν τεκοῦ-
σα Δέσποινα, Λόγον ἠξίωσας σαφῶς,
ἀλλὰ καὶ νῦν με θανάτου, τοῦ τῆς ἁ-
μαρτίας ἐλευθέρωσον.

Τραχηλιάσας τῆς σαρκός, ὁ ἐμπα-
θέστατος νόμος, νῦν συνθλίβει
τὸν πνευματικόν· καὶ πρὸς χαλεπὰς
τὸν νοῦν μου Πάναγνε, ἐπιθυμίας συ-
νωθεῖ, ἀλλ' ἀπαθείας εἰρήνην, θρά-
βευσόν μοι θάττον σαῖς ἐντεύξεσιν.

Α'νερμηνεύτως ἐν γαστρί, τὸν συ-
νοχέα τῶν ὄλων, συλλαβοῦσα Πά-
ναγνε Χριστόν· τὴν τῶν γηγενῶν οὐ-
σίαν ἔλυσας, ἐκ τῆς τοῦ ἄδου κατο-
χῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν πολυπλόκους, ἄρ-
κους τῶν φθονούντων με διάρρηξον.

Ῥδὴ δ'. Ὁ πατρικοὺς κόλπους.

Νυκτομαχῶ ζόφῳ τῶν δεινῶν, ἀ-
μαυρωθεὶς τὸν λογισμὸν ὡ πύλη
φωτός· ταῖς σαῖς αἴγλαις με καταύ-
γασον, καὶ τῆς χαλεπότητος· ἐξελοῦ
συντόμως τῶν θλίψεων.

Α'μαρτιῶν πλήθει συσχεθεὶς, καὶ
ταῖς σειραῖς τῶν πειρασμῶν σφο-

δρῶς πεδηθεὶς· τὴν σὴν Δέσποινα βοή-
θειαν, νῦν ἐπικαλούμενος· λυτρωθείην
πάσης κακώσεως.

Συναγωγὰς φαύλων καὶ δεινῶν, καὶ
πονηρῶν καὶ φθονερῶν ἀνθρώπων
βουλὰς· διασκέδασον Πανύμνητε, καὶ
πάσης με λύτρωσαι· συμφορὰς τοῦ
βίου καὶ θλίψεως.

Στραγγαλιάς λόγων τῶν ψευδῶν,
καὶ συσκευὰς τὰς κατ' ἐμοῦ τῷ
ξίφει τῶν σῶν· πρεσβειῶν σύγκοπον
Δέσποινα, καὶ θάττον διάλυσον· καὶ
παντοίας ρῦσαι με θλίψεως.

Ῥδὴ ε'. Νύξ ἀφεγγῆς.

Α'καταμάχητον τείχος, ὑπάρχουσα
πιστῶν, σκέπη γενοῦ τῷ δούλῳ
σου, καὶ ἀπὸ πάσης σφοδρᾶς Παρθέ-
νε, ρῦσαι με λύπης καὶ κακώσεως.

Νοσηλευόμενος σφόδρα, καὶ κατ'
ἀμφοῖν χαλεπῶς, κεκακωμένος
Πάναγνε, ψυχῆς τὴν ρῶσιν ἐκ σοῦ
δεξαίμην, ταῖς σαῖς πρεσβείαις καὶ
τοῦ σώματος.

Ε'ν τῷ πελάγει Παρθένε, τῶν οἰ-
κιτιρμῶν σου καὶ νῦν, προσπεφευ-
γῶς δοῦλός σου, τῆς συνεχούσης βουλής
ἀδίκου, ἐκλυτρωθείην καὶ κακώσεως.

Υ'περφερές σου τὸ κλέος, τῶν πρε-
σβειῶν πανταχοῦ, Παρθενομήτορ
Ἄχραντε, δι' ὧν καὶ νῦν με παντοίας
ρῦσαι, τῆς ἐν τῷ βίῳ περιστάσεως.

Ῥδὴ ς'. Ναυτιῶν τῷ σάλῳ.

Λαλιαὶ καὶ λόγοι, πάντων σε πι-
στῶν εὐφημοῦσιν, ὡς ὄλον τὸ ὀ-
φλημα τῶν ἀνθρώπων, τῷ τοκετῷ σου
σαφῶς ἀποτίσασαν· ἀλλὰ καὶ τανῦν
τὸν ὑμνωδόν σου, πρόσδεξαι καὶ ρῦσαι
πειρασμῶν καὶ θλίψεων.

Ο δυνώμενόν με, καὶ ταῖς τῶν παθῶν καὶ πταισμάτων, ἀκάνθαις κεντούμενον καὶ ζητοῦντα, τὴν παρὰ σοῦ θεραπείαν Πανάχραντε· πάσης ἀλγηδόνος τε καὶ λύπης, λύτρωσαι καὶ ρῦσαι πειρασμῶν καὶ θλίψεων.

Γηγενῶν τὴν φύσιν, εἰς τὸν οὐρανὸν Θεοτόκε, προδήλως ἀνήγαγες γεγονυῖα, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης παλάτιον· διό με θυθοῦ πολλῶν πταισμάτων, καὶ τῶν πειρασμῶν καὶ παθῶν με ἀνάγαγε.

Σαρκωθέντα Λόγον, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον Παρθένε, ἀγνή ἀπεκύησας διὰ λόγου, τῆς ἀλογίας ἡμᾶς λυτρώσαμενον· ὅθεν λόγοις θείοις σε ἀπαύστως, ἀνυμνολογοῦμεν καὶ πιστῶς δοξάζομεν.

Κάθισμα αὐτόμελον.

Θεοτόκε Παρθένε ἀμίαντε, τὸν Υἱόν σου δυσώπει σὺν ταῖς ἄνω δυνάμεισι, συγχώρησιν πταισμάτων, ἐμοὶ πρὸς τοῦ τέλους δωρήσασθαι, τῷ πιστῶς σε δοξάζοντι.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ωραϊσμένη κροσσωτοῖς, τοῖς ἀγνεῖας ἄχραντε Κόρη, ψυχῆς ἐμῆς νῦν μετάβαλε, τῆς κακίας τὸ αἴσχος πρὸς θεῖον κάλλος· εὐλογημένη Δέσποινα, προστασία τοῦ γένους ἡμῶν.

Νεανιεύονται καὶ νῦν, ἐριννύες δαίμονες ἄγαν, καὶ πῦρ παθῶν μοι προσάπτουσιν, ἀλλὰ μάλλον ταῖς αἴγλαις τούτους εἰς τέλος· τῶν οἰκτιρμῶν σου σύμφλεξον, προστασία τοῦ γένους ἡμῶν.

Υπὲρ ἡμῶν τὸν σὸν Υἱόν, ἰκετεύειν ἄχραντε Μῆτερ, Θεοῦ μὴ παύσῃ τὸ σύνολον, διὰ τῶν πρεσβειῶν σου

τῶν ἀνθρωπίνων· ἐξαιρουμένη θλίψεων, καὶ δεινῶν τοὺς ἰκέτας σου.

Απὸ παθῶν ἡμᾶς ἀγνή, τυραννίδος λύτρωσαι πάντας, ὡς ἂν σωζόμενοι φάλλομεν, τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ σου Παρθενομήτορ· εὐλογητὸς εἰ κράζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Τὸν ὄντως ὄντα Θεόν.

Νομάδες ὄντως παθῶν, καὶ πολυτρόπως κυκλοῦσι Δέσποινα, δεινῶν τὸν σὸν ἰκέτην, ἀλλὰ λύτρωσαι με παντοίας ἐπηρείας.

Ελθέτω νῦν ἐφ' ἡμᾶς, ἡ κραταιὰ σου παλάμη Δέσποινα, καὶ τῆς προσδοκωμένης ἀνθρωπίνης λύπης, ἡμᾶς ἐκλυτρώσατω.

Παγίδας τῶν πονηρῶν, καὶ κακοβούλων ἀνθρώπων, σὺντριψον ἀγνή Θεοκυῆτορ, καὶ τὸν σὸν ἰκέτην δεινῶν παντοίων ρῦσαι.

Τὴν μόνην οὔσαν πιστῶν, λιμένα θεῖον Μαρία Πάναγνε, λιτάζω σε ρυσθῆναι, τῆς ἐν τῇ θαλάσῃ τοῦ βίου πικρᾶς ζάλης.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ὄντως ὄντα Θεόν, καὶ τῆς
» τῶν πάντων οὐσίας αἴτιον, Χρι-
» στὸν ὑπερυψοῦμεν, καὶ δοξολογοῦ-
» μεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Τὴν ὑπὲρ φύσιν Μητέρα.

Αποκιρτήσας ὡς πῶλος, τῶν ἐντολῶν τοῦ Δεσπότου, κημῶ σου τῶν πρεσβειῶν ἀνθελκυσθεῖην, Πάναγνε πρὸς ὁδοῦς, τῆς σπουδαίας καταστάσεως.

Κατολοφύρομαι σφόδρα, κατολισθαίνων ἀβούλως, πρὸς πράξεις τὰς πονηρὰς τῆς ἀμαρτίας, λύτρωσαι τῆς τροπῆς Θεοτόκε με τῆς χείρονος.

Ιᾶμα πρῶην δειχθεῖσα, τῆς ἀνθρω-
πίνης οὐσίας, ἴασω τὴν συντριβὴν
Ἄδὰμ καὶ Εὐά, ἴασαι δὲ καὶ μέ, Θεο-
τόκε σαῖς ἐντεύξεσιν.

Σώφρονα νοῦν μοι παράσχου, καὶ
καθαρὰν καρδίαν, καὶ γνώμην
προσεκτικὴν, ἵνα φυλάττω Δέσποινα,
τάς σεπτὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Προσόμοια.

Ἦχος βαρύς. Οὐκ ἔτι κωλυόμεθα.

Χαῖρε Θεὸν ἀφράστως, ἀποτεκοῦ-
σα τὸν θεῶσαντα, τῇ αὐτοῦ κα-
ταβάσει Κόρη τὸν ἄνθρωπον.

Χαῖρε παντὸς τοῦ κόσμου, δεδοξα-
σμένη καταφύγιον, καὶ ἀγγέλων
καὶ ἀνθρώπων ἔξοχον ἄκουσμα.

Χαῖρε τὸ φῶς τοῦ κόσμου, Παρθε-
νομήτορ ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ ἀρρή-
τως εὐλογημένη σαρκὶ κυήσασα.

Οτι βοήθειαν ἄλλην, πλὴν σου
οὐκ ἔχω ὁ ἰκέτης σου, σοὶ προσ-
πίπτω Θεοκυῆτορ δωρεὰν σώσόν με.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης.

ᾠδὴ α΄.

Ἦχος βαρύς. Νεύσει σου.

Πρῶτον παθῶν νοσήσας, ἐν τοῖς
ὑψίστοις ὁ δαίμων, τὴν κακίστην
οἴησιν ὑπερηφάνως πέπτωκε· σὺ οὖν
Πανύμνητε Κόρη, ταύτης ἡμᾶς ρῦσαι
ταπεινώσει φρουρήσασα.

Λόγοι τῆς βλασφημίας, καὶ ἐννοι-
ῶν ἀκαθάρτων, πηγάζουσι Πάνα-
γενε ἐκ μόνης τῆς οἰήσεως· σὺ οὖν
δρόσφ τοῦ ἐλέους, ψύξον τῶν κακῶν

μου ἀγαθὴ τὰ ρεύματα.

Μέγας τῆς ἀκτησίας, ὁ ἀναφαί-
ρετος πλοῦτος, Χριστοῦ γὰρ
πτωχεύσαντος καὶ ξένου χρηματίσα-
ντος· οὕτω τὸν βίον ἰθύνειν, Κόρη καὶ
ἡμεῖς παρ' αὐτοῦ διδασκόμεθα.

Ρεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου, ἀνακαινί-
σας τὴν φύσιν, Χριστὸς Θεονύμ-
φευτε, ἡμῖν δέδωκε βάπτισμα· ὅπερ
μολύνοντες οἴμοι! διὰ τοῦ δακρύων
βαπτισμοῦ καθαιρόμεθα.

ᾠδὴ γ΄. Ὁ κατ' ἀρχὰς τοὺς οὐρανοὺς.

Τῆ μετανοία πᾶν κακόν, καὶ πᾶν
ἁμάρτημα εἶκει, Θεοτόκε πάντων
ἡ ἐλπίς· αὐτῆς ταῖς ὁδοῖς ἡμᾶς κα-
τεύθυνον, ὅπως τοὺς σχόντας δι' αὐ-
τῆς, ἁμαρτημάτων τὴν λύσιν, τύχω-
μεν μετρίως μιμησάμενοι.

Εν μετανοία ὁ ληστής, ἐν στεναγ-
μοῖς ὁ τελώνης, ἐν δακρύοις πόρ-
νη τὸν Θεόν· καλῶς Θεοτόκε ἐξιλά-
σαντο, ἐγὼ δὲ μόνην τὴν εἰς σέ, ἐπι-
καλοῦμαι ἐλπίδα, δι' ἧς τῆς βασάνου
λυτρωθήσομαι.

Κλιμαξ ἣν εἶδεν Ἰακώβ, αὐτῇ ὑ-
πάρχεις Παρθένε, προετύπου δὲ
τῶν ἀρετῶν· τὴν πρᾶξιν καὶ ἐπίθασιν,
ἧς ἐπιβαίνειν καὶ ἡμᾶς, διὰ τῆς πέμ-
πτης βαθμίδος, δίδου τὰς αἰσθήσεις
ἐκκαθαίροντας.

Προϊστορῶν ὁ Γεδεών, τὸ σὸν μυ-
στήριον Κόρη, ἐπὶ πόκον εἴλκυ-
σέ ποτε· οὐράνιον δρόσον ἀλλὰ σὺ κα-
μοί, δρόσον δακρύων ἐκ Θεοῦ, κατα-
πεμφθῆναι δυσώπει, ὅπως πλήσω πό-
κον τὸν τοῦ Πνεύματος.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ πατρικοὺς κόλπους.

Ηπαμφαῆς καὶ χαροποιός, καὶ
ρυπτικὴ τῶν μολυσμάτων ἄχρα-

ντε, ἢ τοῦ πένθους κλήσιν ἔχουσα, ἐργάτις εὐφρόσυνος· γένοιτο ἔμοι φυλακτήριον.

Νεανικῶς πᾶσαν τοῦ θυμοῦ, ὀργῆς πικρίαν ἐκδιώκει Πάναγνε, κατανύξεως τὸ δάκρυον, ὅπερ ὡς ἱμάτιον· κάμῃ ἐνδυθῆναι δυσώπησον.

Λόγοι σοφῶν λέγουσι τρανῶς, ὡς οὐδενὶ τῶν πάντων ἄλλῳ χαίρει Θεός, ὡς ἀνθρώπου ἀμαρτήσαντος, διορθώσει Πάναγνε· διὰ τοῦτο σὺ με διόρθωσον.

Υποπεσῶν πταίσμασι πολλοῖς, ἐξαπορῶ ποῖον θρηνήσω πρότερον, ἀλλὰ πάντων ἐκλαθόμενος, πρὸς σὲ Θεοῦμφευτε· τὴν θερμὴν προσφεύγω ἀντίληψιν.

ᾠδὴ ε΄. Κύριε ὁ Θεός μου.

Εφη τὸ θεῖον στόμα, ἢ αὐτοαλήθεια ὅτι ψεύστης, μόνος ὁ διάβολος, τὸ ψεῦδος οὖν φύγωμεν· ἵνα ταῖς λιταῖς τῆς Πανάγνου, ἀληθείας τέκνα γενώμεθα.

Εφη Χριστὸς τῷ Πέτρῳ, ἐβδομηκοντάκις ἑπτὰ διδόναι, συγχώρησιν πταίσασιν, ἔμοι Θεοῦμφευτε· πρέσβευε λοιπὸν συγχωρῆσαι, ὅταν ὡς Κριτῆ παραστήσωμαι.

Ιᾶδιον τοῦ Δεσπότη, ἀγαθότης ἔλεος εὐσπλαγχνία, οἰκτεῖρει ὡς εὐσπλαγχνος, συγχωρεῖ τὰ πταίσματα· καὶ ὡς ἀγαθὸς προνοεῖται, τοῦ σωθῆναι πάντα Θεόνυμφε.

Δέσποινα Θεοτόκε, ἢ σεσαρκωμένον τὸν Ποιητὴν μου, καὶ πλάστην γεννήσασα, μὴ ἐγκαταλίπῃς με· καὶ τῆς σῆς μὴ με ἀποπέμψῃς, πόρρω ἀντιλήψεως θέομαι.

ᾠδὴ ς΄. Ναυτιῶν τῷ σάλῳ.

Η πληθὺς Ἀγγέλων, καὶ τῶν Χερουβὶμ καὶ τῶν Θρόνων, καὶ πᾶς νοερός σε διάκοσμος Θεομήτορ, ὡς ὑπερτέραν αὐτῶν μεγαλύνουσιν· ἡμεῖς δὲ οἱ γήινοι· καὶ κάτω, ἀφῆσιν πταισμάτων παρὰ σοῦ αἰτούμεθα.

Οὐρανῶν ὑπάρχεις, καὶ πάσης τῆς γῆς πλατυτέρα, καὶ πάντων κτισμάτων ἀγιωτέρα, καὶ τίς ἰσχύσει ἀξιῶς ὑμῆσαι σε; ὅμως τὴν προαίρεσίν μου δέχου, καὶ πταισμάτων δίδου μοι ἀγνὴ συγχώρησιν.

Ομμα κεχυμένον, καὶ τοῖς δρατοῖς λελυμένον, τὸν νοῦν οὐκ ἀφίησι τοῦ προβαίνειν, εἰς ὑψηλὰ θεωρίας κινήματα· μᾶλλον κατασπᾶ Θεοκυῆτορ, πρὸς τὰ τῆς σαρκὸς πολυσχιδῆ παθήματα.

Σολομὼν προγράφει, ἐν τῇ τῶν ἁσμάτων πυκτιδί, νυμφίου καὶ νύμφης δραματουργίαν, τὴν τοῦ Θεοῦ καὶ ψυχῆς δηλῶν ἔνωσιν· οὕτω συναφθῆναι με δυσώπει, τῷ ἐκ σοῦ ἀσπύρως προελθόντι Πάναγνε.

Κάθισμα.

Ἦχος βαρῦς. Ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας.

Οὕδαμῶς ἀλλαχόθεν ἐλπίζομεν, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν εὐρίσκειν Παναμώμητε, εἰ μὴ ἐκ σοῦ τῆς βοηθείας τάχος ἐπιτύχομεν· διό σε μεγαλύνομεν.

ᾠδὴ ζ΄. Κάμινον παῖδες.

Στόμα πρὸς ὕμνον, κινῶν ὁ Προφήτης, εἴλκυσε Πνεῦμα ὡς γέγραπται, ἐγὼ δὲ τοῦτο ἀνοίγων ἐρεύγομαι· φλυαρίας Πάναγνε, ἀλλὰ σὺ με σωφρόνησον τῷ πόθῳ σου.

Νύξ με βαθεῖα, συνέχει πταισμάτων, καὶ ἀτενίσαι οὐ δύναμαι,

πρὸς μετανοίας τὸ φέγγος Θεόνυμφε· ἀλλὰ σὺ διέγειρον, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ πρὸς κατάνυξιν.

Ακαρπος ὤφθην συκῇ Θεομητορ, καὶ δειλιῶ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐκκοπῆς, ἀλλὰ σὺ μοι μεσίτευσον· καὶ τὴν νῦν περίοδον, ὅπως θάλω κοπρίας χάριν δάκρυα.

Ωπῶς ὑπόισω, τὸ πῦρ τῆς γεέννης! ὦ πῶς ἐνέγκω τὸν σκώληκα, καὶ τὸν βρυγμὸν τῶν ὀδόντων Πανύμνητε! ἀλλὰ σὺ με λύτρωσαι· τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ πρὸς τὸν Ὑψιστον.

ᾠδὴ η΄. Ἀφλεκτος πυρί.

Στέναξον ψυχὴ καὶ ἐκ μέσης τῆς καρδίας, οἰκτρὰν φωνὴν ἀνάπεμψον, καὶ γοερὰν τῇ τοῦ Θεοῦ σου Μητρὶ· ἐλέησόν με ἀγνή, τὸν ὑπὲρ πάντας τοὺς βροτοὺς ἑξαμαρτήσαντα· ρῦσαι γεέννης καὶ σκότους αἰώνιου, καὶ τῆς δεξιᾶς με ποίησον παραστάτην.

Νήφουσάν μοι δὸς τὴν καρδίαν καὶ τὸ ὄμμα, τῆς διανοίας γρήγορον, ἐπαγρυπνοῦν καὶ ἐκδεχόμενον· ἐν ὥρᾳ ἣ οὐ δοκῶ, ἐν ἀωρία τε νυκτὸς τὸν Θεὸν ἤκοντα· θείας παστάδος ἀγνή, ἀξιῶσαι καιομένην, τοὺς τῶν ἀρετῶν τὴν λαμπάδα κεκτημένους.

Γίνου βοηθὸς Παρθένε Παναγία, τῷ ἐπὶ σοὶ προστρέχοντι, καὶ ἐκβοῶντι μετὰ πίστεως· ἐλέησον ἀγαθή, καὶ πρὸ τοῦ τέλους ἰλασμὸν πταισμάτων δίδου μοι· καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ τέλους, παράσχου σωτηρίαν, καὶ μετὰ τὸ τέλος ἀνάπαυσιν τελείαν.

Κράτος τῆς μιᾶς Θεαρχίας ἐν ὑπάρχει, ἀδιαιρέτως διαιρούμενον, καὶ ἀσυγχύτως συνενούμενον· Πατῆρ

αἰτία πηγῆ, τῶν προελθόντων ἐξ αὐτοῦ Υἱοῦ καὶ Πνεύματος· ταύτην συμφώνως, πιστοὶ ὑμνολογοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**φλεκτος πυρὶ ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα, θάτος Θεὸν ἐγνώρισε, » τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυσήχῳ Μωσῆ· καὶ παιῶνας ζῆλος Θεοῦ, τρεῖς » ἀναλώτους τῷ πυρί, ὑμνωδοὺς ἔδειξε· πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς » πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ΄. Μὴ τῆς φθορᾶς.

Ρεύματα θείων Πατέρων ἀγνή διδάσκουσι, τὴν ἀποχὴν τῆς κακίας εἶναι μετάνοιαν· εἶτα καὶ κάκωσιν νηστείαν ἀγρυπνίαν, καὶ συντριμμὸν καρδίας, πένθος τε ἠγνισμένον, ἃ μοι δώρησαι Μητροπάρθενε.

Ηφοβερὰ τοῦ Δεσπότης ἡμέρα ἠγγικε, καὶ σὺ καθεύδεις ψυχὴ μου, ὦ τῆς ἀνοίας σου! σπεῦσον ἐγέρθητι καὶ δάκρυσον ἐμπόνως, καὶ κράξον τῇ Παρθένῳ, ἣ τὸν Χριστὸν τεκοῦσα, Θεοτόκε μου σὺ με οἰκτεῖρον.

Τοῦ βίου ἄρτι ψυχὴ μου ἡ νύξ προέκοψεν, ἣ δὲ φρικώδης ἡμέρα τῆς ἐξετάσεως· τῶν πεπραγμένων σοι ἐγγίξει πλησιάζει, φοβήθητι τὸ βῆμα, ᾧ μέλλεις παραστῆναι, διὸ κράξον σῶσόν με Δέσποινα.

Σὺ μου προστάτις ὑπάρχεις καὶ καταφύγιον, σὺ ἀγαλλίαμα Κόρη καὶ θεῖον καύχημα· σὺ τοίνυν ρῦσαι με ἐκ πάσης ἁμαρτίας, ὀργῆς θανατηφόρου, καὶ βλάβης καὶ κινδύνων, καὶ μελλούσης φρικτῆς κολάσεως.

Προσόμοια.

Ἦχος βαρύς. Σήμερον γρηγορεῖ.

Χαῖρε ροδωνιά ἡ ἠδύπνους, ἡ ἐκ καλύκων βλαστήσασα, παρθενίας ρόδον ἐρυθρὸν εὐώδες· χαῖρε κρίνον θεῖον ἐξ οὗ ὁ τὰ κρίνα, τοῦ ἀγροῦ ποικίλας, στολὴν τὴν ἀνήθευτον, σαρκὸς περιεβάλετο, πορφύραν ἀποκρύπτουσαν Σολομονικὴν· χαῖρε ἄνθος, πάσης χροιάς ποικιλότερον.

Χαῖρε βασιλὶς τῶν βασιλίδων, ἡ Βασιλέα γεννήσασα, τῶν βασιλευόντων, οὗ ἡ βασιλεία· βασιλεία πέλει, πάντων τῶν αἰώνων, χαῖρε τοῦ θανάτου βασιλεῖον νικήσασα, καὶ ζωῆς ἀνοίξασα βασιλείας πρόξενον, βασιλεῖς ἦν σέβονται, χαῖρε Μαριάμ παντοβασίλισσα.

Χαῖρε κουφοτάτη νεφέλη, ἡ τὸ γεῶδες τοῦ σκήνους σου, καὶ βρίθον ἐξ ἄκρας ἀγνείας πλουτοῦσα· ἀερῶδες κοῦφον λεπτότατον Κόρη, ἐν ἣ Χριστὸς καθίσας, Ἡσαίας ὡς ἔφησε, κατέβη εἰς Αἴγυπτον, καὶ ταύτης χειροποίητα, εἶδωλα συνέτριψε, καὶ εἰς θεῖαν γνώσιν μετερρῦθμισε.

Πλήρωσον τὴν καρδίαν μου Κόρη, κατανύξεως δέομαι, δὸς καὶ τῇ ψυχῇ μου σωτήριον πένθος· τὸν θυμὸν μου τρέψον κατὰ τῶν δαιμόνων, πᾶσάν μου τὴν ἔφρσιν μετὰθες πρὸς τὸν Κύριον, προσευχαῖς σχολάζειν με ἐνίσχυσον πάντοτε, ὅπως διὰ σοῦ ζωῆς τύχω, καὶ τῆς θείας λαμπρότητος.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Ἰωάννου Εὐχαΐτων.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος βαρύς. Νεύσει σου.

Κλίνη με ραθυμίας, ἀνακείμενον Κόρη, ἀμαρτιῶν πολυτρόπων, αὐτῇ ἐξανάστησον, ρῶσιν θεῖαν βραβεύουσα· ὅπως Πάναγνε δοξάζω, μεγαλεῖα τὰ σὰ ὡς ὄντως ὑπερένδοξε.

Ιᾶσαι τῆς ψυχῆς μου, τὴν συντριβὴν Θεοτόκε, ἐχθρὸς ἦν ἐσπάραξε, τῆς ἠδονῆς τῷ δελέατι· θελοῖς φαρμάκοις χρωμένη, τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας ἀγνή καὶ δυνάμεως.

Στήσον τὰς καταιγίδας, τῶν ἠδονῶν καὶ παθῶν μου, τῇ αὖρα τῆς θείας σου, πρεσβείας Παναμώμητε· ὅπως ἐν γαλήνῃ καρδίας, σοῦ δοξολογῶ τὴν ἀνείκαστον δύναμιν.

Δόξα τῆς οἰκουμένης, δεδοξασμένη Παρθένε, Θεὸν ὑπερένδοξον ἐνδόξως ἡ γεννήσασα· δόξης ἀξίωσον θείας, τοὺς ὡς Θεοτόκον αἰεὶ σε δοξάζοντας.

ᾠδὴ γ'. Ὁ κατ' ἀρχὰς τοὺς οὐρανοὺς.

Ο Ἰωσήφ κεκρατηκῶς, τῆς ἀκολάστου δεσποίνης, τῶν ἀθέσμων πάλαι ἠδονῶν· λαμπρὸς βασιλεὺς Αἰγύπτου γέγονεν, ἐγὼ δὲ σώματος πολλοῖς, πάθεισιν εἴξας ἀφρόνως, ὑπὸ ἀμαρτίας βασιλεύομαι.

Θεογεννήτορ Μαριάμ, τῆς νοητῆς με Αἰγύπτου, καὶ δουλείας τῆς τοῦ πονηροῦ· ἐξάρπασον σὺ θαλάσσας τέμνουσα, τῶν πονηρῶν μου ἐννοιῶν, καὶ ὄρει τῆς μετανοίας, ἐνδιαβιάζουσα καὶ σώζουσα.

Δραπέτης θείων ἐντολῶν, ἄφρονι νῶ ἐγενόμην, καὶ ὑπῆρξα δοῦλος ἡδονῶν· δι' ὧν τῆς ψυχῆς τὸ κάλλος ἔσθρεσα, καὶ ἡμαυρώθην ἀγαθῇ, μεσίτις δέ μοι φανείσα, σὺ ἀντιποιήθητι τοῦ δούλου σου.

Μεμολυσμένος ἡδοναῖς, σὲ τὴν ἀμόλυντον Κόρην, ἱκετεύω ρῦσαι με παντός· σαρκὸς μολυσμοῦ καὶ καρτηρίου, πένθος μοι δὸς διηνεκές, καὶ τῆς φλογὸς τῆς γεέννης, δάκρυον σβεστήριον παράσχου μοι.

ᾠδὴ δ'. Ὁ πατρικοὺς κόλπους.

Τὴν ἐκλεκτὴν μόνην ἐκ πασῶν, τῶν γενεῶν πρὸ πάσης κτίσεως Θεῶ, τὸ τῆς φύσεως καλλώπισμα, τὸ ἄνθος τὸ τίμιον· τὴν Παρθένον Κόρην ὑμνήσωμεν.

Ο φωτισμὸς καὶ ὁ γλυκασμὸς, τῶν πεποιθότων ἐπὶ σοὶ Πανύμνητε, χαρμονῆς τὴν πολυώδυνον καρδίαν μου πλήρωσον· τελειώσασα αὐτῆς τὰ αἰτήματα.

Τὴν σὴν ροπὴν δείξον ἀγαθῇ, ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου ἀγνή Πανάμωμε, τὸν ἐλπίζοντα εἰς σὲ ἐκ ψυχῆς, καὶ σὲ προσκαλούμενον· τὴν ἐλπίδα πάντων καὶ καύχημα.

Νύμφη Θεοῦ πρόσδεξαι ἐμοῦ, τὰς ἱκεσίας καὶ ἐκ πάσης θλίψεως, ἐπηρείας καὶ κακώσεως, καὶ κινδύων λύτρωσαι· τὸν ὑμνοῦντα πόθῳ τὸν τόκον σου.

ᾠδὴ ε'. Κύριε ὁ Θεός μου.

Νοῦν τὸν ἐσκορπισμένον, τὸν ἐμὸν συνάγαγε Θεοτόκε, καὶ βλέπειν με ποίησον τὰ οἰκεῖα τραύματα, καὶ θρηνεῖν καὶ στένειν ἐν τούτοις, τῶν δὲ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι.

Ο μβρισὸν μοι ρανίδα, συμπαθείας Κόρη Θεοκυήτορ, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου τὰς πολλὰς ἐξάλειψον, καὶ τῶν πληγῶν οὐλάς τε καὶ τύπους, ἱατρὸν τεκοῦσα ἀφάνισον.

Ηλιον ἡ τεκοῦσα, τῆς δικαιοσύνης κούφη νεφέλη, τὰ νέφη διάλυσον τὰ τῆς ραθυμίας μου, καὶ πρὸς μετανοίας αἰθρίαν, διὰ προθυμίας με ἴθουνον.

Ανω τῆς διανοίας, ἐπὶ σὲ τὸ ὄμμα ἤρα καὶ κράζω, ἐλέησον Δέσποινα ψυχὴν πρὸς σὲ βλέπουσαν, καὶ εἰς τὸ μέγα σου ἔλεος ἐλπίζουσαν.

ᾠδὴ ς'. Ναυτιῶν σου τῷ σάλῳ.

Ναυαγίῳ μέσον, περιπεπτωκῶς τοῦ πελάγους, τοῦ βίου κατέδυσσα τὴν ὀλκάδα, τὴν ψυχικὴν ἀγνή καὶ προσαπώλεσα· πάσαν τῶν καλῶν τὴν εὐπορίαν, ἀλλ' ἐξ ἀπωλείας με βυθοῦ ἀνάγαγε.

Νοσητοῦ θηρὸς με, κήτους ψυχοφθόρου Παρθένε, ἐξάγαγε δέομαι ἐκ κοιλίας, ἄδου κραυγῆς μου ἀκούσασα Δέσποινα· καὶ ἔλθοι πρὸς σὲ ἡ προσευχή μου, ὅσα τε ἠϋξάμην ἀγαθῇ ἀπόδος μοι.

Εμβολαῖς πταισμάτων, καὶ ταῖς προσβολαῖς τῶν κυμάτων, τοῦ βίου χειμάζει με καὶ στροβεῖ με, ἀλλεπαλλήλων ἀνέμων ἀντίπνοια· ρῦσαι κυβερνήτου Θεοῦ Μήτηρ, ἐκ θανατηφόρου τὴν ψυχὴν μου κλύδωνος.

Σκοτεινὴν τοῦ ἄδου, γῆν τὴν γνοφερὰν καὶ ζοφώδη, γῆν σκοτούς ὡς γέγραπται αἰωνίου, καὶ ἀφεγγῆ ἐν ἧ φέγγος οὐκ ἔστιν ὄραν· καὶ ζωὴν βροτῶν ἐκεῖ ιδέσθαι, Δέσποινα ἐλπίζων ἐπὶ σὲ μὴ ἴδοιμι.

Κάθισμα αὐτόμελον.

Ασπόρως συνέλαβες ἐν μήτρᾳ σου Παρθένε Θεοτόκε, τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός· ὃν ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ᾠδὴ ζ'. Κάμινον παῖδες.

Ομβροῖς δακρύων, κατάρδευσον Κόρη, τὴν χερσωθείσαν καρδίαν μου, καὶ τῆς ψυχῆς μου τὰς αὐλακὰς μέθυσον· διὰ κατανύξεως, ἀρετῶν τὰ γενήματα πληθύνουσα.

Νύκτα καθάπερ, παρήλθον τὸν βίον, ἔργα νυκτὸς ἐργαζόμενος, ὁ σκοτεινὸς τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ φώτισον φωτὶ με πρεσβειῶν σου· ἡ τεκοῦσα τὸ θεῖον φῶς Πανύμνητε.

Ορμαῖς ἀσχέτοις, πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, ὑποσυρόμενος πάντοτε καθάπερ δοῦλος ἐκτελῶ, τὸ πρόσταγμα τῆς σαρκὸς Πανάχραντε· τῆς πικρᾶς τυραννίδος ταύτης ρῦσαί με.

Ποικιλοτρόπως, ὁ δόλιος ὄφις, ἀεὶ ἐμοὶ ἐπιτίθεται, ἐν ἡδοναῖς τε καὶ λύπαις ταρασσών με· ἀλλὰ σὺ στερέωσον, ἐπὶ πέτραν ἀγνὴ τῆς ἀπαθείας με.

ᾠδὴ η'. Ἄφλεκτος πυρὶ.

Σὲ τὸ καθαρὸν καὶ λαμπρὸν καὶ φωτοφόρον, τοῦ Ἰησοῦ παλάτιον, καὶ λογικὸν τοῦ Λόγου σκήνωμα· τὴν ἔμψυχον κιβωτόν, τὴν πλατυτέραν οὐρανοῦ, καὶ ἀνωτέραν τῆς γῆς· πάντιμε Κόρη, ὑπέραγνε Μαρία, ἰκετεύω σῶσον τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου.

Δῶρον παρ' ἡμῶν ἡ δοθείσα τῷ Δεσπότη, ὡς ἀπαρχὴ τῆς φύσεως, τὰς ἰκεσίας ἡμῶν Πάναγνε· προσδέχου δῶρα τερπνά, ἀντιπαρέχουσα ἡ-

μῖν τὴν σὴν βοήθειαν· ὅπως ἐν πίστει καὶ πόθῳ προσκυνῶμεν, σὲ καὶ τὸν Υἱόν σου εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υπὸ τῆς αὐτοῦ ὁ Υἱὸς σου Θεοτόκε, ὡς ἀγαθὸς καμπτόμενος, φιλανθρωπίας σὲ παρέσχετο· βοήθειαν κατ' ἐχθρῶν, καὶ ἰατρειὸν τῶν παθῶν, τοῖς πίστει κράζουσι· πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φάνηθί μοι νῦν, ἐν κινδύνοις προστασία, ἐν συμφοραῖς ἀνάψυξις, ἐν περιστάσεσι βοήθεια· ἐν νόσοις παντοδαπαῖς, ἰαματόβρυτος πηγὴ, καὶ θεραπεία παθῶν· πᾶσαν διώκουσα βλάβην ἐξ ἐμοῦ Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**φλεκτος πυρὶ, ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα, βᾶτος Θεὸν ἐγνώρισε,
» τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυσήχῳ Μωσῆ· καὶ παιδάς ζῆλος Θεοῦ, τρεῖς
» ἀναλώτους τῷ πυρὶ, ὑμνωδοὺς ἔδειξε· πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Μὴ τῆς φθορᾶς.

Μὴ συληθείσα τὸν πλοῦτον τῆς παρθενίας σου, Μήτηρ σαρκὶ ἀνεδείχθης τοῦ Παντοκράτορος· νύμφη ἀπείρανδρε Παρθένε Θεοτόκε, ἐκτρέφουσα ὡς βρέφος, τὸν τρέφοντα ὡς πλάστην, πάντα κόσμον καὶ ἀγιάζοντα.

Η τοῦ ἀδύτου ἡλίου τῆς δόξης πάμφωτε, ἀνατολὴ ἐξ ἧς πάντες ὑπερηυγάσθημεν· φέγγει τῆς γνώσεως τῆς θείας ἀληθείας, Κυριῶνυμε Κόρη, φῶς τῶν ἐμῶν ὀμμάτων, μὴ παρίδης με τὸν ἰκέτην σου.

Φιλαμαρτήμων ὑπάρχων τρέμω
καὶ δέδοικα, μήπως ἐξαίφνης τὸ
τέλος τοῦ βίου φθάσῃ με· ἄχραντε
Δέσποινα, ἡ πάντων προστασία, τῶν
καταπονουμένων τρόποις με μετανοί-
ας, βελτιῶσαι νῦν παρακλήθητι.

Αμαρτιῶν με τῷ κρύει καταπηγνύ-
μενον, τῆς εὐσπλαγχνίας σου
θέρμη Δέσποινα θέρμανον· καὶ πρὸς
ἀγάπησιν θερμὴν τὴν τοῦ Υἱοῦ σου,
διέγειρον ὡς ἂν σε, θερμῇ τῇ διαθέ-
σει, μεγαλύνω θερμῶς ὁ δοῦλός σου.

Προσόμοια.

Ἦχος βαρὺς. Οὐκ ἔτι κωλυόμεθα.

Χαῖρε ἡ θεία σκέπη καὶ προστα-
σία τῶν τιμώντων σε, ὡς Ὑψί-
στου Θεοῦ Μητέρα, χαῖρε πανάσπιλε.

Χαῖρε δι' ἧς ὁ ἄδης ἀπενεκρώθη,
καὶ ὁ θάνατος ἠφανίσθη Θεογεν-
νήτορ, καὶ ὁ Ἀδὰμ σέσωσται.

Χαῖρε πιστῶν τὸ καύχημα Πανα-
γία, χαῖρε Δέσποινα ἡ Θεὸν σω-
ματωθέντα, σαρκὶ κυήσασα.

Στενάζοντά με δέξαι ὡς ἐλεήμων,
καὶ ἐλέησον ὡς τὸν τελώνην, ταῖς
τῆς Μητρὸς σου λιταῖς.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος βαρὺς. Τῷ συνεργήσαντι.

Θεῖα φωτὶ σου ἀγαθὴ αὐγασὸν
μου τὰς φρένας· ὅπως βοήσω
σοι πιστῶς, ᾠδὴν χαριστήριον, Μαρία
πολυῦμνητε.

Η οὐρανῶσασα ἡμῶν, τὴν γεώδη
οὐσίαν· χαῖρε πανάσπιλε ἀγνή,
Κυρία καὶ Δέσποινα, τοῦ κόσμου χαῖ-
ρε ἄμωμε.

Χαῖρε ἡ πύλη τοῦ Θεοῦ, χαῖρε ἄ-
χραντε Μητέρα· χαῖρε νεφέλη φω-
τεινὴ, βροτῶν καταφύγιον, Παρθένε
χαῖρε πάνσεμνε.

Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, ξύλον
φέρουσα μέσον· οὐ οἱ μετέχοντες
βροτοί, πρὸς ζωὴν ἀνόλεθρον, σαφῶς
διαβιβάζονται.

ᾠδὴ γ'. Ἐστερεώθη τῇ πίστει.

Χαῖρε ἀστὴρ ἐν τῷ κόσμῳ, τὸν ἡ-
λιον ἐμφαίνων, χαῖρε ἀπόρθητον
τεῖχος, τοῖς πίστει δοῶσιν· ἅγιος εἰ
Χριστέ, καὶ σὲ ὑμνεῖ τὸ Πνεῦμά μου.

Χαῖρε παστὰς φωτοφόρε, τοῦ μό-
νου Βασιλέως, χαῖρε ἡ σκέπη
τοῖς πόθῳ, δοῶσι Παρθένε· ἅγιος εἰ
Κύριε, ὁ σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σθέσον παθῶν μου τὸ σκότος, ἀγνή
Θεοκυῆτορ, καὶ φώτισόν με φωτί
σου, πιστῶς μελωδοῦντι· χαῖρε κό-
σμου γέφυρα καὶ μέγα ἰλαστήριον.

Εστερεώθη τὸν θεῖον, τόκον ἐπι-
γνοὺς σου, καὶ προστασία Παρθέ-
νε, πλουτῷ σε κραυγάζων· χαῖρε πο-
λυῦμνητε Μαρία πάντων Δέσποινα.

ᾠδὴ δ'. Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου.

Τὸ ἐνδοξον τοῦ φωτοδότου σκῆνω-
μα, ἀνυμνήσωμεν λαοί, χαριστη-
ρίοις ᾠδαῖς· χαῖρε τοῦ κόσμου, δόξα
καὶ διάσωμα.

Τὸ πάμφωτον τοῦ Ἰησοῦ παλά-
τιον, ἀνυμνήσωμεν πιστοί, ἀνα-
κράζοντες τρανῶς· χαῖρε Παρθένε,
πάντων ἐγκαλλώπισμα.

Ο ἔμφυχος τοῦ βασιλέως θάλαμος, χαίρε καύχημα πιστῶν, καὶ Προφητῶν ἢ σφραγίς, τὸ τῶν Ἀγγέλων, χαίρε ἀγαλλίαμα.

Η δύνεται τῶν ὀρθοδόξων δῆμος σε, τὴν Πανάχραντον ὕμνων ὡς Θεομήτορα· σὺν τῷ Ἀγγέλῳ, τὸ χαίρε κραυγάζων σοι.

ᾠδὴ ε'. Οἱ ὀρθρίζοντες Λόγε.

Χ αἶρε πάγκαλε νύμφη, Πατὴρ τοῦ προανάρχου, χαίρε ἄφθορε Μήτηρ, Υἱοῦ τοῦ συνανάρχου· χαίρε σκεῦος ἀγνόν, τοῦ ἀγίου Πνεύματος.

Χ αἶρε σκέπη τοῦ κόσμου, πλατυτέρα νεφέλης, χαίρε πύρινε στήλη, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει· χαίρε στάμνε χρυσῆ, τὸ μάννα χωρήσασα.

Χ αἶρε τῶν Ἀποστόλων, τὸ ἀσίγητον στόμα, χαίρε τῶν ἀθλοφόρων, τὸ ἀνίκητον θάρσος· χαίρε ἀσκητῶν θεῖον ἀγαλλίαμα.

Χ ειμαζομένων σάλψ, κυμάτων τῶν τοῦ θείου, χαρᾶς με πρὸς λιμένα, ὀδήγησον Παρθένε, ἢ κόσμῳ τὴν χάραν, τέξασα τὴν ἄληκτον.

ᾠδὴ ς'. Ὁ Ἰωῆς ἐκ κοιλίας ἄδου.

Χ αἶρε αὐγὴ μυστικῆς καὶ θείας ἡμέρας, Πανύμνητε χαίρε κόσμου τερπνότης· χαίρε φωτὸς δοχεῖον, χαίρε τεῖχος τῶν πιστῶν καὶ ὄπλον ἀρραγές.

Χ αἶρε σεμνὴ ἐλπίς ἀγαθῶν αἰωνίων, ἢ ἔμφυχος τοῦ Δεσπότη καθέδρα· τὸ τῶν Ἀνάκτων κράτος, χαίρε πύργε στερεὸν τοῦ κόσμου βοηθέ.

Χ ειμάζει με λογισμῶν τρικυμία, πρὸς ὄρμον με ἀληθοῦς μετανόιας· κυβέρνησον Παρθένε, ἐν γαλήνῃ συντηροῦσα τὴν καρδίαν μου.

Τ ὁ τῶν πιστῶν Θεοτόκε ὕψωσον κέρασ, καὶ τῶν ἐχθρῶν τὴν ὄφρυν καὶ τὸ θράσος, κατάβαλε ὡς μόνη, προστασία ὑπάρχουσα πιστῶν.

Κάθισμα.

Ἦχος βαρὺς. Ὁ δι' ἐμὲ ἀνασχόμενος.

Τ ὸν πανοικτίρμονα Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπησον, ρύσασθαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης παγίδος τοῦ ὄφρεως.

ᾠδὴ ζ'. Κάμινον καιομένην.

Χ αἶρε τοῦ Βασιλέως παλάτιον τερπνόν, χαίρε βοήθεια τῶν μελωδούντων Ἀχραντε· εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Χ αἶρε τῆς εὐσεβείας ὁ πύργος ὁ στερεός, χαίρε ἢ ἀνόρθωσις τοῖς πίστει ἀνακράζουσιν· εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Χ αἶρε φωτεινοτάτου φωτὸς ἢ ἀστραπή, καὶ τοῖς πόθῳ μέλλουσι χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις· εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ε γειρόν με πεσόντα εἰς χάος συμφορῶν, δίδου χεῖρα Δέσποινα, βοῶντι τῷ ἱκέτῃ σου· εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Τὸν μόνον ἀναρχον.

Ι ἐρωτέραν σε οὐρανίων ταγμάτων, ἐπιγινώσκοντες οἱ πιστοὶ σου βοῶμεν, Πανύμνητε χαίρε σκέπη τοῦ κόσμου· παλάτιον χρυσοῦν τοῦ πάντων Βασιλέως, χαίρε εὐλογημένη.

Ω ὅς ὄντως ἀφθεγκτα καὶ ἀπόρρητα πάντα, καὶ ξένα λίαν καὶ

βροτοῖς καὶ Ἀγγέλοις, Πανύμνητε Θεοτόκε Μαρία· ὑπάρχει τὰ τῆς σῆς φρικτῆς κυοφορίας, ἀκήρατε Παρθένε.

Α ἄλλην οὐ κέκτημαι βοήθῃ ἐν ἀνάγκαις, ἐν τοῖς κινδύνοις ἐτοιμότατον ῥύσθη, Πανάχραντε καὶ θεβαίαν προστάτιν· ἐν νόσοις ἰατρόν, χαρὰν καὶ εὐφροσύνην, ἐν θλίψεσι ποικίλαις.

Νεύρωσον Ἀχραντε τῆς ψυχῆς μου τὸν τόνον, νενεκρωμένον ταῖς πολλαῖς ἀμαρτίαις, καὶ φώτισον μετανόιας τῷ φέγγει· ταῖς θεαῖς σου λιταῖς, ὅπως δοξολογῶ σε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν μόνον ἀναρχον, Βασιλέα τῆς
» δόξης, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν
» αἱ Δυνάμεις, καὶ φρίττουσι τῶν
» Ἀγγέλων αἱ τάξεις· ὑμνεῖτε ἱερεῖς
» λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς
» αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Τὴν ὑπὲρ φύσιν Μητέρα.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, καὶ καθαρώτατος θρόνος, τοῦ πάντων Δημιουργοῦ εὐλογημένη· διό σε οἱ πιστοί, κατὰ χρέος δοξάζομεν.

Η ἀγεώργητος χώρα, ἢ τὸν οὐράνιον στάχυν, ἀνθήσασα ἐπὶ γῆς ἀνερμηνεύτως· ἄσμασι μυστικοῖς ἐπαξίως δοξάζεται.

Σθέσον παθῶν μου τὴν φλόγα, καὶ συμφορῶν τὰς ἐφόδους, διάλυσον μητρικαῖς σου ἰκεσίαις· ὅπως χαρμονικῶς μεγαλύνω σε Ἀχραντε.

Θεοχαρίτωτε Κόρη, ἢ προστασία τοῦ κόσμου, κατάβαλε πολεμίων τὰς ἐπάρσεις· σώζουσα λαόν, καὶ τὴν ποιμνὴν σου ἄτρωτον.

Προσόμοια.

Ἦχος βαρὺς. Σήμερον γρηγορεῖ.

Χαῖρε ἡ βύσσος ἡ λευκοτάτη, καὶ κεκλωσμένη Πανάμωμε, βάθος νοημάτων ἐν τῇ διανοίᾳ, κλώσασα Παρθένε Πνεύματος ἁγίου· ἐξ ἧς ἐξυφάνθη ἡ πορφυροχρυσόμικτος, ἐπωμὶς σαρκώσεως τῶν ἄνω δυνάμεων, τῷ ἱεραρχοῦντι καὶ τελεταρχοῦντι Χριστῷ ὑπὲρ ἔννοιαν.

Χαῖρε ἀγνή κεχαριτωμένη, τὸ χαριέστατον ὄνομα, καὶ πρᾶγμα Θεοτόκε, χαρᾶς αἰωνίου χάριεν χωρίον, τῆς τῶν προπατόρων ἀναίρεσις· ὡς τῆς χαρᾶς τὸ αἷτιον Παρθένε γεννήσασα, καὶ χαρὰν βραβεύουσα, παντὶ τῷ σὲ ὑμνοῦντι, δι' ἧς οὐρανὸς καὶ γῆ χαίρουσιν.

Χαῖρε ἀπαρακλήτου ψυχῆς μου, θυμηδεστάτη παράκλησις, χαῖρε ἡ γλυκεῖα καὶ πρωϊνὴ δρόσος, τὸ εὐκρατον χαῖρε, καὶ γαληνὸν πνεῦμα· ζεφύριος αὔρα, πνοή τε ἀναψύχουσα, λεπτὸν τε Πανάχραντε καὶ ἡδὺ ψιθύρισμα, καὶ διασυρίζον, τοὺς φλεγομένους πυρὶ τῶν θλίψεων.

Ονομα εὐλαθείας Παρθένε, ἐμαυτῷ ἔξω θέμενος, παίγνιον πορνείας ἐντὸς χρηματίζω, καὶ ἀλαζονίας γέλως καθορῶμαι· θηρίοις γὰρ δυσὶν ὡς ἀντιμάχοις, παραδέδομαι ἐξ ἀπροσεξίας μου, διδ' τούτων ῥῦσαί με· σὺ γὰρ ἀγαλλίαμα, πέφυκας ψυχῆς μου καὶ πεποιθήσις.

ΗΧΟΣ ΠΛΑΓΙΟΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα ὁσίου Νικολάου τοῦ Κατασκευαστοῦ.

Ὡς δρᾶται ἐν τοῖς ὑπέροις Θεοτοκίοις.

ᾠδὴ α΄.

Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην.

Θεῖα προνοία γεγονώς εἰς ὑπαρξιν, καὶ κατ' εἰκόνα Θεοῦ, τὸ νοερὸν οἶμοι! τῆς ψυχῆς ἐμόλυνα, ταῖς πρὸς χεῖρον νεύσεσιν, ἀλλὰ σὺ τῆς γενένης, ρῦσαι Παρθένε καὶ σῶσόν με, ὅπως εὐχαρίστως δοξάζω σε.

Μεμολυσμένην μυσσαροῖς ἐν πάθεσι, φέρω συνείδησιν, καὶ ὡς σαπρὸν δένδρον, θρίθω ἁμαρτήμασι, Δέσποινα δὸς γενέσθαι με, ξύλον πεφυτευμένον, ἐν διεξόδοις δακρύων μου, καὶ καρποφορῆσαι μετάνοιαν.

Καλῶν ιδέαις τὴν ψυχὴν μου κάλυνον, ἢ καλλονὴ Ἰακώβ, ἣν ὁ Θεὸς Λόγος, ὡς καλὴν καὶ ἄμωμον, ἠγαπηκῶς ἐσκήνωσε, καὶ παθῶν εἰδεχθείας, τὸ δυσειδές με χιτώνιον, διὰ ἀπαθείας ἀπόδυσον.

Ναὸν με δεῖξον τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἢ καθαρὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀληθῆς Μήτηρ, ἢ πανυπερθαύμαστος, σὲ γὰρ προστάτιν κέκτημαι, καὶ ὑπέρμαχον πάσαις, βιοτικαῖς περιστά-

σεσι, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν πρέσβυν ἄγρυπνον.

ᾠδὴ γ΄. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἡ ὑπὲρ φύσιν ἐν γαστρὶ, ἄνευ σποράς συλλαβοῦσα, καὶ τὸν Λόγον ὑπὲρ λόγον τεκοῦσα, παρὰ φύσιν ἐν πολλοῖς, ἡμαρτηκότα δέξαι με καὶ τοῖς ἀλόγοις ζώοις, ὁμοιωθέντα ἐλέησον.

Υπερνικᾶς μόνη ἀγνή, τοὺς γηγενεῖς ἐν ἀγνεΐα, καὶ ἐγὼ ἐν ἄσωτείᾳ τὴν φύσιν, τῶν Ἀγγέλων ὄθεν σὺ, τιμιωτέρα πέφυκας· κἀγὼ δαιμόνων χείρων, ἀλλὰ με σῶσον τὸν ἄσωτον.

Εὶ καὶ κατήντησα σεμνή, εἰς λάκκον ταλαιπωρίας, καὶ εἰς βόθρον ἀπογνώσεως ὄλος, ἀλλ' εἰδώς σου τὴν πολλήν, καὶ ἄμετρον συμπάθειαν· χεῖράς σοι ἀνατείνω, καὶ γοῦν οἰκτεῖρασα σῶσόν με.

Ἰνα δοξάζω εὐλαβῶς, καὶ εὐσεβῶς προσκυνῶ σε, ἐξελοῦ με τὸν ἀχρεῖόν σου δοῦλον, ἐκ παντοίων πειρασμῶν, κινδύνων τε καὶ θλίψεων· καὶ νοσημάτων Κόρη, καὶ τῆς μελλούσης κολάσεως.

ᾠδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Σὺ τῆς ἐμῆς, καρδίας τὸ ἀγαλλίαμα, Θεοτόκε σὺ μου τὸ κραταίωμα, σὺ μου τὸ καύχημα καὶ τὸ φῶς· σὺ μου θυμηδία, σὺ δόξα καὶ ἐγκαλ-

λώπισμα ζωῆ πνοῆ γλυκύτης, ἠδονῆ εὐφροσύνη, καὶ χαρὰ καὶ τρυφῆς ἢ ἀπόλαυσις.

Εκ ρυπαρῶν, δέχου χειλέων ἐγκώμια, ἢ ἅγια Κόρη καὶ πανύμνητος, καὶ καταφύγιον ἀψευδές· τῷ κατεγνωσμένῳ, γενοῦ μοι καὶ ἰλαστήριον, καὶ ρῦσαί με τοῦ ἄδου τῆς πικρᾶς καταδίκης, ταῖς πρεσβείαις σου Θεοχαρίτωτε.

Η τῶν πιστῶν, μόνη ἐτοίμη βοηθία, βοηθείας χεῖρα ἡμῖν ἐκτεινον, καὶ ὑπερμάχησον τῆς ἡμῶν· Κόρη εὐτελείας, καιρῷ πολέμου δεόμεθα, φωναῖς χαριστηρίοις, ὅπως ἀδιαλείπτως, τὴν θερμὴν σου ὑμνῶμεν ἀντίληψιν.

Καταπειθής, τῷ πράττειν φαῦλα γενόμενος, ἐκ τοῦ πράττειν, ἤλθον εἰς συνήθειαν, ἐκ συνηθείας δὲ εἰς φιλήν· διάθεσιν εἶτα, ἐκ διαθέσεως ἔφθασα, εἰς ἕξιν ἢ δὲ ἕξις, οἷα φύσις δευτέρα, ἐγκειμένη τὸ ἔθος ὡς χρέος ζητεῖ.

ᾠδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Ραθυμίας τῷ ὕπνῳ, καὶ τῆς ἀμελείας τῷ κάρῳ βαρούμενος, ἀναισθήτως ἔχω, καὶ ἐν ζόφῳ παθῶν περιφέρομαι· ἀλλὰ φώτισόν μου, τοὺς ὀφθαλμοὺς φωτὸς ἢ πύλη, ἵνα μὴ ἀφυπνώσω εἰς θάνατον.

Σοὶ προσπίπτω καὶ κράζω, νέκρωσον Πανάμωμε τὴν βασιλεύουσαν ἐν ἐμοὶ καὶ ζῶσαν, ἀμαρτίαν νοδὸς ἀρρωστήματι· καὶ ζωῆς με θείας, ἐν μετοχῇ ποιήσον Κόρη, νεκρωθέντα σαρκὸς τῷ φρονήματι.

Νεανίας ἀφλέκτους, τρεῖς ἐν φλογοτρόφῳ χωρίῳ χορεύοντας, καὶ καταπατοῦντας, ἠδονῶν τὴν παφλά-

ζουσαν κάμινον· τῆς ψυχῆς μου δεῖξον, τὸ τριμερὲς ἢ τῆς Τριάδος, τῆς ἁγίας τὸν ἕνα γεννήσασα.

Ομβροτόκον νεφέλην, ὕδωρ ἐπιρραίνουσαν τῆς ἐπιγνώσεως, καὶ τοὺς ἐκτακέντας, ἀγνωσίας φλογμῶ καὶ ἐκλείποντας· ἀναψυχοῦσάν τε, καὶ δροσερῶς ἀνακτωμένην, σὲ γινώσκομεν Κόρη πανύμνητε.

ᾠδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Αθέων Ἀγαρηῶν, τὰ θέλη συντριψον Δέσποινα, καὶ πᾶσαν ἐπιβουλήν, δαιμόνων ματαίωσον, λαθὼν χριστεπόνυμον· σκέπων καὶ φυλάτων, ἵνα πόθῳ σε δοξάζομεν.

Μαρία τὸ καθαρὸν, καὶ πάνσεπτον ἐνδιαίτημα, τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, ψυχῆς καθαρτήριον, παράσχου μοι δάκρυον· καὶ ἐπάκουσόν μου, τῆς δεήσεως Πανάμωμε.

Παλάτιον νοητόν, τοῦ Βασιλέως γεγένησαι, διό σε ἐκδυσωπῶ, ἀνάδειξον οἶκόν με, τῆς Τριάδος Δέσποινα· τὰ ζοφώδη πάθη, τῆς ψυχῆς μου ἀπελαύνουσα.

Λαμφάτω νῦν ἐπ' ἐμέ, ἢ ἄφατος εὐσπλαγχνία σου, θυθοῦ με ἀμαρτιῶν, καὶ τῆς ἀπογνώσεως, Κόρη ἀπαλλάττουσα· καὶ πρὸς μετανοίας, τοὺς λιμένας ἐμβιδάζουσα.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ ἀσάλευτον στήριγμα.

Τὸ οὐράνιον σέβασμα τῶν δυνάμεων, καὶ ἐγκόσμιον ὕψωμα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν Μητροπάρθενον Κόρην εὐφημήσωμεν πιστοί· χαῖρε ἢ τῶν Ἀγγέλων Ποιητὴν ἐν μήτρᾳ βαστάσασα, χαῖρε ἢ τῶν παιδόντων ἰλασμόν, Θεὸν Λόγον σαρκώσασα, χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε,

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ο καρπὸς Θεοτόκε, τῆς σεπτῆς σου νηδύος ἡμᾶς ἐζώωσε, καρπῷ θανατωθέντας, διό σε κατὰ χρέος, ἀνυμνοῦντες κραυγάζομεν· ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Υπὲρ φύσιν καὶ λόγον, τὸν Δεσπότην τῶν ὄλων ἐκυοφόρησας, καὶ τρέφεις ἐκ μαζῶν σου, τὸν πᾶσιν εὐκαιρίας, ἐτοιμάζοντα τράπεζαν· ὃν ἐκτενῶς ἀγαθή, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει.

Νηπιόφρονα γνώμην, καὶ ἀβέβαιον φρένα καὶ λογισμὸν ἀτελή, Παρθένε κεκτημένος, τοῦ χειρόνος τὸ κρεῖττον, οὐ προκρίνω ὡς νήπιος· αὐτῇ μοι ὁδὸς ἀνδρικῶς, φρονῆσαι τὸ συμφέρον.

Αεὶπάρθενε Κόρη, ἡ Θεὸν σαρκωθέντα ἡμῖν κυήσασα, πολλαῖς κυριευθεῖσαν, ἀτόποις ἀμαρτίαις τὴν ψυχὴν μου διάσωσον· εὐλογημένη ἀγνή, ἵνα σε μακαρίζω.

ᾠδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Γόνυ ποτὲ μὴ κλίναντες, παρανόμφσεβάσματι, παῖδες εἰς πυρὰν τὴν ἐπηρμένην βέβληνται· καὶ μένουσιν ἀφλεκτοί, ταῖς ἡδοναῖς ἐγὼ δὲ πεισθεῖς, μέλλω τῷ πυρὶ, τῷ αἰωνίῳ βληθῆναι· καὶ κόπτεσθαι καὶ κλαίειν, ἀλλὰ φεῖσαί μου Κόρη, διδοὺς ἐπιστροφὴν μοι, ταῖς θείαις σου πρεσβείαις.

Αἰ ἡδοναὶ τοῦ σώματος, καὶ κινήσεις αἱ ἄτακτοι, καὶ παραλλαγαὶ τῆς φυσικῆς συστάσεως· ἀθλίως τελούμεναι, τῷ ἀκοιμήτῳ σκώληκι, πέμπουσι τοὺς ταύταις, ἐπιμένοντας πάντη· καὶ μὴ μετανοοῦντας, τί ποιήσω ὁ τάλας! πρὸς σὲ οὖν καταφεύγω, οἰκτείρησόν με Κόρη.

Η δεξαμένη ἄχραντε, πῦρ τὸ θεῖον ἐν σπλάγχνοις σου, φλέξον τῶν παθῶν μου πᾶσαν ὕλην δέομαι· τὸν νοῦν μου καταύγασον, καὶ τὴν καρδίαν λάμπρυνον, καὶ ἀναβοῶντα, πάσης λύτρωσαι βλάβης· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο κατοικήσας Κύριος, τὴν ἀμόλυτον μήτραν σου, ἄλλον οὐρανὸν σε ἐπὶ γῆς ἀνέδειξε, Μαρία Πανύμνητε, ὅθεν πιστῶς κραυγάζω σοι, πάντων τῶν τῆς γῆς με, πειρασμῶν καὶ κινδύνων· διάσωσον καὶ πάσης, προσβολῆς τῶν δαιμόνων, καὶ νόσων καὶ πταισμάτων ἀγία Θεοτόκε.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει
» δὲ κρεῖττονι, περισωθέντας τούτους
» ἰδῶν, τὸν Δημιουργὸν καὶ λυτρωτὴν
» ἀνεβόα· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς
» ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
» ντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Εν πάσῃ τῇ ζωῇ μου Κόρη ἀγνή, ἀντιλαμβανομένη περίθαλπε, τὴν ταπεινήν, καὶ πολυαμάρτητόν μου ψυχὴν· ἐν τῷ καιρῷ δὲ μάλιστα, τῷ τῆς διαζεύξεως καὶ τομῆς, τῆς ἀπὸ τοῦ δυστήνου, σαρκίου τοῦ ρωδούς, καὶ λυομένου δίκην κόνεως.

Επίφανόν μοι τότε Μητέρα Θεοῦ, τὸ τῆς σῆς ἀντιλήψεως πρόσωπον, καὶ τῶν ἐχθρῶν, πρόσωπα ζοφώδη καὶ εἰδεχθῆ, τῶν συλλαβεῖν θελότων με, καὶ διασπαράξαι θηριωδῶς, πλήρωσον ἀτιμίας, ὁδῶ τῶν σωζομένων, ἡ ὁδηγός μου ὁδηγοῦσά με.

Γενοῦ μοι προστασία ἐν πειρασμοῖς, ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς ἀπροσμάχητος, πύργος ἀγνῆ, ἐν ἐπιβουλῇ μόνῃ βοηθός, ἐν συμφοραῖς ἀντίληψις, ἔχουσα τὸ δύνασθαι ἀγαθῆ, ὡς Μήτηρ τοῦ Ὑψίστου, ἰσχύεις ἀκωλύτως, ὅσα γὰρ θέλεις Θεονύμφευτε.

Υψώθη ἐδοξάσθη γένος βροτῶν, καὶ τιμῆς ἠξιώθη τῆς κρείττονος, διὰ τῆς σῆς, Κόρη συγγενείας καὶ θεϊκῆς, υἱοθεσίας ἔτυχε, τῇ σῇ μεσιτεία καὶ γὰρ Θεός, ὠράθη σαρκόφορος, ἐκ σοῦ ἀρρήτῳ τρόπῳ, ἄτρεπτος μείνας τῇ Θεότητι.

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Χαῖρε πανάγιον τέμενος, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, χαῖρε βάθος ἀμέτρητον, χαῖρε ὕψος ἄρρητον, καὶ Ἀγγέλοις ἀγνώριστον· τῶν βασιλέων χαῖρε διάδημα, καὶ ἱερέων καύχημα τίμιον· χαῖρε δλόφωτε, χαῖρε πανακήρατε, χαῖρε πιστῶν, ἀπόρθητον ἔρεισμα, καὶ πύργε ἄσειστε.

Χαῖρε πολύευκτον ὄνομα, χαῖρε χρυσοῦ κιβωτέ, χαῖρε πένθους ἀναίρεσις, καὶ χαρᾶς ἀνέγερσις, Θεοτόκε Πανύμνητε· τὸ τῶν δακρῶν χαῖρε λυτήριον, τῆς εὐφροσύνης χαῖρε ἡ εἴσοδος· χαῖρε ἀπειρανδρε, Μήτηρ ἀνυμφε καταφυγή, πάντων καὶ ἀντίληψις τῶν προστρεχόντων σοι.

Χαῖρε παγκόσμιον καύχημα· χαῖρε λυχνία χρυσοῦ, φωταυγῆς καὶ ὑπέρλαμπρε, χαῖρε θεία γέφυρα, πρὸς ζωὴν ἢ μετάγουσα· τοὺς νεκρωθέντας τοῖς παραπτώμασι, καὶ πρὸς τὰ πάθη κατολισθήσαντας· χαῖρε ἀμίαντε, χαῖρε τὸ ἀκένωτον ρεῖθρον ζωῆς, πηγῆ ἢ πηγάσασα, χαῖρε πανθαύμαστε.

Σάρκα λαβὼν ἐξ αἱμάτων σου, δὲ πρὸ αἰώνων Θεός, σὲ προστάτιν ἀνέδειξε, τῶν ἀνθρώπων ἀχραντε, διὸ ρῦσαι τοὺς δούλους σου· πάσης ἀνάγκης καὶ περιστάσεως, καὶ τῶν παγίδων τοῦ πολεμήτορος· καὶ τῆς ἐλλάμψεως, μετασχεῖν ἀξίωσον τῶν ἐκλεκτῶν, πάντας τοὺς δοξάζοντας, καὶ προσκυνούντάς σε.

Τῆ ΚΥΡΙΑΚῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποῖημα τοῦ ἁγίου Θεοφάνους Νικαίας τοῦ καὶ Γραπτοῦ.

Ὡς δρᾶται ἐν τοῖς ὑστέροις Θεοτοκίοις.

Ὤδῃ α'.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην.

Απὸ χειλέων ρυπαρῶν ἐφύμνιον, δέχου Πανάμωμε, ὡς πρὶν ὁ Υἱός σου, Θεός μου καὶ Κύριος, τῆς χήρας κατεδέξατο, τὰ λεπτὰ καὶ τὴν λύσιν, τῶν ὀφλημάτων παράσχου μοι, ὅπως κατὰ χρέος γεραίρω σε.

Λόγον Θεοῦ σωματωθέντα τέτοκας, τὸ πρὶν ἀσώματον, θεανδρικῶς κόσμῳ συναναστρεφόμενον, ὑπερφυῶς Πανάμωμε, Θεοτόκε Μαρία, διὸ σε πάντες γεραίρομεν, καὶ χρεωστικῶς μακαρίζομεν.

Τὸ Θεοτόκον σε κηρύττειν Ἀχραντε, πάσης αἰρέσεως, ἀποτροπὴν φέρει, σάρκα γὰρ γενόμενον, ἀναλλοιώτως τέτοκας, τὸν ἐπέκεινα φύσει, Θεογεννητορ τῆς κτίσεως, Λόγον τοῦ Θεοῦ τὸ αἶδιον.

Θεοκυῆτορ Μαριάμ θεώσεως, τετύχηκε διὰ σοῦ, ἡ ταπεινὴ φύσις, τῶν βροτῶν καὶ ρέουσα, ἐν σοὶ

γὰρ νυμφευσάμενος, ὁ Θεός μου τὴν σάρκα, ἐνυποστάτως ἐλάμπρυνε, καὶ εἰς οὐρανοὺς ἀνεβίβασεν.

ᾠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Πύλη ἐδείχθη νοητῆ, ἀνατολῆς τῆς ἐξ ὕψους, ἐν τῇ γῆ φανερωθείσης Παρθένε, διὰ σοῦ γὰρ πρὸς ἡμᾶς, ὁ Λόγος εἰσελήλυθεν, ἐπὶ τῷ σῶσαι πάντας, τῆς ἀλογίας Πανάχραντε.

Ράβδον βλαστήσασαν Χριστόν, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας, καὶ χρυσοῦν θυμιατήριον πάντες, σὲ γινώσκουμεν ἄγνή, θείας οὐσίας φέρουσαν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις Κόρη, ἄνθρακα Θεοχαρίτωτε.

Σωτηριώδους δι' ἡμᾶς, τοῦ Λόγου οἰκονομίας, φωτεινῆ σὺ Μητροπάρθενε πύλη, ἐγνωρίσθης ἀληθῶς, σὺ γὰρ ἡμῖν εἰσήγαγες, τὴν νοητὴν ἀκτίνα, τῆς ὑπερθέου Θεότητος.

Επὶ τὴν ἄχραντον νηδύν, ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον, σοῦ κατέβη, ὁ Θεός μου Παρθένε, καὶ ἐδρόσιεν ἡμᾶς, τοὺς ἐκτακέντας καύσωνι, τῆς ἀμαρτίας δρόσφ, φιλανθρωπίας καὶ χάριτος.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Σὺ ἀληθής, τῆς σωτηρίας ὑπόθεσις, Θεομήτορ, μόνη ἐχρημάτισας, τῷ Ποιητῇ καὶ Δημιουργῷ, ἐκ τῶν σῶν ἀχράντων, αἱμάτων σάρκα δανείσασα· δι' ἧς αἱ τοῦ θανάτου, συνετρίβησαν πύλαι, καὶ ζωὴ τοῖς ἀνθρώποις δεδώρηται.

Νεοθαλής, ἀθανασίας Παράδεισος, καὶ ὠραῖος, ὄντως ἀναδέδειξαι, ξύλον ζωῆς ἐν σοὶ φυτευθέν, θεαρχικωτάτως, κυφοροῦσα καὶ τίκτουσα· τὸ πᾶσιν ἀποστάζον, ζωηφό-

ρους ἐλπίδας, τοῖς πιστῶς Θεοτόκον φρονοῦσί σε.

Δαβιτικῆς, ἐκ βασιλίδος βλαστήσασα, συγγενείας, τὸν παμβασιλεύοντα, καὶ πρὸ αἰώνων ἐκ τοῦ Πατρός, Λόγον ἀπορρήτως καὶ ὑπὲρ νοῦν ἀναλάμψαντα· ἐγέννησας Παρθένε, Θεοτόκον διό σε, θεοφρόνως πιστοὶ καταγγέλλομεν.

Οπλαστοουργός, ἐκ τοῦ αἰώνος σε εὔρατο, ἐν κοιλάδι, κρῖνον καθάρωτατον, ταῖς ἀρεταῖς λάμπουσαν σεμνή· θάθει τῆς ἀγνείας, εὐρύτητι τῆς σεμνότητος, καὶ ὕψωσεν ἐν γένει τῶν ἀνθρώπων διό σε, ὡς Μητέρα τοῦ Κτίστου δοξάζομεν.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Στρατηγίαι τῶν ἄνω, Πάναγνε Δυνάμεων σὲ μακαρίζουσι, γενεαὶ δὲ πᾶσαι, τῶν ἀνθρώπων ἀξίως δοξάζουσι· διὰ σοῦ γὰρ μόνης, οἱ ἐπὶ γῆς τοῖς οὐρανοῖς, συναφθέντες ὑμνοῦμεν τὸν τόκον σου.

Τὴν ἀθάνατον φύσιν, ἢ θνητῇ παρέδραμεν εἰς ἀγιότητα, καὶ Παρθένος Κόρη, τοὺς ἀσάρκους Ἀγγέλους παρήλασεν· ὡς Θεὸν τεκοῦσα τὸν Βασιλέα τῶν Ἀγγέλων, ᾧ προσβλέπειν ἐκείνοις ἀδύνατον.

Τῶν πιστῶν ἢ προστάτις, τεῖχος ἀκατάλυτον τῶν εὐφημούντων σε, ἢ παντὶ τῷ γένει, τῶν ἀνθρώπων φανεῖσα σωτήριος· ὡς Θεὸν τεκοῦσα, σωματικῶς ἐπιφανέντα, τὴν ψυχὴν μου διάσωσον Πάναγνε.

Φωτεινὴν σε νεφέλην, φέρουσα τὸν ἄδυτον ἥλιον Δέσποινα, οἱ βροτοὶ εἰδότες, ἀνυμνοῦμεν καὶ πόθῳ γεραίρομεν· τὴν γὰρ ἀμορφίαν, τὴν ἐν Ἀδὰμ ἀμαυρωθείσαν, ἀνεμόρφωσας θείαις λαμπρότησιν.

ᾠδὴ ε'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ο ἰθρόνος ὁ τοῦ Θεοῦ, τῶν Χερουβιμ ὁ ὑπέρτερος, νεφέλη ἡ τοῦ φωτός, ψυχὴ μου τὰ ὄμματα, Παναγία φώτισον, καὶ παθῶν ἀχλύος, τὴν καρδίαν μου καθάρισον.

Η μήτηρ τοῦ λυτρωτοῦ, καὶ τῶν κτισμάτων βασίλισσα, αἰχμαλωσία δεινῆ, ληφθέντα με λύτρωσαι, Μαρία Πανάμωμε, καὶ τῆς βασιλείας, τοῦ Υἱοῦ σου καταξίωσον.

Η κλήσις σου ἀληθῶς, ψυχῶν ὑπάρχει καθάρσιον, καὶ ρυπαρῶν λογισμῶν, ἐστὶν ἐλατήριο καὶ φυγαδευτήριο, πονηρῶν πνευμάτων, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Α σμάτων ἄσμα σὺ εἶ, Θεοχαρίτωτε Δέσποινα, Ἀγγέλων ἡ καλλονή, βροτῶν ἡ ἀνάπλασις, Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, σεσωματωμένον, τὸν τὰς φύσεις μεταλλάττοντα.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Δ εἰτε πάντα τὰ ἔθνη θεοπρεπῶς, τὴν Μητέρα τοῦ πάντων δημιουργοῦ, ὑμνήσωμεν λέγοντες, χαῖρε θρόνε πυρίμορφε, τοῦ Δεσπότου τῶν ὄλων Χριστοῦ τοῦ Παντάνακτος, χαῖρε μόνη Κυρία, ἀπάσης τῆς Κτίσεως· χαῖρε τὸ δοχεῖον τῆς ἁγίας Τριάδος, Πατὴρ Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, τὸ λαμπρὸν καὶ ἀκήρατον, Μαριάμ θεοδόξαστε· πρέσβευε τῷ σὺ Υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων, ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς σοὶ προστρέχουσι πίστει, καὶ πόθῳ ὑμνοῦσί σε.

ᾠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάθεσιν.

Ν ὦν πάντα πεπλήρωται, φωτὸς τοῦ θεοῦ διὰ σοῦ Πάναγνε, σὺ

γὰρ πύλη ἐφάνης, δι' ἧς τῷ κόσμῳ Θεὸς ὤμίλησε, καταφωτίζων τοὺς πιστεὶ κραυγάζοντας· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σ υνέλαβες Ἄχραντε, τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν καὶ Κύριον, εὐδοκήσαντα σῶσαι, τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος θανάτου φθορᾶς, ὃν ἐπαξίως ὑμνοῦντες κραυγάζομεν· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Π αλάτιον ἔμψυχον, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ Πανύμνητε, χαῖρε στάμνε τὸ μάννα, ἐν τῇ γαστρί σου θείως βαστάσασα, τὸ διατρέφον τοὺς πόθῳ κραυγάζοντας· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ν υμφῶνα πανάχραντον, τὴν ὑπὲρ λόγον θείας σαρκώσεως, καὶ παστάδα καὶ θρόνον, ὀρθὰ φρονοῦντές σε ὀνομάζομεν, καὶ γεγηθότες τῷ τόκῳ σου ψάλλομεν· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Θ εογεννήτορ Δέσποινα, τῶν πιστῶν τὸ κραταίωμα, ταῖς πρὸς τὸν Υἱόν σου μητρικαῖς δεήσεσιν, αὐτόν μοι ἐλέωσον, τὸν ἀληθῶς εὐέλαιον, καὶ ἁμαρτιῶν μου, τὸ χειρόγραφον ρῆξον· καὶ δεῖξον Παναγία, σωζομένων με κλήρου, ἵνα σε μεγαλύνω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Η ἐν ἀνάγκαις σώζουσα, καὶ θερμῶς προστατεύουσα, πάντων τῶν ἐν θλίψει Παναγία Δέσποινα, σπλαγχνίσθητι σῶσον με, καὶ πεπτωκότα ἔγειρον, χεῖρα βοηθείας, πρὸ τοῦ τέλους διδοῦσα· μὴ νύξ με τοῦ θανάτου, καταλάβῃ ὑπνοῦντα, ἵνα σε κατὰ χρέος δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Α ἄλλην ἐκτός σου Δέσποινα, βοηθὸν οὐκ ἐπίσταμαι, πλήν σου πρὸς

Θεὸν καταλλαγὴν οὐ κέκτημαι, ἐλέησον Ἄχραντε, ἐμὲ τὸν ἀπολλύμενον, διὰ τὰς ἐκ θρέφους, ἀθεμίτους μου πράξεις· καὶ σῶσόν με βοῶντα, χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε δεδοξασμένη εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Οὐρανομήκη κλίμακα, νοητὴν σε γινώσκομεν, δι' ἧς καταβάς μετὰ σαρκὸς ὁ Ἰψιστος, ἀνθρώποις ὠμίλησε, καὶ ταπεινοὺς ἀνύψωσε, πρὸς τὴν ὑψηλὴν, τῶν οὐρανῶν πολιτείαν, ἐντεῦθεν ἀνωτέραν, οὐρανῶν καὶ Ἀγγέλων, καὶ πάντων ποιημάτων κηρύττομέν σε Κόρη.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὔπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει
» δὲ κρείττονι, περισωθέντα τούτους
» ἰδῶν, τὸν Δημιουργόν, καὶ λυτρωτὴν ἀνεβόα· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε,
» ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε,
» εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τὸν θρόνον τοῦ Δεσπότου τὸν ὑψηλόν, τὴν καθέδραν Χριστοῦ τὴν περίδοξον, τὸν εὐαγγῆ, θάλαμον τὸ πάγχρυσον ἱερόν, τὸ θεοδόχον τέμενος, τὴν παντοβασίλισσαν Μαριάμ, τὴν δόξαν τῶν Ἀγγέλων, βροτῶν τὴν σωτηρίαν, πάντες πιστοὶ ἀνευφημήσωμεν.

Τὸν πάντων Βασιλέα καὶ Ποιητὴν, συλλαβοῦσα Παρθένε ἐκύησας, καὶ νῦν ἰδοὺ, οἶά περ βασίλισσα δεξιᾷ, τούτου ἀγνή παρίστασαι, ὅθεν δυσωπῶ σε ἀριστερᾷ, μερίδος λύτρωσαι με, ἐν ὥρᾳ τῇ τῆς δίκης, καὶ δεξιῶς προβάτοις σύνταξον.

Αῦλων ἐκ λειμώνων τῶν τῆς ψυχῆς, τῶν ἀσμάτων τὰ ἀνθη δρεψάμενος, καὶ τῇ ροῇ, μίξας τῶν δακρύων μου ἐν πυρί, τῷ τῆς καρδίας ἔφησα, Δέσποινα καὶ μύρον ἐσκευακώς, τὸν ὕμνον ὡς ἡ πόρνη, τοὺς σοὺς ἀχράντους πόδας, ἐν τούτῳ θρέχω κράζων σῶσόν με.

Σωτήριος γενοῦ μοι πύργος ἀγνή, τῶν δαιμόνων ἀπειργῶν τὰς φάλαγγας, καὶ πειρασμῶν, ὄχλον καὶ κινδύνων ἀποσοβῶν, καὶ τῶν παθῶν τὴν ἔφοδον, πόρρω ἀπελαύνων καὶ καθαρὰν, διδοὺς ἐλευθερίαν, καὶ θείων χαρισμάτων, τὴν ἀφθονίαν παρεχόμενος.

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Χαῖρε πηγὴ ἡ ζωήρρυτος, χαῖρε λαβὴς νοητῆ, ἡ τὸν θεῖον καὶ ἀσβεστον, ἐν κοιλίᾳ φέρουσα, Ἡσαΐας δὲν ἐβλεψε· Θεογεννήτορ ἀνθρακα ρίπτοντα, παντὸς τοῦ κόσμου τὰ ἀμαρτήματα· χαῖρε περίδοξον, ἀκουσμα καὶ λάλημα, χαῖρε σεμνή, χαῖρε θεῖον οἶκημα, καὶ ὄρος ἅγιον.

Χαῖρε Παρθένε πανάμωμε, χαῖρε ζωῆς θησαυρέ, χαῖρε ὄρος κατάσκιον, χαῖρε στύλε πύρινε, καὶ νεφέλη ὑπέρφωτε· παντὸς ρυπώδους χαῖρε καθαίρεισις, χαῖρε τοῦ κόσμου ἡ ἀνακαίνισις· χαῖρε ἀνύμφευτε, χαῖρε Μητῆρ ἄχραντε χαῖρε φλογμόν, σβέσασα τῷ τόκῳ σου, χαῖρε ἡ πάντων ἐλπίς.

Χαῖρε ἀγνείας θησαύρισμα, χαῖρε φωτὸς καθαρὸν, καὶ φαιδρὸν ἐνδιαίτημα, χαῖρε στάμνε πάγχρυσε, καὶ παλάτιον ἔμψυχον· τοῦ Βασιλέως θρόνε πυρίμορφε, εὐλογημένη χαῖρε ἀπείρανδρε· χαῖρε πανάσπιλε, χαῖρε καταφύγιον, χαῖρε ἀγνή, χαῖρε θεο-

δόξαστε, χαῖρε ἢ πάντων χαρά.

Σῶμα ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμά μου, πάσαις δειναῖς ὁ δεινός, ἐργασίαις ἐμόλυνα, τὸ μὲν σῶμα πάθει, παραδούς τῆς αἰσχροῦτος· ψυχὴν δὲ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασι, πονηροτάτοις οἷς περ συνέζησα· αὐθις τὸ πνεῦμα δέ, ἐπηρμένους ἤθεσι καὶ σκολιοῖς, Δέσποινα φρονήμασιν, ἐξ ὧν με λύτρωσαι.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Θρῆνος βροτοῖς πέφυκεν ἐκ Θεοῦ χάρις.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὑγράν διοδεύσας.

Θρηνώδη τὸν βίον Μήτηρ Θεοῦ, στενὸν καὶ πικρὸν τε, καὶ δακρύων πλήρη μοι δός, ὅπως ἀποπλύνω μου τὸν ρύπον, καὶ καθαρὸς τῷ Κριτῇ παραστήσωμαι.

Ρευστῆς καὶ γεώδους καὶ ρυπαρᾶς, τυχὼν συζυγίας, οὐκ ἠδέσθη τὸ τῆς ψυχῆς, λαμπρότατον κάλλος Θεομήτορ, ἀλλ' ἠδοναῖς ἠχρειώθη τὸ σῶματός.

Η' πύλη τῆς θείας ἀνατολῆς, ἀνοιξόν μοι πύλας, μετανόιας καὶ ἐκ πυλῶν, τῆς θανατηφόρου ἀμαρτίας, τῇ μεσιτείᾳ σου ρῦσαι με Δέσποινα.

Νηστεία καὶ δάκρυσι καὶ κλαυθμῷ, Θεὸς ἰλεοῦται, Θεομήτορ τοῖς κατ' ἐμέ, ἀφρόνως αὐτὸν λελυπηκόσιν, ὃν μοι πρὸ τέλους ἰλέωσαι Δέσποινα.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Οὐρανίων Ἀγγέλων λειτουργικὰ πνεύματα, ἐπὶ τῇ ἐμῇ καταπτώσει πικρῶς ἐθρήνησαν, καὶ ἐπεγέλασαν, τῶν ἀερίων δαιμόνων, τὰ ζοφώδη πνεύματα Θεογεννήτρια.

Συμμετρία τῶν πόνων τοῖς ταπεινοῖς ἄχραντε, τὸ τῆς ἀρετῆς γεωργεῖται μέλι πανθαύμαστον, διὸ ἐνίσχυσον, τὴν παναθλίαν ψυχὴν μου, ταπεινῷ φρονήματι ἐμπολιτεύεσθαι.

Βασιλέως θυγάτηρ καὶ ἀληθῶς Δέσποινα, καὶ παμβασιλέως Δεσπότης Μήτηρ ὑπάρχουσα, τὴν βασιλεύουσαν, νῦν ἐπ' ἐμοὶ ἀμαρτίαν, οἷαν δούλην ἄτιμον μακρὰν ἐξόρισον.

Ραντισμῷ τῶν δακρύων τὸ δυσειδὲς Δέσποινα, τῶν ἀμαρτιῶν μου καθάρισον καὶ ἀπόπλυνον, τὰ σεσηπότα μου, καὶ ἀποζέσαντα ἔλκη, καὶ ὑγείαν δέομαι δός μοι τῷ δούλῳ σου.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Οἱ πεσόντες ἀνάστητε, ὁ Χριστὸς κελεύει μὴ ἀντιτείνωμεν, ἀλλὰ μᾶλλον προσληφώμεθα, τὴν αὐτοῦ Μητέρα πρὸς συμπάθειαν.

Τίς τὸν Πέτρον διέσωσε; πάντως ἢ μετάνοια Θεοnúμφευτε, καὶ λησστήν πόρνην καὶ ἄσωτον, οὓς με μιμηθῆναι καταξίωσον.

Ο' τοῖς πᾶσιν ἀχώρητος, Πάναγνε χωρεῖται ἐν τῇ νηδύϊ σου, διασώζων με χρηστότητι, τὸν βεβουημένον ἀμαρτήμασιν.

Ἰ'κετεύω σε Δέσποινα, μὴ ἐγκαταλίπῃς με ὥρα θλίψεως, ἀλλὰ ἰλεῶς μοι φάνηθι, καὶ τῆς τῶν δαιμόνων ρύου τρώσεως.

ᾠδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Στολήν τήν τοῦ βαπτίσματος, ἀ-
χρειώσαντι, πολλῶν τῶν δακρύων
μοι, χρεῖα τοῦ ταύτην καθάρασθαι.

Πλανώμενον τὸν νοῦν τοῦ κόσμου,
τῇ φαντασίᾳ σὺ τοῦτον ἐπίστρε-
ψον, φόβῳ κολάσεως Δέσποινα.

Επίβλεψον εἰσάκουσον δέομαι, τῆς
φωνῆς μου καὶ πάσας ἐξάλειψον,
τὰς ἀμαρτίας μου Πάναγνε.

Φωτὶ τοῦ σοῦ προσώπου μου λά-
μπρυνον, τὸν σὸν δοῦλον νύμφη
ἡλιόμορφε, ἐσκοτισμένον τοῖς πάθε-
σιν.

ᾠδὴ ς'. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Υμνεῖν ἀδιαλείπτως τὸν Θεόν,
Παρθένε ὀφείλομεν καρδίᾳ καὶ
στόματι, ἀλλ' ἡμεῖς τῇ ραθυμίᾳ κρα-
τούμεθα.

Κινδύνων πολυπλόκων καὶ δεινῶν,
ἀγνή περιστάσεων νῦν τῶν λυ-
πούντων με, ἐξελοῦ τὸν ἀθλιώτατον
δοῦλόν σου.

Εν ὥρᾳ τοῦ θανάτου μου σεμνή,
βοήθεια φάνηθι καὶ ρῦσαι δαιμό-
νων με, πονηρῶν τῶν ἐκζητούντων
ἄρπάσαι με.

Νηστεύσωμεν ὡς ἔχομεν καιρόν,
κλαύσωμεν πενθήσωμεν ἵνα τρυ-
φήσωμεν, καὶ χορεύσωμεν ἐκεῖσε
αἰώνια.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ο Λόγος τοῦ Πατρὸς ἐν τῷ κό-
σμῳ κατήλθε, καὶ Ἄγγελος φω-
τὸς τῇ Παρθένῳ ἐβόα, χαῖρε εὐλογη-
μένη, ἡ παρθενίαν μόνη φυλάξασα,
χαῖρε ἡ συλλαβοῦσα, τὸν πρὸ αἰώνων
Θεὸν καὶ Κύριον ἵνα τῆς πλάνης σώ-

ση ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Εκ χειμῶνος τὸ ἔαρ, καὶ ἐκ ζά-
λης γαλήνη ἀγνή προέρχεται,
ἐκ ζόφου δὲ πταισμάτων, τὸ φῶς τῆς
ἀπαθείας, μετανοία εἰσέρχεται, οἱ
ἐμπαθεῖς τοιγαροῦν, θαρρῶμεν μετα-
γνόντες.

Κυριώνυμε Κόρη, ἡ Θεὸν σαρκω-
θέντα ἡμῖν κυήσασα, πολλὰς
κυριευθεῖσαν, ἀτόποις ἀμαρτίαις, τὴν
ψυχὴν μου διάσωσον, εὐλογημένη ἀ-
γνή, ἵνα σε μακαρίζω.

Θρόνος πύρινος ὠφθης, καὶ παλά-
τιον θεῖον τοῦ Παντοκράτορος,
τοῦ κόσμου σωτηρία, καὶ σκέπη τοῖς
βοῶσι, τῷ Υἱῷ σου Πανάμωμε, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εξ ἰδρώτων καὶ κόπων, στεναγ-
μῶν τε καρδίας Θεογεννήτρια,
συναίσθησις γεννᾶται, ἀπάθειαν δ' ἐκ
ταύτης, ἧς καὶ φθάσαι τοὺς πρόπο-
δας, ἀξιωθεῖν ἐγὼ, ὁ πταίσας ὑπὲρ
πάντας.

ᾠδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Ο βασιλεὺς μὲν, τῶν οὐρανῶν θέ-
λει πάντας, τὴν αὐτοῦ πληρῶ-
σαι βασιλείαν, ἡμεῖς δὲ Παρθένε τὴν
γέννησαν ποθοῦμεν.

Υπὲρ τὴν κτίσιν, κόσμου παντὸς
Θεομήτορ, τοῦ παντὸς ὁ Κτίστης
τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀμαρτανόντων
ποθεῖ τὴν σωτηρίαν.

Χριστοῦ παθόντος, ὑπὲρ ἡμῶν
χρεωστοῦμεν, καὶ ἡμεῖς παθεῖν
ὑπὲρ ἐκείνου, καὶ πάθη νεκρῶσαι, πι-
στοὶ τὰ ψυχοφθόρα.

Αγνή Παρθένε, χριστιανῶν ἡ προσ-
τάτις, ἐξελοῦ ἡμᾶς πάσης ἀνά-

γκης, ἵνα σε ὑμνῶμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Βασιλέα, τὸν οὐρανῶν ὃν ὑ-
» μνοῦσι, στρατιαὶ τῶν Ἀγγέ-
» λων, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ρανίδα μοι ἐλέους, στάξον Θεομη-
τορ, καὶ τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον
ἀπέλασον, σὺ γὰρ ἐκύησας μόνη θρο-
τῶν τὴν λύτρωσιν.

Ἰλῦϊ τῶν παθῶν με, συγκεκαλυμμέ-
νων, καὶ ἡδονῶν, τῷ βορβόρῳ σπι-
λούμενον, ὡς ἀγαθὴ μου προστάτις
κάθαρον Δέσποινα.

Σταυροῦ τῆ πανοπλίᾳ, κράτυνον
τὴν πίστιν, τῶν φιλοχρίστων ἀ-
νάκτων φιλάνθρωπε, τῆς σὲ τεκούσης
πρεσβείας ὡς πολυέλεος.

Σεισοῦ λιμοῦ πυρός τε, καὶ αἰχ-
μαλωσίας, καὶ ἐμφυλίου πολέμου
ἐκλύτρωσαι, τὴν σὲ γεραίρουσαν ποι-
μνην Θεοχαρίτωτε.

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ἡμᾶς καλέσωμεν.

Χαῖρε ἀειπάρθενε Δέσποινα, ἡ τὸν
φύσει ἀγαθὸν ἐκμιμουμένη ἀγα-
θή, καὶ προσόντων τῶν αὐτοῦ, πρῶτον
καὶ ἕξοχον ἀγνή· πλουτοῦσα μητρι-
κῶς τὴν ἀγαθότητα, διὸ καὶ ἀγαθύ-
νεις τοὺς ὑμνοῦντάς σε, ὡς συμπαθῆς
καὶ φιλάνθρωπος, καὶ ὀδηγεῖς πρὸς
ἀπόλαυσιν, Πανάχραντε, ἀγαθῶν τῶν
αἰωνίων αὐτοῦς.

Χαῖρε Θεοῦ σκήνωμα ὄλβιον, Βα-
σιλέως ὑψηλόν, λαμπρὸν ἀνάκτο-
ρον ἀγνή, ἀχειρόπλοκος νυμφῶν, χρυ-
σοπορφύρωτος παστάς· ὁ θάλαμος ὁ

εὖσμος καὶ πάντιμος, τὸ ἔμπνουν,
λιθομάργαρον παλάτιον, χαῖρε ὁ θρό-
νος ὁ πάγχρυσος, ἀνθρακοφόρος πυ-
ράγρα τε, καὶ ἔμφυχος τοῦ αὐλοῦ πυ-
ρὸς Ἀχραντε.

Χαῖρε Μαριάμ Κυριώνυμε, ἡ Κυ-
ρία παντὸς κόσμου, χρηματίσα-
σα σεμνή, ὡς τὸν Κύριον κυρίων, ἀ-
ποτέξασα Χριστόν· κυρίως, οὔσα πά-
ντα ἀειπάρθενος, ἀγνείας, παγκτησίαν
ὑπερτέλειον, κεκυρωμένως πλουτίσα-
σα, ναὸς ψυχῆς τε καὶ σώματος ἡ σύ-
μπαντα, ὡς Κυρία δοῦλα γέγονεν.

Δὸς μοι διανύειν τὸν βίον μου, διὰ
πάντων τῶν σεπτῶν, τοῦ σοῦ Υἱοῦ
μακαρισμῶν, τοῦ πτωχεύειν τῷ νοῖ,
πενθεῖν πραῦνεσθαι πεινήν· διψῆν τε
μετ' ἐφέσεως τὸ δίκαιον, ὑπάρχειν,
καθαρὸν καὶ ἐλεήμονα, ποιεῖν εἰρή-
νην διώκεσθαι, ὑπὲρ Θεοῦ Παναμώ-
μητε, καὶ χαίρειν με, ἐπὶ τούτοις ἀ-
γαλλόμενον.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποῖημα Μητροφάνου Σμύρνης, οὗ ἡ
ἀκροστιχίς·

Νῦν ὀκτάκις μέλπω σε σὸς Μητρο-
φάνης.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ναμάτων πηγὴν σε πρεσβευτικῶν,
γινώσκοντες πάντες, ἀναβλύζου-
σαν τοῖς πιστοῖς, τῶν ψυχῶν τὴν ρῶ-
σιν καὶ σωμάτων, Θεοκυῆτορ ἀπαύ-
στως δοξάζομεν.

Υπὲρ φύσιν Λόγον θεαρχικόν, τέ-
τοκας Παρθένε, καὶ τὴν φύσιν

ἐκ τῆς φθορᾶς, ἐρρύσω διό με τῶν ἀλόγων, καὶ παρὰ φύσιν παθῶν ἐλευθέρωσον.

Νομάδες παθῶν με τῶν σαρκικῶν, νῦν περικυκλοῦσι, καὶ συσφίγγουσι χαλεπῶς, ἐπίσκεψαι τάχει τὸν σὸν δούλον, καὶ τῶν κακούντων Παρθένε διάσωσον.

Οἴπασαν τὴν κτίσιν ἡνιοχῶν, καὶ φέρων καὶ σώζων, ἐν ἀγκάλαις ἀγνή ταῖς σαῖς, περιγεγραμμένος ἀπεφάνθη, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος ἀνέπλασεν.

ᾠδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Κοίμησον τὸν τάραχον, τῆς συνεχούσης με Δέσποινα, νῦν χαλεπῆς, νόσου καὶ πταισμάτων, καὶ παθῶν ἐλευθέρωσον.

Τάχυνον ἐπίσκεψαι, νοσηλευόμενον ἄχραντε, καὶ τῆς δεινῆς, ἀλγηδόνος ρῦσαι, καὶ παντοίας με θλίψεως.

Αῤαφάτον τὸ πέλαγος, τῶν οἰκτιρῶν τῶν σῶν ἄχραντε, δι' ὧν κἀμέ, τῶν ἀμαρτημάτων, καὶ τῶν νόσων ἐξάγαγε.

Κράτυνον τὸ ἔλεος, καὶ τὴν ἀντίληψιν ἄχραντε, σῶν πρεσβειῶν, ἐπ' ἐμοὶ καὶ ρῦσαι, πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ιλαστήριον πάντοτε, τὴν ἐμὴν καρδίαν δεῖξον Πανάχραντε, τῶν ἀγίων ἐνθυμήσεων, καὶ πλημμελημάτων καθαρτήριον.

Σωτηρίαν παράσχου μοι, τὴν κατὰ ψυχὴν καὶ σῶμα Πανάμωμε, καὶ νοσοῦντι δὲς τὴν ἴασιν, καὶ τῶν ὀδυῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Μεθοδίας κατάργησον, τῶν πονηροτάτων δαιμόνων ἄχραντε, καὶ παθῶν τὴν ἐπανόστασιν, καὶ τοῖς ἀσθενοῦσι ρῦσαι δώρησαι.

Εκ τῆς μήτρας σου Πάναγνε, τῆς δικαιοσύνης ἡλῖος ἔλαμψε, καὶ τὸν κόσμον καταλάμπρυνεν, οὐ ταῖς θείαις αἴγλαις κἀμέ φώτισον.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Λέλυνται τῷ σῷ τόκῳ, τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου καὶ ἀπελήλαται, τῆς φθορᾶς τὸ κράτος, Παναγία Παρθένε πανύμνητε· διὸ λύσον τάχει, καὶ τῶν ἐμῶν ἀμαρτημάτων, τὰς σειρὰς καὶ τὰ βάρη τῶν θλίψεων.

Πονηρίας δαιμόνων, καὶ κακίας ἀνθρώπων ρῦσαι με Δέσποινα, καὶ ψυχῆς τὴν νόσον, καὶ τοῦ σώματος θᾶπτον θεράπευσον· ἡ τεκοῦσα μόνη, πάσης σαρκὸς καὶ τῶν πνευμάτων, ἱατρὸν καὶ Σωτῆρα καὶ Κύριον.

Ως λαβίδα τοῦ θείου, ἀνθρακος Πανάχραντε καθικετεύω σε, καταφλέξει πάσαν, ἐμπαθη τοῦ σοῦ δούλου διάθεσιν· καὶ τὰς ἀσθενείας, τὰς χαλεπὰς καὶ δυσφορήτους, καὶ ξηρᾶναι χειμάρρους τῶν θλίψεων.

Σωτηρίαν σε πᾶσιν, ὁ Υἱὸς σου παρέσχε Πάναγνε Δέσποινα, τοῖς πεπιστευκόσιν, εἰς αὐτὸν καὶ Θεὸν καταγγέλλουσι· σεσωματωμένον, ἐκ σοῦ σαφῶς διό με σῶσον, ἐκ ποικίλων κινδύνων καὶ θλίψεων.

ᾠδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Επίβλεψον ἐπ' ἐμέ, ἰλέψ ὄμματι Δέσποινα, καὶ νοσημάτων δεινῶν, ἐκλύτρωσαι τάχιον, καὶ πάσης κακώσεως, νῦν προσδοκωμένης, καὶ παγίδος καὶ συμπτώσεως.

Σ καιότητος γνωμικῆς, καὶ φυσικῆς ἐμπαθείας με, καὶ φθόνου τῶν δυσμενῶν, καὶ πάσης φαυλότητος, Παναγία Δέσποινα, καὶ κακίας ρῦσαι, τὴν τοῦ βίου σαῖς δεήσεσιν.

Ο διαπλάσας ἡμᾶς, ἐν σοὶ Παρθέ-
νε διέπλασται, τὴν φύσιν ἐκ τῆς φθορᾶς, τῶν βροτῶν ρυόμενος, κάμει τοίνυν λύτρωσαι, τῶν περιτυχόντων, πειρασμῶν ταῖς σαῖς δεήσεσιν.

Ο φλογερὸς οὐρανός, καὶ θρόνος ὄντως πυρίμορφος, ὁ ἔμψυχος τοῦ Χριστοῦ, Παράδεισος Ἄχραντε, ἡ στάμνος ἡ πάγχρυσος, τῆς ζωῆς τὸ μάννα, ζωῆς θείας με ἀξίωσον.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Τὸ ἀλατόμητον πιστοὶ καὶ θεῖον ὄρος, τὸ καθαρῶτατον παλάτιον τοῦ Λόγου, τὸν πυρίμορφον θρόνον τοῦ παμβασιλέως· τὴν τράπεζαν καὶ λυχνίαν τὴν χρυσαυγῆ, τὴν γέφυραν τὴν μετάγουσαν πρὸς ζωὴν τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὴν Θεοτόκον Μαριάμ, ὑμνήσωμεν κραυγάζοντες, χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Στάμνος ἄψυχος πάλαι, σὲ τὴν ἔμψυχον στάμνον ἐδήλου Δέσποινα, ζωῆς γὰρ μάννα φέρεις, Χριστὸν τὸν τοῦ θανάτου, τὴν πικρίαν ἀμβλύναντα, τὸν ἀληθῆ γλυκασμόν, καὶ φωτισμόν τοῦ κόσμου.

Μὴ ἀρπάσῃ ὡς λέων, ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου ὁ θηριότροπος, μὴ ὄντος λυτρουμένου, καὶ σώζοντος Παρθένε, λυτρωτὴν γάρ σε κέκτημαι, τὴν τὸν Σωτῆρα Χριστόν, καὶ λυτρωτὴν τεκοῦσαν.

Μακαρία Παρθένε, καταφύγιον πάντων τῶν θλιβομένων πιστῶν, παντοίας ἐπηρείας, καὶ λύπης καὶ κακίας, τῶν φθονούντων με λύτρωσαι, καὶ τῶν πταισμάτων πολλῶν, καὶ τῶν ποικίλων νόσων.

Η τὸν βότρυν τεκοῦσα, τῆς ζωῆς Θεοτόκε τὸν ἀγεώργητον, ἀξίωσον καρπούς με, προσφέρειν μετανοίας τῷ Υἱῷ σου κραυγάζοντα, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Τὰ μεγαλεῖα Πάναγνε, τῶν ποικίλων θαυμάτων σου, πάντες ἐκδοῶμεν, οἱ πιστῶς προστρέχοντες, ταῖς σαῖς ἀντιλήψεσιν, ἀλλὰ καὶ νῦν με νόσου δεινῆς, καὶ τῶν ψυχικῶν, καὶ σαρκικῶν ἀλγημάτων· ἀπάλλαξον καὶ δεῖξον, ἐρρωμένον κατ' ἄμφω, δοξάζειν τὸν Υἱόν σου Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ραγδαιοτάτως ἐπνευσαν, τῶν φθονούντων οἱ ἄνεμοι, καὶ τῶν δυσχερῶν οἱ ποταμοὶ προσέκρουσαν, σφοδρῶς τῇ οἰκίᾳ μου, τῇ νοητῇ Παρθένε ἀγνή, ἀλλ' ὥσπερ ἀφρόν, κυμαινόμενης θαλάσσης· διάλυσον τὴν ρύμην, τῶν λυπούντων ἀπάντων, καὶ δός μοι σαῖς πρεσβείαις, γαλήνην εἰς αἰῶνας.

Ο διαπλάσας πῆλινον, ἀνδριάντα τὸν ἄνθρωπον, εἶτα καὶ ψυχὴν αὐτῷ ἐνθεῖς ἀθάνατον, ἐν σοὶ διαπλάττεται, καὶ ἀναπλάττει πάλιν αὐτόν, ὃν μοι εὐμενῆ, καὶ εὐδιάλλακτον δεῖξον· Παρθένε σαῖς πρεσβείαις, καὶ τὴν ῥῶσιν παράσχου, καὶ πάντων τῶν θλιβόντων τὴν λύτρωσιν συντόμως.

Φωτοβολεῖς ἐκάστοτε, τοῖς τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, ἀνατεταλκέναι ἐκ τῆς σῆς Πανάχραντε, νηδύος δοξάζουσι, καὶ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, καὶ

δαιμονικῆς, καὶ σκοτεινῆς ἀπαλλάτεις· ἐνέδρας τοὺς σοὺς δούλους, ἐξ ὧν ρῦσαι καὶ σῶσον, καὶ μετὰ τῶν συνεχόντων δεινῶν ταῖς σαῖς πρεσβείαις.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὔταπλάσιως κάμινον, τῶν Χαλ-
» δαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέ-
» σιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ
» κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰ-
» δῶν, τὸν Δημιουργόν, καὶ Δυτρω-
» τὴν ἀνεβόα· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε,
» ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε
» εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ανύψωσον τὸ κέρας, τὸ τῆς Ἐκ-
κκλησίας, καὶ τοῖς πιστοῖς κατ'
ἔθνῶν δὲ παράσχου ἰσχύον, καὶ βασι-
λέων τὰ σκῆπτρα ἀγνή κραταίωσον.

Νωθεῖς καὶ παρειμένας, καὶ νενι-
κημένας, παρεμβολὰς ἀλλοφύ-
λων Παρθένε ἀγνή, τὰς τοὺς πολέ-
μους θελούσας θάττον ἀπόφηνον.

Ημόνη συμμαχία, τῶν σὲ γεραι-
ρόντων, χριστιανῶν ὀρθοδόξων
πρεσβείαις ταῖς σαῖς, ἀγαρηνοὺς δ-
πλοφόρους τάχει καταίσχυνον.

Συνέτισον Παρθένε, τῶν πιστῶν
χορείας, καὶ κατ' ἐχθρῶν ἀορά-
των καὶ τῶν ὄρατῶν, κατευοδώσασα
σῶσον ἐκ πάσης θλίψεως.

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. ᾠδὴ τοῦ παραδόξου.

Χαῖρε πυρίμορφον ὄχημα, χαῖρε
αὐγὴ μυστική, ἐν τῷ κόσμῳ ἡ
τέξασα, τὸν λαμπρὸν καὶ ἄδυτον, καὶ
ἀνέσπερον ἥλιον· χαῖρε κογχύλη πορ-
φύραν βάψασα, ἐκ σῶν αἱμάτων τῷ
βασιλεῖ τοῦ παντός· χαῖρε Πανάχρα-
ντε, χαῖρε φυλακτῆριον πάντων πι-
στῶν, τῶν προσκαλουμένων σε, ἐν πε-

ποιθήσει ψυχῆς.

Χαῖρε πεσόντων ἀνόρθωσις, χαῖρε
πεινῶντων τροφή, χαῖρε πλοῦτε
ἀσύλητε, καὶ πενήτων ἄχραντε, θη-
σαυρὸς ὁ ἀκένωτος· τῶν ἀσθενούντων
χαῖρε ἐπίσκεψις, τῶν θλιβομένων,
χαῖρε παράκλησις· χαῖρε βοήθεια,
τοῖς προσκαλουμένοις σε καὶ ἀρρα-
γές, ὄπλον καὶ ὄχύρωμα, καὶ τεῖχος
ἄρρηκτον.

Χαῖρε μυστικὴ παράδεισε, ξύλον
ζωῆς τὸν Χριστόν, ἐν κοιλῆ σου
φέρουσα, καὶ τεκοῦσα ἄφθορε, εἰς ἡ-
μῶν, ἀναβίωσιν· τῶν νεκρωθέντων,
γεύσει τοῦ ξύλου ποτέ, καὶ τῷ θανά-
τῳ ὑποκυφάντων κακῶς· χαῖρε παμ-
πόθητε, καὶ παντομνημόνευτε, χαῖρε
βροτοῖς, θείαν ἀγαλλίασιν παρεχομέ-
νη αἰεί.

Σῶσόν με πάναγνε Δέσποινα, ἡ τὸν
Σωτῆρα Χριστόν, ἀπορρήτως γεν-
νήσασα, σὲ γὰρ μόνην κέκτημαι,
προστασίαν ὁ δοῦλός σου· τεῖχος καὶ
σκέπην καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ τῆς ψυ-
χῆς μου θείαν παράκλησιν· σὺ οὖν με
λύτρωσαι, ἀκοιμήτου σκώληκος καὶ
τοῦ πυρός, τοῦ δικαιωνίζοντος Μήτηρ
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα Καλλινίκου Ἡρακλείας, οὗ ἡ
ἀκροστιχίς·

Τῆ ὑπεράγνῳ, προστρέχω καὶ Παρ-
θένῳ.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην.

Τὴν σηπεδόνα τῆς ψυχῆς μου ξή-
ρανον, καὶ τῶν τραυμάτων οὐλάς,

δραστικῶ φαρμάκῳ τοῦ Υἱοῦ σου Πάναγνε, εἰς σέ γάρ τὴν ἐλπίδα μου ἀνατίθημι πᾶσαν, καὶ σέ μεσίτιν προβάλλομαι, πρὸς τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Ημελημένως καὶ ραθύμως Δέσποινα ὄλον τὸν βίον ἐγώ, καταδαπανήσας, τὸν ἐμὸν ὁ ἄσωτος, εἰς ἐμαυτὸν γενόμενος, τῇ σῆι σκέπη προστρέχω, καὶ μετὰ πίστεως κράζω σοι, σῶσόν με πρεσβείαις σου Πάναγνε.

Υπὲρ τὴν ψάμμον ἀληθῶς ἠρίθμηνται αἱ ἀνομίαι μου, καὶ αἱ ἁμαρτίαι, ὡς ἀναίδην ἔπραξα, καὶ ἐμαυτὸν ἐμόλυνα, καθυβρίσας ὁ τάλας, τὸ κατ' εἰκόνα Πανάμωμε, ἀλλ' ὡς πολυεὐσπλαγχνος σῶσόν με.

Προσπεφευγότα νῦν εἰς σέ σὺν δάκρυσι, καὶ ἐν πολλῶ στεναγμῶ, καὶ καρδίας θλίψει, μὴ παρίδης δέομαι, ἀλλὰ τῇ μεσιτείᾳ σου, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, τὸν σὸν Υἱὸν ἐκδυσώπησον, ὅπως λυτρωθῶ τῆς κολάσεως.

ᾠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Εμῶν δακρύων σταλαγμούς, καὶ στεναγμούς τῆς καρδίας, καὶ χειρῶν ἐκτεταμένων ἐπάροισι, καθορῶσα συμπαθῶς, οἰκτείρησον τὸν δοῦλόν σου, καὶ γὰρ οὐκ ἔχω πλήν σου, Δέσποινα ἄλλην βοήθειαν.

Ρώδη φύσιν τὴν ἐμήν, γινώσκουσα Θεοτόκε, καθ' ἐκάστην ὀλισθαίνουσα οἶμοι! πρὸς τὰ χεῖρω ἀκρατῶς, ἀντιλαβοῦ καὶ σῶσόν με, καὶ γὰρ οὐκ ἔχω πλήν σου, Δέσποινα ἄλλην βοήθειαν.

Ανερευνήσας ἐμαυτὸν, εὕρισκω πάντας ἀνθρώπους, ὑπερβάντα ταῖς κακίαις Παρθένε, καὶ ποῦ φύγω ὁ δεινός, εἰ μὴ πρὸς σέ τὴν εὐσπλαγ-

χνον; ὅτι οὐκ ἔχω πλήν σου, Δέσποινα ἄλλην βοήθειαν.

Γυμνός καὶ ἔρημός εἰμι, καὶ πάντων ἐστερημένος, τῶν καλῶν ὧν ἐσυλήθην ὁ τάλας, τῇ κακίστῃ συμβουλή, ὅθεν πρὸς σέ κατέφυγον, καὶ γὰρ οὐκ ἔχω πλήν σου, Δέσποινα ἄλλην βοήθειαν.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Νινευιτῶν, τοὺς στεναγμούς καὶ τὰ δάκρυα, ὁ Υἱός σου πάλαι προσδεξάμενος, τὴν ὀφειλὴν τῶν ἁμαρτιῶν, πᾶσαν τὴν ἐκείνων, ἀφήκεν ὁ πολυέλεος· διὸ σε ἱκετεύω, ἐξιλέωσαι τοῦτον, παραβλέψαι κάμοῦ τὰ ἐγκλήματα.

Ω τῆς ἐμῆς, φρενοβλαβείας Πανύμνητε, ὅτι θέλων τοῖς κακοῖς συμπέφυρμαι, ἀναισθητῶν ὄλως ἀμελῶν, καὶ ἐμματαιάζων, ταῖς ἀνυπάρκτοις ὀρέξεσι· διὸ ἐδήγησόν με, πρὸς ἔδδον μετανοίας, ἐπιστρέφουσα καὶ συνειτίζουσα.

Πανευλαβῶς, πρὸ τῆς εἰκόνης παρίσταμαι, τῆς ἀχράντου τῆς σῆς Παναμώμητε, ἐκλιπαρῶν καὶ παρακαλῶν, μὴ με ἀπορρίψης, τοῦ σοῦ προσώπου τὸν ἄθλιον· ἀλλ' οἴκτειρον καὶ σῶσον, ἐκ παντοίας με βλάβης, καὶ κινδύνων καὶ πάσης κακώσεως.

Ρῶσιν ψυχῆς, ρῶσίν μοι σώματος δώρησαι, ἵνα πράττω καὶ ποιῶ τὸ θέλημα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ φόβῳ καὶ χαρᾷ, καὶ γὰρ ἐξισχύεις, ὡς Μήτηρ οὔσα τοῦ Κτίστου σου· καὶ πράττεις ὅσα θέλεις, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, τῷ ναῶ σου Παρθένε προστρέχουσιν.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ολος γέγονα φεῦ μοι! ταῖς ἀθέσοις πράξεσι καὶ ἀνομήμασι,

βορβορώδης Κόρη, και αἰσχροὺν ἀληθῶς καταγώγιον· και μεμισημένος, ὑπὸ Ἀγγέλων και ἀνθρώπων, ἀλλ' οἰκείοις ἀπόπλυνον δάκρυσι.

Συνεχόμενον πλείστοις, πειρασμοῖς Πανάχραντε και περιστάσεσι, πανταχόθεν οἶμοι! και κλονούμενον ζάλαις και θλίψεσι· περιφρούρησόν με, ὑπὸ τὴν σκέπην σου τὴν θείαν, λυτρουμένη και σώζουσα πάντοτε.

Τῆ θερμῆ σου πρεσβεία, τῆ πρὸς τὸν Υἱόν σου κεχρημένη Πάναγνε, ὑπὲρ τοῦ ἀχρείου, και πολλὰ ἐπταικότος ἱκέτου σου· ὅπως εὖρω λύσιν, ἀμαρτιῶν μου τὸν Σωτῆρα, ἐκδυσώπησον πρὸ τῆς ἐτάσεως.

Ρομένη μὴ παύση, ἐξομολογούμενον τὰς ἀμαρτίας μου, και τὰς ἀνομίας, ἃς ὁ τάλας ἐν γνώσει ἠνόμησα· διὰ τοῦτο κράζω, ἐν στεναγμοῖς καθικετεύων, μὴ ἀπώση τὸν δούλόν σου Δέσποινα.

ᾠδὴ ζ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Εγένοντο ψαλμικῶς, αἱ ἀνομίαι μου Δέσποινα, ὡσεὶ φορτίον βαρὺ, ἐπ' ἐμὲ βαρούμεναι και ψυχῆς οἰμώλωπες· διὰ ἀφροσύνην, προσώζεσαν και ἐσάπησαν.

Χρεωστικῶς τῷ ναῶ, τῷ ἱερῷ σου προσέδραμον, και ὡς ἱκέτης οἰκτρὸς, παρίσταμαι Δέσποινα, τὰ δάκρυα δέξαι μου, ὡς τῆς χήρας τότε, τὰ λεπτὰ Χριστὸς ὁ Κύριος.

Ω πῶς θαστάζει ἡ γῆ, ἐμὲ τὸν αὐτοκατάκριτον, τὸν παρὰ πάντας θροτούς, ἀσώτως βιώσαντα και οὐ καταπίνει με! ἀπορῶ και φρίττω, ἀλλὰ σὺ ἡ διασώζουσα.

Κατάσβεσον ἀγαθή, τῷ δροσισμῷ τοῦ ἐλέους σου, τὰ βέλη τὰ κατ'

ἐμοῦ, δολίως κινούμενα νυκτὸς και ἡμέρας τε· τὰ πεπυρωμένα, τοῦ ἐχθροῦ τοῦ πολεμοῦντός μου.

Κάθισμα.

ᾠχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν και Λόγον.

Τὸ πολύφωτόν ὄχημα τοῦ Θεοῦ, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαῆς, ἄσπιλε ἀμόλυντε, ὑπεράμωμε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώττουσαν πάθει, τῆς ἀπαθείας αἰγλή, καταύγασον δέομαι· και μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου πλῆνον, ροαῖς κατανύξεως, μετανοίας και δάκρυσιν, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ και Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν, σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δούλός σου.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ανατείνω τὸ ὄμμα, τῆς ἐμῆς παναθλίας και ταλαιπώρου ψυχῆς, πρὸς σὲ και ἀνακράζω, ἐν πίστει τῷ Υἱῷ σου, τῷ Σωτῆρι και πλάστῃ μου, ταῖς τῆς Μητρός σου Χριστέ, πρεσβείαις οἴκτειρόν με.

Ἰαμάτων πελάγη, κεκτημένη Παρθένε ὡς τετοκυῖα Χριστόν, ἐπίχεε ἀφθόνως, κάμοι τῷ σῷ ἱκέτη, ἀσθενοῦντι ρανίδα σου, τῷ πανταχόθεν δεινῶς, ἐκτετραυματισμένῳ.

Παναγία Παρθένε, κατανύξεως πληῆσον τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, τὸν θεῖον ὅπως βρέχω, ναόν σου Θεοτόκε, ταῖς ροαῖς τῶν δακρύων μου, και ἀποπλύνω ἀγνή, τὸν ρύπον τῶν παθῶν μου.

Απειρόγαμε νύμφη, περιφρούρησον πάντας τοὺς πεφευγότες εἰς σέ, και γὰρ εἰ μὴ φρουρήσης, τοὺς δούλους σου Παρθένε, ἀπολώλαμεν ἀπαντες, και ἐγενήθημεν ἄν, κατάβρωμα

δαιμόνων.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν Ὄρει ἁγίῳ.

Ρῦσαι τότε Μαρία Θεοτόκε, τοὺς σοὺς δούλους ἡνίκα ὁ Υἱός σου, τοῦ κρῖναι ἔλθῃ γένος τὸ ἀνθρώπινον, καὶ διαχωρίσαι, ἀπ' ἀλλήλων οἴμοι! δικαίους καὶ ἀδίκους.

Θαῦμα μέγα πῶς γαλουχεῖς Παρθένε! καὶ Παρθένος ἐδείχθης μετὰ τόκον! ὅντως τὰ σὰ μυστήρια παράδοξα, διὸ προσκυνούμεν, καὶ ὑπερυψούμεν τὸν ἀφραστὸν σου τόκον.

Εμακρύνθην ἐκ σοῦ καὶ ἐβδελύχθην, τοῖς κακοῖς μου διὸ καὶ ἐγενήθην, μυκτηρισμὸς καὶ χλευασμὸς τοῖς κύκλῳ μου, ἀλλὰ μὴ παρίδης, δέομαι Παρθένε εἰς τέλος τὸν σὸν δούλον.

Νεκρωθέντα τοῖς δῆγμασι τοῦ πλάνου, ζώωσόν με ἢ τὴν Ζωὴν τεκοῦσα, καὶ μὴ ἐάσης ἔτι τοῦτον κατ' ἐμοῦ, καταδυναστεῦσαι, ἐξηπορημένου καὶ τεταπεινωμένου.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν Ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα,
» καὶ ἐν θάτῳ πυρὶ τὸ τῆς ἀει-
» παρθένου, τῷ Μωϋσῇ μυστήριον
» γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
» περυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ηγέρθη κέρας εὐσεβῶν, ὑψωθέντος ἐπὶ ξύλου Πανάμωμε τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, ἐν ᾧ διεύρηξε τὸ χειρόγραφον, καὶ κατηργήθη ὁ ἐχθρός, εἰς τέλος καὶ πέπτωκε διὸ σε Ἄχραντε, ὡς αἰτίαν τούτων πάντων δοξάζομεν.

Ροὴν δακρῶν τῶν ἐμῶν, καθορώ-
σα συμπαθῶς εὐσπλαγχνίσθητι,

ἐπ' ἐμοὶ Δέσποινα, τῷ σῶ ἐλέει τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, καθιλαρύνουσα αἰεὶ, φυλάττουσα σκέπουσα καθαγιάζουσα, καὶ δαιμόνων ἐκ χειρὸς ἀφαρπάζουσα.

Κράτος ἀνάκτων εὐσεβῶν, Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων τὸ καύχημα, Ἱεραρχῶν καλλονή, Μαρτύρων Κόρη τὸ ἐγκαλλώπισμα, καὶ τῶν ἁγίων χαρμονή, δικαίων ἐντρέφημα καὶ θλιβομένων χαρά, μὴ παρίδης τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου.

Λαοὶ καὶ γλῶσσαι καὶ φυλαί, νεανίσκοι σὺν παρθένοις προσέλθωμεν, ἐν καθαρῷ τῷ νοῦ, ὀρθοδοξίας πάντες οἱ τρόφιμοι, καὶ τῇ Παρθένῳ καὶ ἁγνῇ, Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν θερμῶς βοήσωμεν, Παναγία σῶσον πάντας πρεσβείαις σου.

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Χαῖρε Παρθένε Θεόνυμφε, χαῖρε πιστῶν ἢ ἐλπίς, χαῖρε κόσμου καθάρσιον, χαῖρε πάσης θλίψεως, ἢ τοῦ θανάτου χαῖρε κατάλυσις, ὁ ζωηφόρος χαῖρε Παράδεισος, χαῖρε ἀντίληψις, τῶν προσκαλουμένων σε, χαῖρε Θεοῦ, θεῖον ἐνδιαίτημα καὶ ὄρος ἁγίον.

Χαῖρε Θεοτόκε Πάναγνε, χαῖρε πηγὴ τῆς ζωῆς, χαῖρε κλιμαξ οὐράνιε, χαῖρε πάσης Δέσποινα, καὶ Κυρία τῆς κτίσεως· εὐλογημένη χαῖρε Πανάμωμε, δεδοξασμένη χαῖρε ἀμόλυντε, χαῖρε Πανύμνητε, χαῖρε θεῖον σκήνωμα, χαῖρε σεμνή, χαῖρε Μητροπάρθενε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Χαῖρε Μητρόθεε Δέσποινα, χαῖρε ἡ μόνη ἐλπίς, τῶν βροτῶν καὶ ἀντίληψις, χαῖρε καταφύγιον, χαῖρε

λυχνία φωτός· ἠγλαϊσμένον χαῖρε παλάτιον, τὸ φωτοφόρον χαῖρε λαμπάδιον, χαῖρε ἀμόλυτον, παρθενίας καύχημα χαῖρε πηγὴ, βρύουσα ἰάματα τοῖς προσιοῦσί σε.

Δέξαι μου ταύτην τὴν δέησιν, καὶ μὴ πκρίδης ἀγνή, τὸν κλαυθμὸν καὶ τὰ δάκρυα, μηδὲ ἀπορρίψης με, τοῖς δεινοῖς κινδυνεύοντα· εἰς σὲ γὰρ πᾶσαν τὴν προσδοκίαν μου, ἐθέμην μόνην Θεοχαρίτωτε, δεῖξον ἐλεύθερον, πάντων τῶν λυπούντων με δεῖξον ἀγνή, καὶ χαρὰν μοι δώρησαι ὡς χαροπάροχος.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ Εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτοκόν

Ποῆμα τοῦ δούλου πατρὸς ἡμῶν Παύλου, Ἐπισκόπου Ἀμορίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Τέλος με σῶσον τὸν ἀνάξιον Κόρη Παῦλον.

ᾠδὴ α΄.

Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην.

Τῆς πρὸς ἐμέ σου συμπαθείας Ἄχραντε, τὴν ὑπερβάλλουσαν, πῶς δυνηθῶ χάριν, ἀνυμνήσαι Δέσποινα; ἢ πῶς σου τὸ ἐξαίρετον, τῆς προνοίας δοξάσω, ὅτι θανάτου διέσωσας, τὸν πολλάκις τούτου με ἄξιον;

Εν ἀνομίαις συλληφθεὶς ὁ ἄθλιος, ὄλος γεγένημαι, ἀμαρτιῶν πλήρης, μὴ εἰδώς τι ἕτερον, μόνος ἐγὼ γὰρ γέγονα, σκευὸς ἄχρηστον πάντη, τῷ φιλανθρώπως με πλάσαντι, Δέσποινα τοῦ κόσμου βοήθει μοι.

Λῦσον παθῶν μου τὴν ἐμίχλην Πάναγνε, φωτὶ τοῦ τόκου σου, τὰ ζοφερὰ νέφη, τῶν ἐμῶν προλήψεων,

πόρρω σου ἀπελαύνουσα, τῆς ἐμῆς διανοίας, καὶ καθαρὸν ἀπαθείας μοι, φέγγος τῷ σῷ δούλῳ ἀνάτειλον.

Οἶμοι τῷ φαύλῃ συνηθείᾳ Δέσποινα, συνεχομένῳ δεινῶς! οἶμοι βροτῶν μόνῳ, τῷ κατολισθήσαντι, εἰς ἀπωλείας θάραθρα, καὶ παθῶν δυσωδίας, συνεχομένῳ καὶ μένοντι, τὴν ἐκ τοῦ πυρὸς τούτων ἔκτισιν.

ᾠδὴ γ΄. Ὁ στερώσας κατ' ἀρχάς.

Σύνδρομον ἔχω ἀληθῶς, τῇ τῆς σαρκὸς μου γεννήσει, τὸ τοῖς πάθεσιν αὐτοῖς ὑπαχθῆναι, καὶ ἀλόγως τοῖς αὐτῶν, ὑπηρετῆσαι πράγμασι, φεῦ μοι τῷ ταλαιπώρῳ! Δέσποινα πάντων βοήθει μοι.

Μίαν ἡμέραν τῷ Θεῷ, μετανοῶ τὰς δὲ πάσας, παροργίζω τὴν αὐτοῦ εὐσπλαγχνίαν, ὁ ἀναίσθητος ἐγὼ, καὶ τὴν ψυχὴν ἀμείλικτος, ἀλλὰ μακροθυμεῖν μοι, τοῦτον δυσώπει Πανάχραντε.

Εταλαιπώρησα δεινῶς, καὶ κατεκάμφθην εἰς τέλος, βαρυτάτοις τῶν κακῶν μου φορτίοις, οἷς ὑπέκυφα ἐκόν, ἐκ παίδων ὁ ἀνόητος, ἀλλὰ μὴ με παρίδης, τούτοις ἀγνή ἀπολύμενον.

Σῶμα καὶ πνεῦμα καὶ ψυχὴν, μεμολυσμένος ὑπάρχων, περιέρχομαι σπιλῶν τὸν ἀέρα, καὶ τοῖς ἔργοις μου τὴν γῆν, μιάινων ὁ ταλαιπῶρος, ἀλλὰ μεταβολῆς με, τρόποις Παρθένε βελτίωσον.

ᾠδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ως ἐν νυκτί, μόνος ἐκ πάντων πορεύομαι, ἔργα πράττων, τὰ τοῦ σκότους ἄξια, καὶ τοὺς βροτῶν λήσειν ὀφθαλμούς, ὅλως ἠπειγμένος, Θεὸν λαθεῖν οὐ δεδύνημαι· παρ' οὐ δικαία

κρίσει, ἐκδοθήσομαι σκότει, ἀλλ' ἐντεῦθεν ἀγνή με οἰκτείρησον.

Στένω πικρῶς, ἐκ θάθους νῦν τῆς καρδίας μου, ἐννοῶν μου, τὴν ἀπερινόητον, πληθὺν κακῶν τὴν ὡς ἀληθῶς, ψάμμον τῆς θαλάσσης, τῷ ἀριθμῷ ὑπερβαίνουσαν· διό με Θεοτόκε, πρὸ τοῦ τέλους εὐχαῖς σου, ἐπιστρέψασα σῶσον τὸν δοῦλόν σου.

Οὐκ εὐτονεῖ, γένος βροτῶν προσευχόμενον, ἰλεῶσαι, Θεὸν οἷς ἐξήμαρτον, ἐπὶ τῆς γῆς μόνος τὴν ψυχὴν, τῆς δυσωδεστάτης, παθῶν ἐμπλήσας αἰσχροτήτος· εἰ μὴ σὺ Θεοτόκε, τοῦ Θεοῦ μου ἢ Μήτηρ, ἐξιλάσῃ καὶ σῶσῃ τὸν δοῦλόν σου.

Νῦν ἐπ' ἐμέ, στένει τῆς γῆς τὰ πληρώματα, τὴν τοῦ Κτίστου, ἄγαν ἐκπληττόμενα, μακροθυμίαν καὶ ἀνοχήν, ἐπὶ τοῖς πολλοῖς μου, καὶ ὀλεθρίοις συμπτώμασι· καὶ γὰρ τὴν κτίσιν Κόρη, συνεκίνησα πάσαν, τὰ δεινὰ θαμβουμένην μου πταίσματα.

ᾠδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Τῶν ἀψύχων τὴν φύσιν, Κόρη ἐν οἷς μόνους οὐκ ἔδει ἐκμιμησάμενος, ἐν οἷς ἔδει ταῦτα, οὐκ ἐπίεσθην ζηλῶσαι ὁ ἄθλιος, παραβάς τοὺς νόμους, τοὺς φυσικοὺς καὶ παρὰ φύσιν, βιωτεύσας διό με ἐλέησον.

Οὐ τοῦ σκότους προστάται, ἔργων τῶν αὐτῶν ἐν μύσει με ἔθεντο, καὶ ἐτέρων αὐθις, δι' αὐτῶν ἀσεβῆ με διδάσκαλον, οἷμοι τί ποιήσω! ὁ τοὺς πολλοὺς ἐν τοῖς κακοῖς μου, παγιδεύσας Πανάχραντε σῶσόν με.

Νεκρωθῆναι τῷ κόσμῳ, πᾶσι νομισθεῖς τοῖς εἰδόσι με Πάναγνε, ἐναντίαν Κόρη, τῆς αὐτῶν ὑπολήψεως ἔρχομαι, διοδεύσας τρίβον, ὁ δυστυ-

χῆς ἀλλ' ὄντως φεῦ μοι! εἰμὴ τάχος αὐτῆς ἀπαγάγῃς με.

Αμαρτίας ἐπαύξω, ἄλλας ἀμαρτίας ὁ τλήμων ἐκάστοτε, καὶ ἐπιουνάγω, τῆς γεέννης τὸ πῦρ τὸ ἀνύποιστον, ἐν τῇ παναθλίᾳ, ἐμοῦ ψυχῇ ἀφοῦ με ρῦσαι, πρὸ τῆς πείρας ἐκείνης Πανάμωμε.

ᾠδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Νεκρὸς ἐκ πάντων καλῶν, ὑπάρχων πάντῃ καὶ ἀχρηστος, ἐν μόνους φθοροποιοῖς, ἔργοις οὐκ αἰσχύνομαι, ζῶν καὶ ἀγαλλόμενος· ὦ, πῶς οὐκ αἰδοῦμαι, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἀξιῶμα!

Απάσης μὲν ἐντολῆς, ἐξέκλινα ὁ ταλαίπωρος, κατήχθην δὲ ἐν σπουδῇ, πρὸς τὰ ἀπευκτότατα τῆς κακίας θάραθρα· διὰ ραθυμίας, ἀλλ' ἐπίστρεψόν με Δέσποινα.

Ξηρὰ καὶ ἄκαρπος γῆ, καρπῶν τοῦ Πνεύματος γέγονα, χερσομανοῦσα δεινῶς, καὶ ὕλην φλογώσεως, τοῦ πυρὸς τοῦ μέλλοντος· βλαστάνουσα Κόρη, ἀλλὰ σὺ με μετασκεύασον.

Ιδοῦ με πᾶσα κακῶν, περιεκύκλωσε θάλασσα, καὶ ποταμοὶ τῶν παθῶν, ἐπήραν φωνὰς αὐτῶν, ἐπ' ἐμέ Πανάχραντε· ὦν τῆς καταγιγίδος, καὶ ἀτάκτου φορᾶς ρῦσαί με.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Φωτεινὴν σε νεφέλην καὶ λογικὴν, θεϊκὴν ὄντως δρόσον καὶ μυστικὴν, ὕδωρ τὸ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον, καὶ σωτηρίας ὄμβρον ὀμβρίσασαν Δέσποινα, ἐπεγνωκῶς αἰτοῦμαι τὴν σὴν ἀγαθότητα· δὸς τῇ κεφαλῇ μου κατανύξεως ὕδωρ, πηγὴν τε βλυστάνουσαν, ὥσπερ νάματα

δάκρυα, ἵνα ἄνωθεν πλύνη με· ἐκ τοῦ ρύπου πταισμάτων μου, καὶ χιόνος δείξῃ με λευκότερον, ἐπὶ σὲ γὰρ ἐλπίζω, ὁ ἄχρειος ἱκέτης σου.

ᾠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Οὐκ ἔχω κατάνυξιν, οὐδὲ ταπεινώσιν ἐν καρδίᾳ μου, οὔτε μὴν ἀγρυπνίαν, οὐ προσευχήν τε οὐδὲ ἐγκράτειαν, οὐ τινας ἄλλου ἀγαθοῦ ἐνέργειαν· διὸ βοῶ δωρεὰν Δέσποινα σῶσόν με.

Νοὸς ἀμαυρότητι, οὐκ ἐκτησάμην ὄλως μετάνοιαν, οὐ μελέτην θανάτου, οὐ σωφροσύνην ὄντως οὐ φρόνησιν, ἀλλ' οὐδ' ἀνδρείαν οὐ δικαιοσύνην τε· διὸ βοῶ δωρεὰν Δέσποινα σῶσόν με.

Κομῶν ἐν τοῖς πάθεσι, καὶ θάλλων πᾶσιν ἐν ἀμαρτήματι, προσοχῆς θείου φόβου, καὶ προσεδρίας Θεῷ παρημέλησα, ἀγάπης πάσης ἐλπίδος καὶ πίστεως· διὸ βοῶ δωρεὰν Δέσποινα σῶσόν με.

Οὐκ ἔστιν ὅς ἤμαρτεν, ἐν γῆ τις πλεόν ἐμοῦ Πανάχραντε, οὐδὲ ἔστιν ὅς οὕτω, παρώργισε τὸν ποιήσαντα, ζήσας ἀσώτως ὡς ἐγὼ ὁ ἄθλιος· διὸ βοῶ δωρεὰν Δέσποινα σῶσόν με.

ᾠδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ρῦσαι κακῶν ἀπάσης με, συνηθείας Πανάχραντε, δός μοι καθάραν ἐπιστροφὴν πρὸς Κύριον, ἀγνείας οἰκείωσιν, τοῖς ὑπερτάτοις κάλλεσι, σώφρονα Παρθένε, ποίησόν μου τὸν βίον· καὶ πᾶσαν ἀγαθῶν μοι, μετουσίαν παράσχου, ὅπως δοξολογῶ σε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ηφῶς Θεοῦ τὸ ἀφραστον, τοῖς βροτοῖς ἀνατείλασα, φώτισον ψυ-

χῆς μου τὰς αἰσθήσεις δέομαι, τὸ σκότος διώκουσα, τῆς δεινῆς ἀμελείας μου, ἀναφόν μοι πῦρ, ἐν τῇ καρδίᾳ Παρθένε· τοῦ πόθου τοῦ Υἱοῦ σου, καὶ τῆς τούτου γλυκειάς, πλήσόν με εὐφροσύνης εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πάσαις καλῶν ἰδέαις με, κατακόσμησον Δέσποινα, πλήρωσον χαρᾶς πνευματικῆς τὸν δοῦλόν σου, τῷ κύκλῳ στεφάνωσον, τῶν ἀρετῶν Πανάμωμε, ἔμπλησον παντοίας, δωρεῶν μετουσίας· καὶ μέτοχόν με δείξον, οὐρανῶν βασιλείας, κἄν μου ὑπὲρ ἀξίαν, τὸ αἰτηθὲν ὑπάρχει.

Ανεπιστρόφῳ νεύματι, ἀκλινεῖ τε ὀρμήματι, τὴν πρὸς ἀρετὴν ἀνεμποδίστως στέλλεσθαι, πορείαν εὐδωσον, καὶ τοῖς πρόσω ἐκτείνεσθαι, τῶν ὀπισθεν ἀπάντων, ἐπιλαθόμενόν με· καὶ θερμὴν μετανοίας, καὶ εὐχῶν μοι παράσχου, Παρθένε ἵνα πόθῳ, ὑμνῶ σε εἰς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσι,
» ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ
» κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν,
» τὸν Δημιουργὸν καὶ λυτρωτὴν
» ἀνεβόα· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς
» ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
» ντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Υμνήσαι πῶς ἰσχύσω τὴν καθάραν, ὁ ψυχὴν καὶ καρδίαν ἀκάθαρτος, πῶς τὴν ἀγνήν, λόγοις εὐφημήσω ὁ ἐναγής; πῶς ἦν ὄραν συστέλλονται, τάξεις τῶν Ἀγγέλων βλέπειν ἐγώ· τολμήσω ἐν εἰκόνι, οὕτω κακῶς ὡς ἔχω; διὸ μοι Δέσποινα οἰκτείρησον,

Λαβοῦσα δεξιᾶς με Κόρη χειρός,
 βασιλεῖ ἀθανάτῳ οἰκείωσον, τῷ
 σὺ Ἰῶ, τὴν τῶν ἐσφαλμένων μοι πα-
 ρασχεῖν, αἰτοῦσα θεῖαν ἄφεισιν, καὶ
 θείου διόρθωσιν παντελῆ· καὶ γὰρ σε
 προστασίαν, ἐλπίδα τε καὶ σκέπην,
 καὶ ζῶν καὶ θνήσκων ἐπιγράφομαι.

Ο λόγος ὃν ἐλάλησα νῦν πρὸς σέ,
 οὐ τὸ πᾶν τῶν κακῶν μου ἠρίθ-
 μησε, οὐ τὰ κρυφῆ, αἴσχη ἀπεκάλυ-
 ψεν ἀλλ' αἰδοῖ, τῆς τῶν ἀνθρώπων
 γνώσεως, ἔκρυψε τὰ πλείονα συστα-
 λείς· σὺ δέ μοι δεχομένη, τὴν πρόθε-
 σιν Παρθένε, δός μοι τελείαν τούτων
 ἄφεισιν.

Νυμφῶνος ἀθανάτου ἐπιτυχεῖν,
 καὶ τρυφῆς Παραδείσου ἀξίω-
 σον, τὸν ἐπὶ γῆς, μόνην σε ἐλπίδα
 μετὰ Θεόν, μόνην πρεσβείαν ἔχοντα,
 μόνην προστασίαν μόνην ἰσχύν· διὸ
 ἐνδιαθέτως, τολμῶντα ταῦτα λέγει,
 Δέσποινα σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου.

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Χαῖρε ἡ λευκοφαῆ μαργαρίτην,
 καὶ διαυγῆ καὶ πολύτιμον, ἐκ
 κοκκοβαφῶν σου αἱμάτων, συμπεπηγ-
 μένον γεννήσασα, τὸν ταῖς γλυκειαῖς
 αὐτοῦ, καὶ φωτοβόλοις λάμπεισι πα-
 ντὸς τοῦ κόσμου τὸ ζοφῶδες, καταυ-
 γάζοντα Πανύμνητε.

Χαῖρε ἡ βρεφοπρεπῶς ἐν ἀγκά-
 λαις, ταῖς σαῖς Παρθένε βαστά-
 σασα, τὸν ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου δόξης,
 θεοπρεπῶς καθεζόμενον, καὶ ἐν τοῖς
 στέρνοις τοῖς σοῖς, ὑπνώσαντα κρατή-
 σαντα, τὸν ἀνύστακτον καὶ πάντα, ἐ-
 φορῶν ὄμμα ἔχοντα.

Χαῖρε ἡ ὑπὲρ μέλι γλυκάζον, τὸν
 αἰσθητὸν Κόρη φάρυγγα, καὶ ὑ-

πὲρ κηρίον ἠδύνον, γλῶσσαν ἀπάντων
 καὶ λάρυγγα, καὶ ἀμβροσίας αὐτῆς,
 μᾶλλον καταγλυκαίνουσα, ἐν τῷ γλυ-
 κεῖ ὀνόματί σου, τὰς καρδίας τῶν ὑ-
 μνούντων σε.

Εκδυσόν με τὸν πενθήρη χιτῶνα,
 καὶ σωτηρίου με ἐνδυσον, καὶ ἀ-
 γαλλιάσεως θείας, καὶ εὐφροσύνης ἱ-
 μάτιον, ὅπως μὴ ἐκβληθῶ, γάμου μὴ
 ἔχων ἐνδυμα, ἐκ τοῦ νυμφῶνος τοῦ
 Ἰῶ σου, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ Εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτοκὸν

Ποίημα Φωτίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Ταύτη καὶ ἡ δέησις ὀγδόη πρέπει·
 Φωτίου.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τὸ στόμα μου πλήρωσον γλυκα-
 σμοῦ, τοῦ θείου σου Κόρη, καὶ
 κατάλαμψόν μου τὸν νοῦν, ὅπως ἀνυ-
 μῶ καὶ μεγαλύνω, τὸν οἰκτιρμῶν σου
 τὸ ἄπειρον πέλαγος.

Ασθενοῦσαν πάθει χαλεποῖς, τὴν
 πολυπαθῆ μου, οἰκτρὰν καὶ βα-
 ρυαλγῆ, καρδίαν ἰάτρευσον Παρθένε,
 τὸν ἱατρὸν τῶν ψυχῶν ἡ γεννήσασα.

Υπέρτερον δεῖξόν με ἠδονῶν, σαρ-
 κικῶν τε βρόχων καὶ μερίμνων
 βιωτικῶν, τῶν ἄνω ταγμάτων ὑπερτέ-
 ρα καὶ λαμπρότερα ἡλίου Θεόνυμφε.

Τὴν εὐλογημένην ἐν γυναιξί, καὶ
 δεδοξασμένην, ἱκετεύω σε τῆς
 φωνῆς, τῆς εὐλογημένης ἐπακουσαι,
 τοῦ σοῦ Ἰῶ καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ με
 τυχεῖν.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Η περιδοξος πόλις, καὶ λογικὴ Δέσποινα, τοῦ παμβασιλέως δυσώπει Θεοχαρίτῳ, τῆς ἄνω πόλεως, οἰκῆτορά με γενέσθαι, καὶ μὴ κατασχύνῃς με τῆς προσδοκίας μου.

Καταφύγιον κόσμου, Χριστιανῶν καύχημα, σκέπη καὶ ἀντίληψις πάντων τῶν ἐλπίζοντων εἰς σέ, τὸν πεποιθότα σοι, μὴ οὖν κάμῃς ὑπερίδῃς, ἀλλὰ τῷ ἐλέει σου, Δέσποινα σῶσόν με.

Απορία καὶ γνόφος, καὶ λογισμῶν σύγχυσις, τοὺς τὸν ἀνερμήνευτον τόκον σου ἐρμηνεύοντας, καλύπτει Δέσποινα, ὃν Μωϋσῆς γὰρ προεἶδε, γνόφῳ καλυπτόμενος, τοῦτον ἐγέννησας.

Ιεροῦ παραδείσου, καὶ ζωηροῦ χώρου με, βρώσει δελεάσας δολίκα, ὄφις ὁ δόλιος, μακρὰν ἐξώρισε, καὶ τῆς φθορᾶς τὸ χωρίον, τῆς Ἐδὲμ ἀλλάξασθαι, φθόνῳ παράπεισεν.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Η κοιλία σου Ἄχραντε, εὐρυχωροτέρα οὐρανῶν γέγονε, τὸν ἀχώρητον χωρήσασα, ὃν δυσώπει σῶσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δωρεάν με ἐλέησον, νόσων τε παντοίων Κόρη ἀπάλλαξον, καὶ κολάσεως ἐξάρπασον, ἢ καταφυγὴ καὶ προστασία μου.

Επὶ σοὶ ἀνατίθημι, πᾶσαν προσδοκίαν τῆς σωτηρίας μου, καὶ τοῦ βίου τὴν κυβέρνησιν, κεχαριτωμένη ἀειπάρθενε.

Η ἐλπίς μου καὶ καύχημα, ἢ καταφυγὴ ζωὴ καὶ ἀντίληψις, προστασία καὶ παράκλησις, σὺ ὑπάρχεις Κόρη πανσεβάσμιε.

ᾠδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες.

Σωτήρα καὶ φιλόανθρωπον Κύριον ἢ τεκοῦσα, τῇ φιλανθρωπίᾳ σου, τῆς σωτηρίας τρίβον μοι γνώρισον.

Ιλέψου σου ἐν ὄμματι Δέσποινα Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν, τὴν ἐμὴν ἴδε καὶ σῶσόν με.

Στεφάνωσον ὡς δῦο Πανύμνητε εὐδοκίας, ἐν τῇ θείᾳ σκέπῃ σου, τὴν κεφαλὴν μου φρουροῦσά με.

Ο Ὑψιστος σαρκοῦται ἐν μήτρᾳ σου, καὶ γεννᾶται Θεοτόκε ἄχραντε, καὶ καινουργεῖ τὸ ἀνθρώπινον.

ᾠδὴ ς'. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Γαλήνης ἢ κυήσασα Χριστόν, τὸν αἴτιον Δέσποινα τὸν ἄγριον κλύδωνα, τῶν παθῶν μου, δυσωπῶ σε ἡμέρωσον.

Δραμῆν Θεοῦ ὁδὸν τῶν ἐντολῶν, τὴν ἐστενωμένην μου καρδίαν τοῖς πάθεσι, πλατυτέρα, οὐρανῶν Κόρη πλάτυνον.

Ο ὑκέκτημαι δακρύων ὀχετούς, ἵνα ἀποπλύνω μου τὰ ἄπειρα πταίσματα, ταῖς πρεσβείαις σου, ἀγνή τούτων ρῦσαί με.

Η Μήτηρ τοῦ Ὑψίστου προσλαβοῦ, ἐκ πολλῶν ὑδάτων με παθῶν εἰς μετάνοιαν, ἀποστείλασα, ἐξ ὕψους τὴν χάριν σου.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Η νεφέλη ἡλίου τοῦ νοητοῦ, τοῦ νοός μου τὰ νέφη τὰ σκοτεινά, διάλυσον Δέσποινα, τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου, καὶ μετανοίας φέγγει, τὰ ὄμματα φώτισον, τῆς ζοφερᾶς ψυχῆς μου παθῶν ἀμαυρότητι· τὰ πεπηρω-

μένα καὶ τυφλώττοντα πάντα, τῶν φαύλων μου πράξεων, θολεραῖς ἐπιχύσειν, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· πρόσθευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν, σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Πίστει καὶ πόθῳ σοι προστρέχω, τῶν πταισμάτων ταῖς σειραῖς κατεσφιγμένος, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, λῦσον με βοῶντα, εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ρεῖθρον ἰάσεώς μοι βλῦσον, καὶ κατάσβεςον τὴν κάμινον Παρθένε, ἡδονῶν καὶ παθῶν, πταισμάτων τε καὶ νόσων, σὺ γὰρ πηγὴ βλυστάνουσα, ζωῆς θείας γλυκὺ ρεῖθρον.

Εἴλαφος διατετρωμένος, Παναμώμητε βολίσιν ἰσοβόλοις, τοῦ ἐλέους τοῦ σοῦ διψῶ ποιεῖν ρανίδα, ὡς τὸν ἰδὸν ἐκκρούσωμαι, τὸν ποτὲ θανατηφόρον.

Πᾶσαν εἰς σὲ τὴν προσδοκίαν, ἀνατίθημι Παρθένε τῆς ζωῆς μοι, μὴ παρίδῃς διό, ἀλλ' οἴκτειρον καὶ σῶσον, καὶ τῆς ἐκεῖ με λύτρωσαι αἰωνίου καταδίκης.

ᾠδὴ η'. Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Εν τῇ νηδύϊ σου, τὸν πρὸ σοῦ συλλαβοῦσα, Θεομητορ ἄχραντε Μαρία, τέτοκας ἀφράστως Χριστὸν τὸν βασιλέα.

Ινα δοξάζω, καὶ προσκυνῶ μετὰ ἰδέους, σοῦ τὸ πάνσεπτον ὄνομα Κόρη, θλίψεώς με πάσης ἐκλύτρωσαι καὶ βλάβης.

Φέρεις ὡς βρέφος, ἐν ταῖς ἀγίαις χερσί σου, τὸν τὰ πάντα φέρωντα τῷ λόγῳ· ὅθεν σὺν αὐτῷ σε ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Ως ἀσφαλῆ σε, ἐλπίδα μόνην κατέχων, καθικετεῦω ἁμαρτιῶν καὶ κινδύνων, ἄχραντε Μαρία ἐκλύτρωσαι με τάχει.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν Βασιλέα, τῶν οὐρανῶν ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων
» ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα
» τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Τοὺς σοὺς οἴκτροὺς ἱκέτας, οἴκτειρησον Παρθένε, ἀνιαροῦ τε παντὸς ἐλευθέρωσον, ἐπιφορὰς ἐπιούσας ἀναχαιτίζουσα.

Ιλάσθητι Σωτὴρ μου, πᾶσι τοῖς τιμῶσι, τὴν ὑπερένδοξον ὄντως Μητέρα σου, καὶ παραδείσου τῆς δόξης δεῖξον οἰκήτορας.

Οδὸν κακίας πάσης, ἔδραμον εὐτόνως, τῶν ἀρετῶν τὴν ὁδὸν δὲ παρέδραμον, ὁδὸν μοι γνώρισον Κόρη ἐν ἣ πορεύσομαι.

Υμνον σοι τελευταῖον, πρῶτόν τε καὶ μέσον, τοῦ Ἀρχαγγέλου τὸ χαῖρε προσφέρω σεμνή, σοὶ γὰρ κατάλληλον ἄλλον εὑρεῖν οὐ δύναμαι.

Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Χαῖρε θανάτου καθαίρεις, Παρθενομητορ ἀγνή, χαῖρε ἄδου ἢ νέκρωσις, τοῦ Ἀδάμ ἢ ἔγερσις, καὶ τῆς Εὐας ἢ λύτρωσις· χαῖρε Μαρτύρων σθένος ἀνίκητον, χαῖρε Ὁσίων στολὴ θεότευκτος, χαῖρε διάσωμα, κόσμου Παναμώμητε, χαῖρε χαρά, πάντων τῶν ἐν θλίψει, συνεχομένων σεμνή.

Χαῖρε τὸ ἄνθος τῆς πίστεως, χαῖρε βροτῶν ἢ ἐλπίς, χαῖρε τείχος

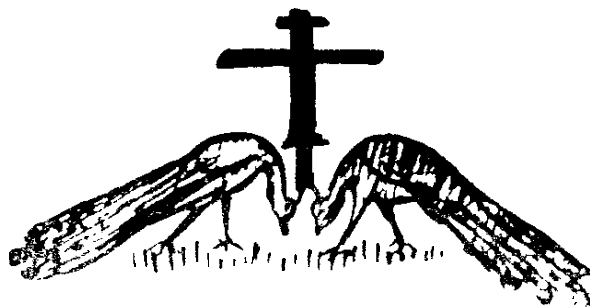
ἀκράδαντον, χαῖρε πόλις ἔμψυχε, τοῦ
 Δεσπότου τῆς κτίσεως· τὸ τῶν μητέ-
 ρων χαῖρε ὠράϊσμα, καὶ τῶν παρθέ-
 νων κάλλος παμπόθητον, χαῖρε παν-
 θαύμαστον, οἰκουμένης καύχημα, χαῖ-
 ρε Θεοῦ, θεῖον ἐνδιαίτημα, χαῖρε
 Θεόνυμφε.

Χαῖρε ἀπάντων ἐπίλογε, τῶν λό-
 γων Κόρη σεμνή, πάσης βίβλου
 τελείωσις, παλαιᾶς καὶ νέας τε, με-
 λωδῶν τὸ συμπέρασμα· στοιχεῖον πά-
 ντων, γραμμάτων κρύφιον, Ἄλφα Ὠ-
 μέγα ἀρχὴ καὶ τέλος τε, μετὰ τὸν

τόκον σου, σὺ ὑπάρχεις Δέσποινα δθεν
 τῇ σῇ, δυνάμει τὰ ἄσματα, ταῦτα τε-
 τέλεσται.

Πρόσδεξαι τοῦτον τὸν πόνον μου,
 τὸν εὐτελεῖ ἀγαθή, ὃν ἐγὼ σοι,
 προσέφερον ἀσθενείᾳ σώματος, καὶ
 σὺ πόθῳ κρατούμενος· τοῦ πόθου ταύ-
 την ὑπερνικήσαντος, καὶ σωτηρίας με
 καταξίωσον, ἵνα τὸν ὕστατον, καὶ μέ-
 σον καὶ πρῶτόν τε ὕμνον ἀγνή, τοῦ
 Ἀγγέλου κράζω σοι, χαῖρε ἡ Μήτηρ
 Θεοῦ.

Τῷ συντελεστῇ τῶν καλῶν, Θεῷ χάρις.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΠΑΣΑΝ ΘΛΙΨΙΝ

Ποίημα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου

Ῥδὴ α'.

Ἦχος πλ. δ'. Ἰγρὰν διοδεύσας.

Μυρίαις βαλλόμεθα συμφοραῖς, σφοδρὰς τὰς ὀδύνας, ὑφιστάμενοι ἐν αὐταῖς, ἀλλ' ἤδη σὺ τούτων Θεομήτορ, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας ἐξάρπασον.

Τὰ λίαν ταραττοντα νῦν πολλὰ, πληροῦντα θορύβων, τὰς καρδίας πάντων ἡμῶν, γαλήνην οὖν δίδου σὺ Παρθένε, τοῖς σὲ προστάτιν πλουτήσασιν ἄμαχον.

Νευροῦσα καὶ φρένας καὶ λογισμοὺς, ἡμῶν τῶν ἀχρείων, ἀναξίων τε δούλων σῶν, ἐνίσχυσον Κόρη σαῖς πρεσβείαις, τὰ δυσχερῆ εὐχερῶς ἀποκρούσασθαι.

Ησώζουσα πάντας τοὺς γηγενεῖς, αἰεὶ τε κινδύνων, λυτρουμένη τῶν χαλεπῶν, σῶζε νῦν ἐκ βλάβης σοὺς ἐκέτας, κατακρατούσης ἡμᾶς Θεοῦμφευτε.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Καταιγίς ἀθυμίας, νῦν ἐφ' ἡμᾶς ἔπνευσε, Δέσποινα παράκλησις κόσμου, ταύτην κατεύνασον, ὄρμη προσάγουσα, πάντας ἡμᾶς εὐθυμίας, κυβερνώσα χάριτι σῆς ἀντιλήψεως

Επηρείας δαιμόνων, ὡς τὰ πολλὰ πάσχομεν, ὅθεν καὶ κατώδυνον ὄλην ζωὴν ἀνύομεν, σὺ οὖν βοήθησον, θείας χαρᾶς ἡ αἰτία, τὰ λυποῦντα τάχιστα διασκεδάζουσα.

Μητρικαῖς ἰκεσίαις, τὸν τῶν δεινῶν κλύδωνα, τὸν καταλαβόντα σοὺς δούλους παῦσον Πανάμωμε, κατακοιμίζουσα, τὰς πονηρὰς ἀντιπνεύσεις, ἐναντίαν ζάλην τε πόρρω ἐλάυνουσα.

Σὸν Ἰῖδον δυσωποῦσα, τὸν εὐμενῆ Κύριον, λύσιν σοῖς ἰκέταις παράσχου πάσης κακώσεως, μόνῳ τῷ νεύματι, τὰ λυπηρὰ ἐκδιώκειν, τὴν ἰσχὺν ὡς ἔχουσα Θεογεννήτρια.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τὰ δεινῶν νῦν χειμάζοντα, κύματα τῆς λύπης σὺ καταπράυνον, ἢ τὸν εὐδιον κυήσασα, τῆς χαρᾶς λιμένα Μητροπάρθενε.

Αλγηδόνων ἀπάλλαξον, ἐπικαμπτομένη οἰκτραῖς δεήσεσι, πᾶσαν Ἄχραντε ἐπάχθειαν, ἐπιούσαν ἄφνω ἀναστέλλουσα.

Λυπηραῖς περιστάσεσι, κάμνομεν ἑσχάτως τάλαιπωρούμενοι, ἀλλὰ τούτων τὴν δυσχέρειαν, εὐμαρῶς Παρ-

θένε μεταποίησον.

Τήν ὀδύνην θεράπευσον, τὴν νῦν κατασχούσαν ἡμᾶς τοὺς δούλους σου, ἢ ὠδίνας ἐν τῷ τόκῳ σου, μητρικὰς φυγοῦσα Θεονύμφευτε.

Ῥδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Σκέδασον ἀχλὺν, ἀθυμίας τελειότατα, τῷ σῶ φωτίζουσα φωτὶ τὰς ψυχὰς, τῶν σοὶ προθύμως προσφευγόντων Παναμώνητε.

Ρῶσον κραταιῶς, τὰς καρδίας τῶν τιμώντων σε, ὡς ἀλγεινῶν τῶν ἐπιόντων βολαῖς, ἀτρώτους μένειν σκεπομένους θεία χάριτι.

Οῦφιν σκολιόν, σοῖς ἐκέταις ἐπεμβαίνοντα, ἐπιβουλάς τε συσκευάζοντα, παντοίῳ τρόπῳ διολέσασα θανάτωσον.

Αῦπαντα ἐχθρόν, δυσμενῶς ἐπιτιθέμενον, ἡμῖν τοῖς δούλοις σου Πανάμωμε, θείῳ σου κράτει συμπατοῦσα ἐξαφάνισον.

Ῥδὴ ς'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Επέθεντο, κραταιοὶ ἐπέθεντο, τοῖς σοῖς δούλοις Θεομήτορ Παρθένε· οἱ ἐχθρωδῶς ἡμῖν ἔχοντες φύσει, ἐκπολεμοῦντες καὶ θλίβοντες ἄμετρα, σὺ οὖν ἐλπίς ἢ κραταιά, ἐπηρμένην ὄφρῦν τούτων σύστειλον.

Οὶ μώλωπες, προφανῶς ὡς ἔοικεν, ἀνιάτρευτοι ἡμῖν συντηροῦνται· διὸ καὶ νῦν ἀνιάτως νοσοῦσι, πρὸς θεραπείαν πηγαὶ ἐπιφέρονται, μαστίζουσαι ὀδυνηρῶς, ἀλλὰ τούτων ἀγνή σὺ ἀπάλλαξον.

Τοῦ θείου, ταῖς ἡδοναῖς δουλεύοντες, ἀπωθούμενοι ἐγκράτειαν πᾶσαν· κρίσει Θεοῦ ὄντως δικαιοτάτη, ἀνιανοῖς τοῖς παροῦσιν ἐάλομεν, ἀλλ' ἄβυσσον ἡμῶν κακῶν, νικησάτω

χρηστότης ἢ ἄπειρος.

Εξέχεεν, ἐφ' ἡμᾶς ὁ Κύριος, τὴν ὀργὴν αὐτοῦ εὐθείᾳ τῇ ψήφῳ· ὡς γὰρ ὀργῆς, χρηματίσαντας τέκνα, καὶ ὁ θυμὸς τῆς ὀργῆς αὐτοῦ ἔλαβε, κατάβρωμα δεινῶς ποιῶν, ἀλλ' αὐτὸν ἡμῖν σὺ ἐξιλέωσαι.

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σαῖς λιταῖς Θεοτόκε, σὸν Υἱὸν ἐκδυσώπει οἶκτον ἐνδείξασθαι, εἰς πταίοντας ἐκέτας, θερμῶς δὲ ἐκβοῶντας καὶ ἐν πίστει κραυγάζοντας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεῖκοῦ νῦν ἐλέους, διὰ σοῦ προσδοκῶντες τεύξασθαι Πάναγνε, φωνὰς τὰς ἐκεσίους, προσάγομεν ἐμπόνως τὰς δεήσεις πληθύνοντες· καὶ σοῦ εἰκόνη σεπτῆ, ὡς ζώση προσλαλοῦντες.

Θησαυρόν σε εἰδότες, μὴ κενούμενον ὅλως καὶ ἀδαπάνητον, προστρέχομεν ἀντλήσαι, δαψιλοῦς εὐποιίας πλουτισμὸν ἀναφαίρετον· μὴ οὖν ἐλπίδων ἡμᾶς, τοιούτων νῦν στερήσης.

Νοδὸς μικροψυχία, κατεβάρυνεν ὅλως ἡμᾶς Πανάμωμε, εἰς θλίψεις ἐνεγκοῦσα, καὶ δάκρυα καὶ πόνους, ἀλλ' αὐτὴ νῦν ἀνέλκυσσον· ὁ τῶν Πατέρων βοᾶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Τὰς κατηφείας, τῶν καρδιῶν τίς ἰσχύει, διαλύειν εὐκόλως Παρθένε; εἰ μὴ ὄντως μόνη, ἢ θεία σου πρεσβεῖα.

Πικρὰς ὀδύνας, σῶν ἐκετῶν τίς νῦν παύσει; εἰ μὴ μόνη σὺ Θεοκυῆτορ, ἢ τὸν ἱατῆρα ψυχῶν ἀποτεκοῦσα.

Περιωδύνους, ἡμῶν ψυχὰς θερα-
πεύεις, πειρασμῶν τε ἀχλὺν ἀ-
πελάουεις, Ἄχραντε ἀκτίσι σεπτῆς
σου μεσιτείας.

Τὰς περιστάσεις, τὰς χαλεπὰς με-
ταβάλοις, εἰς χαρὰν ἢ χαρὰ τε-
τοκυῖα, Δέσποινα τοῦ κόσμου πιστῶν
ἢ προστασία.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Σαρκὶ ἀποτεκοῦσα, Κύριον ἀπά-
ντων, ἐλευθερίαν δεινῶν ἡμῖν χά-
ρισαι, ταῖς πρὸς αὐτὸν εὐπροσδέκτοις
θείαις ἐντεύξεσιν.

Οἰκτείρησον Παρθένε, σοὺς οἴ-
κτροὺς ἱκέτας, ἀνιαροῦ τε πα-
ντὸς ἐλευθέρωσον, ἐπιφορὰς ἐπιούσας
ἀναχαιτίζουσα.

Χαρὰς καὶ εὐφροσύνης, πλήρωσον
σοὺς δούλους, εἰλικρινῶς σοι
προσφεύγοντας Ἄχραντε, τῶν καρδι-
ῶν τὰς ὀδύνας ἀπορραπίζουσα.

Θεὸν τὸν εὐεργέτην, πάντων καὶ
Σωτῆρα, ταῖς μητρικαῖς σου λι-
ταῖς ἐκδυσώπησον, ρύεσθαι πάντα
κινδύνων ἀγνή τοὺς δούλους σου.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ
Εἰς πᾶσαν ἀσθένειαν.

Ποίημα τοῦ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν
Ἰωάννου Εὐχαΐτων, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Τὰς ἀσθενείας ἰάτρευσόν μου Κόρη.
Μοναχοῦ Ἰωάννου.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην.

Τὰς ἀσθενείας μου καὶ νόσους ἴα-
σαι Θεογεννήτρια, ὡς τὸν Θεὸν

Λόγον, ἐν σαρκὶ κυήσασα, τὸν τοῖς
αὐτοῦ παθήμασι, τὰς ἡμῶν μαλακίας,
καὶ νόσους πάντων βαστάσαντα, καὶ
τὰς ἀσθενείας ἰώμενον.

Ανευ ὠδίνων ἢ τεκοῦσα Δέσποινα
τὰς ἀλγηδόνας μου, καὶ τοὺς βα-
ρεῖς πόνους, καὶ τὰς πιεζούσας με,
καὶ συνθλιβούσας πάντοθεν, δριμυτά-
τας ὀδύνας, ἐλάφρυνον ἐπικούφισον,
καὶ ἐπισκοπῇ σου θεράπευσον.

Στρέψον ἐμοὶ τὸν κοπετὸν τῆς νό-
σου μου, εἰς ὑγείας χαρὰν, τὸν
σκοτεινὸν σάκκον, τὸν τῆς καχεξίας
μου, Παρθένε διαρρήξασα, τὴν φαι-
δρὰν εὐεξίας, περιζῶσον εὐφροσύνην
με, καὶ ἀγαλλιάσεως πλήρωσον.

Αναπτομένη τῶν παθῶν ἢ κάμινος,
ἀσπινθῆρας καίοντας, φθοροποιῶν
νόσων, καὶ πυρφόρους ἀνθρακας, ἐξῆ-
ψε καὶ φλογίζει με, πυρετοῖς λαυρο-
τάτοις, ἀλλ' εἰ δροσίσεις με Δέσποι-
να, ἴαμα ἢ σὴ δρόσος ἔσται μοι.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Θαυμαστὸν ἐν ἀγίοις Κόρη Θεὸν
τέτοκας, ὅθεν ἐπ' ἐμὲ τὰ ἐλέη
τὰ σὰ θαυμάστωσον· ὑπεραγία σεμνή,
καὶ ἀφορήτοις ὀδύναις, ἤδη νεκρωθέ-
ντα με ζώωσον δέομαι.

Επὶ κλίνης ὀδύνης ὀδυνηρῶς κεί-
μενος, σὲ ἐπικαλοῦμαι Παρθένε,
κλῖνον τὸ οὖς σου ἐμοί· σπεῦσον τοῦ
σῶσαί με, τάχυνον τοῦ ἐξελεῖσθαι, πυ-
ρὸς ὑποσμήχοντος νῦν τὴν καρδίαν
μου.

Νηπιόφρονα παῖδα νέον υἷδν ἄτα-
κτον, ράβδῳ σωφρονίζει παι-
δεύων πατὴρ φιλόστοργος· οἶδα φι-
λάνθρωπε, ἀλλ' ἱκανῶς με τυφθέντα,
διὰ τῆς τεκούσης σε πάλιν ἐλέησον.

Ἰσχυράν τε κρηπίδα, καὶ ἱερὰν ἄγκυραν, καὶ ἀρραγεστάτην ἐλπίδα Δέσποινα κέκτημαι· διό με κύμασι κλυδωνιζόμενον νόσων, εἰς ὑγείας ἴθουνον λιμένα εὐδιον.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς.

Σὺ τὴν πηγὴν, τῶν ἰαμάτων ἐπιήγασας, νοσημάτων, ἄβυσσον ξηραίνουσαν παρεχομένην τε δωρεάν, ῥῶσιν τοῖς νοσοῦσιν, ὑγείαν τοῖς κακῶς πάσχουσι· διὸ τὸν δαμασθέντα χαλεπαῖς ἀρρωστειαῖς, καὶ πικραῖς ἀσθενείαις με ἴασαι.

Ἰνα τὰ σά, ἐκδιηγῶμαι θαυμάσια, Θεοτόκε, καὶ τὰ μεγαλεῖά σου ἵνα ἀνθρώπων ἐν τοῖς υἱοῖς, ἐξομολογῶμαι, τὰ σά ἐλέη Πανύμνητε· ἐπίβλεψον εὐσπλάγχυνος, ἐπ' ἐμέ τὸν νοσοῦντα, καὶ ὑγείαν τελείαν μοι δώρησαι.

Ἀπαλλαγὴ, τῶν ἀσθενούντων ὑπάρχουσα, καὶ ὑγεία, πρόχειρος καὶ ἴασις μεταβολὴ καὶ ἀναψυχὴ, τῶν ἐν ἀθυμίαις, καὶ συμφοραῖς τε καὶ θλίψεσιν· ὀδύνας πικροτάταις, ἀνευδότης με πόνους, δαπανώμενον οἰκτεῖρον Δέσποινα.

Τὸ ἀσθενές, τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας Χριστέ, ὁ φορέσας, διὰ ἀγαθότητα τὰς ἀσθενείας μου τὰς πολλὰς, καὶ τὰς ἀρρωστειάς, εὐσπλάγχυνος ἴασαι εὐσπλαγχνε· εἰς τοῦτο δυσωποῦσαν, τὴν ἀγνῶς σε τεκοῦσαν, κεκτημένος ἀγνὴν Θεομήτορα.

ᾠδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Ραντισμοῖς οἰκτιρμῶν σου, τὸν τῆς ἀσθενείας μου βόρβορον πλύνασα, καθαρᾶς ὑγείας, ἀπολαῦσαι παράσχου μοι Δέσποινα· καὶ γὰρ ἡ ζωὴ μου, κατὰ μικρὸν προσδαπανᾶται, καὶ ἐλ-

πίς σωτηρίας οὐκ ἔστι μοι.

Ἐν ὀδύνη τὰ ἔτη, καὶ ἐν στεναγμοῖς ἡ ζωὴ μου ἐξέλιπον, καὶ ἠσθένησέ μου, ἡ ἰσχύς ἡ τοῦ σώματος Δέσποινα· καὶ γὰρ ἐταράχθη, πολυημέρω κατακλίσει, τὰ ὀστᾶ μου διό με ἐλέησον.

Σὲ θερμὴν προστασίαν, καὶ ἐπικουρίαν ἐτοίμην ἐν θλίψεσι, κεκτημένος Κόρη, πρὸς τὴν σὴν καταφεύγω ἀντίληψιν· τὰς πικρὰς ὀδύνας, τὰς ἀφορήτους ἀλγηδόνας, τὸ βαρύτετον ἄλγος μου κούφισον (*).

Ἀμαρτίαις ἐπαύξω, ἄλλας ἀμαρτίας ὁ τλήμων ἐκάστοτε, καὶ ἐπισυνάγω, τῆς γεέννης τὸ πῦρ τὸ ἀνύποιστον, ἐν τῇ παναθλίᾳ, ἐμοῦ ψυχῆ ἀφοῦ με ρῦσαι, πρὸ τῆς πείρας ἐκείνης Πανάμωμε.

ᾠδὴ ς'. Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν.

Μεῖζονα πυρκαϊάν, τῆς πικρᾶς βαθυλωνίας καμίνου, καυστικωτέρα φλόγα ἐμπιπρῶσαν καὶ τήκουσαν, πυρετοῦς διακαεῖς, ἔνδον ἀνάπτουσαν τῆς καρδίας, ἀμαρτιῶν μου ἡ ὕλη ἐξῆψέ μοι.

Ὄμβρισὸν μοι φωτεινὴ, χαριτόβροχε νεφέλη Παρθένε, τῶν ἰαμάτων ρεῖθρα καὶ τακέντα μοι κάυσω, πυρετῶν διακαῶν, δρόσιον δέο-

(*) Καὶ εἰς τὸν παρόντα Κανόνα τοῦ Ἐὐχαϊτων, εἰς τὴν ε' ᾠδὴν, λείπει τὸ 4ον τροπάριον, τὸ ὁποῖον, διὰ τὴν τάξιν, ἀναπληρῶνουμεν ἀπὸ ἄλλου Κανόνα τοῦ αὐτοῦ ἤχου, τῆς Πέμπτης ἡμέρας, Παύλου τοῦ Ἀμορίου Ἐπισκόπου, «Ἀμαρτίαις ἐπαύξω», καὶ ἐπειδὴ καὶ τὰ τροπάρια οὐδόλως συμφωνοῦν πρὸς τὴν ἀκροστιχίδα. Τοῦτο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ὀφείλεται εἰς ἄλλους λόγους, διότι δὲν πιστεύομεν ὅτι Ἐὐχαϊτων νὰ μὴ ἔθεσε τὰ τροπάρια εἰς συμφωνίαν μετὰ τὴν ἀκροστιχίδα.

μαι, καὶ πρὸς τὴν πρώτην πάλιν δρομῆσαι ὑγείαν παράσχου μοι.

Υδατος ζῶντος πηγῆ, τὸ πικρὸν καὶ ἀνυπόστατον ὕδωρ, τῶν ὀδυνῶν καὶ πόνων καὶ παθῶν τῶν τοῦ σώματος, τὸ χειμάζον με δεινῶς, πράϋνον εὐνασον στήσον ψῦξον, καὶ τὴν καρδίαν γαληνίασον.

Κοίμισον τῶν ὀδυνῶν, ἀκοιμήτῃ σου ποεσθεία Παρθένε, τὰ συνεχῆ καὶ λίαν ἀγριαίνοντα, περιόδους πυρετῶν, καὶ τὰ σφοδρότατα τούτων ρίγη παῦσον· καὶ γὰρ τὰ ὀσῶ καταθλώσῃ μου.

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ολὴν ἐν σοὶ τὴν προσδοκίαν, τὴν ἐλπίδα τε τῆς σωτηρίας ὄλην, ἐπιρρίπτω διό, ὄλην τὴν κοίτην στρέψον, τῆς ἀρρωστείας Δέσποινα, τῆς ἐμῆς εἰς εὐρωστίαν.

Ρεῖθρον ἰάσεώς μοι βλῦσον, καὶ παφλάζουσαν τὴν κάμινον Παρθένε, τῶν σφοδρῶν πυρετῶν, κατάσβασσον εἰς τέλος· σὺ γὰρ πηγῆ βλυστάνοισα, ζωῆς θείας γλυκὺ ρεῖθρον.

Ηγειρεν ἀσπετόν μοι φλόγα, ἡ τοῦ σώματος πολλὴ κακοχυμία, ἡ καὶ τὴν φυσικὴν ἐτέφρωσεν ἰκμάδα, δίκην δαλοῦ ξηράνασα, τὴν ἀθλίαν μου καρδίαν.

Μόνη χαρὰ τῶν θλιβομένων, ὅτι θλίβομαι ταχὺ ἐπάκουσόν μου, πρόσχες μοι τῇ ψυχῇ, καὶ σοῦ μὴ ἀποστρέψῃς, τὸ τοῦ ἐλέους πρόσωπον, ἀπ' ἐμοῦ Θεογεννητορ.

ᾠδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Νέος τελῶν παράλυτος, νεκρὸς ἔμπνους ἡμίθνητος, καταβεβλημένος ἐπὶ κλίνης βέβλημαι· κάμοι γὰρ ἐγένετο, τύμβος ἡ κλίνη Δέσποι-

να, χεῖρας παρειμένῳ γόνατα τοῦ πόδας· ἀλλ' ὅμως ἐὰν θέλῃς, λόγῳ με σώσεις μόνῳ, ὡς μόνῃ Θεοῦ Μήτηρ καὶ ἀχραντος Παρθένος.

Ανιαροῖς νοσήμασι, χαλεποῖς ἀρρωσθήμασι, καὶ ἀλλεπαλλήλοις ἀνιάτοις πάθεσι· δεινῶς χειμαζόμενος, ὡσπερ εἰς ὄρμον εὐδιον, εἰς τὸν γαληνὸν τοῦ σοῦ ἐλέους λιμένα· προσώρμισα Παρθένε, κόπασσον ὀδυνῶν μου, τὸν κλύδωνα καὶ παῦσον τὰ κύματα τῶν πόνων.

Χαῖρε πηγῆ χρηστότητος, ἀγαθότητος πέλαγος, καὶ φιλανθρωπίας καὶ ἐλέους ἄβυσσος, τὴν σὴν ἀγαθότητα, καὶ ἐπ' ἐμοὶ θαυμάστωσαν, καὶ τῆς κατεχούσης με καὶ κατατροχούσης, ἐσχάτης ἀσθενείας, εὐσπλαγχνίας ρανίδι, τῆς σῆς Θεοκυῆτορ ἀπάλλαξον ἐν τάχει.

Οποταμὸς τῆς χάριτος, ὁ λουτήρ τῶν ἰάσεων, ὁ τῆς εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως, κρατὴρ ἀνεξάντλητος, Θεογεννητορ Δέσποινα, ἴασαι κάμῃ, τὸν ἐπὶ κλίνης ὀδύνης, οἰκτρῶς παρερριμμένον, ὡσπερ ἄψυχον φόρτον, καὶ κέρασόν μοι πόμα παρεκτικὸν ὑγείας.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ιάτρευσον νοσοῦντά με χαλεπῶς, ὡς Θεὸν Θεοτόκε κυήσασα, ἄνευ σποράς, νόσους τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν, νεύματι τὸν ἰώμενον, ὅπως ἐν ὑγείᾳ διατελῶν, ὕμῳ σε γηθοσύνως, γεραίρω χαρμοσύνως, καὶ εὐφροσύνως, μεγαλύνω σε.

Ως Μήτηρ τοῦ τῶν ὄλων Δημιουργοῦ, συντριβέντα με ὄλον ἀνάπλασον, εἰς χοῦν παθῶν, καὶ καταρραγέντα με πρὸς τὴν γῆν, ὡς ἀγαθὴ ἀνόρθωσον, πάντα γὰρ ἰσχύεις ὡς δυ-

νατόν, Δεσπότην ἐν ἰσχύϊ, γεννήσασα Παρθένε, καὶ ὅσα θέλεις πάντα δύνασαι.

Ανόρθωσις πεσόντων καὶ ἀσθενῶν, ἡ ἰσχύς καὶ ὑγεία καὶ ἴασις, τὸν ἀσθενῆ, καὶ πολυαμάρτητον ἀληθῶς, καὶ καταπεπτωκότα με, σώματι καὶ πνεύματι καὶ ψυχῇ, ἀνόρθωσον Παρθένε, ἀξίωσον ὑγείας, καὶ σωτηρίαν μοι πρυτάνευσον.

Νοσοῦντων δξυτάτη ἀπαλλαγὴ, ἀσθενούντων ἐτοίμη παράκλησις, ἀναψυχὴ, τῶν κακοπαθόντων ἐν συμφοραῖς, εἰς τὴν ἐμὴν ἀσθενείαν, καὶ τὴν κακοπάθειαν τὴν πολλήν, ἐπίβλεψον εὐσπλάγχχνως, καὶ πρόσχες φιλανθρώπως, ἐν ἰλαρῷ σου Κόρη ὄμματι.

ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Εὐχαριστήριος μετὰ τὴν νόσον.

Τοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου Εὐχαστῶν.

ᾠδὴ α΄.

Ἦχος πλ. δ΄. Ἰγρὰν διοδεύσας.

Ηΰλη τῆς θείας ἀνατολῆς, ἠνοιξάς μοι πύλας, συμπαθείας καὶ ἐξ ὁδοῦ, εἰς ἄδην φερούσης ἐλυτρώσω, διὸ ἀεὶ εὐχαρίστως δοξάζω σε.

Καρδίᾳ καὶ πνεύματι καὶ νοῦ, τεταπεινωμένῳ, ἀνθ' ὧν ἔτυχον τῆς ἐκ σοῦ, ἀγία Παρθένε βοηθείας, εὐχαριστῶ σοι ἀπαύστως ὁ δοῦλός σου.

Τὸ πένθος μετῆλθέ μοι εἰς χαράν, ἰδοὺ γὰρ ὁρῶμαι, ὑγιαίνων χάριτι σῆ, διὸ Παναμώμητε Μαρία, εὐχαριστῶ σοι καὶ πίστει δοξάζω σε.

Ναῖ σου τῷ θεῷ προσπεφευγῶς, ὀδύνας παντοίαις, χεϊμαζόμενος χαλεπῶς, ὁ δοῦλός σου ἔτυχε γαλήνης, καὶ διὰ τοῦτο Παρθένε δοξάζει σε.

ᾠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Αμαρτίας θυθός με εἰς ἀχανές πέλαγος, ὠθησεν ἀγνή ἀσθενείας, ἀλλὰ προσέδραμον, εἰς γαληνότατον, τῶν οἰκτιρμῶν σου λιμένα, καὶ τυχῶν ἰάσεως πόθῳ δοξάζω σε.

Τῆς ἐμῆς ἀσθενείας ἀναψυχὴ γέγονας, καὶ τῆς συνεχούσης ὀδύνης θάττον ἀπήλλαξας, Θεοχαρίτῳτε, εὐχαριστίας φωνάς σοι, διὰ τοῦτο φθέγγομαι πίστει ὁ δοῦλός σου.

Τὴν ἐμὴν οὐ παρεῖδες ὀδυνηρὰν δέησιν, θρύεις γὰρ πηγὴν συμπαθείας εὐσπλαγχνε Δέσποινα, ὅθεν τὸ ἄλγος μου, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ὀδύνην, θεῖα ἐπισκέψει σου θάττον ἐκούφισας.

Απὸ κλίνης ὀδύνης ἀπὸ πυλῶν ἄδου με, ἀπὸ στενωπότης κακώσεως ἐπανήγαγες, πρὸς φῶς ἀνέσεως, εἰς πλατυσμὸν εὐρωστίας, ἀνθ' ὧν μεγαλύνω σε ἄχραντε Δέσποινα.

ᾠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τοῦ συνέχοντος καύσωνος, δρόσῳ τοῦ ἐλέους σου ἠλευθέρωσας, τὴν πυρέσσουσαν καρδίαν μου, διὰ τοῦτο Κόρη μακαρίζω σε.

Επ' ἐμοὶ ἐθαυμάστωσας, ἄχραντε Θεόνυμφε τὰ ἐλέη σου, ρυσαμένη με κακώσεως, καὶ τῆς κατεχούσης ἀπογνώσεως.

Τῆς φωνῆς μου ἀκούσασα, πάσαν ἀπ' ἐμοῦ ἀφείλες δυσχέρειαν, διὸ πάντοτε δοξάζω σε, τὴν δεδοξαμένην ἀειπάρθενε.

Συμπαθείας ἤξιωσας, τὸν ἀσυμπα-
θῆ με καὶ ἐπισκέψω με, περιστά-
σεις κλονούμενον, Θεοτόκε ὄθεν με-
γαλύνω σε.

ᾠδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Οἰσύνεχων με ζόφος, τῇ ἐπισκό-
πῃ σου ἀγνή ἀπελήλατο, αἱ
πολλοὶ ὀδύνη, κουφισμὸν ἀοράτως ἐ-
δέξαντο, ὑπὲρ ὧν δοξάζω, εὐχαριστῶ
καὶ μεγαλύνω, τὴν θερμὴν σου Παρ-
θένη ἀντίληψιν.

Ταπεινώσει καρδίας, ὕμνον χαρι-
στήριον ἀγνή προσάγω σοι, ὁ πι-
στός σου δοῦλος, λυτρωθεὶς τῶν θλι-
βόντων, Πανάχραντε, καὶ βοῶ σοι
χαῖρε, καταφυγὴ τῶν ἐν ἀνάγκαις,
χαῖρε μόνη ἀνθρώπων βοήθεια.

Τὸν ζοφώδη χιτῶνα, τῆς παρενο-
χλοῦσης με νόσου ἀπέδυσας, καὶ
τὸν τῆς υἰείας, φωτεινὸν παρ' ἐλπίδα
ἐνέδυσας, διὸ νῦν χορεύω, περιχαρῶς
ἐν τῷ ναῷ σου, ἀνυμνῶν σου Παρθένη
τὰ θαύματα.

Αἰκοιμήτῳ πρεσβεία, μέλλοντα εἰς
θάνατον ὑπνοῦν με ἤγειραν, καὶ
τοῖς πόνοις πέρας, ἐπισκέψει σου θεία
ἐπέθηκας, καὶ ἀνήγαγές με, ἀπὸ θυ-
θοῦ πολλῆς ὀδύνης, διὰ τοῦτο Παρθέ-
νε δοξάζω σε.

ᾠδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τὸν κοπετὸν εἰς χαράν, μετέστρε-
ψας τοῦ ἰκέτου σου, διέρρηξας
γὰρ ἐμοῦ τὸν σάκκον Πανάμωμε, τῆς
πολλῆς κακώσεως· καὶ τὴν τῆς υἰεί-
ας, εὐφροσύνην περιέζωσας.

Παράλυτον ὡς τὸ πρίν, ὁ σὸς Υἱὸς
ἐξανέστησε, Θεοκυῆτορ ἀγνή,
οὔτω με τὸν δοῦλόν σου ἐκ νόσου ἐ-
ξήρπασας· θάνατον γεννώσης, διὰ τοῦ-
το μεγαλύνω σε.

Τὰ τέλη μου τῆς ζωῆς, ἠλέησας
φανταζόμενον, καὶ νῦν Παρθένη
ἀγνή, ναὸν σου τὸν ἅγιον, χαίρων
περιέρχομαι, εὐχαρίστῳ γλώσση, καὶ
καρδίᾳ μακαρίζω σε.

Ψυχῆς μου τὰς ἐκτροπὰς, θερά-
πευσον ἀειπάρθενε, ὡς ἔπαυσας
τὰς δεινάς, ὀδύνας τοῦ σώματος ὅπως
ἀμφοτέρωθεν· ὑγιαίνων αἶνον, χαρι-
στήριον προσάξω σοι.

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Χαῖρε χαρὰ τῶν θλιβομένων, καὶ
ἀντίληψις τῶν καταπονουμένων,
χαῖρε σκέπη γυμνῶν, καὶ δόξα τῶν
βοώντων· εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ
καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ἰᾶμα θρύεις τοῖς νοσοῦσιν, ἐκ πα-
λάμης σου Μαρία Θεοτόκε, τὸν σὸν
δοῦλον ἐξ οὔ, ἐπότισας βοῶντα· εὐλο-
γημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς
κοιλίας.

Ποίαις φωναῖς σε ἀνυμνήσω; ποία
γλώσση σε Παρθένη μεγαλύνω;
ὅτι νόσου πικρᾶς, καὶ πόνων βαρυτά-
των· δι' εὐσπλαγγίαν ἄφατον, ἐλυ-
τρώσω τὸν σὸν δοῦλον.

Εἶδες τὴν θλίψιν μου Παρθένη,
καὶ προσέσχες τῇ φωνῇ μου καὶ
ἐρρύσω, χαλεπῶν μοι παθῶν, καὶ νό-
σων καὶ κινδύνων· εὐχαριστῶ σοι Δέ-
σποινα, ἡ ἐλπίς μου ἡ βεβαία.

ᾠδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Τοῖς ἀλγηνοῖς στενούμενος, πυρε-
τοῖς τε φλεγόμενος, καὶ τῇ τρι-
κυμῖᾳ τῶν δεινῶν δονούμενος· προ-
σῆλθόν σοι Δέσποινα, εὐλογημένη
Πάναγνε, καὶ ὡς συμπαθῆς, οὐκ ἐβδε-
λύξω με ὅλως· ἀλλ' ἔσωσας βοῶντα,
ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῖς συνεχέσει πόνοις με, χαλεπῶς συντριβόμενον, καὶ τῇ ἀπογνώσει τῆς ζωῆς στενούμενον· ἐπέβλεψας Ἄχραντε, εἰς τὴν ἐμὴν ταπείνωσιν, καὶ ἀνεκαλέσω, πρὸς ὑγίαν θεβαίαν· βοῶντα ἐκ καρδίας, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὴν ἐμὴν ἐπέβλεψας, Θεομήτορ ἀσθένειαν, καὶ δι' εὐσπλαγχνίαν παρ' ἐλπίδα ἔσωσας· τὸν δοῦλόν σου Δέσποινα, καὶ εὐφροσύνης ἐπλησας, ῥώσεως ἐνθέου, καὶ χαρᾶς μελωδοῦντα· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Επιτυχῶν ἰάσεως, Ἐξεκίας τὸ πρότερον, εἰς οἶκον Κυρίου ταχέως ἀνέδραμε· Θεῷ Παντοκράτορι, εὐχαριστήσεων Δέσποινα, ἐγὼ δὲ τυγχῶν, τῆς παρὰ σοῦ θεραπείας· τῷ σῶ ναῷ προσήλθον, ἐκ ψυχῆς καὶ καρδίας, εὐχαριστῶν σοι Κόρη εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ποῖόν σοι αἶνον ἀγαθή, κατ' ἀξίαν ἀναπέμψω ὁ δοῦλός σου; ἀνθ' ὧν τοιαύτης με, εὐεργεσίας ἀγνή ἠξίωσας, καὶ ἐλυτρώσω με παθῶν, τῶν παραπεμπόντων με εἰς ἄδου θάρρα, μεσιτεία σου θερμῇ παντευλόγητε.

Αῖγιον σκῆνωμα Θεοῦ, χαῖρε μόνη τῶν θροτῶν ἐγκαλλώπισμα, ναὲ πανάγιε, τοῦ Βασιλέως καὶ θρόνε πύρινε, ἐν τῇ εὐσπλάγγνω σου ροπῇ, τὸ θάρος ἐκούφισας τῆς ἀσθενείας μου, καὶ ὑγείας καὶ ζωῆς με ἠξίωσας.

Δεῦτέ μου πάντες ἀδελφοί, συνευφράνθητε κοινῇ μεγαλύνοντες, τὴν ὑπεράμωμον, Θεοῦ Μητέρα πη-

γὴν τὴν ἀφθονον, ἐξ ἧς μοι ρεῖθρον διαυγές, ἰάσεως ἔβλυσε καὶ τὸν φλογμὸν τῶν ἐμῶν, ἀλγηδόνων παντελῶς ἐξηφάνισεν.

Αῖχραντε Δέσποινα ἀγνή, τῆς καρδίας μου τὰ πάθη θεράπευσον, καὶ τῆς μελλούσης με, ζωῆς ἐνθέου μέτοχον ποίησον, καὶ τῶν τοῦ βίου δυσχερῶν, πρεσβείαις σου λύτρωσαι ἵνα δοξάζω σε, προστασία τῶν πιστῶν ἀκαταίσχυντε.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΥΧΑΙΤΩΝ
Κανὼν ἱαμβικὸς
Εἰς τὴν ὑπεραγίαν θεοτοκόν

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς·

Λιτὴν δέχου Πάναγνε τῶν σῶν προσφύγων.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος α'. Ἐσωσε λαόν.

Λόγοις σε σεμνῇ τὴν ὑπὲρ λόγον [μόνην, Θεὸν τεκοῦσαν τὸν πρὸ αἰώνων Λόγον, Οὐδεὶς ἀνυμνεῖν Ἀγγέλων ἢ γηγενῶν, Σθένει δέχου δέ· δῶρον ἡμῶν τὸν πό- [θον, Λύουσα πασῶν, συμφορῶν καὶ θλί- [ψεων.

Ἦδε κραταιὰ τῶν ἀπωσμένων σκέπη· Ἦμῶν τὸν ὄγκον τῆς ἀθυμίας ὅτι, Τοῖς ἐξ ἀναγκῶν οὐ πάρεστι θλιβε- [ροῖς.

Θυμηδίας τις ἐλπίς οὐ σωτηρία, Οἴκτειρον ἡμᾶς· λύττρον γὰρ εἰ θλί- [ψεων.

Τρέμουσι τὸν σὸν τῆς θρεφουργίας [τρόπον,

Χοροὶ αὐλῶν δημαγωγοὶ τῶν ἄνω.
 Τὸν φύντα γὰρ πρὶν, ἀχρόνως ἐκ τοῦ
 [Πατρός,
 Μόνη φέρει ὡς Υἱόν, ᾧ καὶ συντόνως,
 Πρέσβευε σεμνή· λύτρον γὰρ εἰ θλί-
 [ψεων.

Ηστραφεν ἡ σὴ παμφαεστάτη
 [χάρις.
 Καὶ πᾶν ζοφῶδες τῆς ἀμαρτίας νέφος,
 Ἄφειλεν ἀγνή, καὶ πόνων ἀπαλλαγὴν,
 Ἐένην ἔδειξας πᾶσι καὶ νῦν φωτὶ σου,
 Ἄπασαν ἡμῶν· λύσον ἀχλὺν θλίψεων.

ᾠδὴ γ'. Νεῦσον πρὸς ὕμνους.

Νῦν τῇ δεήσει μητρικῇ σου Πα-
 [ντάναξ,
 Ἐχθρῶν δρατῶν καὶ νοητῶν προσβο-
 [λῶν,
 Φύλαττε πάντα· ἔστι γὰρ αὕτη μόνη,
 Τεῖχος τε καὶ καύχημα καὶ θεία
 [σκέπη.
 Ἦν ὡς ἀληθῆ, προστάτιν δοξάζομεν.

Δέχου τὸν ὕμνον εὐμενῶς ὦ Παρ-
 [θένε,
 Καὶ παῦσον ἐχθρῶν τὴν ἀπειλὴν δυσ-
 [μενῶν,
 Ἦν τοῖς σὲ προσκυνοῦσι βλασφημίαις
 [λόγοις.
 Ὑψαυχενοῦντες προσφέρουσιν ἀθέως.
 Λέπτυνον αὐτῶν, ὡς κόνιν τὸ φρύαγμα.

Εργῷ Προφήται τὸν πανάχραντον
 [Λόγον,
 Ἐκ σοῦ θεαυγῶς Μητρὸς ἀπειροζύγου,
 Πάλαι προκατήγγειλαν ἀγνή Παρ-
 [θένε,
 Σὺ γὰρ μεσιτεύσασα τῷ θείῳ τόκῳ,
 Δέδωκας ἡμῖν, πταισμάτων λυτῆριον.

Χριστοῦ δοχεῖον καὶ περίφλεκτον
 [βάτον.
 Ναόν τε σεπτὸν καὶ νοητὴν λυχνίαν,

Ράβδον τε καὶ τράπεζαν ἐξ ἧς ὁ τρέ-
 [φων.
 Ἄπαντας ἐβλάστησεν, ὦ Θεοτόκε.
 Σὲ τῶν θεοπτῶν, ἐσκόπει ὁμήγυρις.

ᾠδὴ δ'. Γένους βροτείου.

Οὗτος ἐστι γλῶσσα ρητορεύειν ἐνθέως,
 Τοῖς σοῖς ἑαυτοὺς τρανοποιοῦ-
 [ντες κρότοις.
 Ὀλην σε δεικνύουσι Χριστοῦ πλησίον.
 Ἄμωμον ὠραίαν τε σεμνήν Παρθένον,
 Πάντων ἰλασμόν, πρὸς Θεὸν σωτήριον.

Υπνον ἀφείλες τῆς ἐμῆς ραθυμίας,
 Ἄγρυπνος οὔσα πρὸς τὸ σῶζειν
 [Παρθένε,
 Ἐχθροῦ γὰρ ὄντως ἡ ζοφουργὸς αἰτία,
 Κόρας ἔμυσε καρδίας μου παγκάκως,
 Ἀνύκτερον φῶς, σαῖς λιταῖς μοι προ-
 [ξένει.

Πρόστηθι πάντων τῶν τελούντων
 [ἐν πόνοις,
 Σκέπουσα πάσης προσβολῆς ἐναντίας.
 Ἴδοῦ γὰρ ὡσπερ ἐν πολυκλύστῳ ζάλῃ,
 Συνεσχέθημεν ἐκ βρόχων ἀμαρτίας,
 Γενοῦ βοηθός, ἀσφαλῆς σοῖς ἐκέταις.

Ανανδρε Μῆτερ, πῶς ἀπάτορα
 [κύεις;
 Ἄμωμε νύμφε πῶς λοχεύεις ἐν τόκῳ;
 Θεὸς κενωθείς εἰς βροτησίαν φύσιν,
 Σάρξ νῦν πέφυκεν, ἐξ ἐμοῦ τῆς Παρ-
 [θένου,
 Ἴν' εἰς ἑαυτὸν, τοὺς βροτοὺς ἀνελ-
 [κύση.

ᾠδὴ ε'. Ἐκ νυκτὸς ἔργων.

Νέον τὸν ὄντα καὶ πρὸ πάντων ἀ-
 [χρόνως,
 Ἦνεγκας ἀγνή ὡς βρέφος σαῖς ἀγκά-
 [λαις,
 Ὄν ἐκδυσώπει ταῖς ἀκοιμήτοις ὄλαις,
 Παρρησίαις σου μητρόθεν κινουμένη,
 Ταχεῖαν ἡμῖν, προξενεῖν σωτηρίαν.

Α γνή τὸν αἶνον ὡσπερ αἵτησιν
[δέχου,
Θραύουσα τόξα καὶ βολὰς τῶν τῆς
[Ἄγαρ,
Ἐν σοὶ γὰρ ὄντως τὴν ἑαυτῶν ἐλπίδα,
Ὡς εἰς κρατίστην καὶ μόνην σωτη-
[ρίαν,
Τεθείκαμεν νῦν σῶζε πάντας Παρ-
[θένε.

Γ νωσθέν μοι ὤφθη τὸ πρὶν ἠγνοη-
[μένον,
Ἐκ νηδύος σου φρικτὸν ἔργον Παρ-
[θένε,
Νῦν γὰρ προῆλθε πάντας ὁ πλάσας
[Λόγος,
Καὶ τὴν πεσοῦσαν ἐξανέπλασε φύσιν.
Αὐθις δ' ἀνῆλθεν, εἰς πόλον σελα-
[σοφόρον.

Ν ευευκότας νῦν εἰς ἀπόγνωσιν
[μόνη,
Ἠλευθέρωσας ἐκ χάους ψυχοφθόρου.
Σὺ γὰρ τὸ πάντων ὕψος ἀγνή Μαρία,
Πέφυκας ὄντως καὶ προπύργιος σκέπη,
Δι' ἧς ἀπηλλάγημεν ἐθνικῆς βλάβης.

ᾠδὴ ζ'. Ναίων Ἰωνᾶς.

Ε ν παντὶ πιστοὶ τῆς ἁμαρτίας
[σάλπ,
Κεκτημένοι σε πυρσὸν ὡς φαεσόφορον,
Κλύδωνα πάντα καὶ ζάλην τρικυμίας,
Ἔργῳ περῶσι καὶ πρὸς ὄρμον εὐδίας,
Ψυχὰς ἀπευθύνουσιν εὐλογημένη.

Τ ρέφουσα μαζοῖς οὐρανοῦ τὸν Δε-
[σπότην,
Τρυφήν γλυκαίνεις τὴν πάλαι βροτο-
[κτόνον·
Ἐμοῦ πικρὰν δὲ τῆς ἁμαρτίας πόσιν,
Τῆ σῆ γλυκεῖα πρὸς βροτοὺς εὐσπλαγ-
[χνία,
Πάναγνε δεῖξον, ἠδονὴν σωτηρίας.

Ω φθης ἀληθῆς ἀσφαλῶς μοι προ-
[στατίς,

Δεινῶν τε λύτερον καὶ παράκλησις
[πόνων,
Καὶ νῦν γενοῦ μοι ψυχικῶν συντριμ-
[μάτων,
Δεσμὸς χορηγῶν τῶν παθῶν μου τὴν
[λύσιν,
Δέσποινα Μῆτερ, τοῦ Θεοῦ Λόγου μόνη.

Ν έφος λογισμῶν ἐκταράττει με
[ζάλης,
Βυθῷ καθέλκων καὶ κλύδωνι πται-
[σμάτων·
Ἄλλ' ὦ γαλήνη καὶ λιμὴν εὐσπλαγ-
[χνίας,
Ἀχλὺν πονηρὰν τῶν ἐμῶν ἐγκλημά-
[των,
Διασκέδασον ὡς ἀσύγκριτον φάος.

ᾠδὴ ζ'. Τῷ παντάνακτος.

Σ ὰ τοῦ παλαιοῦ τοῦ προμήτορος
[χρέους,
Χριστὸν τεκοῦσα λύτερον ὤφθης Παρ-
[θένε,
Καὶ νῦν χρεῶν μοι τῆς ἁμαρτίας δίδου.
Ἄγνή δυσωπῶ πρὸς Θεὸν τὴν ἐγγύην,
Σὺ γὰρ μεσίτις, εὐδιάλλακτος μόνη.

Ω ς τὸν πλάσαντα συλλαβοῦσα νη-
[δύϊ,
Ἐδειξας ὦ Δέσποινα τῆς πρὶν εἰκόνας,
Ὄντως τὸ κάλλος αὐθις ὠραϊσμένον,
Ὡς φῶς ἀληθῶς γνώσεως σεβασμία,
Λάμψασα, τοῖς ζητοῦσι τὴν σωτηρίαν.

Ν ὦμφη πάναγνος οὐ προῆλθεν ἐκ
[τόκου,
Πατρὸς σπορᾶς ἀνευθεν οὐδαμῶς πά-
[λαι,
Βρέφος τὰ κλειθρα λύσαν ὤφθη Παρ-
[θένου·
Ὡ πῶς ἀγνή σὺ τῶν δε νῦν Θεοδόχε,
Δέσποινα, πειραθεῖσα σῶζῃ Παρθένος!

Π ρὸς τὸν σὸν Υἱὸν μητρικῆ παρ-
[ρησία,

Ἄει κεχρημένη τε καὶ λυτρουμένη,
 Πάντας θαράθρων, μὴ παρόψη Παρ-
 [θένε,
 Τοὺς πάντοθεν νῦν θλίψει κυκλου-
 [μένους,
 Ὅπως σε, προσκυνῶμεν οἱ σεσωσμένοι.

Ῥδὴ η'. Μητρὰν ἀφλέκτως.

Ρεῖθρον φανεῖσα ψυχικῶν μολυ-
 [σμάτων,
 Πλῦνον μολυσμὸν τῶν ἐμῶν ἐγκλη-
 [μάτων,
 Ὡν μοι κακῶς προσήψεν ὁ φθορεὺς
 [δράκων,

Ἄχραντε Μητέρα θαυματουργὲ τῶν
 [θλων,
 Ἡ προξενούσα, τὴν καθάρσιον χάριν.

Ολὴν πεσοῦσαν ἐξ Ἀδὰμ ἐμὴν
 [φύσιν,
 Ὅλος κενωθείς ὁ προάναρχος Λόγος,
 Θεανδρικῶς ἐκ σοῦ με σώζει Παρθένε,
 Ὅν περ δυσώπει μητροκινήτῳ σχέσει,
 Καὶ νῦν με πάντων, δυσχερῶν ἀφαρ-
 [πάσαι.

Σοὶ τὰς δεήσεις ἐκ τελείας καρ-
 [διάς.
 Φέροντες ἡμεῖς ὡς θροτῶν τῇ ἐλπίδι,
 Τὰς τῶν παθῶν ὀδύνας ἡμῶν Παρθένε,
 Πάσας γυμνοῦμεν τῇ παναλκεῖ σου
 [σκέπη,
 Γενοῦ μεσίτις, σωστικὴ σοῖς ἰκέταις.

Φάνηθι φέγγος οἷς ζοφώδης αἰτία,
 Ὡδινεν ἡμῖν ψυχικὴν ἀβλεψίαν.
 Σὺ γὰρ τὸ φῶς τεκοῦσα λάμπεις Παρ-
 [θένε,
 Ἄχραντε πᾶσι τοῖς θροτοῖς σωτηρίαν,
 Δι' ἧς περῶμεν, εἰς ἀείφωτον τρίβον.

Ῥδὴ θ'. Στέργειν μὲν ἡμᾶς.

Υμνον μὲν οὐδεὶς ὡς ἐπάξιον φέρει,
 Σοὶ Μητέρα ἀγνή καὶ γὰρ ἰσχυρὸς
 [οὐ σθένει,

Πάντων αἰῶνων καὶ γένους θροτησίου,
 Σιγὴν δὲ λοιπὸν ἀντὶ τῶν ὕμνων δέχου·
 Λόγον γὰρ ἔστιν, ἢ προαίρεσις πλέον.

Γλῶσαι πονηρῶν ἐκμανεῖσαι πρὸς
 [δόλον,
 Λόγους καθ' ἡμῶν ἐκχέουσιν ὡς θέλη,
 Ταύτας ἐρήμους ἀνθράκων ἐπομβρίαις,
 Δεῖξον κραταιῶς ἐκτεφρουμένας Λόγε·
 Πληρῶν δέησιν, μητρικὴν σου Πα-
 [ντάναξ.

Ω Χριστιανῶν παντελῆς σωτηρία!
 Ὡ τῶν ὑπὲρ νοῦν αἰτία δωρη-
 [μάτων!

Τὴν ἀνάγνω μὲν χειλῶν ὕμνωνδῖαν,
 Περμφθεῖσαν εἰς σὲ καὶ τὸν ἐκ σοῦ
 [προσδέχου,
 Λύσειν Πάναγνε, προξενούσα πταισμά-
 [των.

Νίκη κατ' ἐχθρῶν δυσμενῶν καὶ
 [βαρβάρων,
 ἔχει σε λαδὸς Παντάνασσα καὶ κράτος,
 Ἄπας ὁ λάτρης τοῦ τόκου σου Παρ-
 [θένε.

Καὶ νῦν βοηθὸς ἀρραγεστάτη μόνη,
 Τούτῳ γένοιο δεσχερῶν λυτρουμένη.

ΚΑΝΩΝ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ
 Εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον
 Ψαλλόμενος τῷ Σαββάτῳ τοῦ
 Ἀκαθίστου ὕμνου.

Ποίημα τοῦ ἀγίου Ἰωσήφ τοῦ ὕμνογράφου,
 οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Χαρᾶς δοχεῖον σοὶ πρέπει χαίρειν
 μόνη. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**νοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πλη-
 » ρωθήσεται πνεύματος, καὶ λό-
 » γον ἐρεύξομαι, τῇ βασιλίδι Μητρί·

» καὶ ὀφθῆσομαι, παιδρῶς πανηγυρί-
» ζων, καὶ ἔσω γηθόμενος, ταύτης τὰ
» θαύματα.

Χριστοῦ βίβλον ἔμψυχον, ἐσφρα-
γισμένην σε Πνεύματι, ὁ μέγας
Ἄρχάγγελος ἀγνή θεώμενος, ἐπεφώ-
νει σοι, χαῖρε χαρᾶς δοχεῖον· δι' ἧς
τῆς προμήτορος ἀρὰ λυθήσεται.

Αἰὲν ἐπανόρθωσις, χαῖρε Παρθένε
Θεόνυμφε, τοῦ ἄδου ἢ νέκρωσις
χαῖρε Πανάμωμε, τὸ παλάτιον τοῦ
μόνου βασιλέως· χαῖρε θρόνε πύρινε
τοῦ Παντοκράτορος.

Ρόδον τὸ ἀμάραντον, χαῖρε ἡ μό-
νη βλαστήσασα, τὸ μῆλον τὸ εὖο-
σμον χαῖρε ἡ τέξασα, τὸ ὀσφράδιον
τοῦ πάντων βασιλέως· χαῖρε ἀπειρό-
γαμε κόσμου διάσωσα.

Αἰγνείας θησαύρισμα, χαῖρε δι' ἧς
ἐκ τοῦ πτώματος, ἡμῶν ἐξανέ-
στημεν χαῖρε ἡδύπνοον, κρῖνον Δέ-
σποινα, πιστοὺς εὐωδιάζον· θυμίαμα
εὖοσμον μύρον πολύτιμον.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**οὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε,
» ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγῆ,
» θίασον συγκροτήσαντας, πνευματι-
» κὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ
» σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Στάχυν ἡ βλαστήσασα τὸν θεῖον,
ὡς χώρα ἀνήροτος σαφῶς, χαῖρε
ἔμψυχε τράπεζα, ἄρτον ζωῆς χωρή-
σασα· χαῖρε τοῦ ζῶντος ὕδατος, πηγῆ
ἀκένωτος Δέσποινα.

Δάμαλις τὸν μόσχον ἡ τεκοῦσα,
τὸν ἄμωμον χαῖρε τοῖς πιστοῖς,
χαῖρε ἀμνάς κυήσασα, Θεοῦ ἀμνὸν
τὸν αἴροντα· κόσμου παντὸς τὰ πται-
σματα, χαῖρε θερμὸν ἰλαστήριον.

Ορθρος φαεινὸς χαῖρε ἡ μόνη,
τὸν ἥλιον φέρουσα Χριστόν, φω-
τὸς κατοικητήριον, χαῖρε τὸ σκότος
λύσασα· καὶ τοὺς ζοφῶδεις δαίμονας,
ὀλοτελῶς ἐκμειώσασα.

Χαῖρε πύλη μόνη ἦν ὁ Λόγος, διώ-
δευσε μόνος ἡ μοχλοῦς, καὶ πύ-
λας ἄδου Δέσποινα, τῷ τόκῳ σου συ-
ντρίψασα· χαῖρε ἡ θεία εἴσοδος, τῶν
σωζομένων Πανύμνητε.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρό-
» νου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κού-
» φη, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ
» ἀκηράτῳ παλάμῃ, καὶ διέσωσε,
» τοὺς κραυγάζοντας· δόξα Χριστῇ τῇ
» δυνάμει σου.

Εἴν φωναῖς ἁσμάτων πίστει, σοὶ
βοῶμεν Πανύμνητε, χαῖρε πῖον
ἄρος, καὶ τετυρωμένον ἐν Πνεύματι,
χαῖρε λυχνία καὶ στάμνε μάννα φέ-
ρουσα· τὸ γλυκαῖνον, τὰ τῶν εὐσεβῶν
αἰσθητήρια.

Ιλαστήριον τοῦ κόσμου, χαῖρε ἄ-
χραντε Δέσποινα, χαῖρε κλιμαξ
γῆθεν, πάντας ἀνυψώσασα χάριτι,
χαῖρε ἡ γέφυρα ὄντως ἡ μετάγουσα·
ἐκ θανάτου πάντας, πρὸς ζωὴν τοὺς
ὑμνοῦντάς σε.

Οὐρανῶν ὑψηλοτέρα, χαῖρε γῆς
τὸ θεμέλιον, ἐν τῇ σῆ νηδύϊ, ἄ-
χραντε ἀκόπως βαστάσασα, χαῖρε
κογχύλη πορφύραν θεῖαν βάψασα· ἐξ
αἱμάτων σου, τῷ Βασιλεῖ τῶν δυνά-
μεων.

Νομοθέτην ἡ τεκοῦσα, ἀληθῶς
χαῖρε Δέσποινα, τὸν τὰς ἀνο-
μίας, πάντων δωρεὰν ἐξαλείφοντα, ἀ-
κατανόητον βάθος ὕψους ἄρρητον· ἀ-
πειρόγαμε, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν.

Σ ἐ τὴν πλέξασαν τῷ κόσμῳ, ἀχειρόπλοκον στέφανον, ἀνυμνολογοῦμεν, χαῖρέ σοι Παρθένε κραυγάζοντες, τὸ φυλακτήριον πάντων καὶ χαράκωμα· καὶ κραταίωμα, καὶ ἱερὸν καταφύγιον.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ
» θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρό-
» γαμε Παρθένε, ἔσχεσ ἐν μήτρᾳ τὸν
» ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄ-
» χρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε,
» σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ο ἴδον ἢ κυήσασα, ζωῆς χαῖρε Πα-
νάμωμε, ἢ κατακλυσμοῦ τῆς ἀ-
μαρτίας, σώσασα κόσμον, χαῖρε Θεό-
νυμφε, ἄκουσμα καὶ λάλημα φρικτόν,
χαῖρε ἐνδιαίτημα, τοῦ Δεσπότης τῆς
κτίσεως.

Ισχὺς καὶ δχύρωμα, ἀνθρώπων χαῖ-
ρε Ἄχραντε, τόπε ἀγιάσματος τῆς
δόξης, νέκρωσις ἄδου νυμφῶν δλόφω-
τε, χαῖρε τῶν Ἀγγέλων χαρμονή,
χαῖρε ἢ βοήθεια, τῶν πιστῶς δεομέ-
νων σου.

Πυρίμορφον ὄχημα, τοῦ Λόγου
χαῖρε Δέσποινα, ἔμψυχε παρά-
δεισε τὸ ξύλον, ἐν μέσῳ ἔχων ζωῆς
τὸν Κύριον, οὗ ὁ γλυκασμὸς ζωοποιεῖ,
πίστει τοὺς μετέχοντας, καὶ φθορᾶ
ὑποκύψαντας.

Ρωννύμενοι σθένει σου, πιστῶς ἀ-
ναδοῶμέν σοι, χαῖρε πόλις τοῦ
παμβασιλέως, δεδοξασμένα καὶ ἀξιά-
κουστα, περὶ ἧς λελάληνται σαφῶς,
ὄρος ἀλατόμητον, χαῖρε βάθος ἀμέ-
τρητον.

Εὐρύχωρον σκῆνωμα, τοῦ Λόγου
χαῖρε Ἄχραντε, κόχλος ἢ τὸν
θεῖον μαργαρίτην, προαγαγοῦσα, χαῖ-

ρε πανθαύμαστε, πάντων πρὸς Θεὸν
καταλλαγή, τῶν μακαριζόντων σε,
Θεοτόκε ἐκάστοτε.

ᾠδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον,
» τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες,
» τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας
» κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα
» Θεὸν δοξάζοντες.

Παστὰς τοῦ Λόγου ἀμόλυντε, αἰ-
τία τῆς τῶν πάντων θεώσεως,
χαῖρε Πανάχραντε· τῶν Προφητῶν
περιήχημα, χαῖρε τῶν Ἀποστόλων τὸ
ἐγκαλλώπισμα.

Εκ σοῦ ἢ δρόσος ἀπέσταξε, φλογ-
μὸν πολυθείας ἢ λύσασα, ὄθεν
βοῶμέν σοι· χαῖρε ὁ πόκος ὁ ἔνδροσος,
ὃν Γεδεὼν Παρθένε προεθεάσατο.

Ιδοῦ σοι χαῖρε κραυγάζομεν, λιμῆν
ἡμῖν γενοῦ θαλαττεύουσι, καὶ ὄρ-
μητήριον· ἐν τῷ πελάγει τῶν θλίψε-
ων, καὶ τῶν σκανδάλων πάντων τοῦ
πολεμήτορος.

Χαρὰς αἰτία χαρίτωσον, ἡμῶν τὸν
λογισμὸν τοῦ κραυγάζειν σοι,
χαῖρε ἢ ἀφλεκτος βάτος· νεφέλη δλό-
φωτε, ἢ τοὺς πιστοὺς ἀπαύστως ἐπι-
σκιάζουσα.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ
» θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα·
» ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πα-
» τήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· ὑπε-
» ρύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος,
» καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ανυμνοῦμέν σε, βοῶντες χαῖρε ὄ-
χημα, ἡλίου τοῦ νοητοῦ, ἄμπε-
λος ἀληθινή, τὸν βότρυν τὸν πέπειρον
ἢ γεωργήσασα· οἶνον στάζοντα, τὸν
τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, τῶν πιστῶς

σε δοξαζόντων.

Ιατῆρα τῶν ἀνθρώπων ἢ κυήσασα, χαῖρε Θεόνυμφε, ἢ ράβδος ἢ μουσική, ἄνθος τὸ ἀμάραντον ἢ ἐξανθήσασα· χαῖρε Δέσποινα, δι' ἧς χαρᾶς πληρούμεθα, καὶ ζωὴν κληρονομοῦμεν.

Ρητορεύουσα, οὐ σθένει γλώσσα Δέσποινα, ὑμολογήσαι σε, ὑπὲρ γὰρ τὰ Σεραφίμ, ὑψώθης κυήσασα τὸν Βασιλέα Χριστόν· ὃν ἰκέτευε, πάσης νῦν βλάβης ρύσασθαι, τοὺς πιστῶς σε προσκυνοῦντας.

Εὐφημεῖ σε, μακαρίζοντα τὰ πέρατα καὶ ἀνακράζει σοι, χαῖρε ὁ τόμος ἐν ᾧ, δακτύλῳ ἐγγέγραπται Πατὴρ ὁ Λόγος ἀγνή· ὃν ἰκέτευε, βίβλῳ ζωῆς τοὺς δούλους σου, καταγράψαι Θεοτόκε.

Ικετεύομεν, οἱ δούλοι σου καὶ κλίνομεν, γόνυ καρδίας ἡμῶν, κλῖνον τὸ οὖς σου ἀγνή, καὶ σῶσον τοὺς θλίψοι θυθιζομένους ἡμᾶς· καὶ συντήρησον, πάσης ἐχθρῶν ἀλώσεως, τὴν σὴν πόλιν Θεοτόκε.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ
» τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσα-
» το, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐ-
» νεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἀπα-
» σαν, ἀγείρει ψάλλουσιν· τὸν Κύριον
» ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νηδυῖ τὸν Λόγον ὑπεδέξω, τὸν πάντα βαστάζοντα ἐβάστασας, γάλακτι ἐξέθρεψας, νεύματι τὸν τρέφοντα, τὴν οἰκουμένην ἀπασαν ἀγνή ᾧ ψάλλομεν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μωσῆς κατενόησεν ἐν βάτῳ, τὸ μέγα μυστήριον τοῦ τόκου σου, Παῖδες προεικόνισαν, τοῦτο ἐμφανέστατα, μέσον πυρὸς ἱστάμενοι καὶ μὴ φλεγόμενοι· ἀκήρατε ἀγία Παρθένε, ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οὐκ ἔπρηξεν ἀπάτη γυμνωθέντες, στολὴν ἀφθαρσίας ἐνεδύθημεν, τῇ κυοφορίᾳ σου, καὶ οἱ καθεζόμενοι, ἐν σκότει παραπτώσεων φῶς κατωπτεύσαμεν· φωτὸς κατοικητήριον Κόρη, ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νεκροὶ διὰ σοῦ ζωοποιοῦνται, ζωὴν γὰρ τὴν ἐνουπόστατον ἐκύησας, εὐλαλοὶ οἱ ἄλαλοι, πρῆξιν χρηματίζοντες, λεπροὶ ἀποκαθαίρονται νόσοι διώκονται· πνευμάτων ἀερίων τὰ πλήθη, ἠττηνται Παρθένε βροτῶν ἢ σωτηρία.

Η κόσμῳ τεκοῦσα σωτηρίαν, δι' ἧς ἀπὸ γῆς εἰς ὕψος ἤρθημεν, χαίροις παντευλόγητε, σκέπη καὶ κραταίωμα, τεῖχος καὶ ὀχύρωμα τῶν μελωδούντων ἀγνή· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**πας γηγενῆς, σκιρτάτῳ τῷ
» πνεύματι, λαμπαδουχούμενος·
» πανηγυρίζετω δέ, ἀύλων Νόων φύ-
» σις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυ-
» ριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτῳ·
» χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀ-
» γνή ἀειπάρθενε.

Ινα σοι πιστοὶ, τὸ χαῖρε κραυγάζω-
» μεν οἱ διὰ σοῦ τῆς χαρᾶς, μέτοχοι
» γενόμενοι τῆς αἰδίου, ρῦσαι ἡμᾶς πει-
»ρασμοῦ, βαρβαρικῆς ἀλώσεως καὶ πά-
»σης ἄλλης πληγῆς· διὰ πλῆθος, Κόρη

παραπτώσεων, ἐπιούσης βροτοῖς ἀμαρτάνουσιν.

Ωφθης φωτισμός, ἡμῶν καὶ θεβαίωσις, ὄθεν βοῶμέν σοι, χαῖρε ἄστρον ἄδυτον, εἰσάγον κόσμῳ τὸν μέγαν ἥλιον, χαῖρε Ἐδὲμ ἀνοίξασα τὴν κεκλεισμένην ἀγνή· χαῖρε στύλε, πύρινε εἰσάγουσα, εἰς τὴν ἄνω ζωὴν τὸ ἀνθρώπινον.

Σῆτῳ μεν εὐλαβῶς, ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν καὶ ἐκβοήσωμεν, χαῖρε κόσμου Δέσποινα, χαῖρε Μαρία Κυρία πάντων ἡμῶν, χαῖρε ἡ μόνη ἄμωμος ἐν γυναιξὶ καὶ καλή· χαῖρε σκευός, μύρον τὸ ἀκένωτον, ἐπὶ σὲ κενωθὲν

εἰσδεξάμενον.

Η περιστέρα, ἡ τὸν ἐλεήμονα ἀποκυήσασα, χαῖρε ἀειπάρθενε, ὁσίων πάντων χαῖρε τὸ καύχημα, τῶν ἀθλητῶν στεφάνωμα χαῖρε ἀπάντων τε· τῶν δικαίων, θεῖον ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἡμῶν τῶν πιστῶν τὸ διάσωμα.

Φεῖσαι ὁ Θεός, τῆς κληρονομίας σου τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, πάσας παραβλέπων νῦν, εἰς τοῦτο ἔχων ἐκδυσωποῦσάν σε, τὴν ἐπὶ γῆς ἀσπόρως σε κυοφορήσασαν· διὰ μέγα, ἔλεος θελήσαντα, μορφωθῆναι Χριστὲ τὸ ἀλλότριον.

ΚΑΝΩΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ψαλλόμενος τῷ αὐτῷ Σαβδάτῳ τοῦ Ἁ καθίστου παρὰ ταῖς σεβασμίαις Μοναῖς τοῦ ἁγίου Ὁρους, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Ἡ βασιλὶς τὰ σῶστρα σοὶ τῇ Παρθένῳ.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις· Νικολάου.

Καταλιμπάνονται δὲ τὰ ἐν τῷ Τριφθίῳ Μαρτυρικά καὶ Νεκρώσιμα διὰ τὸ τῆς ἡμέρας ἑορτάσιμον.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ηρέτισας ἄχραντε, λαὸν καὶ πόλιν βασιλείον, οἰκεῖν ὡς βασίλισσα, καὶ βασιλεύειν αὐτῆς, ἴν' ἀλώσεως, βαρβάρων ἀνωτέραν, φυλάττοις γεραίρουσαν τὰ μεγαλεῖά σου.

Βαβαὶ τῶν ἀπείρων σου, περὶ τὸν κληρὸν σου Πάναγνε, θαυμάτων πῶς ἄτρωτον, ἀκαταπόντιστον, διετή-

ρησας, αὐτὸν ὡς ἐν πελάγει, βαρβάρων κυκλούμενον ταῖς ἀντιπνεύσεσιν.

Αδέτω σοὶ Δέσποινα, Δαβὶδ ὁ θεῖος προπάτωρ σου, φωνὴν τὴν χαρμόσουν, θύγατερ ἄκουσον, ἐπικλίναςα, τὸ οὖς ἐπὶ λαὸν σου, ἐτήσιον ἄδοντα σοὶ χαριστήριον·

Συνέσεισας Δέσποινα, καὶ συνετάραξας θάλασσαν, καὶ ἄρδην ἐπόντισας, στόλον μισόχριστον, Σκύθην ὄλεθρον, καθάπερ τοὺς τῆς Ἀγαρῆλαδος σεσωσμένος δὲ ἄδει τὰ θαύματα.

Νομὴν πολυχρόνιον, κατατρεχόντων σῆς πόλεως, Παρθένε ἀνέστειλας, τῶν ἐκ τῆς Ἀγαρ δεινῶν, ἐπιτρίψασα, τὸ στράτευμα τὸ τούτων, καὶ τέλος βυθίσασα οἴκαδε φεύγοντας.

ᾠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Ιδοὺ τῶν ἐθνῶν ἐν πονηρίᾳ, τὰ ὕδατα ἤχησαν ἀγνή, τῇ πόλει σου τὸν ὄλεθρον, αὐτῶν ἐν κραταιότητι· ἀλλ'

ἐμφανῶς τῇ ρώμῃ σου, παρὰ τὸν ἄδην
διεσπάρησαν.

Λαὸν περιούσιον Παρθένε, καὶ ἁ-
γιον ἔθνος σοι σαφῶς, καὶ θεῖον
ἱεράτευμα, βασιλείον ἐξαίρετον· τὴν
βασίλιδα δέδωκεν, ὃ σὸς Υἱὸς εἰς πε-
ριποίησιν.

Ισόρροπον κίνησιν οἱ Πέρσαι, τοῖς
Σκύθαις ἐνθέμενοι τῇ σφῶν, καρ-
δία δίκην λαίλαπος, καὶ καταϊγίδος
Ἄχραντε· τῇ σῆ πόλει προσέρρηξαν,
ἀλλ' ὡσεὶ χνοῦν αὐτοὺς ἐλίκμησας.

Ιάθη τὸ σύντριμμα Παρθένε, τῆς σῆς
θυγατρὸς καὶ συντριβῆν, ἀλάστωρ
ὃ καὶ βλάσφημος, ὀξέως καθυπέμει-
νεν· ἵππον γὰρ καταβέβληκας, καὶ ἀ-
ναβάτην ἐνδικώτατα.

ᾠδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Σήμερον παράδοξα εἶδεν ἄγνή,
Πόλις ἢ ἐξάρχουσα πόλεων, σοῦ
τῆς Παρθένου, στρατηγούσης κατ'
ἐχθρῶν, παρ' ἑκατέραν ἡπειρον, πά-
χος ὡσεὶ γῆς διερράγησαν.

Τί σοι ἀνταπόδομα Μῆτερ Θεοῦ;
νῦν ἀνταποδοίημεν ἄξιον, ἀχρεῖοι
δοῦλοι, ἀντὶ πάντων ὧν ἡμᾶς, ἄγνή
προσευηργέτησας, ὄθεν ἐκ ψυχῆς σε
γεραίρομεν.

Αγαρ οἱ ἀπόγονοι οἷς συστοιχεῖ,
Πόλις ἢ δουλεύουσα Δέσποινα,
λήξει τῇ κάτω, προσβαλόντες ὡς σκη-
πτός, τῇ ἐλευθέρᾳ πόλει σου, λίθος
οἷα πόντῳ κατέδυσαν.

Σύμβολα Πανάμωμε τῆς σῆς μορ-
φῆς, ἐν εἰκονικοῖς ἐκτυπώμασιν,
ὃ ἱεράρχης, καὶ ἡ σύμπασα πληθὺς,
ἱκετικῶς κατέχοντες, νίκην κατ' ἐ-
χθρῶν ἀνεστήσαντο.

Κόσμου σε Βασίλισσαν ἢ βασιλῆς,
πόλεων πασῶν βασιλεύουσα, καί-

περ εἶδυτα, ὁμως Δέσποινα αὐτῆς, ἐ-
ξόχως πλουτήσας σε, μένει πολεμίοις
ἀνάλωτος.

ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ωράθη τὸ λόγιον, αἰσίως περα-
τούμενον, εἰς γὰρ κατεδίωξε χι-
λίους, καὶ δύο αὐθις μετεκινήσαντο,
ὄλας μυριάδας εἰς φυγὴν, δύναμιν
φραξάμενοι, τῆς Παρθένου τὴν ἄμα-
χον.

Συνέκοψεν Ἄγγελος, ὡς ἐν ἐκ-
στάσει πρότερον, τοῦ Συναχηρεῖμ
τὰς μυριάδας, φρουραζαμένου κατὰ τοῦ
ζῶντος Θεοῦ· νῦν δὲ τὰς ἀπείρους τῶν
ἐθνῶν, ὑφ' ἐν ἐθανάτωσε, μυριάδας ἢ
Δέσποινα.

Τηκόμενοι πάθεσι, τοῖς ἀνηκέστοις
θάρβαροι, πάντες ἐπιθέμενοι τῷ
κλήρῳ, τῷ σῷ Παρθένε λιμῷ καὶ βρώ-
σει πτηνῶν· καὶ ἐκδειματούμενοι φρι-
κτῶς, ἔμαθον οἷς ἔπαθον, ὡς εἰς σὲ
κατεφρόνησαν.

Οὔτε δὴ ὁ Ὑψιστος, τὰ ἔθνη διε-
μέριζεν, ὡς ἐπιτροπεύοιντο Ἄγ-
γέλοις, αἵματι θείῳ οὓς ἐξηγόρασε,
σχοίνισμα μερίδος τῇ Μητρὶ, πόλιν
ὑπεξείλετο, ἣν φυλάττοις ἀπόρθητον.

ᾠδὴ ς'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Ρομφαίαν ὄπλον καὶ πόλεμον, ἐ-
χθρῶν ἐπεμβαινόντων Θεόνυμφε,
τῇ κληρουχίᾳ σου, κενὰ καὶ ἀπρακτα
ἤλεγξας, ὡς πολιοῦχος ταύτης ὑπε-
ρασπίσασα.

Αδίκως ἐπιστρατεύσασα, περὶς τῇ
βασίλιδι τῶν πόλεων, δουλείαν
ἐνδικον, κατεδικάσθη τῷ ἀνακτι, ὑ-
περμαχούσης τούτῳ τῆς Θεομήτορος.

Σωρὸς ἐξέβρασε θάλασσα, καθά-
περ Αἰγυπτίους τὸ πρότερον, Ἄ-
γαρηνῶν τοὺς νεκρούς, οὓς θεηλάτως

ἐβύθισεν, ἐπιθεμένους κλήρω τῆς Θεομήτορος.

Ο σοὶ τὴν πόλιν δειμάμενος, ἀνάκτορον Παρθένε περίπυστον, ἀναξ ἀγάλλεται, ταύτην ἀμφέπουσαν βλέπων σε, καὶ τὸν φιλῶς καλοῦντα ἐχθρὸν συντρίψασα.

Λ αὐτὸς καὶ πόλις φιλόχριστος, ρυσθέντες φοβερᾶς καταπόσεως, ὑπερμαχούσης σου, νῦν χαριστήριον πάννουχον, ἐν ἀκαθίστῳ στάσει τελεῖ δοξάζων σε.

ᾠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ι κετήριόν σοι δέησιν προσάγομεν, οἱ σεσωσμένοι φρικτῆς, αἰχμαλωσίας ἀγνή, ρυσθῆναι δεόμενοι καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, ὧν ὁ πόλεμος, οὐκ ἐν σαρκὶ καὶ αἵματι, τῷ νοῖ δὲ ἀντιπίπτει.

Τ ὄξα πάντα, συνετρίβη καὶ ἠσθένησε, τῶν δυνατῶν ἐν αὐτοῖς, οἱ ἀσθενεῖς δὲ σαφῶς, ἰσχύον τε καὶ δύναμιν περιεζώσαντο, ὡς τὴν ἄμαχον, πεπλουτηκότες δύναμιν, πεποιθήσει σου Παρθένε.

Η παλίμψημος, ἀπέσθη καὶ ἠφάνιστο, γλῶσσα τοῦ κήρυκος, τῆς μουσαρᾶς τελετῆς, ἐξ ὕψους γὰρ ἔρριπτο πτώμα ἐξαισίον, μὴ κραυγάζων σοι, εὐλογημένος Δέσποινα, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Α νοιγέσθωσαν, αἱ πύλαι σου βασιλισσα, πασῶν τῶν πόλεων, καὶ προερχέσθωσαν ἐν ἐλευθέρῳ ποδί, οἱ πρῶην σου δέσμοιοι καὶ ἐγκατάκλειστοι, ὁ τοῦ παίοντος, καὶ γὰρ ζυγὸς συντέτριπται, στρατηγούσης τῆς Παρθένου.

ᾠδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Π έρσαι τε καὶ Μηῆδοι καὶ τῶν Οὐννων, τὰ ἐχθίστα φύλα συνελάλη-

σαν, δεῦτε καὶ κατάσχωμεν, κλήρον τὸν ἀπόλεκτον, ἐν γὰρ αὐτοῖς οὐδεὶς ἐστὶν ὁ βασιλεύων τὰ νῦν, ἠλέγχθησαν δὲ φρύαγμα μόνον, πάντας γὰρ ἐξῆρεν, ὡς χλόην ἢ Παρθένος.

Α νασσά σοι πόλις Θεοτόκε, παρ' ἧς ἡ εὐσέβεια κρατύνεται, πάννουχον ἐτήσιον, ἄδει τὸ κατόρθωμα, καὶ ἐορτάζει χαίρουσα τῆς βασιλίδος σαφῶς, τὰ ρύσια καὶ σῶστρα Παρθένε, ἀνυμνολογοῦσα τὸν τόκον σου τὸν ζένον.

Ρ ἠγνυται τὰ σκάφη τῶν ἀθέων, ἀλλήλοις ἐν συσσεισμῷ καὶ καταγιδοὶ φρικτῆ, θία προσαράξαντα, ἄλλα τε βεβύθισται, πάντα ὑφ' ἐν ἀπόλωλε καὶ ἐξηφάνισται, θρηνεῖ δὲ καὶ ὁ φύλαρχος βλέπων, ἔργον γενομένων καὶ τοὺς λοιποὺς μαχαίρας.

Ο λωλε τὰ ἔθνη παραδόξως, σῆ κληρονομία ἐπιθέμενα, ἔθεντο τὸ στόμα γὰρ, ὕψος πρὸς οὐράνιον, καὶ τὴν αὐτῶν ὑβρίστριαν γλῶσσαν διήγαγον, εἰς γῆν μεγαλαυχοῦσαν Παρθένε, ὡσπερ ὁ ραψάκης σὺν ᾧ καὶ διεφθάρη.

ᾠδὴ θ'. Ὡς ἐμφύχῳ Θεοῦ.

Θ αυμαστή σου ἐστὶν ἡ σκηνή, παλάτιον τοῦ πάντων Βασιλέως, Πνεῦμα γὰρ ἐν σοὶ ἐπισκιάσαν Θεοτόκε, φρικτὸν κατεσκεύασέ σε θάλαμον· νῦν δὲ ἡ πόλις σου αὕτη κλήρος· ἀλλὰ σῶζεις ταύτην, ἐχθρῶν βαρβάρων ἀσινῆ.

Ε νεδρεύονται Θεοτόκε ἀγνή, ἀδίκως οἷς ἐνήδρευσαν δικαίων, πόλιν καὶ λαὸν οἱ ἐκ Περσίδος ἐπιστάντες, αὐτοῖς ἐπιστάντος τοῦ ὀλέθρου φρικτῶς· καταστρατηγούσης σου Κόρη, τούτων καὶ συστρατηγούσης, ἐκεῖ

τῷ πιστῷ Βασιλεῖ.

Νομοθέτης τὸ πρὶν Μωϋσῆς, τυ-
πούμενος παλάμαις σταυροτύ-
πως, ρύεται λαὸν Ἰσραηλίτην παλα-
μναίας, χειρὸς Ἀμαλήκ τοῦ πολεμή-
τορος· νῦν δὲ τῷ Σταυρῷ καὶ εἰκόσι
θείαις, τοὺς ἐχθροὺς ἠττῶσι, χεῖρες
ἀνδρῶν ἱερῶν.

Ως ἐμφύχῳ Θεοῦ κιθωτῷ, λυτρού-
μεθα ἐν σοὶ Θεογεννήτορ, ἄρδην
κατακλύζοντος πολέμου ἐξ ὑδάτων,

ἔθνῶν καλυπτόντων γῆς τὸ πρόσωπον·
καὶ ὑπὲρ βουνῶν ὑψουμένων, σοῦ δὲ
ἀφανιζομένων, τῇ θάλψει πρὸς τάχος
ἀγνή.

Υπερίπταται Θεομήτορ τὰ σά,
θαυμάσια τὴν δύναμιν τῶν λό-
γων, σθένει γὰρ σὺ ἀμάχῳ ἐρρύσω
ἀλλοφύλων, ἐπιδρομῆς ἀγνή κληρου-
χίαν σου· ὅθεν εὐχαρίστως βοᾷ σοι,
σύ μου Θεοτόκε, ρύστις, προστάτις
καὶ καταφυγή.

» Τὴν εὐχάριστον σοὶ φέρω φωνὴν Λόγε,
» Ἴδὼν ποθεινῶς τέρμα τῶν ἐνηργμένων.

ΚΑΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

“Ον κατὰ πᾶν Σάββατον ἑσπέρας ἀναγινώσκουσιν ἐν τῷ
ἁγιωνύμῳ Ὅρει τοῦ Ἄθω μετὰ τὸ Ἀπόδειπνον.

ᾠδὴ α΄.

Ἦχος πλ. β΄. Κύματι θαλάσσης.

Χαῖρε τῶν Πατέρων, τὸ εὐφημον
κράτος χαῖρε περίδοξον, κλέος
τοῦ γένους ἡμῶν, χαῖρε πηγὴ σωτη-
ρίας, ἢ ἐκβλύζουσα τὸν ἔλεον, τοῖς
πιστῶς ὕμνοῦσί σε τὴν μόνην ὑπερύ-
μνητον.

Δέχου ἐκ χειλέων, ἀσώτων τὸν αἴ-
νον ἢ πολυῦμνητος καὶ ὑπερέν-
δοξος, σὺ γὰρ ὑπάρχεις τοῦ κόσμου,
εὐκοσμία καὶ διάσωμα, ρυομένη ἅ-
παντας τοὺς εὐσεβῶς σε μέλποντας.

Χαῖρε φωτοφόρε, σκηνηὴ καὶ λυ-
χνία ναεὶ καὶ τράπεζα, καὶ ὄρος
ἅγιον, χαῖρε παλάτιον δόξης, τοῦ Θε-
οῦ τὸ θεῖον τέμενος, χαῖρε τεῖχος ἀρ-
ρηκτον ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων σε.

Η τῶν ἀνελπίστων, ἐλπίς καὶ προ-
στάτις ἢ ἀκαταίσχυντος, πά-
ντων βοήθεια, τὰς οὐρανίους μοι πύ-
λας, διανοίξασα προσάγαγε, τῷ Υἱῷ
σου Δέσποινα καὶ σῶσόν με τὸν δου-
λόν σου.

ᾠδὴ γ΄. Σὲ τὸν ἐπὶ ὕδατων.

Σὲ πάσαι Παναγία, δοξάζουσιν αἱ
τάξεις τῶν Ἀγγέλων, ἡμεῖς δὲ
καταχρέος, ἀκαταπαύστως σὲ μέλπο-

μεν, καὶ εὐχαρίστως ψάλλομεν, χαῖρε
ἢ λύτρωσις, τῶν πιστῶς ἐπικαλοῦ-
ντων σε.

Τίς ἐπαξίως Κόρη, ὕμνήσει σου
τὸν τόκον Θεοτόκε; ἢ κτίσις κα-
τιδοῦσα, τὸ τελεσθέν σοι μυστήριον,
θαμβητικῶς ἐκραύγαζεν, ὄντως οὐ τέ-
τοκε, πλήν σου ἄλλη παρθενεύουσα.

Πρόστηθι τοῖς αἰτοῦσι, τὸν ἔλεον
ἐκ σοῦ Παρθενομῆτορ, τὴν κρα-
ταίαν σου χεῖρα, τοῖς ἐν ἀνάγκαις
ἐκτείνουσα, καὶ συμφοραῖς προφθά-
νουσα, σὲ γὰρ κεντήμεθα, πάντες λύ-
τρον ἐν ταῖς θλίψεσι.

Δάκρυα μετανοίας, οὐ κέκτημαι
ὥσπερ ἢ πάλαι πόρνη, ἀσώτως
δὲ τὸν βίον, ἐκδαπανήσας προσπίπτω
σοι, ἐν στεναγμοῖς δεόμενος, λιταῖς
σου Δέσποινα, πένθος ρύσιον παρά-
σχου μοι.

ᾠδὴ δ΄. Τὴν ἐν Σταυρῷ σου.

Σὺ εἶ τοῦ κόσμου ἢ ἀντίληψις, Θεο-
τόκε ἀγνή, καὶ σωτηρία πάντων,
ὡς τὸν Θεὸν γεννήσασα, ὄθεν εὐσε-
βῶς, μεγαλύνομεν πάντες καὶ εὐφη-
μοῦμέν σε.

Τεῖχος ὑπάρχεις καὶ ἀσφάλεια,
καὶ ἐλπίς τῶν πιστῶν, καὶ πύρ-

γος σωτηρίας, τοὺς καθ' ἡμῶν κατάβαλε Ἄχραντε ἐχθρούς, τὰς ἐλπίδας εἰς σὲ γὰρ πάσας ἐθέμεθα.

Τὴν ἀπροσμάχητον ἐλπίδα σου, κεκτημένοι σεμνή, τῶν δυσμενῶν τὰ θράση, καταβαλοῦμεν Ἄχραντε πίστει τῇ εἰς σέ, τῇ δὲ σῇ ἐπικλήσει νῦν κραταιοῦμεθα.

Ιδε τὴν θλίψιν ἴδε Πάναγνε, τὸν ἐμὸν στεναγμὸν, ἴδε τὴν ἀθυμίαν, καὶ τὴν πολλήν σου ἐνδειξὸν χάριν ἐν ἐμοί, εὐφροσύνης πληροῦσα τὴν ταπεινήν μου ψυχὴν.

ᾠδὴ ε'. Θεοφανείας σου Χριστέ.

Χαῖρε τὸ τεῖχος τῶν πιστῶν, καὶ κραταιὰ μεσιτεία Ἄχραντε, χαῖρε ὄρος ἅγιον Πανύμνητε, χαῖρε κλιμαξ ἔμφυχε Δέσποινα, χαῖρε πάντων ἡ χαρμονή, καὶ ἡ βοήθεια τῶν ἀβοηθήτων, καὶ σκέπη τῶν ὀλοφύχως προστρεχόντων σοι.

Μεγαλοφώνως ἐκβοῶν, τῶν Προφητῶν ὁ χορὸς ἐκήρυττε, τὸ φρικτὸν τοῦ τόκου σου μυστήριον, ὅτι μόνη ἀφθόρως τέτοκας, Θεὸν τῶν ἀπάντων, ὃς μετὰ τόκον σε συντηρήσας Παρθένον, ὡς πρὸ τοῦ τόκου διεφύλαξε.

Τὶς ἐξισχύσει σου ἀγνή, τὸ ὑπὲρ νοῦν ἐξειπεῖν Μυστήριον; τὸν Θεὸν γὰρ τέτοκας ὑπέραγνε, καὶ ὡς βρέφος τοῦτον, ἐγαλούχησας, ὅθεν πᾶσαι αἱ γενεαί, σὲ μακαρίζουσιν ὡς προέφησ Κόρη, καὶ πόθῳ τὸν σὲ δοξάσαντα δοξάζομεν.

Θεοπαρόχους δωρεάς, ὡς συμπαθῆς καὶ φιλάγαθος οὔσα, τοῖς βροτοῖς ἐποχετεύεις πάντοτε, Θεοτόκε Μῆτερ ἀνύμφευτε, καὶ λυτροῦσαι σαῖς προσευχαῖς, πάντας κολάσεως

διὸ μὴ παρίδης, τοὺς σκέπη τῇ κραταιᾷ σου καταφεύγοντας.

ᾠδὴ ς'. Τοῦ θείου τὴν θάλασσαν.

Σοὶ προσπίπτω Ἄχραντε, Θεοτόκε ἀγαθή, ταῖς σαῖς πρεσβείαις αἰτησαι, τὸν πάσης ἀγαθότητος χορηγόν, Υἱόν σου καὶ Κύριον, παρασχεῖν μοι πταισμάτων συγχώρησιν.

Εἰς βάθη ἀπέρριμμαι, καταιγίδος χαλεπῆς, θαλάσσης κυμαινούσης με, ἐξ ἀμέτρων πταισμάτων μου καὶ δεινῶν, τὴν ζάλην κατεύνασον, καὶ γαλήνην παράσχου μοι Πανάχραντε.

Η πάντων δεσπόζουσα, τῶν κτισμάτων ὡς Θεόν, ὑπερφυῶς κῆσασα, τῶν πταισμάτων μου Πάναγνε τὰς οὐλὰς, εἰς τέλος ἐξάλειψον, καὶ ζωῆς αἰωνίου με ἀξίωσον.

Σὸ τὸ παραμύθιον, καὶ προσφύγιον ἀγνή, τῶν ἱκετῶν σου πέφυκας, ἀδιάλειπτον ποιεῖ τὴν πρὸς Θεόν, ἱκέσιον δέησιν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ ἐξαιτούντων σε.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Μὴ παύση Παρθενομῆτορ, ἐκδυσωποῦσα τὸν Κύριον, τοῦ ρυσθῆναι ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων καὶ θλίψεων Δέσποινα, ἵνα προθύμως φάλλωμεν, εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Α πάντων ἀγιωτέρα, τῶν οὐρανίων δυνάμεων, Χερουβὶμ, Σεραφὶμ, ἀνεδείχθης Μητροπάρθενε Δέσποινα, ὡς τὸν Χριστὸν κῆσασα, τὸν Δεσπότην τῆς κτίσεως.

Καὶ τίκεις καὶ παρθενεύεις, καὶ μετὰ τόκον διέμεινας, ὡς πρὸ τόκου ἀγνή, Θεοτόκε μὴ φλεχθεῖσα τὴν μήτραν σου, ὅθεν πιστῶς δοξάζομεν, μετὰ Θεόν σε Πάναγνε.

Φοβεῖ με καὶ συνταράττει, τὰ τῶν πταισμάτων μου κύματα, ἀλλὰ σὺ ἀγαθὴ Παναγία, συμπάθειαν αἰτησαι, ἐν ᾧρᾳ τῆς ἐτάσεως, σωτηρίαν βραβεύουσα.

ᾠδὴ η'. Ἐκστηθι φρίττων οὐρανέ.

Σὺ τὸ προσφύγιον ἡμῶν, καὶ ἡ παράκλησις πάντων ἀχραντε ἀγνή, ἰδοὺ γὰρ ὁ τῶν ὄλων Κύριος τεχθεὶς ἐκ μήτρας τῆς σῆς, Παρθένον συντηρεῖ μετὰ τόκον· ὃν πάντες εὐλογοῦμεν, χεῖλεσιν ἀναξίοις, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νεῦσον ἐτοίμη τῶν πιστῶν, θερμὴ ἀντίληψις καὶ ἐμὴ καταφυγή, καὶ δέξαι κατώδυνον δέησιν ἀπὸ καρδίας ἐμῆς, καὶ ρῦσαι προλήψεως ἀλόγου· φαύλης με συνηθείας, καὶ χαρμόσουνον πένθος, τῇ πεπωρωμένη ψυχῇ μου δὸς Παρθένε.

Τὰ πεπραγμένα μοι δεινά, ὅταν λογίσωμαι καὶ τὸ βῆμα τὸ φρικτόν, Παρθένε δειλιῶ καὶ δέδοικα ἀλλ' ὡς φιλόανθρωπος σὺ, πρὸ τέλους τὸν Κριτὴν ἰλέωσόν μοι· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πάντων, πεπτωκότων ἢ θάσις, καὶ ἀπηλπισμένων ἐλπίς καὶ προστασία.

Ιᾠλεων αἰτησαι ἡμῖν, καὶ εὐδιάλλακτον τὸν Υἱόν σου καὶ Θεόν, γενέσθαι ἀγνή τοῖς ἐκέταις σου καὶ συντηρησαι ἡμᾶς, ἐκ πάσης προσβολῆς ἐναντίας· καὶ τὸ τῆς Ἄγαρ θράσος, καταβαλεῖν ἐν τάχει, ἵνα σε ὑμῶμεν τὴν Κεχαριτωμένην.

Αἰνοῦμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κστηθι φρίττων οὐρανέ, καὶ
» σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς
» γῆς, ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται
» ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τάφῳ σμι-

» κρῶ ξενοδοχεῖται· ὃν παῖδες εὐλο-
» γεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυ-
» ψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Μὴ ἐποδύρου μου Μήτηρ.

Μὴ ἐπιλάθῃ Παρθένε, ἀπειρόγαμμε Μήτηρ, ὧν ἱκετῶν προσεδρευόντων σοι ἐν τῷ ναῷ· σὺ γὰρ μόνη πέλεις χριστιανῶν ἢ ἐλπίς, τὸ δόχρωμα πάντων προσφύγων σου ἀγνή, τὰς ἡμῶν ἱκεσίας Δέσποινα πλήρωσον.

Χαῖρε τὸ ἄρρηκτον τεῖχος, χαῖρε σκέπη τοῦ κόσμου, χαῖρε ναέ, χαῖρε λαμπάς, χαῖρε θρόνε Θεοῦ· χαῖρε πάντων ἢ χαρμονὴ καὶ ἢ βοήθεια, κατ' ἐχθρῶν ἀοράτων ὑπάρχουσα ἀεὶ, σωτηρίας τε ὄπλον ἀκαταμάχητον.

Σὲ προστασίαν καὶ σκέπην, καὶ ἐλπίδα καὶ τεῖχος, καὶ προσφυγὴν καὶ ἱλασμόν καὶ λύσιν τῶν δεινῶν· ἔχοντές σε ἀγνή διασωζόμεθα, πειρασμῶν καὶ κινδύνων καὶ νόσων καὶ παθῶν, καὶ ἀπαύστως ὑμνοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

Σὺ τῶν Ἀγγέλων ἢ δόξα, Προφητῶν ἢ διόπτρα, Πατριαρχῶν καὶ Ἀποστόλων καύχημα φαιδρόν· σὺ μαρτύρων Χριστοῦ τὸ ἐγκαλλώπισμα, ἀσκητῶν καὶ δικαίων ἀγίασμα τερπνόν, καὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου ἢ ἀνακαίνισις.

Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Μόνος ὑπὲρ ἅπαντας, υἱοὺς ἀνθρώπων ὁ τάλας, μόνος ἐπλημέλησα, τὰ καὶ λόγῳ ἀφθεγκτα καὶ ἀκούσματι· μηδαμῶς Ἀχραντε, φορητὰ πέλοντα, διὰ τοῦτο πόθῳ δέομαι, σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι καὶ δὸς

μοι μετάνοιαν· δός μοι ἔξομολόγησιν, καὶ πηγὰς δακρύων τῷ τάλανι, ἵνα διὰ τούτων, ἐκπλύνω τῶν τραυμάτων τὰς οὐλάς, καὶ ἐπιτύχω ἀνέσεως, ὧρα τῆς ἐτάσεως.

Α΄ πώθου ταλαίπωρε, ψυχὴ καὶ μίσσησον πάντα, ὁ Θεὸς βδελύττεται, καὶ μισεῖ καὶ τέλειον ἀποστρέφεται· καὶ θερμῶς δάκρυσον, καὶ πιστῶς πρόσελθε, τῇ ἀειπαρθένῳ κράζουσα, ρῦσαί με Δέσποινα, πάσης ἀκηδίας καὶ θλίψεως· ὀργῆς, θυμοῦ καὶ ἔριδος, ζήλου τε καὶ φθόνου καὶ μῆνιδος, δεινῆς βλασφημίας, παντοίας ὑποκρίσεως ἀγνή, καὶ σωτηρίας ἀξιῶσον, τὸν παρακαλοῦντά σε.

Η΄ πόρνη κενώσασα, μύρου ἀλάσαστρον πάλαι, τοῖς ποσὶ σου Δέσποτα, πάντων ἠλευθέρωται ὧν περ

ἔπραξεν· ὁ ληστής μόνον σοῦ, μνημονεύσας ὤφθη, καὶ εὐθέως εἰς Παράδεισον, αὐτὸν εἰσήγαγες, ἐγὼ δὲ τί πράξω ὁ ἄθλιος; οὐ μύρον οὐ κατάνυξιν, ἔχω δωρεάν με ἐλέησον, οἴκτειρόν με Δόγε, ἡ ἄχραντός σου Μήτηρ δυσωπεῖ, ἣν ἐδωρήσω τῷ κόσμῳ σου μέγα καταφύγιον.

Πολλοῖς συνεχόμενος, νῦν πειρασμοῖς ὁ παντλήμων, πρὸς σὲ τὴν Πανάμωμον, καταφεύγω σῶσον με τὸν πανάθλιον· τὸν πολλὰ πταίσαντα, ὡς οὐδεὶς ἄλλος γάρ, ἐξισχύεις βοηθῆσαι μοι πάντα γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις Κόρη πανύμνητε· ὡς Μήτηρ ὑπεράγαθος, τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ ἡμῶν, Δέσποινα τοῦ κόσμου, βεβαία προστασία τῶν πιστῶν, μή με παρίδῃς δακρύνοντα, τὸν ἀχρεῖον δοῦλόν σου.

Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ

Ἡ παροῦσα ἔκδοσις τοῦ Θεοτοκαρίου, μὲ τὴν χάριν τῆς Παναγίας, ἐγένετο μετὰ πάσης ἐπιμελείας, διότι ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς ἐκδόσεις, τὴν πέμπτην τῶν Ἀθηνῶν 1939, γενομένη ἐπιμελεία Εὐγενίου ἱερομονάχου ἀγιορείτου, Διονυσιάτου, καὶ τὴν δευτέραν τῆς Βενετίας 1883, εὗρομεν ὅτι ἡ μὲν πέμπτη ἔβριθε λαθῶν πολλῶν καὶ σοβαρῶν, ἀλλὰ καὶ πολλῶν παραλείψεων καὶ διαστρεβλώσεων, ἡ δὲ δευτέρα εἶχεν ἐπίσης ἀρκετὰ ἀβλεπτήματα. Μία ἀντιπαραβολὴ παρ' οἰουδήποτε ἀναγνώστου γενομένη, θὰ πιστοποιήσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν γραφομένων.